

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I ²
S A M O S A T E N -
S I S D I A L O G O R V M
S E L E C T O R V M
L I B R I D V O G R Æ -
C O L A T I N I .

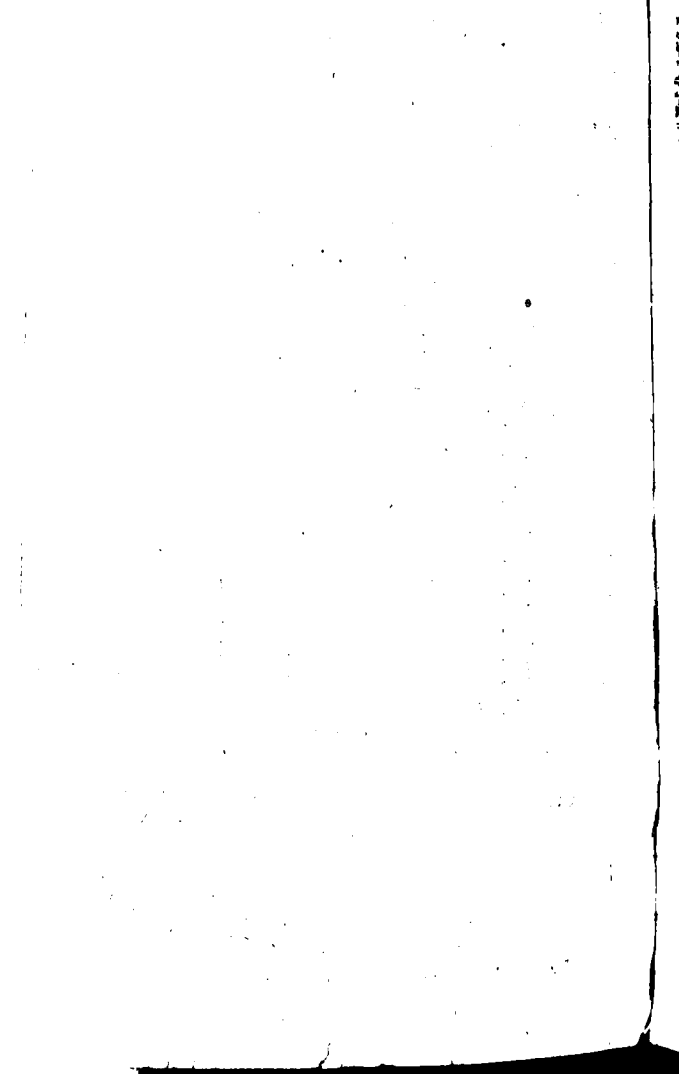
Cum gratia & priuilegio Cæsareæ Maiestatis.

I N G O L S T A D I I

E X O F F I C I N A T Y P O G R A P H I C A

D A V I D I S S A R T O R I I

Anno Domini M. D. XCIII.

TYPOGRAPHVS

LECTORI S.

Vos hosce Luciani Dialogorum selectorum libros eo cōsilio excudendos suscepimus, vt iuuentus Græcarum literarum studiosa sine morum honestatisq; periculo illo autore posthac vteretur, cuius alioqui dictionem ad Græcum sermonem perdiscendum cū primis aptam doctissimus quisq; iudicauerit. Quantum enim detrimentum adolescentium animis afferant ij, qui vel hunc, vel alios id genus autores sine rerum delectu in lucem edunt, aut legendos proponunt, nostrorum temporum perquam corrupti mores, quorum incauta lectio parens est, satis declarant. Habenda igitur potior virtutis ratio, neque committendum vnquam, vt illius iacturam, vel maximæ eruditionis prætextu, iuuentus faciat. Vale amice lector, & nostris conatibus faue.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΩΝ ΒΙΒΛΙ-

ΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

Ὁ πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τῷ καταράτῃ ξένῃ,
ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, κοιμωμένῳ ὀπιχειρή-
σας. Ποσ. πῆς δὲ ὁ ταῦτα ῥημήσας, ὦ Πολύφη-
με; Κύ. τὸ καὶ πρῶτον. Οὔτιν' αὐτὸν ἀπεκάλει. ἐ-
πεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἑὸ βέλγος, Ὀδυσσεὺς ὀ-
νομάζεσθαι ἔφη. Ποσ. οἷδ' αὖ ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσι-
ον, ἐξ ἱλίσθ' ἀνέωλε. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἐπραξεν, ἔ-
δὲ πάνυ δ' ἰσχυρὸς ὢν; Κυ. κατέλαβον ἐν τῷ αὐ-
τῷ δότῃ τῆς νομῆς ἀνασρέψας, πολλὰς πινὰς ὀπι-
βηλεύοντας δηλονότι ῥῆς ποιμνίοις. ἐπεὶ δὲ ἔθηκε
τῇ θυρᾷ τὸ πῶμα, πέτρα δὲ ἐστὶ μοι παρμεγέθης,
καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα, ἐναυσάμενθ' ὃ ἔφερον δέν-
δρον ἀπὸ τῷ ὄρεος, ἐφάνησαν δόποι ἐρύπειν αὐτὰς
πειρώμενοι. ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτὰ ἵπτινας, ὥσπερ
ἑκός

LVCIANI SAMOSATENSIS DIALOGORVM LIBER

primus.

CYCLOPIS ET NEPTVNI.

Opater qualia passus sum ab execrabili isto hospite, qui me inebriatum excacauit. somno grauatum aggressus. *NEP.* Quis verò est, qui isthac facere ausus fuit, Polypheme? *CYP.* Principio quidem se ipsum Neminem vocabat, postquam autē effugit, atque extra tela, ut dicitur, fuit, Ulysse nominari se aiebat. *NEP.* Noui, quem dicis, Ithacensis est, ex Ilia autem nauigabat. Sed quo pacto hac peregit, cum alioqui non ita audax atque animosus sit? *CYC.* Deprehendi in antro, è pascuis domum reuersus, multos quosdam, insidiantes videlicet gregibus. Posteaquam autem apposui foribus operculum, (saxum autem quoddam mihi est perquam magnum) atque ignem resuscitavi, accensa arbore, quam de monte mecum ferebam, visi sunt abscondere sese parare. Ego verò comprehensus ipsorum quosdam, ut

εἰκὸς ἔγωγε, κατέφαγον ληστὰς ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανα-
 γότατος ἐκείνῳ, εἶπε Οὐτίς, εἶπε Οδυσσεὺς ἔγωγε, δι-
 δωσί μοι πῖν φάρμακόν τι ἐγχείας, ἥδ' οὐ μὲν καὶ
 ἔουσμον, Ἰπτιβλευτότατον δὲ καὶ παραχῶδ' ἔστα-
 τον. ἅπαντα γὰρ ἐνθάδε ἐδόκει μοι περιφέρεισθαι π-
 ὄντι, καὶ τὸ σπήλαιον αὐτὸ ἀνεσρέφετο. καὶ ἐκ' ἐπὶ
 ὅλως ἐν ἐμαυτῷ ἤμην. τέλος δὲ, ἐς ὕπνον κατι-
 παάσθην. ὁ δὲ ἐποξύσας τὸν μοχλὸν, καὶ πυρώ-
 σας γέ, προσέειπε ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα. καὶ
 ἀπ' ἐκείνης τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον. Ποσ. ὡς
 βαδυνὸς ἐκείνηθ' ὡς τέκνον. ὅς ἐκ' ἐξέσθρες μετα-
 ξὺ τυφλόμενος. ὁ δ' οὖν Οδυσσεὺς πῶς διέ-
 φυγεν; ἔγὰρ αὖ ἐν οἷδ' ὅτι ἐδωκὴν ἀποκινήσασθαι τὴν
 πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας. Κυ. ἀλλ' ἐγὼ ἀφείλον, ὡς
 μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα. καὶ καθίσας παρὰ
 τὴν θύραν, ἐθήρων πᾶς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνος
 παρὲς τὰ πρόσβατα ἐς τὴν νομὴν, ἐντελάμενος
 τῷ κριῶ, ὅποσά ἐχρ' αὐτὸν πρᾶττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμῆ.
 Ποσ. μαρτυρῶ, ὡς ἐκείνοις ὅτι γέλασεν ὑπε-
 ξελθὼν σε. ἀλλὰ τὰς ἄλλας γέ Κύκλωπας ἐδοίκε-
 ν' ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν. Κύ. συνεκάλεσε, ὦ πάτερ,
 καὶ ἦκον. ἐπεὶ δὲ εἶροντο τῷ Ἰπτιβλεπόντος τὸ ὄνομα,
 καὶ γὰρ ἔφην, ὅτι Οὐτίς ἐστὶ, μέλαγχολᾷν οἰσθέν-
 τες με, ὥχοντο ἀπὸντες. ἔγωγε κατεσφύσασθαι με ὁ
 κατέρεγε, τῷ ὀνόματι. καὶ ὁ μάλιστα ἰωῖάσθαι με,

par erat, deuorari, ut qui pradones essent. Hic igitur versutissimus ille, siue Nemo, siue Ulysses fuit. dat mihi bibere, infuso quodam veneno, dulci illo quidem & fragranti, ceterum ad insidias struendas presentissimo, & maximè turbulento. Nam statim omnia videbantur mihi, posteaquam bibissem, circumagitari, & antrum ipsum inuertebatur, & prorsum apud me amplius ipse non eram. Postremo autem somno correptus iacui. Ille verò exacuto vecte, eodemque igne succenso, insuper etiam excacavit me dormientem. Et ex eo iam tempore cecus tibi sum Neptune. NEPTVN. Ut altè nimis dormiisti ô fili, qui non interea exilueris, curā excacareris. Ulysses igitur ille quo pacto effugit? Non enim, sat scio, potuit dimouere saxum, à foribus. CYCLOP. At ego amoni ipsum, quo facilius illum comprehenderem inter egrediendum. At collocato me ipso ad fores, extentis manibus venabar, solis dimissis in pascua onibus, & arietinegocio dato, quanam ipsum agere, pro me oporteret. NEPTVN. Intelligo rem, sub illis latuit te, clam se subducens. At ceteros certè Cyclopas conueniebat te innocare contra ipsum. CYCLOP. Conuocari illos, pater, atque etiam venerunt. Sed postquam me interrogassent insidiatoris nomen, atque ego dicerem Neminem esse, insanire me arbitrati, relicto me iterum discesserunt. Ita imposuit mihi execrabilis, nomine. Et quod maximè mihi doluit,

ὅτι καὶ οὐκ οἶδ' ἔγωγε μοι τίνι συμφορὰν, εἴδ' ὁ πατήρ φη-
σιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται σε. Ποσ. θάρσει ὦ τέκνον. ἀ-
μυνῆμαι γὰρ αὐτὸν, ὡς μάθη, ὅτι εἰ καὶ πηξῶσιν
μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδυνάτον, τὰ γυνῶν τ' ἀπλο-
των τ' σώζειν αὐτὰς καὶ ἀπολλυμένας, ἐγὼ ἐμοὶ παρ-
οίημι. πλεῖσθι δ' ἐπεὶ.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ

ΠΡΩΤΕΩΣ.

Ἀλλὰ ὕδωρ μέν σε γίνεσθαι, ὦ Προτεῦ, ἐκ ἀπίσ-
των, ἐν ἀλίῳ γε ὄντα, καὶ δένδρον ἐπὶ φορητὸν, καὶ ἐς
λέοντα ὁπότε ἀλλαγῆς, ὅμως εἰδὲ τῆτο ἔξω πίσε-
ως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατόν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰ-
κουῦντα, τῆτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπίσῳ. Πρω. μὴ
θαυμάσης ὦ Μενέλαε. γίνομαι γάρ. Μεν. εἶδον
καὶ αὐτός. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, εἰρήσεται γὰρ πρὸς σε,
ζοητεῖαν τινὰ προσάγειν τῷ πρᾶγματι, καὶ τὰς ὀφ-
θαλμὰς ἐξαπατᾶν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς εἰδὲν πῶς
το γινόμενον. Πρω. καὶ τίς αὖτ' ἡ ἀπάτη ὅτι τῶν ὄ-
τως ἐναργῶν γήροισι; ἐκ ἀνεωγμένοις τοῖς ὀφθαλ-
μοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μετεποίησα ἑμαυτόν; εἰ δὲ ἀπί-
στεις, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, φαντα-
σία τις πρὸς τῶν ὀφθαλμῶν ἰσχυμένη, ἐπειδὴ αὖ πῦρ
γίνωμαι, προσένεγκέ μοι ὦ γηραιότατε τίνι χεῖρα-
εἶσι

contumeliosè obiecta mihi clade hac, ne pater quidem Neptunus, inquit, leuabit te hoc malo. NEPTVN. Confide fili, ulciscar enim ipsum, ut sentiat, etiamsi cecitatem oculorum, mederi impossibile sit, nauigantes certè tamen seruare vel perdere, penes me esse. nauigat autem adhuc.

MENELAI ET PROTEI.

AT in aquam conuertite Proteu, incredibile adeò non est, marinus utiq; cum sis; etiam arborem fieri, tolerabile; praterea & in leonem aliquando muteris licet, tamen neque hoc supra fidem est. Quod si autem, & ignem fieri te possibile est, cum in mari habites, hoc omninò miror, neque adducor, ut credam. PROT. Ne mireris Menelae, fieri enim soleo. MENE. Vidi & ipse, veruntamen videris mihi (dicitur enim hic apud te) praestigias quasdam adhibere rei, atq; intuentium oculos decipere, cum interim ipse nihiltale fias. PROTE. Et quam adeò deceptio in rebus sic manifestis fieri queat? An non apertis oculis vidiisti, in quam multa ipse me transformauerim? Quod si verò non credis, & res hac tibi falsa videtur, nempe apparentia quedam inanis ante oculos obuersans, posteaquam ignis factus fuero, applica mihi, heus generose tu, manum.

εἴση γάρ, ὁρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ καίειν τότε μοι παρ-
 ούσιν. Μεν. ἔκ' ἀσφαλῆς ἢ πεῖρα ὦ Πρωτεῦ. Πρω. σὺ
 δέ μοι Μενέλαε δοκεῖς εἶδ' ἐπὶ πολύπου ἐωρακέναι
 πάποτε, εἶδ' ὃ πάχει ὁ ἰχθὺς ἔτος εἶδ' ἔναι. Με. ἀλ-
 λά τὸν μὲν πολύπου εἶδον. ἀ πάχει δέ, ἡδέως αὖ
 μάθοι μοι παρά σ' ε. Πρω. ὁποῖα αὖ πέτρα προσελθὼν
 ἀρμόσῃ τὰς κετύλας, καὶ προσφύς ἔχηται κατὰ
 τὰς πλεκτάνας, ἐκείνη ὁμοιον ἀπεργάζεται αὐτὸν,
 καὶ μετὰβάλλει τὴν χροάν, μιμνήμεθα τὴν πέ-
 τραν, ὡς αὖ λάθῃ τὰς αἰλίας, μὴ διαλλάττων, μηδὲ
 φανερός ὢν διὰ τῆτο, ἀλλ' εἰκὼς τῷ λίθῳ. Μεν. φα-
 σὶ τῷτα. τὸ δέ σὺν πολλῷ παραδοξότερον, ὦ Πρωτεῦ.
 Πρω. ἔκ' οἶδα, ὦ Μενέλαε. τί νι αὖ ἄλλω πειεύσεις,
 ποῖς σεαυτῆ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; Με. ἰδὼν εἶδον.
 ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα περίστιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ
 γίγνεσθαι.

Π Ο Σ Ε Ι Δ Ω Ν Ο Σ Κ Α Ι

Δ Ε Λ Φ Ι Ν Ω Ν.

Εὖ γε ὦ δισελφῖνες, ὅτι αἰὲ φιλανθρώποι ἐστέ, καὶ
 πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνῆς παῖδιον ὅτι τὸν ἰσθμὸν ἐχο-
 μίσατε, ὑποδιδεσάμενοι δὲ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ
 τῆς μητρὸς ἐμπεσόν. καὶ νυνὶ σὺ τὸν κηθερωδὸν τῆτον
 τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον
 αὐτῇ

Nimirum senties, videar ne tantum ignis, an & vrendi vim habeam. MENEL. Periculosum est experimentum hoc Proteu. PROTE. At tu Menelae videris mihi neque Polypum vidisse unquam, neque etiam quid pisci huic accidere soleat, scire.

MENEL. Verum Polypum ipsum quidem vidi: qua verò accidant illi, libenter ex te cognouerim.

PROT. Cuicumque saxo accedens, acetabula sua applicuerit, atque affixus inhaerit cirrammentis, illi seipsum similem efficit, mutatque colorem, imitando saxum, quo videlicet lateat piscatores, nihil ab illo varians, neque manifestus existens ob hoc, sed assimilatus lapidi. MEN. Ferunt hac. Sed tuum hoc multò magis omnem opinionem excedit Proteu. PROT. Nescio, Menelae, cuinam alteri facile credas, qui tuis ipsius oculis non credas. MEN. Videns equidem vidi, sed tamen res ipsa monstro similis est, eundem videlicet ignem atque aquam fieri.

NEPTVNI ET DELPHINVM.

*L*audo, rectè facitis Delphines, quod semper amantes hominum estis. Nam & olim Inonis filium in Isthmum portastis, exceptum à Scironiis scopulis, unde cum matre precipitatus fuerat. Et nunc tu citharædo isto Methymnensi, cum ipsa ornatus & cithara recepto, in Tanarum enastis, neque

αὐτῇ σκευῇ ἢ κιθάρᾳ. ἔδ' ἐπειείδεις, κακῶς ὑπὸ τῶν
 ναυτῶν ἀπολλύμενον. Δελ. μὴ θαυμάσης ὦ Πόσει-
 δον, εἰ τὰς αἰθρώπας εὖ ποιῶμεν, ἐξ ἀνθρώπων γὰρ ἢ
 αὐτοὶ ἰχθύες γενόμενοι. Ποσ. ἢ μέμφομαι γε τῷ Διο-
 νύσῳ, ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχήσας μετέβαλε, δέον
 χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τὰς ἄλλας ὑπηρεῖται. ὅ-
 πως γὰρ τὰ μετὰ τὸν Αἰόνα τῶτον ἐγχετο ὦ Δελ-
 φίν; Δελ. ὁ Περικλῆς, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ
 πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλε-
 τίσας παρὰ τῶν τυράννων ἐπεθύμησε πλεύσας οἰκάδε
 εἰς τὴν Μήθυμναν, ἐπιδείξασθαι τὸν πλοῦτον. ἢ ἐπι-
 βὰς πορθμεῖς πνὸς κακῆργῶν ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πο-
 λὺν ἄγων χρυσὸν καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον
 τὸ Αἰγαῖον ἐγχετόν, ἐπιβλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦ-
 ται. ὁ δὲ, ἡκροώμενος γὰρ ἅπαντα παρ' ἑνὸς τῷ σκά-
 φει, ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δεδοικται, ἔφη, ἀλλὰ τίς σκε-
 υλὴ ἀναλαβόντα με, καὶ ἅπαντα θρῆνόν τινα ἐπ' ἑ-
 μαυτῷ, ἐκόντα εἰσάσατε ῥίψαι ἐμαυτῷ. ἐπὶ τρεῖς οἱ
 ναῦται. καὶ ἀνέλαβε τίς σκευὴν, καὶ ἦσε πάνυ λιγυ-
 ρῶς, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς αὐτίκα πάντως
 ἀποθανέμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθήμενος
 αὐτὸν, ἐξενηξάμενος ἔχων εἰς Ταίναρον. Ποσ. ἐπαμνῶ
 τῆς φιλομυστίας. ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν
 ἀποδέδωκας αὐτῷ τῆς
 ἀκροάσεως.

neque passus es indigne à nautis perdi illum. **DELPHIN.** Ne mireris Neptune si hominibus benefacimus, nam & ipsi ex hominibus pisces facti sumus. **NEPTVN.** Atque equidem ob id reprehendo Bacchum, quod vos navali pralio superatos ita transformavit, cum deberet captivos solum in deditiōnem accipere, quemadmodum & ceteros in potestatem redegit. Sed quo pacto, cum Arione hoc, quod accidit, sese habet? **DELP.** Periander iste, puto, delectabatur homine, ac sæpè illum ad se accersebat artis gratia. Ille autem dives iam factus à tyranno, concupivit, nauigando in patriam Methymnam videlicet, spectandas ibi divitias suas exhibere. Ac conscensa ad traiciendum naui hominum quorundam sceleratorum, posteaquam cognitus est, multum auri secum ferre, ubi ad medium ferme Ægeum perventum fuit, insidiari illi nauta cœperunt. Ille verò (nam auscultabam omnia iuxta nauigium natando) quoniam iam hoc vobis ita visum est, inquit, ac me saltem assumpto ornatu, & decantato prius mihi ipsi funebri aliquo carmine, volentem finite precipitare me ipsum. Concesserunt nauta. Tum ille assumpsit ornatum, & cecinit omnino lene, & cecidit in mare, tanquam statim omnino moriturus. Ego verò excepto atq; imposito illo, enataui unà cum ipso in Tanarum. **NEPT.** Laudo studium erga Musicam tuum, dignam enim mercedem retulisti ipsi pro eo quod auscultaras.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ

ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

Τὸ μὲν σενὸν τῷ πο, ἐς ὃ ἡ παῖς κατέχθη, Ελλήσπον-
τος ἀπ' αὐτῆς καλείσθω. τὸν δὲ νεκρὸν, ὑμεῖς ὦ Νηρηί-
δες παραλαβῆσαι, τῇ Τρωάδι προσενέγκατε, ὡς πα-
φείη ὑπὸ τῶν Ἰπτιχωρέων. Νηρ. Μηδαμῶς ὦ Πόσει-
δον. ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπωωνύμῳ πελάγῳ πεθάν-
θω. ἐλεῖσθαι γὰρ αὐτὴν, οἴκισται ὑπὸ τῆς μητρὸς πε-
πονθῆναι. Ποσ. τῷ μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, ἔθελμις. ἔθελ-
ῖ ἄλλως καλὸν ἐνταῦθα πρὸς κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ
αὐτῇ. ἀλλ' ὅπερ ἔφην, ἐν τῇ Τρωάδι, ἐν τῇ Χερρό-
νήσῳ πεθάνειται. ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον ἔστι αὐτῇ, ὅ-
τι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνώ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖ-
ται ὑπὸ τῷ Ἀθάμαντος διωκομένη. εἰς τὸ πέλαγος,
ἀπ' ἄκρῃ τῇ Κιθαιρώνας, καθόπερ καθήκει εἰς τὴν
θάλασσαν, ἔχουσι καὶ τὸν υἱὸν Ἰπτι τῆς ἀγκάλης. Νη.
ἀλλὰ καὶ κείνῳ σώσεται δέησαι, χαροτάμενος τῷ Διο-
νύσῳ. τρὸς γὰρ αὐτὸ καὶ τίτθῃ ἡ Ἰνώ. Πο. ἔκχερῶ
ἔγω πονηρὰν ἔσσαν. ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαριστεῖν, ὦ
Ἀμφιτρίτη, ἔκ ἀξιον. Νη. αὕτη δὲ ἄρα τί παθῆσαι
κατέπεσεν ἀπὸ τῆς κριῖς; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξ. ὁ ἀσ-
φαλῶς ὀχέεται; Πο. εἰκότως. νεανίας γὰρ, καὶ διώ-
ναι αὐτὴν πρὸς τὴν φορέαν. ἡ δὲ, ὑπὸ αἰθερίας ἐπι-
βᾶσαι ὀχήματος παραδόξῃ, καὶ ἀπιδῆσαι εἰς βάθος ἀ-
χανέας.

NEPTUNI ET NEREIDVM.

FRetum hoc quidem angustum, in quod puella delapsa, submersa est, Hellepontus ab ipsa vocatur. Cadaver autem ipsum, vos Nereides acceptum, in Troadem auferre, ut ibi ab incolis sepeliatur. **NEREID.** Nequaquam, Neptune, sed hic in cognomini pelago sepeliatur. Misereamur enim ipsius, ut qua misabilia maxime à nouerca passa fuerit. **NEPTVN.** At hoc quidem, Amphitrite, fas non est, neque etiam alias honestum hic illam alicubi sub arena iacere: Sed quod dixi, in Troade, in Chersoneso mox sepelietur. Illud autem pro solatio ei erit, quod paulò post eadem, ipsa quoque Ino patietur, & precipitabitur, persequente illam Athamante, in pelagus ex summo Citharone, quàm in mare porrigitur, una cum filio, quem in ulnis gestabat. **NER.** Sed & illam seruare conueniet, gratiam hanc Baccho faciendo. Educauit enim illum Ino, eademque nutrix illius fuit. **NEPT.** Non decebat, adeò praua. Sed tamen Baccho non gratificari, Amphitrite, indignum foret. **NER.** Sed quid accidit huic, quod ex ariete decidit? frater autem eius, Phryxus tuto uehitur? **NEP.** Merito, adolescens enim est, & contra impetum obsistere potest. Illa verò, eo quod insueta eius rei erat consensu videlicet vehiculo nouo & inopinato, & despiciendo in profundum immensum

χανές, ἐκπλάγεις, καὶ τῷ θάμβει ἄμα χεθεῖσαι,
καὶ ἱλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πῆσσεως, ἀ-
κρατῆς ἐγχεῖν τῶν κεράτων τῷ κριῷ, ὧν τέως ἀπέ-
ληπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος. Νη. ἐκοιῶ ἐχελῶ
τὴν μητέρα τὴν Νεφέλιν βοηθεῖν πιπίσῃ; Ποσ. ἐ-
χελῶ, ἀλλὰ ἡ μοῖρα πολλῷ τῆς Νεφέλης δυνατω-
τέρα.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ

ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

ΔΕΐξαι με ὦ θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα, κατέσ-
βεσάν με τὰ τραύματα. Θάλ. τί τῷτο ὦ Ξάνθε; τίς
σε κατέκαυσεν; Ξάν. ΗΦαιστος. ἀλλ' ἀπὸ λυθράκωμον
ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω. Θάλ. διὰ τί δέ σοι ἐνέ-
βαλε τὸ πῦρ. Ξάν. διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θετιδῆ. ἐπεὶ
γὰρ φονεύοντα τὰς Φρύγας, ἰκέτευσα, ὅδ' ἐκ ἐπαύ-
σατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττέ μοι
τὸν ροιῶ, ἐλεήσας τὰς ἀθλίους, ἐπῆλθον, ὅπως κλύσαι
θέλων, ὡς φοβηθεῖς ἀπὸ χροῖτο τῶν ἀνδρῶν. ἐνταῦ-
θα ὁ ΗΦαιστος, ἔτυχε γὰρ πωλεσίον παρ' ὧν, πᾶν ὅσον,
οἶμον, πῦρ εἶχε καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ εἶποδι ἄλλοθι,
φέρων, ἐπῆλθέ μοι, καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πελέας, καὶ μυ-
ρίκας ὥπλησε δὲ καὶ τὰς κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ τὰς
ἐγχέλυας. αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας,
μικρῷ δέ μιν ὅλον ξηρὸν εἶργασται. ὁρᾷς δ' οὐκ ὅπως
διεί-

sum, perculsa animo, & pauore pariter attonita, praterea et vertigine correpta, pra uehementia & impetu volatus, retinere cornua arietis amplius non potuit, quibus se eo usq³ sustentauerat, atque ita in mare decidit. NER. An non igitur matrē ipsius Nephelen decebat opem ferre cadenti? NEPT. Decebat sanē, sed Parca quam Nephela multò potentior est.

XANTHI ET MARIS.

*S*uscipe me, ô Mare, grauiam passus sum, extingue mihi vulnera. MAR. Quid hoc reus est Xanthe? quiste deuſſit? XAN. Vulcanus, sed in carbones profus redactus sum miser, & effernesco. MAR. Cur autem iniecit tibi ignem? XAN. Propter filium Thetidis. Postquam enim occidentem illum Phrygas, supplex deprecatus sum, ille autem ab ira nihil remisit, sed occisorum corporibus etiam obstruxit mihi alueū, ego misertus miserorum, occurri, ut aquis inūdarem atq³ inuoluerem illum, quo eo periculo absterritus, ab occisione virorum cessaret. Ibi igitur Vulcanus, (aderat enim prope fortē existens) uniuerso igne, quantum, opinor, usquam habebat, quantumque & in Aetna, & si quibus aliis locis illius est, allato, processit obuiā, ac exussit equidem ultimos, & myricas, assauit autem & infelices pisces & anguillas. Me verò cū effernesce fecisset, parum absuit, quin totum aridum ac siccum reddiderit. Vides

διάκειμαι ὑπὸ τῶν ἑκκαυμάτων; Θάλ. θολερὸς ὦ
 Εἰς, καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός. τὸ αἷμα μὲν, ἀπὸ τῶν νε-
 κρῶν, ἡ θερμὴ δὲ, ὡς Φῆς, ἀπὸ τῆς πυρός. καὶ εἰκότως ὦ
 Εἰς, ὅς ἐστι τὸν ἐμὸν ὑὸν ὠρμησας, ἐκ αἰδέσθεις ὅ-
 τι Νηρηίδος υἱὸς εἴμι. Εἰς. ἐκ ἐδὴ οὐκ ἐλεῆσαι γείτονας
 ὄντας τὰς Φρύγας; Θαλ. τὸν Ἡφαιστον δὲ ἐκ ἐδὴ
 ἐλεῆσαι, Θέπιδ' ὅτι ὑὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα.

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ, ΖΕΥΣ.

Παύσαιτε ὦ Ασκληπιέ καὶ Ἡράκλεις, ἐρίζοντες
 πρὸς ἀλλήλους ὡς περ ἄνθρωποι. ἀπρεπὴ γὰρ ταῦ-
 τα, καὶ ἀλλότρια τῇ συμποσίᾳ τῶν θεῶν. Ηρακ. ἀλλὰ
 ἐθέλεις ὦ Ζεῦ τρυφὴν τὴν Φαρμακείᾳ προκατακλί-
 νεσθαι μετ' Ασκλη. νῆ Δία, καὶ ἀμύνων γάρ εἰμι. Ηρα-
 κατὰ τί ὦ ἐμὲ θρόνῃ; ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν,
 ἀ μὴ θέμις ποιῶντα, νῦν δὲ κατ' ἔλεον αὖθις ἀθα-
 νασίας μετέλῃφας; Ασκλη. ὅτι λήλησται γὰρ καὶ σὺ
 ὦ Ηρακλεις ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγείς, ὅτι μοι ὄνει-
 δίξεις τὸ πῦρ. Ηρακ. ἔκουσ' ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται
 ἡμῖν, ὅς Διὸς μὲν υἱὸς εἰμι, ποσῶντα δὲ πεπύνηκα ἑκ-
 καταίρων τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ
 ἀνθρώπων ὑβριστὰς τιμωρόμενος. σὺ δὲ ῥιζοτά-
 μις καὶ ἀγύρτης. νοσῇσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρε-
 σιμί.

MAR.
 nempe
 ab igne
 licet me
 dis filius
 ri me Ph
 Vulcan
 phillis, T

D. EG.
 inter

enim hac,
 o Iupiter n
 bere, quā
 enim sum.
 Iupiter fū
 fas erat, fū
 immortalia:
 etiā in Hēr
 daquidem mī
 quāda mī
 qui ipse quidē
 nuerim, ex p
 cōm meliof
 cū incipit u

nimirum quo pacto exustionibus istis deformatus sim.

MAR. Turbidus es, ô Xanthe, & calidus, ut consentaneum est. cruore, à cadaveribus, calore autem, ut ais, ab igne veniente. Ac merito Xanthe, ut qui contra filium meum impetum feceris, nō veritus, quod Nereidis filius ille esset. XAN. An non igitur decebat miseri-
ri me Phrygum, vicinorum adeò meorum? MAR. Vulcanum verò an non contra decebat misereri Achillis, Theridis adeò filij?

IOVIS, ÆSCVLAPII, ET HERCVLIS.

DEsinite ô Æsculapi et tu Hercules, contendero inter vos iurgiis, perinde ut homines. Indecora enim hac, et aliena à conuiuio Deorum. HER. Ac vis, ô Iupiter medicamentarium istum priore loco accum-
bere, quā me? AES. Quid ni, per Iouem melior quoq, enim sum. MER. In quo igitur, ô attonite, an quod te Iupiter fulmine aliquando percussit, eo quod quæ ne-
fas erat, feceras, nunc autem ex misericordia iterum immortalitatis particeps factus es? AES. Oblitus verò etiā tu es Hercules, quod in Oeta conflagrasti, quan-
do quidem mihi ignem obiicis? HER. Nequaquam æ-
qualia atq, similia sunt quæ uterq, in vita egimus, ut qui ipse quidē Iouis filius sim, tantos aut labores susti-
nuerim, expurgata vita, denictis bestiis et hominibus cōtumeliosis vindicta ac pœna affectis, Tu verò radi-
cū incisor es et circulator, agrotatib. fortassis hominib.

συμⓄ ἴππῆσιν τῶν Φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ ἔ-
 δέν ἴππιδεσλειγμένⓄ. Ασκλη. εὖ λέγεις. ὅτι σὺ τὰ
 ἐγκαύματα ἰασάμεν, ὅτε πρῶτον ἀνῆλθες ἡμί-
 φλεκτⓄ, ἵππ' ἀμφοῖν διεφθαρμένος τῷ σώμα-
 τι, τῷ χιτῶνⓄ, καὶ μετὰ τῷ τοῦ πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ
 καὶ μηδὲν ἄλλο, ἔτε ἐδύλευσα ὥσπερ σὺ, ἔπ
 ἔξαινον ἔρμα ἐν Λυδία, προφυρίδια ἐν δεδουκῶς, καὶ
 παμόμενⓄ ὑπὸ τῆς Ομφάλης χρυσῷ σκευδαλῶ.
 οἷλ' ἔγ' μελαγχολήσας ἀπέκλεινα τὰ τέκνα, καὶ τῶν
 γυναικῶν. Ηρακ. εἰ μὴ πᾶσι λαιδορέμενός μοι, αὐ-
 τήκα μάλα εἴσῃ, ὡς ἔ' πολὺ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία,
 ἔπειτα ἀργάμενός σε, ρίψω ἴππιν κεφαλῇ ἐκ τῷ ἔρα-
 νῷ, ὥστε μηδὲ τὸν παγίονα ἰάσασθαι σε τὸ κρανίον σκυ-
 τριβέντα. Ζεὺς. πᾶσαιδε, Φημί, καὶ μὴ ἴππιταράτ-
 τε ἡμῖν τὴ ξυνοσίαν, ἢ ἀμφοτέρως δόποτέ μιν βοῶν
 ὑμᾶς τῷ συμπίσῃ. καὶ τοῖς ἐγγνωμον ὧ Ηρακλῆς πρῶ-
 κατακλίνεσθαι σε τὸν ἀσκληπιόν, ἅτε καὶ πρῶ-
 ρον δόποθανόντα.

ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ

ΕΡΜΟΥ.

Ηκεσας ὦ Ερμῆ, οἷα ἡπείλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑ-
 περοπτικά καὶ ἀπίθανα; λὺ' ἐμελήσω, Φησὶν, ἐγὼ μὲν
 ἐκ τῷ ἔρανῳ σπειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δὲ λὺ' ἀποκρε-
 μαδίεν-

utilis m
 bil quic
 cu. quon
 per asce
 que corr
 etiam a
 men ne
 cui la
 Omph
 etiam in
 Nisi d
 quod n
 Quonia
 te, ut n
 atque ef
 & ne p
 ambos
 etiam a
 Meis

A
 nat
 diffn ab
 ex aibet

utilis medicamenta adhibendo , virile autem nihil quicquam opere prestitisti. *ÆS.* Rectè dicis. quoniam & inustiones tuas curavi , quando nuper ascendisti , ad nos seminustulatus corpore utrinque corrupto ac perdito , & à tunica , & post illam , etiam à flamma. Ego verò etiamsi nihil aliud , tamen neque seruiui , quemadmodum tu , neque exercui laniscium in Lydia , purpuram indutus , & ab Omphale verberatus sandalio aureo , neque verò etiam insaniens , occidi liberos & uxorem. *HERC.* Nisi desinas conuiciari , statim admodum senties , quod non multum tibi profutura sit immortalitas. Quoniam sublatum hinc , è cœlo precipitem dabo te , ut ne ipse quidem Paon curauerit te , diminuto atque effracto tibi cerebro. *IUP.* Desinite , inquam , & ne perturbate nobis conuersationem hanc , aut ambos hinc ablegabo vos è conuiuio. Quanquam etiam æquum est ô Hercules , priore loco accumbere Æsculapium , quippe qui & prior mortuus est.

MARTIS ET

MERCVRII.

AUDISTIN' Mercuri , cuiusmodi nobis minatus sit Iupiter , quàm superba , quàmque dictu absurda ? Ego , inquit , si voluero catthenam ex æthere demittam , unde si vos suspensi me videretis , detrabera

μασθέντες, καταπαῖν βιάζομαι με, μάτῳ πνήσει-
 τε. ἔγὰρ δὴ καθελκύσετε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσωμι ἀνελ-
 κύσει, ἔμόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τῷ γλυῖ ἅμα καὶ τῷ
 θαλάσσαν σπαραγμένης μετεωρεῖω, καὶ τὰλλα, ὅσα
 καὶ σὺ ἀκήχθας. ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν κατ' ἐν ἀπάντων ἀ-
 μείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, ἔκ αὖ ἀρνηθεῖω. ὁμῶ
 δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέρειν, ὥς μὴ καταβαρῆσαι
 αὐτὸν, καὶ τῷ γλυῖ, καὶ τῷ θαλάσσαν προσλά-
 βωμεν, ἔκ αὖ πείθείω. Ερμ. δὲ φημί ὡς ἄρες. ἔγὰρ
 ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι πακὸν ὀπο-
 λαύσωμεν τῆς φλυαρίας. Αρῆς. οἷε γάρ με πρὸς
 πάντας αὖ ταῦτα εἰπεῖν, ἔχι δὲ πρὸς μόνον σε, ὃν
 ἐχεμυθεῖν ἠπιστάμεν. ὁ γοῦν μάστιγα γελῶν ἐδόξε
 μοι, ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπῆλῆς, ἔκ αὖ διωαίμεν
 σιωπῇ πρὸς σε. μέμνημαι γάρ ἔπερ πολλῶ, ὁ-
 πότε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάν-
 τες, ἐπεβόλευσαν ξυνοδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὥς παρ-
 ποῖτο ἡ δειδιῶς, καὶ ταῦτα, τρεῖς ὄντας. καὶ εἰ μὴ
 γὰρ ἡ Θέτις κατελεήσασα, ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον
 Βριάρεων ἐκατόγχειρα ὄντα, καὶ ἐδίδετο αὐτῷ κε-
 ραυνῶ καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένω, ἐπήει μοι γε-
 λαῖν ὅτι τῇ καλλιρρήμοσυνῇ αὐτῇ. Ερμ. σιώπα, δὲ-

φημί. ἔγὰρ ἀσφαλὲς ἔτε σοι λέγειν,

— ἔτε ἐμοὶ ἀκχεῖν τὰ
 τοιαῦτα.

detrabere conemini, luseritis operam. nunquam enim
 me deorsum trahetis. Contra ego vos, si velim, in-
 altum attrahere, non vos modò, verum etiam tum
 terram ipsam, tum mare pariter subiectum in subli-
 me sustulero. Ad hac alia permulta, quæ tu quoque
 audisti. At ego, siquidem cum viro quolibet singula-
 tim conferatur, ita præstantiorem eum esse viribus-
 que superiorem, haud quaquam negauerim. verum
 unum tam multis pariter in tantum antecellere, ut
 eum ne pondere quidem vincere queamus, etiamsi
 terram ac mare nobis adiunxerimus, id neutiquam
 crediderim. *M. R.* Bona verba *Mars*. Neque
 enim sat tutum est ista loqui, ne quid fortè mali nobis
 conciliemus petulantia. *M. A. R.* Putas verò me a-
 pud quemlibet hac dicturum? imò apud te solum id
 audeo, quem lingue continentis esse sciebam. Sed
 quod mihi maximè ridiculum videbatur, tum cum
 hac minitantiem audirem haud queam apud te reti-
 cere. Etenim memineram, cum non ita multò ante
Neptunus, *Iuno* ac *Pallas*, mota aduersus eum sedi-
 tione, machinarentur comprehensum illum in vincu-
 la conicere, quantopere formidavit, utque in omnem
 speciem sese verterit, idq; cum tres duntaxat essent *Dij*.
 Quod si *Thetis* misericordia còmotæ, *Briareum* cen-
 timanū illi auxilio non accersuisset, ipso pariter cum
 fulmine ac tonitru vinctus esset. Hac reputanti mihi
 ridere libebat eius magniloquentiā iactantiāq;. *M. B.*
 Tace, bona verba, neq; n. tutū est ista vel tibi dicere,
 vel audire mihi.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ

ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Ω πολύδευκες, ἐν τέλλομαί σοι, ἐπὶ δ' αὖν τάχιστα ἀ-
 νέλθης, σὲν γάρ ἐστιν οἶμαί τ' ἀναβιῶναι αὐρον, ὡς
 παρ' ἰδίης Μένιππον τὸν κύνα, ἔυροις δ' αὖ αὐτὸν ἐν
 Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐρ-
 ζόντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καταγελῶντα,
 εἰπὲν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι ὦ Μένιππε κελεύει ὁ Διο-
 γήνης, εἰ σοι ἰκανῶς τὰ ὑπ' ἐργῆς καταγεγέλασαι,
 ἤκειν ἐνθάδε πολλῶν πλείων ὑπὸ γελασόμενον. ἑκεί-
 μὲν γάρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔστι ὁ γέλως ὡς, καὶ πολὺ
 τ', τίς γάρ ὅλως οἶδ' ἔτι μετὰ τὸν βίον; ἐν ταῦτα δ' ἔτι,
 ἡ παύσῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν. καὶ μά-
 λιστα ἐπὶ δ' αὖν ὁρᾷς τὰς πλεονεξίας, καὶ σαυτράπας, καὶ
 τυράννας, ἔτι ταπεινὰς καὶ ἀσήμες, ἑκ μόνης οἰ-
 μωγῆς διαγινωσκομένους. καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀ-
 γενεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. ταῦτα λέγει αὐτῷ.
 καὶ προσέτι, ἐμνησάμενον τὴν πῆραν ἣκειν θέρ-
 μων τε πολλῶν, καὶ εἰπὼς εὔροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης
 εἰπνον κείμενον, ἢ ὡν ἑκ καθαρίσας, ἢ τι τοιοῦτον.
 Πολυ. ἀλλ' ἀπαγγέλῳ ταῦτα, ὦ Διόγενες. ὅπως δὲ
 εἰδὼ μάλιστα, ὁποῖός τις ἐστὶ τὴν ὄψιν; Διο. γέρων
 Φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἀπαντι ἀνέ-

DIOGENIS ET
POLLVCIS.

DIOGENES.

O Pollux, commendo tibi postquam celerrimè ascenderis (tuum enim est, ni fallor, cras remiiscere) ut, sicubi videris Menippum, canem illum, inuenies autem ipsum Corinthi, circa Craneum, aut in Lyceo deridentem contendentes istos inter se Philosophos, dicas illi, Menippe, inquit, mandat tibi Diogenes, si satis ea, quæ super terram sunt, derisisti, ut & huc ad inferos descendas, ubi multò plura, quæ rideas, habiturus es. Illic enim ambiguo tibi adhuc risus fuit, & frequens illud obiici potuit, Quis enim omninò scit, quæ post vitam futura sint? Hic autem, non desines constanter atque perpetuò ridere, quemadmodum ego quoque nunc facio. Et maxime postquam videris, diuites istos ac satrapas & tyrannos ita humiles & obscuros esse, soloque eiulatu ab aliis dignosci. Tum quod & molles & ignavi sunt, reminiscetes eorum quæ in vita geruntur. Hac illi quaso ut dicas, & ut præterea etiam perâ veniat impletâ multo lupino, & sicubi in triuio positam inueniat Hecates cœnam, aut ouum ex lustratione relictum, aut simile quippiam. **POL.** At renunciabo hac, ô Diogenes. Sed quæ melius illum agnoscere queam, cuiusmodi facie est? **DIOG.** Senex est, caluaster, pallio indutus lacero, &

μω ἀναπεπιαμένον, καὶ τῆς ὀπιπυχαῖς τῶν ῥα-
 κίων πικύλον. γελαῖ δ' αἰὲ καὶ τὰ πολλά τὸς ἀλα-
 ζνας τῶν Φιλοσόφους ὀπισκώπῃ. Πολ. ῥάδιοι
 εὐρεῖν δὴ ποτὶ τῶν. Διο. βέλαι καὶ πρὸς αὐτὸς ἐκεί-
 νους ἐντεῖλωμαί τι τὸς Φιλοσόφους; Πολυ. λέγε, ὦ
 βαρὺ γὰρ ἔδὲ τῶ. Διο. τὸ μὲν ὅλον, παύσαιται αὐ-
 τῶν παρεγγύα ληρῶσι, καὶ πρὸ τῶν ὁλῶν ἐρίζουσι,
 καὶ κέραια φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποι-
 ῶσι, καὶ τοιαῦτα ἀπορραῖν ἑρωτῶν διδάσκουσι τὸν νοῦν.
 Πολυ. ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι φήσας,
 κατηγοροῦντάς τῆς σοφίας αὐτῶν. Διο. σὺ δὲ οἰμώ-
 ζεις αὐτοῖς παρ' ἐμὲ λέγε. Πολυ. καὶ ταῦτα, ὦ Διό-
 γενες, ἀπαγγελάω. Διον. τοῖς πλεονέκτοις δὲ, ὦ φίλτα-
 τον Πολυδύσκιον, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν, τί ὦ
 μάταιοι τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε αὐ-
 τὸς λογιζόμενοι τὸς ῥυκας, καὶ τάλαντα ὀπί τάλαν-
 τῶν σπυγνέοντες, ὅς χρῆναι ὁβολὸν ἔχοντας, ἢ κεν
 μετ' ὀλίγον; Πολυ. εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους.
 Διο. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε. Μεγίστῳ
 τῷ κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ'
 ἡμῶν ἔτε ἡ ξανθὴ κόμη, ἔτε τὰ χαροπὰ, ἢ μέλανα
 ὄμματα, ἢ ἐρύθημα ὀπί τῶ πρὸς ὥτα ἐπὶ ἐπὶ, ἢ νεῦ-
 ρα ἔντονα, ἢ ὥμοι καρτεροί, ἀλλὰ πάντα μία ἡμῶν
 κένις φασί, κρανία γυμνά τῶ κάλλους. Πολυ. ὦ χα-
 λειπὸν ἔδὲ ταῦτα εἰπὼν πρὸς τὸς καλὸς καὶ ἰσχυροὺς.

Διο.

vento cuius pernio, præterea & diuersorum pannorum assumptis variegato. Ridet autem semper, ac plerumque arrogantes istos Philosophos acerbè perstringit. POL. Facile erit inuenire illum, ex his utique signis. DIOG. Vis ne ut ad ipsos quoque philosophos illos aliquid tibi mandem? POL. Mandes licet, non enim graue hoc mihi fuerit. DIOG. In uniuersum, adhortare illos, ut desistant à nugis suis, neque de toto contendant, neque cornua sibi mutuo affigant, neque crocodilos faciant, neque huiusmodi sterilia atque ieiuna interrogare, animum instituant. POL. At indoctum me & ineruditum esse dicent, qui doctrinam illorum reprehendam. DIOG. Tu verò plorare illos meo nomine iube. POL. Et hac nunciabo illis. DIOG. Diuitibus autem, ô lepidissimum caput, hac nostro nomino annuncies quasô. Quid, ô vani, aurum custoditis? Quid autem cruciatis vos ipsos, cogitantes vsuras, et talentum aliud super aliud accumulantes, quos non plus quàm unum obolum habentes, venire huc paulò post oportet? POL. Dicentur & hac ad illos DIOG. Sed & formosis istis et robustis dicas, Megillo puta Corinthio, et Damaxeno palestrita, quod apud nos neque flaua coma, nec cœrulei nigriue oculi, neque rubor faciei, amplius ullus est, neque præterea nervi intenti & robusti, neque humeri laborum tolerantes, sed omnia unus pulvis, ut aiunt, nobis, caluaria forma nudata scilicet. POL. Non molestum erit, hac ad formosos & robustos illos dicere.

DIOG.

Διο. καὶ τοῖς πένησιν ὧ Λάκων, πολλοὶ δὲ εἰσὶ, καὶ ἀχ-
 θόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτεῖροντες τὴν ἀπορί-
 αν, λέγε μή τε δακρύειν, μήτ' οἰμῶζειν, διηγησάμε-
 νον τὴν ἐνταῦθα ἰστορίαν. καὶ ὅτι ὄψοντα τὰς ἐκεί-
 νων πωλείας εἶδεν ἀμείνους αὐτῶν. καὶ Λακεδαιμονίους
 δὲ τοῖς σοῖς, παῦτα εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμῷ ὀπιτίμησεν,
 λέγων ἐκλελύσθαι αὐτὰς. Πολυ. μηδὲν ὧ Διόγγρας
 πρὸς Λακεδαιμονίους λέγε. εἰ γὰρ ἀνέξομαί γε. ἃ δὲ
 πρὸς τὰς ἄλλας ἐφησθα, ἀπαγγελάω. Διο. ἐάσωμεν
 τὰς, ἐπεὶ σοι δοκεῖ. σὺ δὲ οἷς προεῖπον, ἀπένεγκε
 παρ' ἐμῷ τὰς λόγους.

ΠΛΟΥΤΩΝ, Η ΚΑ-

ΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΚΡΟΙΣΟΣ.

Οὐ φέρομεν, ὧ Πλάτων, Μένιππον τῆτινι τὸν
 κυῖα παροικουῦτα. ὥς τε ἡ ἐκείνόν ποι κατάσῃσιν, ἡ
 ἡμεῖς μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον. Πλού. τί δὲ ὑ-
 μᾶς δεινὸν ἐργάζεσθαι, ὁμόνεκρος ὢν; Κροῖσος. ἐπει-
 δὴν ἡμεῖς οἰμῶζομεν καὶ σένομεν, ἐκείνων μεμνημέ-
 νοι τῶν αὐτῶν, Μίδας μὲν εἰς τοὶς τὰ χρυσίς, Σαρδία-
 νά παλιν δὲ τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ τῶν θη-
 ραυρῶν, ὀπιγελά, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράποδα καὶ κα-
 θάρματα ὑμᾶς ἀποκαλῶν. ἐνίστε δὲ καὶ ἄδων, ὀπι-
 τάρηται

DIOG. Etiam pauperibus, ô Lacon, dicas licet, (multi autem sunt, quibus & ea res perquam molesta est, & inopiam lugent) ut neque lachrymentur, neque plorent, exposita illis aequalitate hac, qua hic est, & quod videbunt, eos qui illic diuites sunt nihilo meliores, quàm sese hic esse. **Lacedæmoniis** autem tuis, hæc si videtur, nomine meo obiicias, molles & enervatos ipsos esse dictitans. **POL.** Ne de Lacedæmoniis, Diogenes quicquam dicas. non enim feram. Sed quæ ad ceteros mandasti, ea illis renūciabo. **DIOG.** Missos igitur faciamus hos, quando tibi ita videtur. Tu verò ad illos quos antea dixi, sermones hos meos deferas.

PLUTO, SEU CONTRA MENIPPVM.

CROESVS.

Non poterimus ferre Pluto, Menippum hunc canem, cohabitantem nobiscum. Quapropter aut illum hinc amotum alio loco colloca, aut nos hinc aliò commigrabimus. **PLUT.** Quid autem vobis mali adeò facit, quando eodem modo mortuus est ac vos? **CROE.** Postquam nos ploramus & ingemiscimus, illorum reminiscentes, quæ apud superos habuimus, utpote, Midas hic auri, Sardanapalus autem multa voluptatis, ego verò thesaurorum, irridet, & cum cōmiciis exprobat ea nobis, mancipia & piacula nos vocitando. Interdum autem etiam cantando, con-

turbas

ταράττει ἡμῶν πὰς οἰμωγὰς· ἢ ὅλως, λυπηρὸς ἐστὶ.
 Πλου. τί ταῦτά φασιν, ὦ Μένιππε; Μέ. ἀληθῆ ὦ
 Πλῆτων. μισῶ γὰρ αὐτὰς ἀγενεῖς, ἢ ὀλεθρῆς ὄν-
 τας· οἷς ἐκ ἀπέχρησε βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ ἢ δόπο-
 θανόντες εἰς μέμνηται, καὶ παρῖέχοντα τῶν αἰών.
 χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτὰς. Πλου. ἀλλ' ἔχρη-
 λυπιῶται γὰρ ἔμικρῶν σερούμενοι. Με. καὶ σὺ μω-
 ραίνεις ὦ Πλούτων ὁμόψηφος ὢν τοῖς τέττων σε-
 ναγμοῖς; Πλού. ἔδραμῶς, ἀλλ' ἐκ αὐτῶν ἐφελήσασιν
 σασιάζειν ὑμᾶς. Μέ. καὶ μὲν ὦ κάκιστοι Λυσίων, καὶ
 Φρυγῶν, καὶ Αἰσυρίων, οὕτω γινώσκετε, ὡς οὐδέ
 παυσσόμενου με. ἔνθα γὰρ αὐτῶν ἦτε, ἀκλουθήσω ἀνι-
 ῶν, καὶ κατὰδων, καὶ καταγελῶν, Κροῖ. ταῦτα οὐχ ὕ-
 βρις; Μένι. οὐκ. ἀλλ' ἐκείνα ὕβρις ἐστὶν, ἃ ὑμεῖς ἐ-
 ποιῆτε, προσκυβεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέρους ἀν-
 δράσιν ἐν τρυφῶντες, καὶ τοῦ θανάτου τὸ παράπαν οὐ
 μνημονεύοντες. τοιγαροῦν οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων
 ἀφηρημένοι. Κροῖ. πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων
 κλημάτων. Μίδ. ὅσα μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. Σαρ. ὅσης δὲ
 ἐγὼ τρυφῆς. Μέ. εὖ γε οὕτω ποιῆτε. ὁδύρεσθε μὲν
 ὑμεῖς, ἐγὼ δὲ, τὸ γινώθι σωτὸν, πολλάκις σωεί-
 ρων, ἐπάσσομαι ὑμῖν. πρὲς γὰρ αὐτῆς
 τοιαύτης οἰμωγᾶς ἐπα-
 δόμενον.

tarbat ploratus nostros, & in summa, valdè nobis molestus est. PLV. Quid hæc audio de te, Menippe?

MEN. Vera Pluto. Odi enim ipsos, ignavi ac perditì adeò cùm sint: quibus non satis fuit vixisse malè, sed etiam mortui, insuper cogitatione atque animo illis inhaerent, qua apud superos sunt. Delector itaq, agrè ipsis faciendo. PLV. Sed non decet. Dolent enim non exiguis rebus privati. MEN. Etiam tu deliras Pluto,

qui gemitus istorum tuo quoque calculo approbas. PLV. Haud quaquam, verùm nolim vos discordes ac seditiosos esse mutuo. MEN. At verò, ò pessimi Lydorum, Phrygum, & Assyriorum, ita de me cognoscite, ut qui neq, unquam desiturus sim. Nam quocunque abieritis hinc, eodem sequar agrè faciendo, cantando atque irridendo vos. CROES. An non hæc contumelia est? MEN. Non, sed illa contumelia

erant, qua vos facere solebatis, quando et adorari vos volebatis, & hominibus liberis pro libidine abutebamini, neque tum mortis quicquam memores eratis. Proinde plorate nunc, omnib. illis despoliati. CROE.

Multis certè, ò Dij, & magnis possessionibus. MI. Quanto equidem ipse auro? SAR. Quanta verò ego voluptate? MEN. Rectè sanè, ita facite, lugete vos quidem, ego verò tritum illud, Nosce te ipsum, identidem connectendo, vobis occinam, decet enim hu-

iusmodi ploratus, si crebro
illis accinatur,

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΑΜΦΙΛΟ-

ΓΟΥ, ΚΑΙ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

Σ Φῶ μέντοι ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ
ὄντες οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιώγητε, καὶ μάντις
δοκεῖτε, καὶ οἱ μάταμοι τῶν ἀνθρώπων, θεοὺς ὑμᾶς
ὑπελήφασιν εἶναι. Τρο. τί οὐκ ἡμεῖς αἴτιοι, καὶ
ὑπ' αὐτοῖας, ἐκείνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζου-
σι; Μένι. ἀλλ' οὐκ ἀν' ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες, καὶ ὑ-
μεῖς τοιαῦτα ἐπράττεσθε, ὡς πὰ μέλλοντα πρὸς
δρότες, καὶ πρὸς περὶ δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις. Τρο.
ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχ' ἔμεν οὗτ' αὖ εἰδείη, ὅτε
αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτῶν. ἐγὼ δὲ, ἥρως εἰμὶ, καὶ
μαντεύομαι, ἢ τις κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ' εἰκας
οὐκ ἔπιδεδημηκέναι Λεβαδεία τὸ παράπαν. οὐ
γὰρ ἠπίστ' ἐσὶν οὗτοις. Μέν. τί φῆς; εἰ μὴ ἐς Λεβά-
δειαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσταλμένῃ ταῖς ὁρήναις, γε-
λοῖως μάζαν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων, ἐσερπύσω διὰ τοῦ
σομῆς ταπεινοῦ ὄντος ἐς τὸ σπήλαιον, οὐκ ἀν' ἐδυνά-
μην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοη-
τεία διαφέρων. ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥ-
ρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. Τρο. ἐξ ἀνθρώπων τι καὶ θεοῦ
σώζετον. Μέν. ὁ μήτε ἀνθρώπος ἐστίν, ὡς φῆς, μήτε
θεός, καὶ σωμαφόρον ἐστὶν οὐκ οὐκ πῦρ τοῦ θεοῦ
ἐκῆνο

MENIPPI, AMPHILO-
CHI, ET TROPHONII.

MENIPPVS.

VOs nimirum Trophoni atque Amphiloche, cum sitis mortui, tamen haud scio quoniam modo phanis estis donati, vatesque credimini, ac stulti mortales Deos esse vos arbitrantur. **TRO.** Quid? an nobis igitur imputandum, si per inscitiam illi de mortuis huiusmodi opinantur? **MEN.** Atqui non ista fuissent opinati, ni vos, tum cum viveretis eiusmodi quadam portenta ostentassetis, tanquam futurorum fuissetis prescy, quasque predicere potuissetis si qua percontarentur. **TROPHO.** Menippe, nouerit Amphilocheus hic, ipsi pro sese respondendum esse. Caterum ego Heros sum, vaticinorque si quis ad me descenderit. At tu videre nunquam omnino Lebadiam adiisse. neque enim alioqui ista non crederes. **MEN.** Quid ais? equidem nisi Lebadiam fuisset profectus, ac linteis amictus, offam ridicule manu gestans, per angustum aditum in specum irrepsissem, nequaquam fieri potuisset, ut te defunctum esse cognoscerem perinde atque nos, solaque praestigiatura reliquos antecellere. Sed age per ipsam diuinandi artem, quid tandem est Heros? neque enim intelligo. **TROPH.** Est quiddam partim ex homine, partim ex Deo compositum. **MEN.** Nempe quod neque sit homo quemadmodum audio, neque Deus, verum pariter

ἐκεῖνο ἡμίτομον ἀπὲλλήλυθε; Τρο. χαῖ, ὦ Μένιππῶν,
ἐν Βοιωτία. Μέν. οὐκ οἶδ' αὖ, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέ-
γεις. ὅτι μέντοι ὅλ' εἴνεκρός, ἀκρεβῶς ὁρῶ.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

ΕΡΜΗΣ.

Λογισώμεθα, ὦ πορθημεῦ, εἰ δοκεῖ, ὅποσα μοι
ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὐθις ἐρίζωμέν τι πρὸς αὐ-
τῶν. Χά. λογισώμεθα, ὦ Ερμῆ. ἄμεινον γὰρ ὡρίσθαι
πρὸς αὐτῶν, καὶ ἀπαραγμονέστερον. Ερμ. ἄγκυραν ἐν-
τειλαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν. Χά. πολλοῦ
λέγεις. Ερμ. νῆ τὸν Αἰδωνέα τῶν πέντε ὠνήσαί μιν, καὶ
προπωτῆρα δύο ὀβολῶν. Χά. τίς πέντε δραχ-
μας, καὶ ὀβολοὺς δύο. Ερμ. καὶ ἀκέραν ὑπὲρ τοῦ ἰσίου
πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον. Χά. καὶ τούτῃς
προτίθῃ. Ερμ. καὶ κηρὸν, ὡς ἵπτι πλάσσει τοῦ σκα-
φιδίου τὰ ἀνεωρότα, καὶ ἥλκας διέ, καὶ καλώδιον, ἀφ'
οὗ τὴν ὑπὲρ ἑποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα.
Χά. εὖ γε ἄξια ταῦτα ὠνήσω. Ερμ. ταῦτά ἐστιν, εἰ μή-
τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' οὐκ
ταῦτ' ἀποδώσειν φῆς; Χά. νυνὶ μὲν ὦ Ερμῆ ἀδιώα-
τον. ἐπεὶ δὲ λοιμός τις ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀ-
θρόους τινάς, ἐνέσται τότε ἀποκερδίσταται ἐν τῷ πλῆ-
θει παραλογίζομενον πρὸς πορθημῖα. Ερ. νυνὶ οὐκ ἐγὼ
καθι-

utrumque, Ergo dimidia illa tui, ac divina pars, quonunc recessit? TROPH. Reddit oracula Menippe, in Bœotia. MEN. Haud intelligo quid dicas Trophoni, nisi quod illud planè video, te totū esse mortuum.

MERCVRII, ET CHARONTIS.

MERCVRIVS.

Rationem supputemus, portitor, si videtur, quantum mihi debeas iam, ne denuò aliquando de eo inter nos contendamus. CHA. Supputemus. M. Satiùs enim est, maturè id agere, deinde & minoris negotij. ME. Anchoram ut mandaras, comparavi tibi quinque drachmis. CHA. Caro dicis. MER. At per Plutonem, quinque emi illam, & præterea lorum, quo remum alligares, obolis duobus. CHA. Pone quinque drachmas, & obolos duos. MER. Et pro acu ad resarciendum velum quinque obolos ego exolui. CHA. Etiam hos appone. MER. Et ceram ad oblinendas nauigij rimas tibi emi, & clauos præterea, & funiculum, unde Hyperam fecisti, omnia hæc duabus drachmis. CHA. Rectè, laudo, hæc vili emisti. M. Hæc sunt, quæ tibi exposui, nisi quid reliquum sit quod me fugit inter computandum. Quando autem hæc redditurum te promittis? CHA. Nunc quidem, Mercuri non possum. Si verò pestis aliqua, aut bellū, confertor & frequentes huc dimiserit aliquos, licebit mihi tum allucrari aliquid falsa supputatione in multitudine exigendo portoria. MER. Proinde ego nunc sede-

καθεδοῦμαι, τὰ κάκιστα εὐχόμεν ὅτι γενέσθαι, ὡς αὐ-
 τὸν τούτων ἀπολαύοιμι. Χάρ. οὐκ ἔστιν ἄλλως ὢ Ερ-
 μῇ. νυνὶ δ' ὀλίγοι ὡς ὁρᾷς ἀφικοῦνται ἡμῖν. εἰρλήν
 γάρ. Ερμ. ἄμεινον ἔτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρατείνονται ὑ-
 πόσθε τὸ ὄφλημα. πολλὸν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοί, ὢ Χά-
 ρον οἶδα οἷοι παρεγίνοντο, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵμα-
 τ' ὅτι ἀνάπλεω, καὶ τραυματῖαι οἱ πολλοί. | νυνὶ δὲ ἡ
 Φαρμάκῳ τις ὑπὸ τῆς παιδὸς ἀποθανὼν, ἢ ὑπὸ τῆς
 γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδηκὼς πλὴν γαστέρα, καὶ
 τὰ σκέλη. ὥχρ' οἱ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγλυνεῖς, ἔσθ' ὅ-
 μοιοι ἐκείνοις, οἱ δὲ πλείστοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἡ-
 κισιν, ὅτι βλαβεύοντες ἀλλήλοις, ὡς εἰκάσθαι. Χάρ.
 πάνυ γὰρ περιπόθητά ἐστι ταῦτα. Ερμ. ἔκοι' ἔσθ' ἔ-
 γώ δόξαμι αὐτὰ ἀμαρτάνειν, πικρῶς ἀπαυτῶν τὰ
 ὀφειλόμενα παρὰ σέ.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ

ΕΡΜΟΥ.

Τὸν γέροντα οἶδα, τὸν πάνυ γεγηρακότεν λέγω,
 τὸν πλεῖστον Εὐκράτην, ὃ πάσι μὲν ἔκ εἰσιν, οἱ τὸν
 κλῆρον δὲ θηρῶντες, πεντακισμύριοι; Ερμ. ναὶ, τὸν
 σικυώνιον Φῆς. τί οὖν; Πλού. ἐκείνον μὲν ὢ Ερμῇ
 ζῶ ἕασον ὅτι τοῖς ἐννεήκοντα ἔτισιν, ἀβεβίωκεν,
 ὅτι ματρησὶς ἄλλα πτωχῶν, εἴ γε οἷόν τι λυγρὸν καὶ ἐπὶ
 πλείω.

bo, pessima quaque ut eveniant precando, ut inde fructum aliquem capiam. CHA. Fieri aliter non potest, Mercuri. Nam pauci nunc, vides, ad nos descendunt. Pax enim est. MER. Satiusest ita esse, etiamsi ob hoc abste prorogatur nobis debiti istius solutio. Verum enimvero prisci illi, Charon, nosti quales aduenire solebant, quam fortes atque animosi omnes, cruore madidi, et vulneribus pleni plariq. Nunc autem, aut veneno aliquis à filio interfectus, aut ab uxore, aut praenimia voluptate, tumefacto ventre & cruribus adueniunt. Pallidi enim omnes, & ignavi, neque similes prioribus illis. Plurimi autem ipsorum etiam pecuniarum causa veniunt, factis, ut videtur, mutuo sibi insidiis. CHA. Omnino enim expetibiles illi sunt. MER. Proinde neque ego videar peccare gravius aliquid, si vel acerbius abste exigam, ea qua mihi debes.

PLUTONIS ET MERCURII.

SENem ne nosti, istum aetate omnino confectum dico, Eucratem diuitem, cui liberi quidem nulli sunt, hereditatis autem captatores plus quam quingenta millia. M. Novi, Sicyonium illum dicis. Sed quid postea? PLUT. Vivere illum quidem, Mercuri sine, ultra eos nonaginta annos quos aetate peregit, alteris totidem accumulatis, si modo possibile sit.

πλείω. τὰς δὲ γε κόλακας αὐτῶ, Χαρίνον τὸν νέον, καὶ
 Δάμωνα, καὶ τὰς ἄλλας καπάσπασον ἐφεξῆς ἅπαν-
 τας. Ερμ. ἄτοπον αὖ δόξειε τὸ τοιοῦτον. Πλου. ἔμε-
 νοῦν, ἀλλὰ δικαιοῦσθαι. τί γὰρ ἐκείνοι παθόντες, ὄ-
 χονται ἀποθανεῖν ἐκείνων; ἢ τῶν χρημάτων ἀντιποι-
 οῦνται, ἔθλιν προσήκοντες. ὁ δὲ πάντων ἐστὶ μιαιώ-
 τατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι, ὅμως θρασυεύουσιν
 ἐν γε τῷ φανερώ. καὶ νοσοῦντες, ἃ μὲν βυλεύονται,
 πᾶσι προδίδουσι. ἴσως δὲ ὅμως ὑποχνοῦνται, ἡ-
 ραῖση. καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἡ κόλακεία τῶν ἀνδρῶν.
 διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔσω ἀθάνατος. οἱ δὲ, προσιπύ-
 σαι αὐτῶ μάτῳ ὀπιχανόντες. Ερμ. γελοῖα πείσου-
 νται, πανῆργοι ὄντες. πολλὰ καὶ ἐκείνο εὖ μάλα διαβ-
 κολεῖ αὐτὰς, καὶ ἐπελπίζει. καὶ ὅλως, αἰεὶ θανόντι ἐ-
 οικῶς, ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων. οἱ δὲ, ἤδη τὸν
 κλῆρον ἐν σφίσι διηρημένοι, βόσκονται, ζωὴν μα-
 καρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τρέφοντες. Πλου. ἔκουῦ ὁ μὲν ἀ-
 ποδυσάμενος τὸ γέρας ὡς περ Ἰόλεως ἀνηβησάτω.
 οἶδ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων τὸν ὀνειροποληθέντα
 πάλῃτον ἀπολιπόντες, ἡκέτωσαν ἡδὴ κακοὶ κακῶς
 ἀποθνήσκοντες. Ερμ. ἀμέλησον ὦ Πλάτων. μετελεύσο-
 μη γὰρ σι ἡδὴ αὐτὰς καὶ ἓν ἐξῆς. ἐπὶ δὲ οἱ μα-
 εῖσι. Πλου. κατὰ πᾶ. ὁ δὲ παραπέμψαι ἕκα-
 στον, ἀντὶ γέροντος αὐτοῖς προ-
 θήβης γινόμενος.

atque etiam pluribus. Adulatores autem ipsius Charinum adolescentem, & Damonem, & ceteros abripe huc ordine omnes. ME. Atqui absurdum hoc videri queat. PLV. Haudquaquam, imo iustissimū. Quam enim ob causam illi adeo optant illum mori, nisi quia pecuniam illius ambiunt, nulla propinquitate iuncti? Quod autē omnium sceleratissimum est, interea cum talia precantur, tamen observant & colunt manifestē utique illum. Ac quæ egrotante illo, apud se consultant, nemo ignorat: attamen sacrificaturos sese promittunt, si conualescat denuo: & in summa varia quedam adulandi ratio illorum hominum est. Quamobrem ipse quidē immortalis sit, illi autem præ ipso abeant, frustra hiantes. MER. Ridicula patientur, scelerati cum sint. Sed tamen & ille admodum scitē lætat illos, & spe pascit inani. & in summa semper morituro similis, multo validior est, quam quisquam iuuenis. Illi autem hereditate inter se diuisa, pascuntur, vitam quandam beatam secum ipsi animo precipientes. PLV. Proinde ipse exuta senectute, quæ admodum Iolaus ille, in iuuenem redeat. Illi autem in ipsa media spe, diuitiis illis, quasi per somnum spectatis, destituti abeant iam huc, mali malè mortui. M. Alias res cura, Pluto, iam enim accersam tibi illos, alium super alium ordine, septem autem, opinor, sunt. P. Deducas licet. Ille autem mittat singulos præ se, ex senē iterum in adolescentem conuersus.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

ΤΟΥΤΟ, ὦ ΠΛΕΤΩΝ, ΔΙΚΑΙΟΝ, ἔμὲ μὲν πεθναίνειν τρε-
 ίκοντα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννεήκοντα
 γέροντα ΘΕΚΡΙΤΟΝ ΖΗῶ ἔτι; ΠΛΟΥ. ΔΙΚΑΙΟΤΑΤΟΝ ΜΕΝ
 ΟΥῶ ΤΕΡΨΙΩΝ, Εἰ γὰρ ὁ μὲν Ζῆ, ΜΗΔΕΝΑ ΔΥΧΟΜΕΝΘ-
 ΔΟΘΗΝΕΙΝ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ. Σὺ δὲ, ΠΑΡΑ ΠΑΝΤΑ, Τὸν ΧΕΡΟΝ
 ΕΠΙΒΕΛΕΥΕΣ Αὐτῷ, ΠΕΡΙΜΕΝΩΝ Τὸν ΚΛῆΡΟΝ. ΤΕΡ. ἘΓΑΡ
 ΕΧΕΛΩ ΓΕΡΟΝΤΑ ὄντα, ΚΑΙ ΜΗΚΕΙ ΧΡΗΣΑΔΑΙ Τῷ ΠΛΕ-
 Τῳ Αὐτὸν ΔΙΩΔΑΜΕΝΟΝ, ΑΠΕΛΘΕΙΝ Τῆ ΒΙΒΙ, ΠΑΡΑΧΩ-
 ΡΗΣΑΝΤΑ ΤΟΙΣ ΝΕΟΙΣ; ΠΛΟΥ. ΚΑΙΝΑ ὦ ΤΕΡΨΙΩΝ ΝΟΜΟΘΕ-
 ΤΕΙΣ, Τὸν ΜΗΚΕΤΙ Τῷ ΠΛΕΤῳ ΧΡΗΣΑΔΑΙ ΔΙΩΔΑΜΕΝΟΝ
 ΠΡΟΣ ΗΘΟΝΛΩ, ΔΟΘΗΝΗΣΚΕΙΝ. Τὸ δὲ, ἄλλως ἢ ΜΟΙΡΑ Κῆ ἢ
 ΦΥΣΙΣ ΔΙΕΤΑΞΕΝ. ΤΕΡ. ἘΚΟΙῶ ΠΑΥΤΛΩ ΑἰΠΩΜΑΙ Τῇ ΔΙΑ-
 ΤΑΞΕΩΣ. ΕΧΕΛΩ ΓΑΡ Τὸ ΠΡᾶΓΜΑ ΕΞῆς ΠΩΣ ΓΙΝΕΑΔΑΙ, Τ
 ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΝ, ΠΡΟΤΕΡΟΝ, Κῆ ΜΕΤΑ ΤῶΤΟΝ, ὅΣΙΣ Κῆ Τῇ ΗΛΙ-
 ΚΙΑ ΜΕΤ' Αὐτόν. ΑΝΑΣΤΡΕΦΕΑΔΙ Δὲ ΜΗΔΙ ΑΜΩΣ, ΜΗΔΙ
 ΖΗῶ ΜΕΝ Τὸν ὑΠΕΡΓΗΡΩΝ, ὁ ΔΙΟΝΤΑΣ ΤΡΕΙΣ ἔΤΙ ΛΟΙΠΩΣ
 ΕΧΟΝΤΑ, ΜΟΓΙΣ ὉΡΩΝΤΑ, ΟΙΚΕΤΑΙΣ ΤΕΤΡΑΣΙΝ ὈΠΙΚΕΚΥ-
 ΦΟΤΑ, ΚΟΡΥΖΗΣ ΜΕΝ ΤΛΩ ΡΙΝΑ, ΛΗΜΗΣ Δὲ ΤῆΣ ὈΦ-
 ΘΑΛΜΕΣ ΜΕΣὸΝ ὄντα, ἘΔΙΕΝ ἔΤΙ ΗΔΥ ΕΙΔΟΤΑ, ΕΜΨΥΧΟΝ
 ΠΙΝΑ ΤΑΦΟΝ ὑΠὸ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΚΑΤΑΓΕΛΩΜΕΝΟΝ, ΔΟΘΗΝΗΣ-
 ΚΕΙΝ Δὲ ΚΑΛΛΙΣΤΗΣ, ΚΑΙ ΕΡΡΩΜΕΝΕΣΤΗΣ ΝΕΑΝΙΣΚΗΣ. Ἀ-
 ΝΩ ΓΑΡ ΠΟΤΑΜΩΝ ΤῶΤΟ ΓΕ. ἢ Τὸ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΕΙΔΕΝΑΙ Ε-
 ΧΕΛΩ

TERPSIONIS ET
PLVTONIS.

Iustum ne hoc est, ô Pluto, me quidem è vita ob-
 biisse, triginta cum sim annorum, Thucritum
 verò senem nonagenarium, & ultra, adhuc viue-
 re? **PLV.** Iustissimum quidem ô Terpsion. Nam
 & si ipse viuit, certè ad nullius tamen mortem affe-
 ctus est: tu verò omni tempore illius hereditatem ex-
 pectans, eum mori avidissimè cupiebas. **TERP.**
 Nonne opus fuerat, cum senex sit, nequeatque de
 cetero suis uti diuitiis, locum dare iuuenibus? **PLV.**
 Nouas, ô Terpsio, statuis leges, cum ad voluptatem
 diuitiis uti nequeat, ipsum è vita decedere. Aliter
 autem & Parca & natura statuisse videtur. **TER.**
 Proinde hanc ob huiusmodi accuso ordinem, de-
 cebat enim hæres successione graduque fieri, senem
 primò, deinde qui in ea etate sequeretur, mori:
 haudquaquam autem ordinem inuerti, aut viuere
 senectute decrepitem, qui tres duntaxat dentes
 habet, cui vix deseruiunt oculi, qui curuatus
 à quatuor famulis deducitur, deguttantes nares,
 lipposque oculos habens, nihil denique voluptatis
 degustans, haud aliter existens, quàm animatum
 quoddam sepulchrum, ab ipsa iuuentute derisum: &
 contra mori optimos atque robustissimos adolescen-
 tes. Nam hoc perinde esse videtur, ac si flumina sur-

χειρὶ πότε καὶ τεθνήξεταί τῶν γερόντων ἕκαστος· ἵ-
 να μὴ μάτῳ ἂν ἐνὶ σῆς ἐφερέπευον. νυνὶ δὲ τῆς πα-
 ρειμίας, ἡ ἄμαξα τὸν βουῷ πολλάκις ἐκφέρει.
 Πίλου. ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ σωετώπερα γί-
 νεται, ἢ περ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες, ἀλ-
 λοτριόις ὀπιτχαίρετε, καὶ τοῖς ἀτεκνοῖς τῶν γερόντων
 εἰσποιεῖτε, φέροντες αὐτοὺς; τοιγαροῦν γέλωτα ἰφ-
 λισκάνετε, πρὸς ἐκείνων κατορυπτόμενοι. τὸ καὶ πρᾶ-
 γμα τοῖς πολλοῖς ἡδιστον γάνεται. ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς ἀπο-
 θανεῖν ὄχεσθε, τοσούτο ἅπανσιν ἡδὺ πρὸς ἀποθανεῖν ὑ-
 μᾶς αὐτῶν. καὶ νυνὶ γάρ ἵνα ταύτῃ τέχνῃ ὀπιτνενοή-
 κατε γερόντων ἐρώντες, καὶ μάλιστα, εἰ ἄτεκνοι εἶεν· οἱ
 δὲ ἐντεκνοὶ, ὑμῖν ἀνέραςσι. ἔτι, πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρω-
 μένων σωέντες ὑμῶν τῷ πανεργίῳ αὐτῶν ἐρωτῶν, ἢ
 καὶ τύχῳσι παῖσιν ἔχοντες, μισεῖν αὐτοὺς πλάτ-
 τονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἐργαστὰς ἔχουσιν. εἴτα ἐν ταῖς δι-
 αθήκαις, ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι δορυφορή-
 σοντες, ὁ δὲ, πῶς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον,
 κρατᾷσι πάντων· οἱ δὲ, ὑποπείσσι τοὺς οὐδόντας, ἀ-
 ποσμυγῆτες. Τερψι. ἀληθῆ ταῦτα φησ. ἐμὲ νυνὶ
 θεῖς κριτὸς πόσα κατέφαγεν, αἰεὶ τεθνήξεσθαι δοκῶν
 καὶ ὅποτε ἐσίοίμι, ὑποσένων, καὶ μύχιόν τι κατὰ
 περὲς ὡς νεοτῆος ἀτελὲς ὑποκράζων, ὡς ἔγωγε ὄ-
 σον αὐτίκα οἰόμενός τῃ βίῃ σὺν αὐτῷ τῆς σφῆς, ἐ-
 πεμπόν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλλοιτό με οἱ ἀντι-
 ερσῶν

*sum deferantur. Aut saltem scire necesse foret, quando
& senum, quilibet obiturus esset, ne frustra quos-
dam colerent. Nunc verò illud accidit, quod prover-
bio dici solet, Quadriga bonem sapissimè ducit. PLV.
Hac quidem ô Terpsio, prudentius fiunt, quam tibi
profectò videntur. Verùm & vos quid passi estis, quod
reus alienis gaudetis, & senibus filiis orbatis, vosmet
tantopere in adoptionem traditis? quam obrem in de-
risum adducti, ab illis sepelimini, quod quidem pluri-
mis sit periucundum. Nam quanto vos magis mori
illos peroptatis, tantò plus omnibus quàm gratissi-
mum est, si ante eos vos mori contingat. Etenim no-
uam quandam artem cogitatis, decrepitos cum ama-
tis, præsertim si liberis sint orbati: qui verò liberos ha-
bent, illorum vobis non est cura. Atqui ex iis qui a-
mantur plurimi, minimè vestri ignari astus, etiam si
ipsis liberos habere contingat, illos tamen odisse simu-
lant, ut & ipsi habeant amatores. Inde iis in testa-
mento exclusis, qui olim affectati sunt illos, liberi, si-
cuti profectò dignum est, omnem eorum substantiam,
consequuntur: at illi confecti dolore dentibus strident.
TER. Vera sunt hæc quæ dicis. Quantum enim meo-
rum Thucristus deuorauit, cum semper eum mori pu-
tarẽ. & quoties ad eum ingrediebar gemebat, & in-
ternum quiddam, perinde atque ex ovo pullus ali-
quis immaturus, stridebat. Unde quamprimum e-
um ad sepulchrum ductum, iri existimans, mul-
ta illi dona mittebam, ut ne amuli muneribus me
pre-*

ρασαὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ. καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ Φροντί-
 δων, ἀγρυπνῶ σκέϊμιεν ἀρμυρῶν ἕκαστα, καὶ δι-
 ατάττων. ταῦτα γοῦ μοι καὶ τῷ δόποθ' ἀνείναι αἷτια γε-
 γήνηται, ἀγρυπνία, καὶ Φροντίδες. ὁ δ' ἐπεὶ τὸν μοι
 δέλεαρ καταπιὼν, ἐφεσήκει θαπτομένῳ πρῶτον ἐ-
 πιγελῶν. Πλού. ὦ γε ὦ θεῖον, ζώης ὀπιμήκιστον,
 πλῆκτων ἅμα, καὶ τῶν τοιούτων καταγελῶν, μὴ δὲ
 πρότερόν γε σὺ δόποθ' ἄνους, ἢ προπέμψεις πάντας
 τῆς κόλακας. Τερ. τῷτο μὲν, ὦ πλῆκτων, καὶ ἐμοὶ ἡ-
 δισον ἡδίστη, εἰ καὶ Χαριάδης προτεθνήσκειται θεῖον
 τε. Πλού. θάρρει ὦ Τερψίων. καὶ Φείδων γὰρ, καὶ
 Μέλανθ' ὅπως ἅπαντες, παρελεύσονται αὐ-
 τῷ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς Φροντίσιν. Τερ. ἐπαμνῶ ταῦτα.
 ζώης ὀπιμήκιστον ὦ θεῖον.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ

ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

Σὺ ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ,
 ὅτε παράσιτ' ὦν Δεινίς, πλέον τῷ ἱκανῷ ἐμφα-
 γῶν, ἀπεπνίγην. οἶδα. παρῆς γὰρ δόποθ' ἠσκοντί
 μοι. Καλ. παρὶν, ὦ Ζηνόφαντες. τὸ δ' ἐμὸν, πα-
 ράδοξόν τι ἐγήμετο. οἶδα γὰρ καὶ σύ περ Πριόδωρον
 τὸν γέροντα. Ζη. τὸν ἄτεκνον, τὸν πλῆστον, ὃ σε τὰ πολ-
 λὰ ἡδίστην σωόντα; Καλ. σκέϊνον αὐτὸν αἰεὶ ἐφερά-

præclaris vincerent Plerumque etiam præ nimia sollicitudine in somnis iacebam, singula enumerans, ac disponens. Eaque etiam causa interitus mihi fuit, cura & vigilia. Ille autem deglutito hoc illectamento meo tanto, adstitit mihi, quando sepeliebar paulò antè, irridens. PLUT. Euge ô Thucrite, diutissimè viuas, unà & diuitiis abundans, & huiuscemodi homines deridens, neque prius moriaris, quàm hos blanditores cunctos præmittas. TER. Hoc quidem, ô Pluto, periucundum mihi foret, si ante Thucritum Chariades vita decederet. PLUT. Boni animi sis ô Terpsio, & Phido etiam, & Melanthus, & omnes penitus ipsum præcedent, suis ipsorum curis confecti. TER. Hac ego summopere laudo, ô Thucrite diutissimè viuas.

ZENOPHANTÆ ET CALLIDEMIDÆ.

A Tu Callidemides, quo pacto interisti? Nam ipse quemadmodum Dinia parasitus cùm essem, immodica ingurgitatione præfocatus fuerim, nosti, aderas enim morienti. CAL. Aderam Zenophantes. Porro mihi nouum quiddam atque inopinatum accidit. Nam tibi quoque notus est Præodorus ille senex. ZENOPH. Orbem illum dicis, ac diuitem, apud què te assidue versari conspiciebã? CAL. Illum semper captabam, colebamque, id mihi pollicens,

πευον, ὑποχρῶμενΘ' ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ τεθνήξ-
 οντα, ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μήκιστον ἐπεγένετο, καὶ
 ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔζη, Ἰππιτομόν τινα ὁδὸν
 Ἰππὶ τὸν κληρὸν ἐξεῦρον. πριάμενΘ' γὰρ Φάρμακον,
 ἀνέπεισαι τὸν οἶνοχόον, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτω-
 δωρΘ' αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δὲ Ἰππικῶς, ζωρότερον
 ἐμβάλοντα ἐς κύλικα, ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ Ἰπ-
 διουῶν αὐτῷ. εἰ δὲ τῆτο ποιήσει, ἐλεύθερον ἐπα-
 μοσάμην ἀφήσιν αὐτόν. Ζη. τί οὐκ ἐχμέτο; πάν-
 γάρ τι παρὰδοξον ἔρεῖν εἰκας. Καλ. ἐπεὶ πίνω
 λαοσάμενοι ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ μεροκαίσκΘ' κύλικας
 ἐποίμενος ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτωιδώρῳ τὴν ἔχουσαν
 τὸ Φάρμακον, τὴν δὲ ἑτέραν ἐμοὶ, σφαλεῖς ἐκ οἷο
 ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ Φάρμακον, Πτωιδώρῳ δὲ τὸ ἀ-
 Φάρμακον ἐπέδωκεν. εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐ-
 τήκα μάλα ἐκλάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖΘ'
 αὐτ' ἐκείνους νεκρός. τί τῆτο γελάς; ὦ Ζηνοφάντης, ἐ-
 μὲν ἐκ' ἐδειγέ' ἐταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελαῖν. Ζη. ἀσέβη, ὦ
 Καλλιδημίδη, πέπονθας. ὁ γέρων δὲ, τί πρὸς ταῦ-
 τα; Καλ. πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνί-
 διον. εἶτα σιωεῖς οἶμαι τὸ γεγνημένον, ἐγέλα καὶ αὐ-
 τὸς, οἷά γε ὁ οἶνοχόΘ' εἰργασαί. Ζη. πῶλιν ἀλλ' εἴδ'ε
 σὲ τὴν Ἰππιτομόν ἐχρῆν τεραπέδαι. ἦκε γὰρ αὐτῷ
 διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγη
 βραδύτηςΘ' ἦν.

licens fore, ut meo bono quamprimum moreretur. Verum cum ea res in longum proferretur, sene videlicet, vel ultra Tithonios annos viuente, compendariam quandam excogitavi viam, qua ad hereditatem peruenirem. Siquidem empto veneno, pocillatori per suaeram, ut simulatque Ptoëdorus potum posceret, bibebat autem admodum, presentius in calicem iniiceret, haberetq; in proptu, porrecturus illi. Quod si fecisset, iureiurando confirmabam, me illum manuoni surum. ZE. Quid igitur accidit? nam inopinatum quiddam narraturus mihi videris. C. Ubi iam loti venissemus, puer duobus paratis poculis, altero Ptoëdoro cui venenum erat additum, altero mihi: nescio quomodo errans, mihi venenum, Ptoëdoro porrexit innoxium. Mox ille quidem bibit, at ego protinus humi porrectus iacebam, supposititium videlicet illius loco funus. Quid hoc? Rides Zenophanta? Atqui non convenit amici malis illudere. ZE. Nam eleganter ac lepidè tibi hæc res euenit. Porro senex ille, quid interim? CAL. Primum ad casum subitum atque inexpectatum sanè conturbatus est. Deinde simulatque intellexit, id quod acciderat, puta pocillatoris errore factum, risit & ipse. ZE. Verum non oportuit ad compendium illud dinertere, siquidem venisset tibi populari, vulgataque viatius certiusque, etiamsi paulò ferius.

ΚΝΗΜΟΝΟΣ ΚΑΙ

ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.

Τοῦτο ἐκείνο τὸ τῆς παροιμίας, Ο νεβρός τὸν λέοντα. Δά. τί ἀχανακτεῖς ὡς Κνήμων; Κνη. πωυθάνη, πῶς ἀχανακῶ; κληρονόμον ἀκέρσις καταλέλοιπα, κατὰ σοφίαις ὁ ἀθλις, οὓς ἐβελόμην αὐτὸν μάλιστα χεῖν τὰμα, παρθαλιπῶν. Δα. πῶς τῷτ' ἐγχεῖται Κνη. Ερμόλαον τὸν πάνυ πλῆστον ἀτεκνον ὄντα, ἐθέρῳ πευον ὅτι θανάτω. καὶ κείνους ἐκ ἀηδῶς τὴν θέρῳ πείαν προσίετο. ἔδοξε δὴ μοι καὶ σοφὸν τῷτ' εἶναι, θέναι διαθήκας ἐς τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνους καταλέλοιπα τὰμα πάντας, ὡς καὶ κείνος ζηλώσειε, καὶ τὰ αὐτὰ πράξειε. Δά. τί οὐκ οὐδὲν ἐκείνος; Κνη. ὅ, τι μὲν οὐκ αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις, ἐκ οἷδα. ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, τῷ τέγχε μοι ὅτι πιπτόντων, καὶ νῦν Ερμόλαος, ἔχει τὰμα, ὡς περ τις λάβραξ, καὶ τὸ ἄγκυρον τῷ δελέατι συγκαταπάσας. Δαμ. ἐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν σε τὸν ἀλῆα. ὥς τε σέφισμα κατὰ σιωτῶν συμπίθεται. Κνή. εἰοικα. οἰμῶ-
 ζω ποιχαροῦ.

CNEMONIS ET
DAMNIPPI.

Hoc illud est quod vulgò dici consuevit, *Hinulus leonem*. **DAM.** Quid isthuc est, quod tecum stomachare *Cnemon*? **CNE.** Quid stomacher rogas? Equidem heredem reliqui quendam, præter animi sententiam, videlicet astu delusus miser, iis quos maxime mea cupiebam habere, præteritis. **DAM.** Sed istuc quinam euenit? **CNE.** *Hermolaum* nobilem illum diuitem, cum orbis esset, imminente morte captabam, aspidens atque inferniens. Neque ille grauàtim officium meum admittebat. At interim illud quoque mihi visum est scitum, consultumque, ut testamentum proferrem ac publicarem, quo illum rerum mearum in solidum heredem institueram, nimirum ut ille vicissim idem faceret meo prouocatus exemplo. **DAM.** Ac quid tandem ille? **CNE.** Quid ille suo in testamento scripserit, id quidem ignoro. Caterum ego repente atque insperato vita decessi, tecti ruina oppressus. Et nunc *Hermolaus* mea possidet, lupi cuiuspiam in morem ipso hamo cum esca pariter auulso. **DAM.** Imò non escam modò cum hamo, quin etiam te quoque piscatorem simul abstulit. Itaque technam istam, in tuum ipsius caput struxeras. **CNE.**

Sic apparet, idque adeò
deploro.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ

ΕΡΜΟΥ.

Ακίσσατε ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πρᾶγματα. μικρὸν μὲν ἡμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον, καὶ ὑπόσαθρον ἐστὶ, καὶ διαρρέει τὰ πολλὰ· καὶ ἡ τρωή ἐπὶ θάτερα, αἰχίσηται περιτραπέν. ὑμεῖς δὲ, τοσῶτοι ἅμα ἡκετι πολλὰ ὀπιφερόμενοι ἑκαστος. ἡ οὐ μετὰ τέττοι ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μετανοήσετε, καὶ μάλισται ὁπόσοι νεῖν ἔκ ὀπίσταδαμ. Νεκροί. πῶς οὖν ποιήσωτες, ὅπως οὐκ ὀπλοήσομεν; Χά. ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνὰς ἐπιβαίνοντες, τὰ περὶ τὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῷ ἡόνος καταλιπόντας. μόγεις γὰρ αὐτὴ καὶ ἔτω δεξαίτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. οἱ δὲ ὦ Ερμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τέττου μηδὲνα παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὅς αὐτὴ μὴ ψιλὸς ἦ, καὶ τὰ ἐπιπλοα, ὥσπερ ἔφλω, ἀποβαλὼν. παρὰ δὲ τὴν ἀποβάθραν ἐς ὧς, διαγίνωσκε αὐτὰς, καὶ ἀναλαμβάναντες, γυμνὰς ὀπιβαίνουσιν ἀναγκάζων. Ερμ. ὦ λέγεις. καὶ ἔτω ποιήσωμεν. ἔτοσι τίς ὁ πρῶτος ἐστὶ; Μένιππος. ὦ ἐγὼ γε. ἀλλ' ἰδὲ ἡ πῆρα μοι, ὦ Ερμῆ, καὶ τὸ βάκτρον, ἐς τίττω λίμνῳ ἀπορρίψῃ. τὴν τρεῖβωνα δὲ ἔσθ' ἐκόμεναι, ὅπως ποιῶν. Ερ. ἐμβαίνει ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστοι, καὶ τὴν προεδρίαν ἔχει παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψιλῶς, ὡς ἐπισκοπῆς ἀπανταί, ὁ καλὸς δὲ ἔσθ' ἐστὶ, τίς ἐστὶ; Χα. Χαρμόλειος ὁ

μεγα-

CHARONTIS ET
MERCURI.

AUDITE quo loco sint res nostra. Equidem parua est nobis, quemadmodum videtis, & cariosa naucula, & qua undique perfluit: quod si in alteram partem se inclinarit, planè submersa peribit. Atqui vestrum tam multi simul confluent, & singuli plurimas sarcinas afferunt. Quod si cum his nauculam conscenderitis, vereor ne postea vos facti poeniteat, maximè verò eos, qui nandi sunt imperiti. **MORTVI.** Quid igitur faciendum erit, ut sine periculo nauigemus? **CHARON.** Ego vobis dicam, nudos vos ingredi oportet, atque ista omnia qua superflua sunt, in littore relinquere. Nam sic etiam vix capiet vos naucula. Tibi verò Mercuri deinceps cura erit, neminem ex illis recipere, nisi nudus sit, & supellectilem abiecerit. Itaque ad ipsas scalas te statuas, ipsosque cognoscito, & suscipito, nudosque ingredi cogito. **MERCVR.** Rectè dicis, atque sic faciemus. Quis est ille primus? **MENIP.** Ego Menippus sum. Ecce autem peram & baculum in paludem abieci, verum rectè feci, quod pallium non acceperim. **MERCVR.** Ingredere ô Menippe, vir optime, primumque apud gubernatorem nauis, locum accipe, in ipsa summitate, quo omnes possis intueri. Verum quis ille formosus est? **CHAR.** Charmolauus sum Me-

μεγαλειός. Ερ. Διόδυθι ποιηαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὴν
 κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ὅππῃ τῶν παρὰ τῶν ἐρύθημα,
 καὶ τὸ δέσμα ὅλον. ἐχέει καλῶς. εὐζών. Εἰ, ὅππῃ βαι-
 νε ἤδη. ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα ἔτοσι, καὶ τὸ διάδημα,
 ὁ βλοσυρὸς, τίς ὦν τυγχάνεις; Λά. Λάμπιχ. Γε-
 λῶων τύρανν. Ερ. τί οὖν ὦ Λάμπιχε ποσῶνταί-
 χων πάρε; Λά. τί σὺν ἐχέω ὦ Ερμῆ, γυμνὸν ἤκην τῶ-
 ραννον ἀνδρα; Ερ. τύραννον μὲν ἔσθλα μῶς, νεκρὸν δὲ
 μάλα. ὥς ἐστι ταῦτα. Λά. ἰδὲ σοὶ ὁ πλάτ. Αἰ-
 πέρριπται. Ερ. καὶ τὸν τύφον διόρριψον ὦ Λάμπιχε,
 καὶ τὴν ὑπεροψίαν. βαρὴσὶ γὰρ τὸ πορθημεῖον, συ-
 νεμπεσόντα. Λά. ἔκοῦν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἑασὼν με-
 χάν, καὶ τὴν ἐφεσρίδα. Ερ. ἔδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα
 ἄφες. Λά. εἰεν. τί ἐπὶ πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὁρᾷς. Ερ.
 καὶ τὴν ὁμότητα, καὶ τὴν αἰοίαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ
 τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες. Λά. ἰδὲ σοὶ, φίλος εἰμι.
 Ερ. ἐμβαινέ ἤδη. σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολὺ σαρκ. Τίς εἰς
 Δα. Δαμαστίας ἀθλητής. Ερ. ναὶ ἔοικας. οἶδα γὰρ σε
 πολλάκις ἐν ταῖς παλαιαῖς ἰδῶν. Δα. ναὶ ὦ Ερμῆ.
 ἀλλὰ παρὰ δὲ ξαί με γυμνὸν ὄντα. Ερ. ἔ γυμνὸν ὦ
 βέλγισε, ποσῶντας σάρκας πειβεβλημένον, ὥς ἀ-
 πόδυθι αὐτὰς, ἔπειτα καταδύσῃς τὸ σκάφ. ἔν-
 τερον πόδα ὑπερθεῖς μόνον. ἀλλὰ καὶ τὰς σεφάνους
 τέττας ἀπὸρριψόν, καὶ τὰ κηρύγματα. Δα. ἰδὲ σοὶ γυμ-
 νός, ὡς ὁρᾷς, ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοστάσι, τοῖς ἄλλοις
 νεκροῖς.

garensis. MER. Exue igitur istam pulchritudinem, istam etiam densam comam, & genarum ruborem, adeoque totam cutem. Bene se res habet. expeditus es, ingredi nunc. Quis verò ille est purpuratus & diademate praeinctus, gravitatem quandam pra se ferens? Quis es tu? LAM. Lampichus sum, Geloorum tyrannus. MER. Quid igitur cum tot sarcinis venisti? LAM. Anne nudum aduentare conveniebat tyrannum? MER. Nequaquam tyrannum, sed mortuum, itaque depone ista. LAM. Ecce abiici dinitias. MER. Sed superbiam, ô Lampiche, & fastum etiam abiice, nam ista, si in naviculam coincident, vehementer gravabunt eam. LAM. Igitur sine ut diadema habeam saltem & stragulum. MER. Nequaquam, imò & hac relinquito. LAM. Sit ita. Quid praeerea vis? Nam omnia, ut vides, abiici. MERCVR. Crudelitatem etiam, & amentiam, & violentiam, & iracundiam, atque his similia depone. LAMP. Ecce nudus sum. MERCVR. Ingredere nunc. Tu verò pinguis admodum & carnosus quis es? DAM. Damasias ego sum athleta. MER. Certè videris ille esse, scio enim te saepe in palaestris à me visum. DAM. Ita est ô Mercuri, verum accipe me, nudum existentem. MER. Nequaquam, ô bone vir, nudus est tanta carne circumdatus, itaq; exue eam. Nam si vel alterum tantum pedem in naue posueris, submerges eam. Sed & coronas istas & praconia abiicito. DAM. En planè nudus sum, ut

vides, & simili cum aliis mortua statura. MER. Sic praeſtat leuem eſſe, itaque inſcende iam. Et tu, ô Crato, diuitias abiice, praeſerea molliciem & delicias, neque ſeras tecum epitaphia, neque maiorum tuorum dignitates. Relinque etiã genus, & gloriam, item ciuitatũ, de quib. ſcilicet bene meritus es, publica praeconia, ſtatuarũ inſcriptiones, & dicas, ne tibi magnũ ſepulchrum conſtruant, nam et haec grauant, ſi in memoriam reuocentur. CRAT. Inuitus certẽ, ſed tamen abiiciam. quid enim faciam? MER. Papa, quid tibi vis armatus? aut quid iſtud trophaũ tecum circumfers? CRA. Quia vici Mercuri, & res praeclaras geſſi, propterea ciuitas hoc me honore affecit. MER. Relinque trophaum in terra, apud inferos enim pax neque ullis armis opus eſt. Verum quis ille eſt, ipſo habitu grauitatem quandam pra ſe ferens, elatus et contractis ſuperciliis propter curas, longa barba, quis eſt ipſe? MENIP. Philoſophus quidam eſt ô Mercuri, imò praſtigiator & nugarum plenus. Itaq; et hunc exue, videbis enim multa, eaque ridicula, ſub pallio occultata eſſe. ME. Depone tu hunc habitũ primum; deinde haec quoq; omnia. O Iupiter, quantam ille arrogantiã, quantam inſcitiã, et quantum contentionũ & inanis gloria, quantũ quaſtionum dubiarũ, quantum ſpinofarum diſputationum, et cogitationum perplexarum, circũfert? imò quã multos vanos labores, & deliramenta non pauca, quantas itẽ nugas, et quãtã curioſitatẽ. Sed per Ionẽ aurum & iam hoc, & vo-

δε, καὶ ἀναιχλῶπιαν, καὶ ὀργλὴν, καὶ τευφλίαν, καὶ μα-
 λακίαν. ἔλεληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις
 αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ δόποθ' ἔχῃ, καὶ τὸν τύφον, καὶ τὸ
 οἶεσθαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων. ὥς εἴγε πᾶντα ταῦτα
 ἔχων ἐμβαίνοις, ποῖα πεντηκόντορ δέξαιτο αὐτοῖς
 Φιλ. Δοποτίθῃμεθα ποίνῳ αὐτὰ, ἐπεὶ περ ἔτῳ κελεύεις.
 Μέ. ἀλλὰ καὶ τὸν πώγωνά τ' ἔσθ' ὃν δόποθέω, ὦ Ερμῆ,
 βαρυώτεόν τε, καὶ λάσιον, ὥς ὀρέας. πέντε μνῶν τρί-
 χες εἰσὶ τ' ἐλάχιστον. Ερ. εὖ λέγεις. δόποθ' ἔχῃ τ' ἔσθ' ὃν.
 Φιλ. καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται; Ερ. Μένιπώ τ' ἔσται,
 λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, δόποθέει αὐτὸν
 ὀπικόσῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμεν. Μέ. ἔκ ὧ
 Ερμῆ, ἀλλὰ πρίονά μοι ἀνάδος. γελοιότερον γὰρ τ' ἔ-
 σται. Ερμ. ὁ πέλεκυς ἱκανός. Μέ. εὖ γε. ἀνδρωπινώτερον
 γὰρ νῦν ἀναπέφηνας, δόποθέμεν αὐτὸν τῷ κινά-
 βρᾳ. βέλει μικρὸν ἀφέλωμα καὶ τῶν ὀφρύων; Ερ.
 μάλιστα. ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας ἐπῆρκεν,
 ἔκ οἱ δ' ἔφ' ὅτῳ ἀνατείνων ἑαυτὸν. τί τ' ἔσται; καὶ δια-
 κρύεις, ὦ κάταρμα, καὶ πρὸς θάνατον δόποθειλῆς
 ἐμβηθὶ δ' οὐ. Μέ. ἐν ἔτι τὸ βαρύτατον ὑπὸ μάλης
 ἔχει. Ερ. τί, ὦ Μένιπώ; Μέ. κελακίαν, ὦ Ερμῆ, πολ-
 λὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ. Φιλ. ἔκ οὐ καὶ
 σὺ ὦ Μένιπώ, δόποθ' ἔχῃ ἐλευθερίαν, καὶ παρρησί-
 αμ, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ γηναῖον, καὶ τὸν γέλωτα. μό-
 νον γοῦν τῶν ἄλλων γέλας; Ερ. μηδαμῶς. ἀλλὰ καὶ

luptatem, & impudentiam, iracundiam, delitias & mollitiem secum habet. neque enim latent me ista, etiam si studiosè celas. Verum abiice mendacia & etià & superbiam, & opinionem illam, qua existimas te præstantiorem esse omnibus reliquis. Nam si cum rebus omnibus ingrediaris, qua quinquere mis te acceperit? PHIL. Depono igitur ea, quandoquidem sic iubes. MENIP. Sed & barbam hanc deponat, M. gravem equè & hirsutam, ut vides, capilli sunt triū minarū minimum. MER. Benè dicis. Depone & illam. PHIL. Sed quis abradet? ME. Menippus ille securim accipiens, quibus naues fabricantur, eam rescabit, utetur autem scalis navalibus, quibus superposita barbæ rescetur. MENIP. Nequaquam Mercuri, sed da mihi ferram, hoc enim erit magis ridiculum. MER. Sufficit bipennis. MENIP. Euge, Humanior nunc appares, deposito hircino fœtore, visne ut parum etiam de superciliis auferam? MERCVR. Maxime: Nam has super frontem etiam attollit, neque scio quo seipsum extendat. Quid hoc rei est? Etiam ploras scelestè? & mortem times? ingrediare igitur. MENIP. Unum quiddam adhuc gravissimum gestat sub alis. MERCVR. Quid Menippe. MEN. Adulationem, Mercuri, qua illi dum viveret, multum profuit. PHIL. Igitur & tu Menippe, tuam abiice libertatem, & loquendi audaciam, latitiā, animi magnitudinem, et risum. An tu solus alios omnes ridebis? MERCVR. Nequaquam, sed

ἔχε παῦτα, καὶ Φα γὰρ καὶ πάντῃ εὐφορεῖν ὄντα, καὶ
 πρὸς τὸν κατὰ πολὺν χρῆσιμα. καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ, ἀ-
 πόθε τῶν ῥημάτων τῷ ποσύντῳ ἀπεραντολογία,
 καὶ ἀντιθέσεως, καὶ παρισώσεως, καὶ περὶ δόξης, καὶ βαρ-
 βαροσμενῶν, καὶ τ' ἄλλα βάρη τῶν λόγων. Ρη. ἰὼ, ἰδὲ
 δύποτίθεμαι. Ερμ. εὖ ἔχει, ὥς τε λύετ' ἀπόγεια. τῷ
 δύποβάθραν ἀνελώμεθα. τὸ ἀγκύρον ἀνασπά-
 σω. πέτασον τὸ ἰστίον. εὐθυμεῖ ὡς πορθημεῖ τὸ πηδά-
 λιον. εὖ πάθωμεν. τί οἰμώζετε ὡς μάταιοι, καὶ μάλι-
 στα ὁ Φιλόσοφος; σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν πώγωννα δεδι-
 ωμέν; Φιλο. ὅτι ὡς Ερμῇ ἀθάνατον ὤμω τὴν ψυ-
 χὴν ὑπάρχον. Με. ψεύδεσθαι. ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν
 αὐτόν. Ερ. τὰ ποῖα; Με. ὅτι μηκέτι δόξησιν πολυτελεῖ
 δεῖπνα, μηδὲ ἐξαπατῶν τὰς νέας Ἰππὶ τῇ σοφίᾳ, ἀρ-
 γύρον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. Φιλ. σὺ δὲ ὡς
 Μένιππε, ἐκ ἄχθῃ δύποθανών; Με. πῶς, ὅς ἐσπευσας
 Ἰππὶ τὸν θάνατον, καλέσαντ' ὁμηρογενός; ἀλλὰ με-
 ταξὺ λόγων, ἐκ κραυγῆ τις ἀκούεται, ὡς πόντων ἀ-
 πό γῆς βοώντων; Ερ. ναὶ ὡς Μένιππε. ἐκ ἀφ' ἐνός γε
 χώρος, ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τῷ ἐκκλησίᾳ συνεληθόντες,
 ἄσμενοι γελῶσι πάντες Ἰππὶ τῷ λαμπίχῃ θανάτῳ,
 καὶ ἡ γυνὴ αὐτὴ σπένδεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ
 τὰ παιδία νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως καὶ κείνα ὑπὸ τῶν πα-
 δῶν βιάλλεται ἀφ' ἰστίοις τοῖς λίθοις. ἄλλοι δὲ Διόφαι-
 τον τὸν ῥήτορα ἐπαμειβόμενοι ἐν Σικυῶνι, Ἰππὶ τὰ φέρεται λό-

retine ista, leuia enim sunt & planè facilia portatu, & ad nauigandum prosunt. Tu verò Rhetor, abiice istam tantam verborum loquacitatem & antitheses, & similitudines, item periodos & Barbarismos atque alia sermonis pondera. RHE. En abiicio. MERCVR. Benè se habent res. Itaque solue funem, attollamus scalas, attrahatur anchora, expande velum, tuq; nauta clauum dirige. Simus hilares. quid ploratis? vos amentes? praesertim tu Philosophè, qui paulò antè tua barba spoliatus es. PHI. Quia existima-
bam immortalem esse animam. MENIP. Mentitur, nam alia sunt, quae videntur eum mœrore afficere. MERCVR. Qualia? MENIP. Quia non amplius tam opiparas cœnas habebit, nec manè deceptis adolescentibus sua sapientia, pecuniam accipiet: haec sunt quae illi dolent. PHI. An tibi molestum non est, Menippe, quod mortuus es? MENIP. quomodo posset esse molestum mihi, qui ad mortem festinavi, nemine vocante. Verùm nonne clamor quidam interim dum nos confabulamur, exauditus est? veluti quorundam in terra vociferantium. ME. Certè Menippe, verùm non uno tantum loco exauditur clamor, sed quidam in unum cœtum conuenientes, cum voluptate derident mortuum Lampichum, & illius uxorem mulieres circumstrepunt, atque illius pueri nuper admodum geniti, multis lapidibus à pueris obruuntur. Quidam Diophantum Rhetorem laudant in Sicyone funebres oratio-
nes

γῆς διεξόντα Ἰπὶ Κράτωνι τέτω. καὶ νῆ Δία γῆ, ἡ Δα-
μασίῃς μήτηρ κακύεσσα, ἐξάρχει τῷ Θρῦνός σου γυ-
ναῖξιν Ἰπὶ τῷ Δαμασίῃ. σὲ δὲ εἰς ὧ Μένιππε δα-
κρύς, καθ' ἡσυχίαν δὲ κείσθαι μόνον. Μέ. εἰδὼς αὖτως,
ἀλλ' ἀκρόσῃ τῶν κινῶν μετ' ὀλίγον ὠρυμένων οἰκ-
τισσόντων ἐμοί, καὶ τῶν κοράκων τυπιομένων τοῖς πε-
ροῖς, ὅπότε αὖ σινελθόντες θάπλωσί με. Ερ. ἡγνάδας εἰ
ὧ Μένιππε. ἀλλ' ἔπειτα καὶ πεπλευκαμεν ἡμεῖς, ὑ-
μεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον, εὐθὺς αὖ ἐκεί-
νῳ περιόντες. ἐγὼ δὲ, καὶ ὁ παρθμεύς, ἄλλως μετε-
λευσόμεθα. Μέ. εὐπλοεῖτε ὧ Ερμῇ. περιόμεν δὲ καὶ
ἡμεῖς. τί οὐκ ἔτι καὶ μέλλετε; δικασθῆναι δεήσει, καὶ
τὰς καταδίκας φασὶν εἶναι βαρείας, τροχὰς, καὶ γύ-
πας, καὶ λίθους. δειχθήσεται δὲ ὁ ἕκαστος βίον.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

Μοίρεχον τ' πλάσιον, ἐγίνωσκες ὧ Διόφους, τὸν
πάνυ πλάσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὀλ-
κάδας ἔχοντα, εἰ ἀνεψιὸς Αἰγείας, πλάσιον καὶ αὐ-
τὸς, ὡν τὸ ὁμηρικὸν ἐκείνο εἰώθη Ἰπὶ λέγειν, ἡ μὲν ἀ-
νάειρ ἡ ἐγὼ σε. Διο. πίνον ἕνεκα, ὧ Κράτης, ἐφερά-
πυον ἀλλήλους; Κρα. τῷ κλήρῳ ἕνεκα ἕκαστον, ἡ-
λικιωτάτους. καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερόν ἐπι-

γεντο.

nes recitantem, de hoc Cratone. & per Iouem Damasia mater ululans, lamentationem inceptat unâ cum mulieribus pro Damasia. Te verò, Menippe, nemo est qui deploret, & tranquillius iaces solus. MENIPPVS. Nequaquam, nam haud ita multò post, audies canes miserabiliter latrantes propter me, & cornos alas concutientes quando ad sepeliendum me cōuenient. MER. Fortis es Menippe. Sed quia iam transfretauimus, abite vos recta per hanc viam ad forum iudiciale. Ego verò & nauta alios transuectabimus. MENIP. Feliciter navigate ô Mercuri, nos quoque progrediemur. Verùm quid diutius moramini? Iudicium de nobis ferri oportebit, & quidem aiunt pœnas esse graues, rotas, vultures, & lapides. vniuscuiusque autem vita examinabitur.

CRATETIS ET DIOGENIS.

M O Erichum diuitem, noueras ne Diogenes illum, inquam, supra modum diuitem, illum Corintho profectum, cui tot erant naues onusta mercibus, cuius consobrinus Aristetas, cum ipse quoque dives esset, Homericum illud in ore solebat habere: Aut me confice tu, aut ego tete. DIOG. Cuius rei gratia sese captabant inuicem, Crates? CRAT. Hereditatis causa, cum essent aequales, uterq; alterũ captabant.

σῶ, πολλῶ μείζω καὶ σεμνότερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς. Διο. τίνα ταῦτα Φῆς; Κρα. σοφίαν, αὐταρχίαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, ἐλευθερίαν. Διο. νῆ Δία μέμνημαι. τῶτον διαδιδεξάμενοι τὸν πᾶσι παρ' Ἀντιοχέως, καὶ σοι ἔτι πλείω καταλιπών. Κρα. ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλουσι τῶν τοιούτων κτημάτων, καὶ ὁδὲς ἐφεράπειεν ἡμᾶς, κληρονομήσειν προσδοκῶν, ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον. Διο. γῆρας. εἰκότως. ὃ γὰρ εἶχον ἔνθα δίδεξαντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν διέρρηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαρὰ τῶν Βαλαντίων. ὥς εἶποτι καὶ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτὰς ἢ σοφίαν, ἢ παρρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπεν ἑνὺς, καὶ διέρρει, τῶ πυθμένει σέγειν ὃ διωαμένον, οἷον τι πάχυσιν αἱ τῶ Δαναῶ αὐτὰς παρθένοι, ἐς τὸν τετραυπημένον πίθον ἐπαντλῆσαι. τὸ δὲ χρυσίον, ὁδῶσι, καὶ ὀνυξί, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. Κρατ. οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἔχομεν κἀνταῦθα τὸν πᾶσι-
 τον. οἱ δὲ ὀβολὸν ἥξουσιν κομίζοντες,
 καὶ τῶτον ἄξει τῶ
 πορθμεως.

succedens tibi ea nimis multò sunt potiora, multoque splendidiora, quàm vel Persarum imperium. DIOG. Quanam sunt ista quæ dicis? CRAT. Sapientiam, inquam, frugalitatem, veritatem dicendi, viuendique libertatem. DIOG. Per Iouem memini me in istiusmodi opum hereditatem Antistheni successisse, tibi quæ eas longè etiam maiores reliquisse. CRAT. Verùm reliqui mortales hoc possessionum genus aspernabantur, neque quisquam nos ob spem potiunda hereditatis obsequiis captabat, sed ad aurum omnes intendebant oculos. DIOG. Nec iniuria, neque enim habebant, quo facultates eiusmodi à nobis traditas acciperent, quippe rimosam, viciatiquæ deliciis, non aliter quàm vasa carie putrida. Quo fit, ut si quando quis in illos infundat vel sapientiam, vel libertatem, vel veritatem, effluat illico perstilletque, fundo, quod immissum est, continere non valente, cuiusmodi quiddam & Danaï filiabus aiunt accidere, dum in dolium pertusum haustam aquam important. at iidem aurum dentibus & unguibus, omnique vi seruabant. CRAT. Proinde nos hîc quoque nostras possidebimus opes, illi simul atque huc venerint, obolum duntaxat secum ferent, ac ne hunc quidem ulterius quàm ad portitorem.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙ-

ΒΟΥ, ΜΙΝΩΣ, ΚΑΙ

ΣΚΙΠΙΩΝΟΣ.

Εμὲ δὲ προκεκρίθαι σου ὦ Λίβυ. ἀμείνων γάρ εἰ-
 μι. ΑΝ. ἔμενεν, ἀλλ' ἐμέ. ΑΛε. ἔκουῷ ὁ Μίνως δι-
 κασιώτω. Μι. τίνες δ' ἐσέ. ΑΛε. ἔτ' ὅ μιν, Αννίβας
 ὁ παρχηδόνιος, ἐγὼ δὲ, Αλέξανδρος ὁ φιλίπ-
 πος. Μι. νὴ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφοτέροι. ἀλλὰ ποῦ τίνος
 ὑμῖν ἡ ἔρις; Αλέξαν. ποῦ περὶ δρίας. Φησὶ γάρ ἔ-
 τ' ἀμείνων γε γηῆσθαι στρατηγὸς ἐμῷ. ἐγὼ δὲ, ὡ-
 σπερ ἅπαντες ἴσοισιν, ἔχῃ τέττα μόνον, ἀλλὰ πάντων
 σχεδὸν τῶν περὶ ἐμῷ φημι διενεγκεῖν τὰ πολέμια.
 Μι. ἔκουῷ ἐν μέρεϊ ἐκάπερ εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶ-
 τος ὁ λίβυς λέγε. ΑΝ. ἐν μὲν τῷτο, ὦ Μίνως ὠνάμιλλω,
 ὅτι ἐνταῦθα καὶ τὴν ἐλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον, ὥστε ἔ-
 δε ταύτῃ πλέον ἔτ' ἐνέγκαιτό με. Φημι δὲ τέττα
 μάλιστα ἐπάμνε ἀξίως εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς
 ὄντες, ὅμως ἵππῃ μέγα προεχώρησαν, δι' αὐτῶν δύ-
 ναμίν τε πειθαλλόμενοι, καὶ ἄξιτοι δόξαντες ἀρχῆς.
 ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ
 πρῶτον, ὑπαρχος ὢν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἡξιώθην,
 ἄριστος κριθεῖς. καὶ τέττα γε Κελτίβηρας εἶλον, καὶ Γα-
 λατῶν ἐκάτησαι τῶν ἰσπερίων, καὶ τὰ μαζάλα ὄρη
 ὑπερβάς, τὰ ποῦ τὸν Ἡελιδανόν, ἅπαντας κατ-
 δραμον.

ALEXANDER, HANNIBAL, MINOS,

SCIPIO.

O LIBYCE, me decet præponi, melior equidem sum. HANNIB. Imò verò me. ALEX. Iudicet ergo Minos. MIN. Quinam estis vos? ALEX. Hic est Hannibal Carthaginensis, ego autem Alexander Philippi regis filius. MIN. Per Iovem utrique gloriosi. Sed qua de re vobis altercatio est? ALEX. De præstantia, dicit enim is se se meliorem quam me ducem exercitus fuisse. ego verò, quemadmodum omnes sciunt, non hoc solum, sed omnibus ferme, qui ante meam ætatem fuere, in re militari, præstantiorem me esse affirmo: MINOS. Dicat ergo uterque vicissim, tu verò, ô Libyce, prius loquaris. HANNIB. Unum hoc me inuat, quod & hic sermonem Græcum didicerim, ut neque etiam hac in re Alexander me superet. Porro illos maximè laude dignos puto, qui cum parui à principio fuere, propria virtute ad magnam gloriam enasere, potentesque per se ipsi facti, & principatu digni habiti. Ego igitur cum paucis quibusdam Hispaniam primum innuens, cum sub fratre præfectum agerem, maximis rebus idoneus atque optimus indicatus sum. Ibi tum Celtiberos cepi, atque Gallos ipsos denici. Et cum magnos montes transmigrassem, omnem Eridanum transcurri,

multasq;

δραμόν, καὶ ἀναστὰς ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ
 τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην, καὶ μέχρ' ἐτῶν
 περσείων τῆς περὺχέσης πόλεως ἦλθον, καὶ τοσά-
 τες ἀπέκλινον μίᾳς ἡμέρας, ὥστε τὰς δακτυλίδας αὐ-
 τῶν μεθίμνοις δοπομεῖρῃσαι, καὶ τὰς ποταμὸν γεφυρῶ-
 σαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, ἔπερ Ἀρμενῶν
 υἱὸς ὀνομαζόμενος, ἔπερ θεὸς εἶναι περσσοιόμενος,
 ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιὼν, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι
 ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς συνετωτάτοις ἀντεξε-
 παζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς μαχιμωτάτοις συμ-
 πλεχόμενος. ἔπερ Μήδης καὶ Ἀρμενίης καταγωνιζό-
 μενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώκην πινὰ, καὶ τῷ τολ-
 μήσωνι παραδιδόντας εὐχὴν τὴν νίκην. Ἀλέξανδρος
 δὲ, πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν, ἤυξσε, καὶ πα-
 ρα πολὺ ἐξέτενε. χερσάμενος τῇ τῆς τύχης ὁρμῇ. ἐ-
 περ δ' οὐκ ἐνίκησέ τε, καὶ τὸν ὀλεθρον ἐκείνους Δαρει-
 ον ἐν Ἰασῷ τε καὶ Ἀρβήλοισι ἐκράτησεν, δοποσὰς τῶν
 πατρῶων, περσσοκνωεῖσθ' ἡξίει. καὶ δίαίταν τὴν μηδι-
 κὴν μετεδίητησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαὶ φόνος ἐν τοῖς συμ-
 ποσίοις τὰς Φίλεις, καὶ συνελάμβανεν ὅππ' ἡανάτω. ἐ-
 γὼ δὲ ἤρξα ὀπίσης τῆς πατρίδος, καὶ ἐπὶ δὴ μετεπέμ-
 πετο, τῶν πολεμίων μεγάλῳ φόβῳ ὀπιπλευσάντων
 τῆς Λιβύης, ταχέως ὑπήκασα. καὶ ἰδιώτῃ ἐμαυτὸν
 παρέχον. καὶ καταδικασθεὶς, λυγρὰ δυνωμόνως
 τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἔπραξα, βάρβαρος ὢν, καὶ ἀ-
 παιδέυτος παιδείας τῆς ἑλληνικῆς. καὶ ἔπερ Ὀμηρον, ὥπερ

multasque ciuitates euerti, & planam Italiam subiugavi, & usque ad suburbia Roma grassatus sum, totque uno die Romanos cecidi, ut annulos eorum modis mensurari oportuerit, & ex cadaueribus pontes fluminibus fecerim. Atque hac omnia peregi, nec Ammonis dictus filius, neque Deum me fingens, aut matris in somnia narrans, sed me hominem futebar, pugnabamque contra duces magna prudentia, contra milites magna audacia atque fortitudine preditos. Non aduersus Medos, aut Armenios, qui antequam quispiam sequatur, fugiunt, & facile cuius audenti victoriam tradunt. Alexander verò regni patris successor, & id fortuna quodam impetu amplianit. Qui cum deuictio misero illo Dario, apud Issum & Arbela victoriam cepit, antiquam ex patre consuetudinem omittens, adorari sese voluit, seseque ad Medorum delicias ac viuendi modum contulit, atque in conuiujs amicos interemit, interficientibusque auxilium tulit. Ego autem patria dominatus sum, qua cum me reuocaret, hostium magna classe aduersus Lybiam nauigante, parui, continuoque me hominem priuatum dedi, & damnatus equo animo rem tuli. Atque hac egi barbarus cum essem, omnisque Græcorum disciplina expers, & neque Homerum, ut hic, edi-

ἔτος, ἔρραιψώσω, ἔτε ἔω' Ἀριστέλει τῷ σοφιστῇ
 παιδευθεῖς, μόνῃ ᾗ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρῆσάμενος. ταῦ-
 τ' ἐστίν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμείνων Φημί εἶναι. εἴδ'
 ἔστι καλλίων ἔποσι, διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν δι-
 εδεδετο, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνὰ, ἔμην διὰ
 τῶν ἀμείνων δόξεν αὐτῷ γυναιεῖς, καὶ στρατηγικῶς ἀνδρὸς,
 τῇ γνώμῃ πλεονῆπερ τῇ τύχῃ κεχρημένον. Μί. ὁ μὲν
 εἶρηκεν ἐκ ἀγρυπνῆς τὸν λόγον, ἔδ' ὡς λίβυν εἰκὸς λυ-
 πέρ αὐτῷ. σὺ ᾗ ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φῆς; Ἀλ.
 ἐχρῆν μὲν ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἀνδρα, ἔτω θρασυῶ.
 ἱκανὴ γάρ ἡ Φήμη διδάξαι σε, αὐτῷ μὲν ἐγὼ βασι-
 λεύς, οἷός ᾗ ἔτος ληστὴς ἐγένετο. ὅμως ᾗ ὅρα εἰ κατ' ὀ-
 λίγον αὐτῷ διλυέγκα. ὅς νεός ὢν ἔτι, παρελθὼν ὅππῃ
 τὰ πράγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τετραγαγμένῳ καίεχον, καὶ
 τὰς φονέας τῶν πατρὸς μετῴθητον, καταφροήσας τῶν
 Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῷ
 χερσὶν ὤνηθείς. καὶ ἐκ ἡξίωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περι-
 έπων, ἀγαπᾷν ἀρχὴν ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέλειπε,
 ἀλλὰ πᾶσαν ὀπινοήσας τὴν γλῶσσαν, καὶ δένον ἡγησάμενος
 εἰ μὴ ἀπάντων κρατῆσαιμι. ὀλίγους ἄγων ἐπέβαλον
 ἐς τὴν Ἀσίαν, καὶ ὅππῃ τε Γρανικῷ ἐκράτησα μεγάλη μά-
 χην, καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν. καὶ ὅλως
 τὰ ἐν ποσὶν αἰεὶ χειρὸς ἡμενος, ἦλθον ὅππῃ Ἰσδὸν, ἐνθα Δα-
 ρεῖος ὑπέμνε, μυριάδας πολλὰς στρατῶν ἄγων. καὶ τὸ
 ἀπὸ τῶν τῶν, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴτε ὅσους ὑμῖν νεκρῶν ὅππῃ
 μιᾷς ἡμέρας κατέπεμψα. Φησὶ γοῶν ὁ πορθμεύς, μὴ
 διαρκίσαι

dici, neque Aristotele sophista magistro eruditus fui, sed solum mea natura optima sum usus. Hac sunt quibus me meliorem Alexandro esse puto. Si verò ea causa mihi hic praferendus est, quod caput diademate ornauerit, id decorum forsàn apud Macedones est, non tamen ob id praestantior hic videri debet generoso duce, & viro, qui mentis sententia magis quàm fortuna est usus. MINOS. Hic certè orationem neque ignauam, neque ut Libycum decebat, dixit: tu verò Alexander, quid ad hac inquis? ALEXAND. Oportet quidem, ô Minos, homini adeò temerario nihil respondere. Sola enim te fama satis edocere potest, qualis ego rex, qualis hic latro habitus fuerit. Aduerte tamen, an parum ipsum superauerim, qui cùm adolescens adhuc essem rem aggressus, regnam obtinui, & de patris mei interemptoribus supplicium sumpsi. At cùm Thebas subuertissem, toti Graeciae terror fui, ab ea dux electus. Neque dignum putavi, Macedonum regno me contentum esse, quod pater reliquerat, sed totum terrarum orbem sitini, durum existimans, nisi rerum omnium dominus essem: paucos quosdam mecum agens in Asiam exercitum traduxi, & apud Granicum magna pugna uici, Lydiam, Ioniam, & Phrygiam cepi. Et tandem quacunque transferam subiungans, veni ad Issum, ubi Darius me expectabat, infinitos exercitus secum agens. Post hac ô Minos, vos ipsi scitis, quot ad vos uno die mortuos mise-

διαρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχεδίας δια-
 πηξάμενους τὰς πολλὰς αὐτῷ, διαπλευσαι. καὶ ταῦτα ἡ
 ἔπρατον αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ πιτρώσκεισθαι ἀ-
 ξιῶν. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν Ἀργείοις
 διηγήσωμαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸ Ωκε-
 ανὸν ὄρον ἐποίησάμην τῆς ἀρχῆς. καὶ τὰς ἐλέφαντας
 αὐτῷ εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχθρwsάμην. καὶ Σκύθας δὲ, ἐκ
 εὐκαταφρονήτους ἀνδρας, ὑπερβὰς τὸν Ταύαιν, ἐνί-
 κησαι μεγάλην ἱππομαχίαν. καὶ τὰς Φίλως εὖ ἐποίησαι,
 καὶ τὰς ἐχθρὰς ἡμιωάμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς ἐδόκεν τοῖς ἀν-
 θρώποις, συγγνωστὸν ἐκείνοι παρὰ τὸ μέγεθος τῶν
 πραγμάτων, καὶ τοιῶν τι πισεύσαντες πρὸς ἐμῶ. τὸ δ'
 οὐκ ἐτελευτῶν, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον, ἔτος
 δὲ ἐν Φυγῇ ὢν, παρὰ Περσίαν τῷ Βιθυνῷ, κατὰ περ
 ἄξιον ἔω, πανεργότατον καὶ ὠμότατον ὄντα. ὥς γὰρ δὴ
 ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἐγὼ λέγειν, ὅτι ἐκίχου, ἀλλὰ
 πονηρία, καὶ ἀπιστία, καὶ δόλοισι νόμιμον δὲ, ἢ προφανές,
 ἔδεν. ἐπεὶ δὲ μοι ὠνείδισε τὴν τευφλίαν, ἐκλελῆ-
 θαι μοι δοκεῖ οἷα ἐποίει ἐν Καπύῃ, τὰς τῆς πλέμης
 καιρὰς ὁ θαυμάσιος κατηδυπαθῶν. ἐγὼ δὲ, εἰ μὴ μι-
 κρά τῃ ἐσπέρια δόξας, ἵππῃ τὴν ἐγὼ μᾶλλον ὥρμησά,
 τί αὖ μέγα ἐπραξά; Ἰταλίαν ἀναιμωτὴ λαβὼν, καὶ
 Λιβύην, ἔτι μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος. ἀλλ' ἐκ
 ἀξιομαχα ἐδόξε μοι ἐκείνα, ὑποπλήσοντα ἤδη, καὶ
 δεσπότην ὁμολογοῦντα. εἴρηκα. σὺ δ' ὦ Μίνως δικά-
 ζεις.

rim. Dicit enim Charon, tunc sibi scapham non suffecisse sed ratibus compositis, illorum plerosque se transportasse, atq; hac confeci meipsum periculis opponens, & in pugna vulnerari nō timens. Et ut qua apud Tyrum & Arbelas gesta sunt emittam, usque ad Indos veni, atque Ocednum mei regni terminum feci, & illorum hominum elephantos cepi, ac Porum captivum abduxi. Scythas verò homines certe non spernēdos, Tanaim transiens magna equitum pugna vici, ac amicos meos remuneravi, inimicos autem ultus sum. Si verò Deus hominibus videbar, parcendum illis erat. Nam rerum magnitudine, ut tale aliquid de me crederent, inducti sunt. Tandem mors me regem occupavit, hic autem Hannibal apud Prusiam Bithynia exulavit, ut crudelissimo & pessimo homini conveniens erat. Nam quo pacto Italos vicit omitto dicere, quia non virtute, sed malitia atque perfidia cedolis id peregit, nunquam alicuius claritudinis aut iusti memor. Sed quoniam, quod delitiose vixerim, vituperavit, oblitus mihi videtur eorum, quae apud Capuam admiserit. Ibi enim voluptatibus vir iste mirabilis, belli gerendi occasiones perdidit. Ego verò nisi ea quae sub occidente sunt, parva quidem putans, versus Orientem me impulissem, quidnam adeò magni profecissem? qui Italiam absque sanguine cepi, ac Lybiam, omnemq; eam oram usque ad Gades sub pretestatem redegi. Sed hac ego tanta contentione digna non putavi, praesertim iam antea illis perculsis, ac dominum agnoscantibus. Dixi. Tu verò, Minos, indica.

ζε. ἰκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα. Σκι. μὴ περισσότερο,
 ἵνα μὴ καὶ ἐμὲ ἀκρόσης. Μί. τίς γὰρ εἰ ὧ βέλγιστε; ἢ πό-
 θεν ὧν ἐρεῖς; Σκι. Ἰταλιώτης Σκιπίων, στρατηγὸς, ὁ κα-
 θελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις
 μάχαις. Μί. τί οὖν καὶ σὺ ἐρεῖς; Σκι. Ἀλεξάνδρου μὲν
 ἥτις εἶναι, τὴ δ' Ἀννίβη ἀμείνων. ὃς ἐδίωξα νικήσας
 αὐτὸν, καὶ φυγεῖν καταναγκάσας ἀτίμως. πῶς οὖν
 ἔκ ἀναγκῆς ἔτ', ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμει-
 λᾷται, ὃς δὲ Σκιπίων ἐγὼ ὁ νενικηκὼς αὐτὸν, παρα-
 βάλλεται ἀξιώ; Μί. νῆ Δι' εὐγνώμονα Φῆς ὧ Σκι-
 πίων. ὥστε πρῶτον μὲν κεκρίσθαι Ἀλέξανδρος, μετ'
 αὐτὸν δὲ σύ. εἴτα εἰδοκεῖ, τρίτον Ἀννίβη, ἔδ' ἔτ'
 εὐκαταφρόνητον ὧν.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

ΤΙ τῷτο ὧ Ἀλέξανδρε, καὶ σὺ τέθνηκας ὥσπερ ἡ-
 μεῖς ἅπαντες; Ἀλέξαν. ὁρᾷς ὧ Διόγνητες, ἔ παραδο-
 ξον δέ, εἰ αὐθροπῶν ὧν, ἀπέθανον. Διόγ. ἔκουῖ ὁ
 Ἀμμων εἰφεύδετο, λέγων ἑαυτὸ σε εἶναι ἕόν. σὺ δὲ
 φιλίππε ἀρα ἦσθαι; Ἀλέξ. φιλίππε δηλαδή. ἔ γὰρ
 αὐ' ἐτεθνήκειν Ἀμμων ὧν. Διογ. καὶ μὲν καὶ πε-
 ρὶ τῆς Ολυμπιάδος τῆς μητέρος σε ὅμοια πολλὰ
 ἐλέγοντο. Ἀλέξανδρ. καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον ὥσπερ σύ.

νῦν

Nam & hac è multis protulisse, satis est. SCI. Non, nisi me quoque prius audias ô Minos. MI. Quis tu vir optime es? aut unde? quod hisce claris ducibus te conferre audes? SCI. Scipio Romanus, quæ Carthaginem delenti, & Afros multis magnis praliis devici.

MI. Quid igitur & tu dicis? SCI. Alexandro quidem minorem esse me, Annibale autem præstantiorem, ut qui ipsum victum persecutus fuerim, & ad turpem fugam compulerim. Quomodo ergo non impudens iste videatur, qui cum Alexandro sese compareret, cui ne ipse quidem Scipio, qui istum devici, comparare me ausim. MI. Per Iovem aqua dicis, Scipio, quapropter primus quidem iudicetur Alexander, deinde post illum tu, atque tum si placet, tertius hic Hannibal quippe qui nec ipse contemnendus existat.

DIOGENIS ET ALEXANDRI.

Quid hoc rei Alexander, ita ne defunctus es tu quoque, perinde atque nos omnes? ALEX. Vides nimirum Diogenes, tametsi mirandum non est, si homo cum fuerim, defunctus sim. DIOG. Ergo Iupiter ille Hammon mentiebatur, cum te suum esse filium diceret, annon tu Philippo patre prognatus eras? ALEX. Haud dubie Philippo, neque enim obiissem, si Hammone parente fuissem progenitus. DIOG. Atqui de Olympiade consimilia multa ferebantur. ALEXANDER. Audieram quidem & ipse ista, quem-

νῦν δὲ ὁρῶ ὅτι ἔδεν ὑγιὲς ἔπε ἡ μήτηρ, ἔτε οἱ τῶν Ἀρ-
 μωνίων προσφῆται ἔλεγον. Διογ. ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐ-
 τῷ ἐκ ἀχρηστὸν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ πράγμα-
 τα ἐγένετο. πολλοὶ γὰρ ὑπέπλησον, θεὸν εἶναί σε νο-
 μίζοντες. ἀτὰρ εἶπέ μοι, τίνι τῶν ποσύντων ἀρχὴν
 καταλέλοιπας. Ἀλέξανδ. ἐκ οἶδα, ὦ Διόγχιες. ἐγὼ γὰρ
 ἔφθασα Ἰππικῆ ψαί τι πρὸς αὐτῆς, ἢ τὸ μόνον, ὅτι
 ῥοποθνήσκων, Περδίκκα τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα.
 πάλιν ἀλλὰ τί γελαῖς ὦ Διόγχιες; Διο. τί γὰρ ἄλλο, ἢ
 ἀνεμνήσθαι οἷά ἐποίει ἡ Ἑλλάς, ἄρτι σε παρειληφό-
 τα τῶν ἀρχὴν καταλείοντες, καὶ προσάτιν αἰρέμε-
 νοι, καὶ στρατηγὸν Ἰππὶ τῆς βαρβαρίας. ἐνιοὶ δὲ καὶ τοῖς
 δώδεκα θεοῖς προστιθέντες, καὶ νεῶς οἰκοδομῶμενοι,
 καὶ θύοντες ὡς δράκοντες ὧς; ἀλλ' εἶπέ μοι, πῶς σε οἱ
 Μακεδόνες ἔθαψαν. Ἀλέξ. ἐπὶ ἐν βαβυλῶνι κείμεναι
 τρίτῳ ταύτῃ ἡμέρᾳ. ὑποχινεῖται δὲ πολέμαϊ-
 Ⓞ ὁ ὑπασπιστής, λέγων ποτε ἀγάγη χολῶν ῥοποτῶν
 θορύβων τῶν ἐν ποσὶν, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν με, θά-
 ψαν ἑκά, ὡς γηνοίμην εἰς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν. Διο.
 μὴ γελάσω ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν ἐν ἄδᾳ ἐπὶ σε μα-
 ραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἀνναβιν, ἢ Οσίριν γενέσθαι
 πάλιν ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὦ θόσῃτε, μὴ ἐλπίσης. ἐγὼ γὰρ
 θέμις ἀνελθεῖν πῖνα τῶν ἀπαξ διαπλευσάντων τῶν
 λίμνῳ, καὶ ἐς τὸ εἶσω τῶν σομῶν παρελθόντων. ἐγὼ γὰρ
 ἀμελής ὁ Δίακος, ἐδ' ὁ κέρβερος Ⓞ εὐκαταφρόνητος.

quemadmodum tu, at nunc video, neq; matrem neq;
Hammonios illos vates, sani quicquam dixisse. D I O G. Attamen istud illorum mendacium, Alexander,
ad res gerēdas, haud quaquam tibi fuit inutile, prop-
terea quod multi prae metu sese submiserint, credentes
te Deum esse. Sed dic mihi, cuinam tam ingens illud
imperium moriens reliquisti? A L E X. Id equidem i-
gnoro Diogenes, celerius enim ē vita submouebat,
quā ut esset ocium de illo quicquam statuendi, pra-
ter id unum, quod moriens Perdicca anulum tra-
didi. Sed age quid rides Diogenes? D I O G. Quid ni
rideam? annon memini quid Gracifecerint, cum nu-
per tibi adepto imperio adularentur, principemque
ac ducem aduersus barbaros deligerent: nonnulli ve-
rò in duodecim deorum numerum referrent, ac pha-
na constituerent, deniq; sacra facerent tāquam Dra-
conis filio? Sed illud mihi dicito, ubi te sepelierūt Ma-
cedones? A L E X. Etiā dum in Babylone iaceo tertium iā
diem, porrò Ptolemaeus ille satelles meus, si quando de-
tur ocium ab his rerum tumultibus, qui nunc instāt,
pollicetur in Aegyptum deportaturū me, atq; inibi se-
pulturum, quo videlicet vnus fiam ex diis Aegyptiis.
D I O. Non possum non ridere Alexander, qui quidem
te videam etiam apud inferos desipientē, sperantemq;
fore, ut aliquando vel Annubis fias, vel Osiris. Quin
tu spes istas omittis ō diuinissime. neq; enim fas est re-
uerti quenquā, qui semel transmiserit paludem, atque
intra specus hiatum descenderit, propterea quod neq;
indiligens est Aeacus, neq; contemnendus Cerberus.

Verū

ἐκείνα δὲ ἡδέως αὐτῷ μάθοιμοι παρὰ σέ, πῶς φέρεται
 ὅπου αὐτὸν ἐννοήσης ὅτι ἐν εὐδαιμονίᾳ ὑπὲρ γῆς ἀ-
 πολιτῶν, ἀφίξαι, σωματοφύλακας καὶ ὑποασπι-
 στας, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν ποσῆτον, καὶ ἔθνη πορ-
 σκυνοῦντα, καὶ βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα
 θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν καὶ τὸ ὀπίσημον εἶναι,
 ἐλαύνοντα, διαδεδωμένον ταμνία λευκῇ τῷ κεφα-
 λῷ, πορφυρίδα ἐμπεπορημένον. ἐλὺσε αὐτὰ ταῦτά
 σε ὑπὸ τῷ μνήμῳ ἰόντα; τί δακρύεις ὡς μάταιος; ἐ-
 δε ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσεν, μὴ οἶε-
 σθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης; Ἀλέξ. σοφός,
 ἀπάντων ἐκείνῳ χαλάκῳ ὀπιτριπτότατος ὢν; ἐ-
 μέ μόνον ἑασπὸν τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι ὅσα μὲν ἤτησε
 παρ' ἐμῶ, οἷα δὲ ἐπέστελλεν. ὥς δ' ἐκατεχρήτο μετῇ
 παρὰ πᾶσιν φιλοτιμία, θωπεύων, καὶ ἐπαμνῶν,
 ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὥς καὶ τῷ μερὶ ὃν τὰ γα-
 θῆ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλεῖστον. καὶ γὰρ
 αὐτὸς καὶ τῷ ἀγαθὸν ἡγεῖται εἶναι, μὴ αἰσχυνοίτο καὶ
 αὐτὸς λαμβάνων. γόης, ὡς Διόγνης, ἀνδρωπῶς, καὶ
 τεχνίτης. πολλὴν ἀλλὰ τῷ γε ἀπολέλαυκα αὐτῷ
 τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὥς ὅτι μεγίστοις ἀγα-
 θοῖς, ἀκατηρθμήσω μικρῷ γε ἔμπαρσεν. Διογ.
 ἀλλ' οἷοί εἰσι δράσεις; ἄκος γὰρ σοι τῆς λύπης ὑπο-
 γήσκημα, ἐπεὶ ἐν ταῦτά γε ἐλλέβορος ἐφύεται, σὸ
 δὲ καὶ τὸ Λήτης ὕδωρ χανθὸν ὀπιπασσάμενος πίε,

Verum illud abs te discere peruelim, quo feras animo, quoties in mentem redit, quanta felicitate apud superiores relicta, huc sis profectus, puta corporis custodibus satellitibus, ducibus, tum auri tanta vi, ad hoc populi qui te adorabant, praterea Babylone, Baëtris, immanibus illis beluis, dignitate, gloria, deinde quod eminebas conspicuus, dum vectareris, dum amiculo candido caput haberes reuinctum, dum purpura circumamictus esses? num quid hac te discrutiāt, quoties recursant animo? Quid lachrymaris stulte? an non id te sapiens ille docuit Aristoteles, ne res eas quæ à fortuna proficiantur, stabiles, ac firmas existimares? ALEX. Sapiens ille, cum sit assentatorum omnium perditissimus. Sine me solum Aristotelis facta scire quàm multa à me petierit, quæ mihi scripserit: deinde quæ admodum abusus sit mea illa ambitione, quæ cupiebā eruditione ceteris prestare, cùm mihi palparetur interim, ac predicaret me, nunc ob formam, tãquam & ipsa summi boni pars quadam esset, nunc ob res gestas atque opes. nam has quoque in bonorum numero collocandas esse censebat, ne sibi vitio verteretur, quod eas acciperet. Planè prestigiosus vir ille quidem erat, ac fraudulentus ô Diogenes: quanquam illud fructus scilicet ex illius sapiëntia fero, quod nunc perinde quasi summis de bonis excrucior, ob ista quæ tu paulò antè commemorasti. DIOG. At scin' quid facies? ostendam tibi molestie istius remedium. Quandoquidem in his locis veratrum non prouenit, fac ut Lethei fluminis aquam anidis faucibus attrahens bibas, iterum-

quo

καὶ αὐθις πίε, καὶ πολλάκις. ἔτω γὰρ αὐτὸ παύσῃ Ἰππὶ τοῖς Αριστέλους ἀγαθοῖς ἀνιῶμεν. καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκείνον ὁρῶ, καὶ Καλλιθένη, καὶ ἄλλας πολλὰς Ἰππὶ σὲ ὁρμῶντας, ὡς διασπάσαιντο, καὶ ἀμύναντο ὧν ἑδράσεις αὐτὰς. ὥστε πλὴν ἐπέρχῃ σὺ ταύτῃ βαδίξῃ. καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφλω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Νῦν μὲν ὦ Αλέξανδρε, ἐκ αὐτῆς ἔξαρν. γένσιο, μὴ ἐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. ἐ γὰρ αὐτὸ ἐπιθήκεις, Αμμωνός γε ὢν. Αλέξαν. ἐδὲ αὐτὸς ἠγνόου, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου τὸ Αμμῶν υἱὸς εἰμι, ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντιμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πρᾶγματα οἰόμενος εἶναι. Φιλ. πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι, τὸ παρέχον σκαυτὸν ἐξαπατηθησόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν Αλέξανδρ. ἐ τὸτο. ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάγησάν με, καὶ ἐδίδεις ἐπὶ αὐθίστατο, οἰόμενοι θεῶ μάχεσθαι. ὥστε ῥᾶον ἐκράτου αὐτῶν. Φιλ. πίων ἐκράτησας σὺ γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν, ὃς δειλοῖς αἰὲ στυγέχθης, τοξάρεα καὶ πέλτερεα, καὶ γάρρ' αὖ οἷσ' ἵνα περβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἴδ', Βοιωτῶν, καὶ Φωκέων καὶ Αθηναίων, καὶ τὸ Ἀρκαδίων ὀπλιτικόν, καὶ πλὴν Θεσσαλῶν ἴπ-

rumque ac sapius bibas : atq; eo pacto defines de bonis Aristotelicis discrucari. Verum enim Cletum etiam illum & Callisthenem video, cumque his alios cōplures raptim huc sese ferentes, quo te discerpant pœnasq; sumāt ob ea quæ quondam in illos commisisti. Quare fac in alteram hanc ripam te conseras, & crebrius, ut dixi, bibas.

ALEXANDRI ET PHILIPPI.

Non igitur inficiaberis Alexander ex me pro-
gnatum te esse filium. Nam si ad Iouem Ham-
monem genus paternum referres, mortem non obiisses.

ALEX. Neq; verò nesciuseram pater, Philippi Amynti me esse filiū, sed quia ad res gerendas sic mihi visum erat conducere, commento hoc usus sum vaticini.

PHIL. Quid ais? Conducibile id tibi visum, ut vaticibus impostoribus fallēdum te exponeres? **ALE.** Non isthuc, sed barbaros in mei admirationē tractos facilius hoc pretextu nostro subdidimus imperio, cū nemo

unus viribus nostris hactenus restiterit, quippe hac sola opinione ducti, quod aduersus Deum sibi esset præliandum.

PHI. Quos tu igitur tanto conatu dignos, unquā vicisti? qui cū timidis illis arculis, peltariis, ac gerris vimineis pugnare solitis semper congressus es?

Atqui Græcos armis domare, Bæotios, Phocenses, Athenienses, & id genus alios operis fuerat strenui atq; magnifici. Arcadū insuper sustinere armaturā, equi-

πον, καὶ τὰς Ηλείων ἀκονιστὰς, καὶ τὸ Μαντινέω
 πελταστικόν. ἡ Θράκας, ἡ Ἰλνυρὸς, ἡ καὶ Παίονας
 χειρώσασθαι, ταῦτά μεγάλαια. Μῆδων δὲ, καὶ Περ-
 σῶν, καὶ Χαλδαιῶν, καὶ χρυσοφόρων αὐθρώπων,
 καὶ αἰβρωῶν, ἐκ οἷδα ὡς πρὸ σὲ μύριοι μετὰ Κλε-
 ἀρχα ἀνελθόντες, ἐκράτησαν, ἐδί' εἰς χεῖρας ἔπα-
 μεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα
 ἐξικνεῖσθαι, Φυγόντων· Ἀλέξανδρ. ἀλλ' οἱ Σκύθαι
 γε, ὦ πατέρ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες, ἐκ δὲ κατα-
 φρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως ἐ' διασήσας αὐτὰς, ἐδί' ε
 προσδοσίαις ὠνέμενος τὰς νίκας, ἐκράτει αὐτῶν.
 ἐδί' ὀπιώρησαι πώποτε, ἢ ὑποχόμενῳ ἐψευσά-
 μιν, ἢ ἄπιστον ἐπράξαι ἡτῶνικῶν ἔνεκα. καὶ τὰς Ελ-
 λῶας δὲ, τὰς μὲν ἀναιμωτὴ παρέλαβον, Θηβαί-
 κες δὲ ἴσως ἀκχεῖς ὅπως μετῆλθον. φιλ. οἶδα ταῦ-
 τε πάντα. Κλεῖτ' ὅτ' ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ
 θορατίῳ διελάσας μετὰ ξὺ δειπνοῦντα ἐφόνευσας,
 ὅτι με πρὸς τὰς σὺς πράξεις ἐπαγνέσαι ἐτόλμησε. σὺ
 δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβαλὼν,
 πάνθ' ὡς Φασι, μετενέδους, καὶ πᾶσαν ὀρθλὴν ἐπέ-
 θες, καὶ προσκυωεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπὸ ἐλευ-
 θέρων ἀνδρῶν ἤξιες. καὶ τὸ πάντων γελοιοῦσθαι, ἐ-
 μιμῶ τὰ τῶν νενικημένων. ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔ-
 πράξας, λέξοι συγκατακλείων πεπαυδευμένους αἰ-
 ὄρας, καὶ γάμους ποῖστας γαμῶν, καὶ Ἡφαισίωνα
 ὑπερα-

tatum Theſſalum, Eleorum iaculatores, Mantineos peltis inſtructos, aut cum Thracibus, Illyricis, Pæoni-
busue manum conferere, operoſum proſectò atq; ardu-
um id fuiſſet inprimis. Caterum Medos, Perſas &
Chaldaeos delicatos ac plurimo auro conſpicuos, non
ſatis compertum habes, quonam modo ante te, duce
Clearcho mille viri bello adorti expugnarint, ſæde in
fugam actos antequam ad manus ventum fuiſſet.

ALEX. At verò Scythapater, & Indici elephantes res
ſunt non uſq; adeò abiecta et contemptibiles. Et tamen
neq; concitatis inter ipſos inteſtinis odiis, neq; per pro-
ditionem mihi venundari paſſus ſum victoriam. Sed
neq; deieram unquam, aut per nugas à pollicito reſeſ-
ſi, ſidemq; ſolui victoriæ gratia. Adde, quod & Græ-
cos ſine ſanguine in deditiōem accepi, Thebanos au-
tem fortaiſis ipſe audiſti, quomodo aggreſſus fuerim.

PHI. Noni hac omnia ex Clito, quem tu inter epulas,
eo quod nomen meum celebraret, & meas res geſtas
cum tuis conferre auderet, traiecto per corpus telo, tū
ingularas. Tu verò et Macedonicam chlamydem ab-
iiciens, candyn, Perſicum amiſtum, recepisti (ut a-
iunt) & tiaram rectam, & à Macedonibus, viris uti-
que liberis, adorari voluiſti. Et qui, quod maxime
omnium erat ridiculum, hominum abs te victorum
mores imitatus eſ. Tempero mihi, ne memorem
alia, qua turpiter admiferis in leonum clauſtra
incluſis doctis viris, & nuptiis talibus peractis,
quodque Ephæſtionem plus quàm eſſet ſatis, ama-
ris.

ὑπερβαλῶν. ἐν ἐπὶ ἡνεοῖς μόνον ἀκέσας, ὅτι ἀπέ-
 ρχθῆς τῆς τῆς Δαρείου γυναικὸς καλῆς ὕψους, καὶ τῆς μη-
 τρὸς αὐτῆς, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης. Βασιλι-
 καὶ γὰρ παῦται. Αλέξανδρ. τὸ Φιλοκίνδινον διέ-
 ῶ πάτερ ἐκ ἐπαμνεῖς, καὶ τὸ ἐν Οἰξυδράκαις πρῶτον
 κατὰ λαοὺς εἰς τὸ ἐν τῷ τῆς τείχεος, καὶ τοσούτοις λα-
 βεῖν τρεῦμα; Φιλ. ἐκ ἐπαμνεῶ τῆς τοῦ ὧ Αλέξαν-
 δρε, ἔχῃ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ πτωχόσκεδαι
 ποτε τὸν βασιλέα, καὶ προκινδυνεύειν τῆς σρατῆς,
 ἀλλ' ὅτι σοι τοῖς τοῖς ἡκιστα συνέφερε. θεὸς γὰρ εἶναι δο-
 κῶν, εἶποτε τρεῦμα, καὶ βλέπειν σε φορέδῳ τῆς
 πόλεως ἐκκομίζομενον, αἵματι ρέομενον, οἰμώζοντα
 ὅτι τῷ τρεῦματι, ταῦτα γέλως ἢ τῆς ὀρώσι. καὶ ὁ
 Ἀμμων, γόης, καὶ ψευδόμαντις ἠλέγχετο, καὶ οἱ
 προφῆται, κόλακες. ἢ τίς ἐκ αὐτῶν ἐλάσεν, ὀρώων
 τὸν τῆς Διὸς υἱὸν λειποψυχοῦντα, δεόμενον τῶν ἰα-
 τρῶν βοηθεῖν; νυνὶ μὲν γὰρ ὅποτε ἤδη τέθνηκας, ἐκ
 οἷοι πολλὰς εἶναι τὰς τῶν παρρησιῶν ἐκείνῳ ὅτι
 καρτομουῦντας, ὀρώοντας τὸν νεκρὸν τῆς θεῆς ἐκπαίδῳ
 κείμενον, μυθῶντα ἤδη καὶ ἐξωδηκότα, κατὰ νόμον
 σωμάτων ἀπάντων; ἄλλως τε, καὶ τὸ χρήσιμον, ὅ-
 φης Αλέξανδρε, τὸ διὰ τῆς κρατεῖν ῥαδίως, πολὺ
 σε τῆς δολοῆς ἀφηρεῖτο τῶν κατορθωμένων. πᾶν
 γὰρ ἐδίδου ἐν δόξῃ τὸν θεὸν γίνεσθαι δοκοῦν. Αλέ-
 ξανδρ. ἐ ταῦτα φρονέουσιν οἱ ἄνθρωποι πρὸς ἐμῶν,
 ἀλλ'

ris. Unum est quod solum laudo abs te gestum, quod à Darij uxore, forma prestante, abstinneris, & genitricis illius, atq; filiarum, curam susceperis. Regium. n. id opus extitit. ALEX. Quomodo autem tibi nō probatur pater, quod in Oxydracis gente Indica, lubens me in periculum coniecerim, atque acceptis plurimis vulneribus muros primus omnium transilierim. PHI. Non probo, Alexander, non quia pulchrum esse negem, vulnerari quandoq; imperatorem, & pro exercitu periculum subire, sed quia ex re tua isthac erat minime. Siquidem pro Deo habitus, quos, oro, risus praebebas spectatoribus quando post acceptum vulnus ē pralio efferebaris, moriensque ac eiulans sanguine fluitabas? Adde quod Iupiter Hammon tanquam prestigiator quispiam, et mendax vates palam arguebatur, & ipsius Propheta, adulatores. Non enim video qualiter risum contineat, qui Iouis filium viderit animo deficientem, & efflagitantem medicorum auxilia. Denique cū tandem iam mortem obieris, quem credas, obsecro, qui simulationem illam, non carpat maledictis? Potissimum ubi Dei istius cadauer porrectum iacere, & iuxta aliorum corporum morem, iam humore putrifico affectum & turgidum aspexerit. Caterum quod ais Alexander, tibi fuisse conducibile, quo facilius rerum potireris, id profectō multum tibi gloria ex benè etiam ac strenuè gestis eripuit. Nam diis longè inferiora agere visus es. ALEX. Haudquaquam de me istud sentiunt mortales,

ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον πῦρ ἔασί με. καὶ
 τοι τὴν Ἀορνὸν ἐκείνῳ ἐξ' ἑτέρου ἐπαύων λαβόν-
 τῳ, ἐγὼ μόνῳ ἐχειρωσάμην. Φιλίππ. ὁρᾷς ὅτι
 ταῦτα ὡς υἱὸς Ἀμμιωνῳ λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διο-
 νύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν, καὶ ἐκ αἰσχυνῇ ὧ Ἀ-
 λέξανδρε, ἐξ ἧς τὸν τύφον ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ
 σεαυτὸν, καὶ σωῆς ἥδη νεκρὸς ὢν;

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ

ΑΝΤΙΛΟΓΟΥ.

ΑΝΤΙΛΟΓΟΣ.

Οἷα πρῶτον Ἀχιλλεῦ πρὸς τὸν Ὀδυσσεά σοι εἴρη-
 γαι πρὶ τῇ θανάτῳ, ὡς ἀγεννῇ καὶ ἀνάξια τοῖν διδά-
 σκάλοιν ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοῖνικῳ. ἡ κροά-
 μιν γὰρ ὁπότε ἔφης βέλεσθαι ἐπάρκρῳ ὢν, θη-
 τεύειν παρὰ τινι τῶν ἀκλήρων, ὧ μὴ βίῳτῳ πολλὸς
 εἴη μάλλον, ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. ταῦτα
 μὲν οὐκ ἀγεννῇ τινα φρύσαι δεῖλόν, καὶ πέρα τῇ κα-
 λῶς ἔχοντῳ φιλόζων ἴσως ἐχρῆν λέγειν. τὸν Πη-
 λέως δὲ υἱὸν τὸν Φιλοκινδύμοτατον ἡρώων ἀπάν-
 των, ταπεινὰ ἔττω πρὶ αὐτῷ διανοεῖσθαι, πολλὴ
 αἰσχυνῇ, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι
 ὦν τῷ βίῳ. ὃς ἐξὸν ἀκλεῶς ἐν τῇ φθιώτιδι πολυ-
 χρόνιον βασιλεύειν, ἐκὼν προείλα τὸν μετὰ τῆς ἀ-

sed cum Hercule me & Baccho conferunt, veluti æmulum, parique cum illis gloria certantem. Nam & Aornum, à neutro etiam illorum armis subactum, ego solus cepi. PHIL. Etiamdum videris ista ut Hammonis filius dicere? quando nec Baccho quidem cedis, aut Herculi, sed nec erubescere nosti. Alexander, solitamue dediscere arrogantiam, te ipsum deinde nascere, vel iam tandem sapere, ubi fato occubueris.

ACHILLIS ET ANTILOCHI.

ANTILOCHVS.

Quanam sunt illa Achilles, qua tu Ulyssi iam primum dixisti de morte, ut minimè generosa, ac Chirone atque Phœnice, quibus tu aliquando usus es praeceptoribus parū digna. Audini enim malle te agricolam unius obœndo, inopi, cui nec victus suppetat, locare operam mercede, quā omnibus vita functis dominari. Quae si Phrygum quispiam vilis & ignavus, atq; immodico insuper etiam vita affectator diceret, ferendum fortè id esset. Verum ex Peleo progenitum, & ex omni heroum numero periculorum contemptorem acerrimum, in tam abiectam & humilem de se ipso descendere opinionem, fœdum sanè, atque pudendum imprimis, deniq; iis quae in vita strenuè gesseris contrarium, qui cum in Phthia regnare ad senectam usq; (citra gloriā tamen) potuisses gloriosam oppetere

γαῖης δολόξης θάνατον. Ἀχιλλεύς. ὦ παῖ Νέστορ, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρ' ἔτι τῶν ἐνταῦθα ὦν, καὶ τὸ βέλπιον σκείνων ὁπότερον ἴδ' ἀγνοῶν, τὸ δύσλυνον ἐκείνο δολοξάρον περὶ τῶν τῆς βίης. νῦν δὲ σπυῖήμι ἥδη, ὡς σκείνη μὲν ἀνωφελής, εἰ καὶ ὅ, τι μάλιστ' οἱ ἄνθρωποι ψωδῆσθαι, μετὰ νεκρῶν δέ, ὁμοτιμία. καὶ ἔτε τὸ κάλλ' ἐκείνο ὃ Ἀντίλοχε, ἔτε ἡ ἰσχὺς παρέστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὁμοιοί, καὶ κατ' ἐσλὲν ἀλλήλων διαφέροντες. καὶ ἔτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δολοξί-με, ἔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν θερραπέυσθαι. ταῦτά με ἀνιά, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θνητεύω ζῶν. Ἀντίλο. ὅμως τί οὐκ αὖ τις πάθος ὃ Ἀχιλλεῦς; ταῦτα γὰρ ἐδολοξε τῇ φύσει, πάντως δόποθ' νήσκειν ἅπαντας. ὥς γ' ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιάδαι τοῖς διατεταγμένοις. ἄλλως τε, ὁρᾷς τῶν ἐπαύρων ὅσοι παρὶ σέ, ἐσμέν οἶδε; μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεταί πάντως. φέρε δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κρινωνία τῆς πράγματι, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλας θαυμαστὰς ἀνδράς, οἳ καὶ αὐτοὶ οἶμα δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς ἀναπέμψαι θητεύσοντας ἀκλήροισι καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν; Ἀχιλλεῦς. ἐπαρμένη μὲν ἡ παραίνεσις. ἐμὲ δὲ καὶ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιά, οἶμα δὲ καὶ ὑμῶν ἔκαστον. εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτη χείρας ἐσέ, καθ'

mortem maluisti. *ACHIL.* At ô Nestoris fili, nondum etiam tum feceram rerum earum periculum, & quid cui præferre ignorans gloriolâ hanc infelicem proponebam vitæ. Atqui iam tandem intelligo quàm inutilis illa sit, licet vini nos literarum monumentis studiosissimè celebrent, cum apud manes unus honor sit omnium. Sed neque forma illa, Antiloche neque vires adsunt. iacemus enim omnes in iisdem tenebris aqualiter, nec vlla re differrimus. Adde quod nulli iam ex Troianorum mortuis formidabilis sum, nemini Græcorum venerandus. Hac sunt quæ me angunt & miserè sollicitant, & ob quæ doleo, quod non potius loco operas & vino. *ANTIL.* quid agat quispiam? natura enim statuit omnibus omnino moriendum esse. Legem igitur seruare, & decretis minimè affligi oportet. Præterea videsne quorè sociis circa te simus? paulò post & Ulysses adueniet. Unde solatium tibi meritò affert ipsius rei societas. quod non solus videris in hac mala coniectus. En tibi Herculem, Meleagrum, & alios admirandos viros, qui quidem (ni fallor) haudquaquam in vitam videntur redituri, si quis eos ad inopes & victu indignos mittat, ut illis pro mercede seruiant. *ACHIL.* Sociorum hæc quidem admonitio est, verum haud scio quo pacto eorum quæ in vita aguntur, memoria me excruciat. Arbitror autem & vestrum, unumquemque ita affici. Si verò non palam confiteamini, hoc nequiores

ἡσυχίαν αὐτὸ πάχοντες. Αντίλοχος. ἔκ. ἀλλ' αἰμεί-
 νης ὦ Αχιλλεῦ. τὸ γὰρ ἀνώφελές τ' ἔλεγεν ὀρώμεν.
 σιωπᾶν γάρ, καὶ Φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι, δίδεται ἡ-
 μῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα
 εὐχομένοι.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ

ΤΑΝΤΑΛΟΥ.

Τί κλαίεις ὦ Τάνταλε; ἢ τί σε αὐτὸν ὀδύρη, ὅτι τῇ
 λίμνῃ ἐς ὧς; Τάν. ὅτι, ὦ Μένιππε, δόλοῦλα ἔπο-
 τ' ἔδιψας. Μεν. ἔτις ἀργὸς εἰ ὧς μὴ ὀπικύψας πι-
 εῖν, ἢ καὶ τῇ Δι' ἀρυσάμεν καίλη τῇ χειρὶ; Τάν. ἔ-
 σθεν ὀφελ' εἰ ὀπικύψαμι. Φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ,
 ἐπείδ' αὐὰν προσιόντα αἰσθηταί με. καὶ δέποτε καὶ ἀ-
 ρύσαιμι, καὶ προσενέγκω τῷ σώματι, καὶ φθάνω βρέ-
 ξας ἄκρον τὸ χεῖλ', καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαρ-
 ρύεν, καὶ οἷδ' ὅπως αὐθις δόπολείψ' ξηρὰν τὴν χεῖ-
 ρά μου. Μεν. πρᾶσιόν τι πάχεις ὦ Τάνταλε, ἀπὸ
 εἰπέ μοι, τί γὰρ ὀδὴ τ' ἐπιεῖν; καὶ γὰρ σῶμα ἔχεις. ἀλλ'
 ἐκείνο μὲν ἐν Λυδία παρὰ τέταπται, ὅπερ καὶ περικυ-
 καὶ διψῶν ἐδιώατο. σὺ δὲ ἢ ψυχὴν, πῶς αὖ ἐπὶ ἢ δι-
 ψώης, ἢ πίνοις; Τάν. τ' αὐτὸ ἢ κόλασις ἐστὶ, τὸ δι-
 ψῶν με τὴν ψυχὴν ὡς σῶμα ἔσσαν. Μεν. ἀλλὰ τ' ἐ-
 πο μὲν ἔτι πεισύνωμεν, ἐπεὶ φῆς τῷ διψῶνι καλᾶζε-

estis, quod tacitè huiusmodi toleratis. ANT. Non equidem Achilles, sed longè tibi præstamus, quippè quod intelligimus quàm sit inutile de iis rebus verba facere. silere enim & a quo animo sustinere omnia cōcessum est nobis, ne eadem optantes, tecum nos ipsos risui exponamus.

MENIPPI ET TANTALI.

QUideinlas ô Tantale, aut quid tuam deploras fortunam, stagno imminens? **TANTA.** Quoniam siti enecor Menippe. **MENIP.** Usque adeo piger es atque iners, ut non vel pronus incumbens bibere noris, vel caua vola hauriens? **TANTA.** Nihil profecero si procumbam, refugit enim aqua, simul- atque me propius admoneri senserit, quod si quando haufero, orig³ coner applicare, prius effluxit, quam summa rigem labia. Atque inter digitos effluens aqua, haud scio quomodo rursus manum meam aridam relinquat. **MEN.** Prodigiousum quiddam de te narras Tantale, verùm dic mihi isthuc ipsum, quorsum opus est bibere cū corpore careas, nam illud quod esurire poterat, aut sitire, in Lydia sepultum est. Ceterùm tu cū sis animus, quinam posthac aut sitire queas aut bibere? **TANTA.** Atq³ hoc ipsum supplicij genus est, ut anima perinde quasi corpus sit, ita sitiatur. **MENIP.** Age, hoc ita habere credamus, quandoquidem affirmas te siti puniri. At quid
hinc

ατα. τί δ' ουὺ σοι τὸ δεινὸν ἔσται; ἢ δέδιαις μὴ ἐνδεία
 τῷ ποτὶ δόποθ' αἴνης; ἔχ' ὁρῶ γὰρ ἄλλον μετὰ τῷ τὸν αἰ-
 δῶ, ἢ θάνατον ἐντεύθειν εἰς ἕτερον τόπον. Ταύ. ὀρθῶς
 μὲν λέγεις, καὶ τῷ δ' ουὺ μέρῳ τῆς κατὰ δίκης, τὸ
 ὀπιθμεῖν πείν, μὴ δὲν δειόμενον. Μέν. ληρέεις ὦ
 Ταῦταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτὶ δειῶσθ' δοκεῖς, ἀκρά-
 τα γε ἐλλεβόρα νῆ Δία. ὅς τις τῶναντίον τοῖς ὑπὸ
 τῶν λυτῶντων κυνῶν δεδιηγμένοις πέπονθας, καὶ τὸ
 ὕδωρ, ἀλλὰ τίτ' ὀψαν πεφοβημένῳ. Ταύ. καὶ δὲ
 τὸν ἐλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι πείν, γήροιστό
 μοι μόνον. Μέν. θάρρει ὦ Ταῦταλε, ὡς ἔτε σὺ, οὔτε
 ἄλλος πίεται τῶν νεκρῶν. ἀδύνατον γάρ, καὶ τοι καὶ πάν-
 τες ὥσπερ σὺ ἐκ κατὰ δίκης διψῶσι, τῷ ὕδατος αὐ-
 τὰς ἔχ' ὑπομένοντ'.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ

ΑΙΑΚΟΥ.

Πρὸς τῷ Πλάτωνι ὦ Αἰακέ, περὶ ἡγήσά μοι τὰ
 ἐν αὐτῷ πάντα. Αἰ. καὶ ῥάδιον ὦ Μένιππε ἀπαντᾶ. ὅσα
 μὲν τοι κεφαλαίωσθ' ἡ μάνθανε. ἔποσιν μὲν, ὅτι Κέρ-
 βερός ἐστιν, οἶδ' α, καὶ τὸ πορθμέα τῷ τὸν, ὅς σε διεπέρα-
 σε, καὶ τίτ' ὀψαν, καὶ τὸν Πυρρὸν φλεγγέθοντα ἤδη ἐώρα-
 κας ἐσιών. Μέν. οἶδ' α ταῦτα, καὶ σέ, ὅτι πυλωρεῖς, καὶ
 τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Εὐρινύς. τὰς δ' ἀνθρώπους
 μοι

hinc acerbi tibi poterit accidere? Num metuis ne potius inopia moriari? At equidem haud video alteros inferos, si quis hos relinquat, neque locum alium in quem morte demigret quispiam. TANTA. Rectè tu quidem dicis, verum hoc ipsum supplicij genus est, sitire, cum nihil sit opus. MEN. Desipis Tantale, & uti verum tibi fatear, non alio potu videris egere quam veratro mero, nam diversum quiddam pateris, iis quos canes rabiosi momorderint, ut qui non aquam, quemadmodum illi, sed sitim horreas. TANTA. Ne veratrum quidem recusarim bibere Menippe, si liceat modò. MEN. Bono sis animo Tantale, certum habens nunquam fore, ut vel tu, vel reliquorum manium quispiam bibat. Nec enim fieri potest, quãquam non omnibus, quemadmodum tibi, poena adiudicata est, ut sitiant, aqua illos non expetante.

MENIPPI ET AEACI.

PER Plutonem, ô Eace, expone mihi, quæso, hic qua apud inferos sunt, omnia. AEA. Haud facile, Menippe, omnia. Verum qua summatim & veluti per capita indicari possunt hac accipe: Hic quidè, quod Cerberus sit, nosti. Deinde et portitorem hunc nosti, qui te traiecit, præterea & lacum, & Pyriphlegethontem iam vidisti, cū ingressus es. ME. Nihil hac, et præterea te quoq, quod hic in vestibulo sedes, atq, aditum observas. Etiam regem ipsum vidi, et

μοι τὰς πάλαι δεῖξον, καὶ μάλιστ' αὐτῶν. Αἰ. οὐτ' ἔμιν Αγαμέμνων, οὐτ' ἔμιν Ἀχιλλεύς, οὐτ' ἔμιν Ἰδομενεὺς πηλείων. ἔπειτα Ὀδυσσεύς, εἴτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων. Μένιπ' ἔμιν βαβαὶ Ὀμηρε, οἷά σοι τῶν ῥαψωδῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται, ἄγνωστα, καὶ ἁμύρφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρ' ἔμιν πολὺς, ἀμενέως ὡς ἀληθῶς κάρλεια. οὐτ' ἔμιν ὦ Αἰακέ, τίς ἐστὶ; Αἰ. Κῦρός ἐστιν. οὗτος δὲ Κροῖστος. ὁ δ' ἔμιν αὐτὸν, Σαρδανάπαλ' ἔμιν. ὁ δ' ἔμιν τούτους, Μίδας. ἑκείνος δὲ, Ξέρξης. Μέν. εἰπά σε ὦ κάθαρμα ἡ Ἑλλὰς ἔφειται, ζευγνύει μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὁρῶν πλεῖν Ὀπίθυμοιῦται, οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖστος ἐστὶ τὸν Σαρδανάπαλον διὲ ὦ Αἰακέ, πατάξαι μοι κατὰ κέρρης Ὀπίτρεψον. Αἰα. μηδαμῶς. διαθρύψης γὰρ αὐτὸ τὸ κεράνιον, γυναικεῖον ὄν. βούλει διέ σοι Ὀπίδείξω καὶ τοὺς σοφούς; Μένιπ. νῆ Δία γε. Αἰα. πρῶτ' ἔμιν οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστὶ. Μένιπ. χαῖρε ὦ Εὐφορβε, ἡ Ἀπὸλλον, ἡ ὅ, τι ἀν' ἐθέλης. Πυθ. νῆ, καὶ σύ γε ὦ Μένιπ' ἔμιν. Μέν. ἔμιν ἐπὶ χρυσῆς ὁ μηρός ἐστὶ σοι; Πυθ. ἔμιν γάρ. ἀλλὰ φέρε ἰδῶ, εἴτι σοι ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχει. Μένιπ. κυάμεις ὦ γαῖε. ὥστε ἔμιν τὸ σοι ἐδώδιμον. Πυθ. δὲς μόνον, ἀλλὰ παρὰ νεκροῖς δῶματα. Αἰα. ἔμιν δὲ Σόλων ὁ Εὐσημεσίδης, καὶ Θαλῆς ἑκείν' ἔμιν. καὶ παρ' αὐτῆς, Πυθιακός, καὶ οἱ ἄλλοι. ἐπὶ δὲ πάν-

Furias. Homines verò priscos, quæso, ostende et maxime eos, qui inter ceteros nobiliores fuere. AEA. Hic quidem Agamemnō est, ille autem Achilles. Rursum hic Idomeneus, qui propius aſidet. poſt hunc Ulyſſes, deinceps Ajax & Diomedes, et ceteri Græcorum præſantiſſimi. MEN. Papa Homere, ut ibi Rapſodiarum tuarum capita, humi proiec̃ta iacent, ignobilia atque obſcura, cinis ac pulvis omnia, & nuga mera, deniq; verè, ut abſ te dictū eſt, capita infirma et caduca. Sed hic, Eace, quisnam eſt? AEA. Cyrus eſt. Ille autem Cræſus, & iuxta ipſum Sardanapalus. Ultra hos autem Midas, & deinceps ille Xerxes. MEN. Et te, ô ſceleſte, tota exhorruit Græcia, iungentem pontibus Helleſpontum & per ipſos montes nanibus traic̃cere affectantem? Qualis verò et ipſe Cræſus eſt? Caterū, Sardanapalo, quæſo, huc Eace, per mitte, ut demulceam caput, inſlic̃to colapho. AEA. Nequaquā. Comminueres enim ipſi calnariam, muliebris ac fragilis adeo cūm ſit. Caterū viſne tibi oſtendam, & doctos illos? MEN. Per Iouem etiam. AEA. Primus en hic tibi Pythagoras eſt. MEN. Salue Euphorbe, ſive Apollo, ſive deniq; quodcūq; voles. PYT. Ita ſanè, & tu utiq; Menippe. MEN. Quid? an non amplius aureū iſtud femur habes? PYTH. Non, ſed age cedo, ſi quid manducabile tibi habet pera iſta. MEN. Fabas habet. quare nihil hic eſt, quod tu manducare queas. PY. Da modò. Nā hic apud manes alia dogmata atq; inſtituta. A. Porro hic Solon eſt, filius Exceſtidis. præterea ille Thales, & iuxta ipſos Pittacus, & ceteri illi,

τις εἰσιν, ὡς ὀράς. Μέν. ἄλυποι ἔσσι ὦ Αἰακὲ μόνοι, καὶ
 Φαιδρὸι τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδῆ πλέως, ὥστερ' ἐγ-
 κρυφίας ἄρτῳ, ὁ παῖς Φλυκτάναις ὀλῳ ἐξελ-
 θηκώς, τίς ἐστιν; Αἰα. Εμπεδοκλῆς ὦ Μένιπωε, ἡμί-
 εφθος δ' ἀπὸ τῆς Αἵτνης παρών. Μέν. ὦ χαλκὸς πα-
 βέλτιστε, τί παθὼν σωτὴρ ἐς τὰς κρατῆρας ἐνέβα-
 λες; Εμ. μελαγχολία τις ὦ Μένιπωε. Μέν. ἔμὰ
 Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφῳ, καὶ πολλὴ κόρυζα.
 ταῦτά σε ἀπλευθράκωσεν αὐτῆς κρηπίσιν ἐκ ἄξιον
 ὄντα, πῶλ' ἀλλ' ἔδιδεν σε τὸ σόφισμα ὠνήσεν. ἐφω-
 ράθης γὰρ πεθνεώς. ὁ Σωκράτης δὲ ὦ Αἰακὲ, πῶς πο-
 τε ἄρα ἐστὶ. Αἰα. μετὰ Νέστορῳ, καὶ Παλαμῆδους ἐ-
 κκῖνῳ ληρεῖ τὰ πολλὰ. Μέν. ὅμως ἐβελόμην ἰδεῖν
 αὐτὸν, εἶπε ἐνθάδε ἐστίν. Αἰ. ὀράς τὸν Φαλακρόν;
 Μέν. ἅπαντες Φαλακροὶ εἰσιν. ὥς πάντων αὐτῶν εἴη
 τῷ γνώρισμα. Αἰα. τὸν σιμὸν λέγω. Μέν. καὶ τῷ
 ὅμοιον. σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. Σω. ἐμὲ ζητεῖς ὦ Μένιπ-
 πε; Μέν. καὶ μάλα ὦ Σώκρατες. Σωκ. τί τὰ ἐν Α-
 θήναις; Μέν. πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι.
 καὶ τὰ γε γήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα ἡθεά-
 σαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοὶ τὰ δι'
 ἄλλα ἐώρῃαι οἶμαι, οἷῳ ἦκε παρὰ σοὶ Αἰρίσιπ-
 πῳ, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν δ' ἀποπνέων μύρῃ, ὁ
 δὲ τὰς ἐν Σικελίᾳ τυράννας θεραπεύειν ἐκμαθὼν.
 Σωκ. πῶς ἐμὲ δὲ τί φρονεῖς; Μέν. οὐδαίμων ὦ
 Σώκρα-

illi, septem autem omnes sunt, ut vides. MEN. Lati hi sunt Aeace, soli atq; alacres prater ceteros. Sed hic oppletus cinere, tanquam subcinericus panis aliquis, hic crebris pustulis scatens, quisnam est? AEA. Empedocles. MEN. semicoctus ab Aetna monte huc profectus. MEN. O aripes optime, quid, obsecro, acciderat tibi, cur te ipsum in foramina Aetna iniiceret? EM. Insania quadam, Menippe. ME. Non per Iouem, sed inanis quadam gloria affectatio, et fastus, & multa superbia. Hac te conflagrare fecerunt, una cum ipsis crepidis, cum dignus minime esses. Veruntamen nihil tibi commetum istud profuit, deprehensus enim es & ipse mortuus. Ceterum Socrates ille, Aeace, ubi locorum tandem est? AEA. Cum Nestore ac Palamede ille plerumq; nugatur. MEN. Cuperem tamen videre ipsum, sicubi locorum hic foret. AEA. Vides ne caluū illum? MEN. At omnes hic calui sunt, quare omnium aequè notatio hac fuerit. AEA. Simum istū dico. MEN. etiam hoc simile omnium est. Nam & simi omnes sunt. SOCRAT. Mene quæris Menippe? MEN. Te ipsum. SOCRAT. Quo pacto res Athenis se habent? MEN. Multi iuniorum Philosophari se profitentur. Ac habitum certè ipsum, & incessum si quis aspiciat, summi Philosophi sunt, iidemq; permulti. Ceterum autem vidisti, opinor, qualis & Aristippus huc ad te venerit, & Plato ipse, alter quidē olens unguenta, alter aut in Sicilia tyrannis adulari doctus. SOC. At de me quid sentiunt? M. Bea-

Σώκρατες ἀνδρωπῶ εἰ, τά γε τοιαῦτα. πάντες οὐ
 σε θαυμάσιον οἶοντα ἀνδρα γεγνηῖσθαι, καὶ πάντα ἐ-
 γνωκέναι ταῦτα. δεῖ γὰρ οἷμα τέλη γὰρ λέγειν, ἔσθ' εἰ
 εἰδότες. Σωκ. καὶ αὐτὸς ἐφασκον ταῦτα πρὸς αὐτὸς.
 οἱ δ' ἐ, εἰρωνείαν ὦντο τὸ πρᾶγμα εἶναι. Μέν. τίνες δὲ
 ἔσθ' οἱ εἰσιν οἱ περὶ σέ; Σωκ. Χαρμίδης ὃ Μένιπῶε, καὶ
 Φαῖδρος, καὶ ὁ τῷ Κλεινίῃ. Μέν. Δὴ γὰρ ὃ Σώκρατες,
 ὅτι καὶ ταῦθα μέτει τὴν σεαυτῷ τέχνῃ. Σω. τί γὰρ
 ἀν' ἄλλο ἢ διον πράττοιμι; ἀλλὰ πλεῖστον ἡμῶν κα-
 τάκεισο, εἰ δοκεῖ. Μέν. μὰ Δί' ὅτι τὸν Κροῖσον γὰρ καὶ
 Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλεῖστον οἰκήσων αὐτῶν.
 εἴκοι γοῦν ἐκ ὀλίγα γελάσασθαι, εἰμωζόντων ἀκί-
 ων. Αἰα. καὶ γὰρ ἤδη ἄπειμι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν
 λάθῃ διαφυγῶν. τὰ πολλὰ δ' ἐσοῦνθις ὄψει ὃ Μέ-
 νιπῶε. Μέν. ἀπιδι. καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανὰ ὃ Αἰακέ.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ

ΚΕΡΒΕΡΟΥ.

Ὁ Κέρβερε, συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐτὸς
 ὢν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷα ὃ Σωκράτης
 ὁπότε κατήει πρὸς ὑμᾶς. εἰκὸς δ' ἐ, σε θεὸν ὄντα, μὴ ὑ-
 λακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνδρωπικῶς φθέγγεσθαι,
 ὅπ' ἐθέλοις. Κέρβ. πόρρωθεν μὲν ὃ Μένιπῶε, παν-
 τὰ πᾶσι δόκει ἀνθρώπων προσώπων προσίεναι, καὶ
 ἔπειτα

tus, Socrates, quispiam es, quod ad huiusmodi res utiq;
pertinet. Omnes itaque te admirabilem fuisse virum
existimant, atq; omnia cognovisse hæc (decet enim o-
pinor, verum hic dicere) cum nihil scires. S O C R. Et
ipse dicebam hæc ad illos, sed illi tum simulationem
quandam, eam rem esse putabant. M E N. Sed quinã
isti sunt circa te? S O C. Charmides, Menippe, et Pha-
drus & Clinia filius ille. M E N. Euge Socrates, quoniã
& hic artem tuam exerces. S O C. Quid enim aliud,
quod quidem suavius sit, agerem? Sed huc propius no-
biscum recumbe, si videtur. M E N. Non, per Iovem.
Ad Cræsum enim & Sardanapalum redeo, prope il-
los habitaturus. Videor quippe mihi, non pauca ha-
biturus ibi esse, quæ rideam, quando plorâtes illos au-
diam. A E A. Et ego quoque iam abeo, ne quis mor-
tuum clam nobis subducatur. Pleraque autem a-
lia videbis Menippe, quando iterum conveniemus.
M E N. Abeas licet, nam et hæc Aeace, vidisse sufficit.

MENIPPI ET CERBERI.

H Eus Cerberè, quãdoquidem mihi tecum cognatio
quedam intercedit, cum et ipse sim canis, dic
mihi per Stygiam paludem, quomodo se habebat So-
crates, cum huc accederet? Verisimile est autẽ te, De-
us cū sis, non latrare modò, verũ etiam humano more
loqui, si quando velis. C E R. Cū procul adhuc abesse
Men. visus est cõstati atq; imperterrito adire vultus

ἔκ' πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν. καὶ τῆτ' ἐμφλεῖα
 ταῖς ἔξω τῆ σομίσ ἐσῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυψα
 εἴσω τῆ χάσματ' , καὶ εἶδε τὸν ζῶφον, καὶ γὰρ ἔπ
 διαμέλλοντα αὐτὸν δακῶν τῷ κωνεῖω, κατέσπασα τῆ
 ποδός, ὥσπερ τὰ βρέφη σκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτῆ ποιδία
 ὠδύρετο, καὶ παντοῖ' ἐγύμετο. Μέν. ἐκουῶ σοφί
 ης ὁ ἀνθρώπου, καὶ ἐκ ἀληθείας κατεφρόνα
 τῆ πράγματ' ; Κέρβερ. ἐκ, ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀναγ
 καῖον αὐτὸν ἐώρα, κατεθραπύετο, ὡς εἰπεν ἐκ ἄ
 κων πτόμεν' , ὃ πάντως εἶδει παθεῖν, ὡς θαιμα
 σωνται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως, πρὶ πάντων γε τῶν τοι
 ῶτων εἰπῶν ἂν ἔχοιμι, ἕως τῆ σομίσ πολμηροῖ, καὶ
 ἀνδρεῖοι, τάσ' ἔνδοθεν, ἔλεγχ' ἀκριβής. Μέν
 νιω. ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι εἰδοῖς; Κέρ
 βερ. μόν' ὡς Μένηπώε ἀξίως τῆ γένε, καὶ Διο
 γήνης πρὸ σ' , ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσῆειτε, μή δ'
 ὠθέμενοι ἀλλ' ἐθελεύστοι γελῶντες, οἰμώζειν πα
 ραγγέλαντες ἅπασιν.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ

ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΧΑΡΩΝ.

Ἀπόδ' ὡς κατάρχετα πρόθμία. Μέν. βόα, εἰ
 τῆτό σοι ἥδιον ὦ Χάρων. Χάρ. Ἀπόδ' Φημί αὐτ'
 ὦν σε

perinde quasi mortem nihil omnino formidaret, tanquam hoc ipsum vellet iis, qui procul à specus ingressi stabant, ostendere. verum simulatq; despexit in hiatus, viditque profundum atque atrum antri recessum, simulq; ego cunctantem etiam illum cicutam mordens, pede correptum detraherem, infantium ritu eulabat, suosq; deplorabat liberos, nihilque non faciebat in omnem speciem sese conuertens. MEN. Num igitur fucate sapiens erat ille, neque verè mortem contemnebat? CER. Haud verè, caterum ubi vidit id esse necesse, audaciam quandam pra se ferebat, quasi vero volens id esset passurus, quod alioqui volenti nolenti tamen omnino fuerat ferendum, videlicet, quo spectatoribus esset miraculo. Equidem illud in totum de viris istiusmodi verè possum dicere, ad fauces usque specus intrepidi sunt ac fortes, porro intus cum sunt, nihil mollius neq; fractius. MEN. Caterum ego quonam animo tibi visus sum subiisse specum? CER. Unus mortalium Menippe, sic mihi visus es subire, ut tuo dignum erat genere, & prior te Diogenes, propterea quod nentiquam adaecti subieritis, aut intrusi, verum tum ultronei, tum ridentes, atque omnibus plorare renunciantes.

CHARONTIS ET MENIPPI.

CHARON.

R Edde nautum scelesti. MEN. Vociferare, si quidē isthuc tibi voluptati est Charon. C. Redde, in-

ὦν σε διαπερθεμευσάμεν. Μέν. ἔκ αὖ λάβοις παρὰ
 τῷ μὴ ἔχοντι. Χάρ. ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων;
 Μέν. εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις, ἔκ οἶδα. ἐγὼ δὲ, ἔκ ἔχω.
 Χάρ. καὶ μὲν ἄγξω σε, νῆ τὸν πλάτωνα, ὃ μισαρεῖ, μὴ
 μὴ δαποδῶς. Μέν. καὶ γὰρ τῷ ξύλῳ σε πατάξας, δια-
 λύσω τὸ κρανίον. Χάρ. μά τι οὐκ ἔστι πεπλευκῶς
 τοσῶτον πλουῖ. Μέν. ὁ Ερμῆς ὑπὲρ ἐμῶ σοι δαποδό-
 τω, ὅς με παρέδωκέ σοι. Ερμ. νῆ Δία ὀναίμεν, εἰ μέλ-
 λω γε καὶ ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν. Χάρ. ἔκ δαπο-
 σήσμαι σου. Μέν. τίς γὰρ ἐνεκα νεωλκήσας τὸ παρθ-
 μεῖον, παρέμενε. πολλὸν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς αὖ
 λάβοις; Χάρ. σὺ δ' ἔκ ἡδεις ὥς κομίζειν δρέον; Μέν.
 ἡδεῖν μὲν, ἔκ εἶχον δρέ. τί οὐκ, ἐχρῆν διὰ τῷ το μὴ
 δαποθανεῖν; Χάρ. μόνον οὐκ ἀνχήσεις περὶ κα πε-
 πλευκέναι; Μέν. ἔ περὶ κα ὃ βέλτε. καὶ γὰρ ἦντ-
 λησαι, καὶ τῆς κώπης ἐπελαβόμεν, καὶ ἔκ ἐκλαιον
 μόνον τῶν ἄλλων ὀπιβατῶν. Χάρ. ἔδρην ταῦτα
 πρὸς τὰ παρθεμία. τὸν ὀβολὸν δαποδῶνά σοι δρέ. ἔ
 γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι. Μέν. ἔκου ἁπᾶσα γέ με
 αὐθις εἰς τὸν βίον. Χάρ. χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πλε-
 γας ὀπι τῷ παρὰ τῷ Αἰακῷ παρσλάβω. Μέν. μὴ
 ἐνόχλαι οὐκ. Χάρ. δείξον τί ἐν τῇ πήρᾳ ἔχεις. Μέν.
 θέμις εἰ θέλεις, καὶ τῆς Εκάτης τὸ δείπνον. Χάρ. πό-
 θεν τῷ ἡμῖν ὃ Ερμῆ τὸν κυῖα ἤγαγες; οἶα δρέ καὶ
 ἐλάλει παρὰ τὸν πλουῖ, τῶν ὀπιβατῶν ἁπάντων

quam, quod pro traiectione debes. MEN. Haudquaquam auferre queas ab eo qui non habeat. CHA. An est quispiam, qui ne obolum quidem habeat? MEN. Sit ne alius quispiam prater ea, equidem ignoro, ipse certè non habeo. CHA. Atqui praefocabo te per Diem impurissime, ni reddas. MEN. At ego illis baculo tibi comminuam caput. CHA. Num ego te tam longo traiectu gratis transuexero? MEN. Mercurius meo nomine tibi reddat, ut qui me tibi tradiderit, MER. Belle mecum agatur per Iouem, siquidem futurum est, ut etiam defunctorum nomine persoluiam. CHA. Haud omittam te. MEN. Quin igitur vel huius gratia perge, ut facis, nauim trahere. quanquam quod non habeo, quinam auferas? CHA. At tu nesciebas, quid tibi fuerit adportandum? MEN. Sciebam quidem, verum nō erat. Quid igitur? num ea gratia erat mihi semper in uita manendum? CHA. Solus ergo gloriaberis te gratis fuisse transuectum? MEN. Haud gratis ô praclare, siquidem et sentinam exhausti, & remum arripui, & vectorum omnium unus non ciulani. CHA. Ista nihil ad nautum, obolum reddas oportet, neq; enim fas est secus fieri. MEN. Proinde tu merursum in vitam reuehe. CHA. Belle dicis, nimirum ut verbera etiam ab Aeaco mihi lucrifaciam. MEN. Ergo molestus ne sis. CHA. Ostende quid habeas in pera. MEN. Lupinum si velis, & Hecate cœnam. CHA. Unde nobis hunc canē adduxisti Mercuri? tum qualia garriebat inter nauigandū? vectores

καταγελῶν, καὶ ὁπισκώπων, καὶ μόνῳ ἄδων, οἰμω-
ζόντων ἐκείνων. Ερ, ἀγνοεῖς ὦ Χάρων, ὅποιον ἄνδρα
διεπόρθημευσας; ἐλεύθερον ἀκρωβῶς, καὶ δενὸς αὐ-
τῷ μέλει. ἕτος ἐστὶν ὁ Μένιπῳ. Χάρ. καὶ μὲν αὖτε
λάβω ποτί; Μέν. αὖ λάβης ὦ βέλῃς, δις δὲ καὶ
αὐτὸν λάβοις.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ

ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

Ὡς καὶ ὅτι τίνι μέγα Φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν
προτιμάσθαι ἀξιοῖς; Μαύ. καὶ ὅτι τῇ βασιλείᾳ μὲν
ὦ σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἥρξα
δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων. καὶ νήσους δὲ τινὰς ὑπερηγό-
μην, καὶ ἄλλοι Μιλήτας ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνί-
ας καλασσεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν, καὶ μέγας, καὶ ἐν
πολέμοις καρτερός. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Αλικαρ-
νασῶν μνημα παμμέγεθες ἔχω ὁπικείμενον, ἡλικον
καὶ ἄλλῳ νεκρός, ἀλλ' ἐδὲ ἕτως ἐς κάλλῳ ἐξη-
σημένον, ἱππῶν καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκρωβέστατον ἐ-
κασμένων λίθος τε καλλίστος, οἷον ἐδὲ τῶν ἔνυρη τις
αὐτὸν ῥαδίως. ἐδοκῶ σοι δικαίως ὅτι τέτοις μέγα Φρο-
νεῖν; Διογένης. ὅτι τῇ βασιλείᾳ Φῆς, καὶ τὸ κάλ-
λει καὶ τῷ βάρει τε τάφῳ; Μαύσω. νῆ Δι' ὅτι τέ-
τοις. Διογ. ἀλλ' ὦ καλὲ Μαύσωλε; ἔτε ἡ ἰσχὺς ἐπι

omnes irridens, ac dictiteriis incessens, unusque cantillans, illis plorantibus. MERCVR. An ignoras Charon quem virum transuexeris? plane liberum, cuique nihil omnino cura sit. Hic est M. CHA. Atqui si unquam posthac te recepero, MER. Si receperis ô praeclare, ne possis quidem iterum recipere.

DI O G E N I S E T M A V S O L I .

O he tu Car, quare tam insolens es, tibi que places, ac dignum te credis, qui unus nobis omnibus anteponare? *MAV. Primum regni nomine, ô tu Sinopensis, quippe qui Caria imperauerim uniuersa, prater ea Lydia quoque gentibus aliquot, tum autem & insulas nonnullas subegerim, Miletum usque peruenerim, plerisque Ionia partibus vastatis. Ad hac formosus eram ac procerus, ac bellicis in rebus prauvalidus. Postremo, quod est omnium maximum, in Halicarnasso monumentum erectum habeo, singulari magnitudine, quantum videlicet defunctorum alius nemo possidet, neque pari etiam pulchritudine conditum, viris scilicet atque equis, pulcherrimo è saxo, ad viuam formam, absolutissimo artificio expressis, adeo ut vel phanum aliquod simile haud facile quis inueniat. Num iniuria tibi videor has ob res mihi placere atque efferri? D. Num ob imperium ais, ob formam, atque ob sepulchri molem? MAV. Per Ionem ob hac inquã. DIO. Atqui ô formose Mau-*

σοι σκείνη, ἔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν πῖνα ἐλοί-
 μεθα δικαστὴν ὁμορφίας πέρι, ἔκ' ἔχω εἰπεῖν
 τὴν ὅθεν κατὰ τὸ σὲν κρανίον προτιμηθεῖη αὐτῇ ἐμῇ.
 Φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνά, καὶ τὰς ὀδόντας
 ὁμοίως προφαίνομεν, καὶ τὰς ὀφθαλμούς ἀφηγή-
 μεθα, καὶ τὰς ῥίνας ἀποσεσιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ
 οἱ πολυτέλειαι ἐκείνοι λίθοι, Αλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως
 εἶεν ὀπιδεδίκνουται, καὶ φιλοτιμείονται πρὸς τὰς ξέ-
 νους, ὡς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστὶ. σὺ δὲ ὡς
 βέλυσε, ἔχ' ὁρῶ ὅ, ἡ ἀπολαύεις αὐτῷ, πᾶν εἰ μὴ
 τῷ φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τη-
 λικέτοις λίθοις πεζόμενός. Μαύ. ἀνόητα οὐ μοι
 σκεῖνα πάντα. καὶ ἰσότης ἐστὶ Μαύσωλός, καὶ
 Διογῆς. Διογ. ἐκ ἰσότητος ὡς ἡμαρτύνετε, ἔ γάρ.
 Μαύσωλός μὲν γὰρ οἰμώξεται, μεμνημένός τῶν
 ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς ἀδύναμον ἐστὶν ὄψεσθαι. Διογῆς δὲ
 κατεγελάσεται αὐτῷ. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Αλικαρ-
 νασσὶ ἑρεῖ ἑαυτῷ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς, καὶ
 ἀδελφῆς κατεσκευασμένον. ὁ Διογῆς δὲ, τῷ μὲν
 σώματι εἰ καὶ τινὰ τάφον ἔχει, ἐκ οἷδεν. ἔσθ' ἔτι γὰρ
 ἔμελεν αὐτῷ τὰς. λόγον δὲ τοῖς ἀρχαίοις πρὸς αὐτῷ
 παλαιόλοιπον, ἀνδρὸς βίον βεβιωκῶς ὑψηλότερον
 ὡς Καρῶν ἀνδραποδίσσατε τῷ σῷ μνήμα-
 τός, καὶ ἐν βεβασιωτέρῳ χωρίῳ
 κατεσκευασμένον.

Mausole, neq₃ vires iā illa, neq₃ forma tibi iam adest, adeo ut si quem arbitrum de forma præcellentia delegerimus, haud quaquam dicere potis sit, quamobrem tua caluaria mea sit anteferenda, siquidem utraq₃ pariter tum calua, tum nuda, utriq₃ dētes pariter ostendimus, pariter oculis orbati sumus, pariter naribus simis ac sursum hiantib. deformati. Ceterum sepulchrū ac saxa illa preciosa, Halicarnasseis forsitan iactare licebit, et hospitibus gloriae causa ostentare, tanquam qui magnificam quandam apud se structuram habeant, verum quid hinc commoditatis ad te redeat, vir egregie, nequaquam video, nisi forsitan illud commodū vocas, quod plus oneris, atq₃ nos sustines, sub tam ingentibus saxis pressus ac laborans. MAU. Itane nihil illa mihi conducunt omnia, planeq₃ pares erūt Mausolus ac Diogenes? DIO. Imò haud pares, inquam, vir clarissime, nam Mausolus discruciatbitur, quoties earum rerum in mentē veniet, quibus in vita florere cōsuevit, ac Diogenes interim eum ridebit. Atq₃ ille quidem de suo illo monumento, quod est in Halicarnasso, memorabit, ab uxore Artemisia atque sorore parato, contra Diogenes ne id quidem suo de corpore nouit, nunquid habeat sepulchrum. Neq₃ enim illi res ea cura est, verū apud viros excellentissimos sui memoriā famamq₃ reliquit, ut qui vitam peregerit viro dignam, tuo monumento, Carum abie-

*ctissime, celsiorem, ac tutiorem
in loco substructam.*

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ,

ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ

ΝΙΡΕΥΣ.

Ἰδὲ δὴ Μένιππῳ ἔπαι δικάσει, πότερος Ὀμορ-
 Φότερός ἐστιν. εἰπὲ ὦ Μένιππε, ἔκαλλίων σοι δοκῶ;
 Μέν. πίνες δὲ καὶ ἐσε, πρῶτερον οἶμα χρεὶ γὰρ τῷτο
 εἰδέναι. Νιρ. Νιρεὺς καὶ Θερσίτης. Μέν. πότερῳ ὁ
 Νιρεὺς, καὶ πότερῳ οὐκ ὁ Θερσίτης; ἔδιδέω γὰρ
 τῷτο δῆλον. Θερσίτης. ἐν μὲν ἤδη τῷτ' ἔχω, ὅτι ὅμοιός
 εἰμί σοι, καὶ ἔδιδεν τηλικῶτον διαφέρεις, ἡλίκον σε
 Ὀμηρῳ ἐκείνῳ ὁ τυφλὸς ἐωήνεσεν, ἀπάντων Ὀ-
 μορφότατον περσειωάν. ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ, καὶ ψεδ-
 νός, ἔδιδεν χείρων ἐφάνλω τῷ δικαστῇ. ὦρα δὲ σοι ὦ
 Μένιππε, ὅν τινα καὶ ὈμορΦότερον ἡγῇ. Νιρ. ἐμέ γε
 τὸν Αὔλαϊας καὶ Χάροπῳ, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ
 Ἰλιον ἦλθεν. Μέν. ἀλλ' ἔχι καὶ ὑπὸ γλεῦ, ὡς οἶμα, κάλ-
 λιστος ἦλθες. ἀλλὰ πὰ μὲν ὅσα ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον,
 ταύτῃ μόνον ἄρα διακρίνοιτο διὰ τῷ Θερσίτη κρανί-
 ος, ὅτι εὐθρυπίον τὸ σόν. ἀλαπαδνὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ ἐκ ἀν-
 δρῶδες ἔχεις. Νιρ. καὶ μὲν ἔρχομαι Ὀμηρον ὁ πῶτος λῶ ὁ πῶτε
 σωεσράτευον τοῖς Αἰχαιοῖς. Μέν. οὐκ εἶρατά μοι λέγεις.
 ἐγὼ δὲ ἀβλέπω, καὶ νῦν ἔχεις, ἐκείνα δὲ οἱ τότε
 ἴσασιν. Νιρ. ἐκοιμῶ ἐγὼ ἐν ταῷθα εὐμορΦότερός εἰμι
 ὦ Μένιππε; Μέν. ἔτε σὺ, ἔτε ἄλλῳ εὐμορΦῳ,

NIREI, THERSITÆ,
ET MENIPPI.

NIREVS.

Ecce deniq; vel Menippus hic index erit, uter nostrum sit formosior. Dic Menippe, an non tibi videor forma præstantior? MEN. Imò quinam sitis, prius arbitror indicandum, nam hoc opinor, scitum est opus. NI. Nireus ac Thersites. M. Vter Nireus, uter Thersites; nondum enim vel hoc satis liquet. THE. Iam vnum hoc vinco, quod tibi sum similis, neq; tantoperè me præcellis, quantoperè te cæcus ille Homerus extulit, vnum omnium formosissimum appellans, quin ego fastigiato vertice, rarisq; capillis, nihilo te inferior visus sum arbitror. Iam verò tempus est, uti pronuncies Menippe, utrum altero formosiores æstimes. NI. Mirū ni Aglaia Charopeq; prognatum, qui vir pulcherrimus unus omnib; Graiis Priameia ad Pergama veni. ME. Atqui non item sub terram opinor, pulcherrimus venisti, quippe qui reliquis quidem ossibus aliis appareas æsimilis, porro caluaria hoc uno insigni à Thersita caluaria dignosci possit, quod tua delicata est ac mollicula, quandoquidē istuc habes effœminatū ac neutiquā viro decorum. N. Attamen Homerū percōtare, qua specie tū fuerim, cum inter Græcorū copias militarē. ME. Tū quidē somnia mihi narras, at ego ea specto, quæ video, quæq; tibi adsunt in præsentia, ceterū ista norunt, qui id tēporis vivebāt. N. Quid igitur tandē? an nō ego formosior Menippe? M. Neq; tu

ισοπρμία γὰρ ἐν ἀδίκῃ, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. Θερ. ἐ-
μοὶ μὲν καὶ τὸ ἱκανόν.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ

ΧΕΙΡΩΝΟΣ.

ΗΚεσσα ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν Ὀπτιθυμήσεις ἀπο-
θανεῖν. Χείρ. ἀληθῆ ταῦτ' ἤκους ὦ Μένιππε. καὶ
τέθνηκα, ὡς ὄρας, ἀθάνατον εἶναι διωάμενον.
Μέν. τίς δ' ἐπεὶ σε ἔρωσ τὸ θανάτου ἔχεν ἀνεράς τε
τοῖς πολλοῖς χρήματων; Χείρων. ἐρῶ πρὸς σε ἐκ
ἀσυνέτου ὄντα. ἐκ γὰρ ἐπὶ ἡδὺ ἀπλαύειν τῆς ἀ-
θανασίας. Μένιπ. ἐκ ἡδὺ γὰρ, ζῶντα ὄραν τὸ
φῶς; Χείρ. ἐκ ὧ Μένιππε. τὸ γὰρ ἡδὺ, ἐγώ γε
ποικίλον τι καὶ ἐκ ἀπολοιῶ ἡγεῖμαι εἶναι. ἐγὼ δὲ
ζῶν αἰεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίας, φω-
τὸς, τροφῆς, αἱ ὥραι δὲ αἱ αὐταί, καὶ τὰ γι-
γνώμενα ἅπαντα ἐξ ἧς ἕκαστον, ὥσπερ ἀκολοθουῦ-
ται θάτερον θάτερον, ἐνεπαλήθευον γούνο αὐτῶν. ἐ-
γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μεταχρεῖν
ὅλως, τὸ περὶ τὸν γούνο. Μένιπ. τί λέγεις ὦ Χείρων.
τὰ ἐν ἀδίκῃ δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' ἧς παρελόμε-
νον αὐτὰ ἤκεις; Χείρ. ἐκ ἀηδῶς ὧ Μένιππε. ἡ
γὰρ ἰσοπρμία, πάνυ δημοτικὸν καὶ τὸ πρᾶγμα ἐ-
δὲν ἔχει τὸ διάφορον ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότει
ἄλλως

neque quisquam alius formosus hoc loco, siquidem apud inferos equalitas est, paresque sunt omnes. T. Mibi quidem vel hoc sat est.

MENIPPI ET CHIRONIS.

E Quidem inaudiui Chiron, te Deus cum esses tamē optasse mortē. C. Vera ista audisti o Menippe, planeque mortuus sum, sicuti vides, cum mihi licuerit immortalē esse. M. At quānā te mortis cupido tenebat, rei videlicet quā vulgus hominum horreat? C. Dicam apud te, virum neutiquam stultum atque imperitū. Iam mihi desierat esse iucundū immortalitate frui. ME. Quid? an iniucundū erat te vivere, lucemque tueri? CH. Erat inquā Menippe, nam quod iucundum vocant, id ego neutiquam simplex, sed varium quiddam esse arbitror. Verū cū ego semper viuerem, atque iisdem perpetuò rebus uterer, sole, luce, cibo, tum horae eadem recurrerent, reliqua item omnia, quaecunque contingunt in vita, reciproco quodam orbe redirent, atque aliis alia per vices succederent, satietas videlicet eorum me cepit. Neque enim in eo voluptas est sita, si perpetuò fruaris iisdem, sed omninò in permutando posita est. ME. Probè loqueris Chiron. Caterū hac quae apud inferos agitur vita, quinā tibi procedit, posteaquam ad hanc tanquam ad potiozem te contulisti? CHI. Haud suauiter Menippe, siquidem equalitas ipsa quiddam habet admodum popolare. Nihil autem interest,
utrum

ἄλλως τε , εἰδὲ διψλῶ ὥσπερ ἄνω , ἔτε πεινλῶ
 δλεῖ , ἀλλ' ἀνεπιδλεῖς τέτων ἀπάντων ἐσμέν. Μέν.
 ὄρα ὦ Χείρων , μὴ περιπίπῃς σεαυτῷ , καὶ ἐς τὸ
 αὐτό σοι ὁ λόγος πείσῃ. Χείρ. πῶς τὸ Φῆς
 Μένιπ. ὅτι εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταύ-
 τὸν ἐγένετό σοι προσκορὲς , καὶ ἐν ταῦτα ὅμοια ὄν-
 τα , προσκορῇ ὁμοίως αὐτὸν γήοιτο , καὶ δλεήσει με-
 ταβολλὴν γε ζητεῖν τινα , καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βί-
 ον , ὅπερ οἶμα ἀδιύατον. Χείρ. τί οὖν αὐτὸν πάθοι
 τις ὦ Μένιπ; Μένιπ. ὅπερ , οἶμα , καὶ Φασι,
 συνετὸν ὄντα , ἀρέσκειται καὶ ἀγαπᾷ τοῖς παρῶ-
 σι , καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἶεσθαι.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ , ΑΝΤΙΣΘΕ- ΝΟΥΣ , ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

ΑΝτίσθενης καὶ Κράτης , χολῶ ἀγομεν. ὥστε
 τί ἔκ ἀπιμεν ἐν τῇ τῆς καθόλου περὶ πατήσοντες,
 ὁψόμενοι τὰς καπύοντας οἷοί τινες εἰσι , καὶ τί ἕκα-
 ς αὐτῶν ποιῇ; Αντ. ἀπώμεν ὦ Διόγηνες. καὶ γὰρ
 αὐτὸ θεῖον ἡδὺ γήοιτο , τὰς μὲν διακρύοντας αὐ-
 τῶν ὄραν , τὰς δὲ ἐκετεύοντας ἀφελῶναι. ἐνί-
 κς δὲ μόλις καπύοντας , καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθειῶ-
 ται τὴν Ερμῆ , ὅμως ἀντιβαίνοντας , καὶ ἐπὶ τὰς
 ἀντρεΐδοντας , εἰδὲν δλεόν. Κράτ. ἐγὼ γοῶ καὶ
 διηγῇ-

utrum in luce quis agat, an in tenebris. Præterea neq₃ sitendum est nobis quemadmodum apud superos, neq₃ esuriendum. sed eiusmodi rerum omnium egentia caremus. ME. Vide Chiron ne temetipsè inuoluas, ne eodem tibi recidat oratio. CH. Quamobrem istuc ais? ME. Nepe si illud tibi fastidio fuit, quod in vita semper iisdem similibusq₃ rebus utendum erat, cum hic itidem similia sint omnia, eundem ad modum parient fastidium. At de integro tibi quærenda erit vita commutatio, atq₃ hinc quopiã aliam in vitam demigrandum, id quod arbitror fieri nõ posse. CH. Quid igitur faciendum Menippe? MEN. Illud nimirum, ut sapiens cum sis, quemadmodum opinor, & vulgò prædicant, presentibus rebus sis contentus, boniq₃ consulas quod adest, neq₃ quicquam in his esse putes, quod ferri non queat.

DIOGENIS, ANTISTHENIS, ET CRATETIS.

O Cium nunc agimus, Antisthenes & tu Crates: quare, cur non obsecro imus deambulatum, rectè ad ingressum & fauces orci, ut ibi spectemus eos, qui descendunt, quinam sint, & quid quisq₃ eorum agat? ANT. Eamus Diogenes. Etenim spectaculum hoc iucundum fuerit, videre alios quidem ipsorum lachrymari: alios autè ut dimittantur, supplicare: quosdã autè agrè descendere, & quanquam cervicem urgente ac impellente Mercurio, reluctari tamè, et resupinos obniti, nulla necessitate aut commodo suo. CHA. Ego ve-

διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὅποτε κατήειν κατὰ τὴν
 ὁδόν. Διογ. διήγησά μ' ἦ Κράτης. ἔοικας γάρ πνα
 παγγέλοια εἶναι. Κράτ. καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγ-
 κατέβαινον ἡμῖν. ἐν αὐτοῖς δ' Ὀπίσημοι, Ἰσμινώ-
 δωρός τε ὁ πλάστῃ, ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ
 Μηδίας ὑπαρχῃ, καὶ Οροίτης, ὁ Ἀρμένι. ὁ μὲν
 οὖν Ἰσμινώδωρος, ἐπεφόνευστο γὰρ ὑπὸ ληστῶν
 παρὰ τὸν Κιθαιρῶνα, εἰς Ελευσίνα οἶκον βαδίζων,
 ἔσπεν τι, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χερσὶν εἶχε, καὶ τὰ
 παῖδια τὰ νεογνά, ἃ κατελελοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ
 ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆς τόλμης, ὅς Κιθαιρῶνα ὑπερ-
 βάλλων, καὶ τὰ πρὸς τὰς Ελευθερὰς χωρία πανέρη-
 μα ὄντα ὑπὸ τῶν πόλεμον, διολεύων, δύο μό-
 νας οἰκέτας ἐπήγετο, καὶ ταῦτα, Φιάλας πέντε χρυ-
 σᾶς, καὶ κυμβία τέσσαρα μετ' ἑαυτῷ ἔχων. ὁ δ' Ἀρ-
 σάκης, γηραὶός γάρ ἦεν, καὶ νῆ Δί' ἐκ ἄσμεν πρὸς
 ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικόν, ἤχθετο, καὶ ἡγανάκτε περὶ
 βαδίζων, καὶ ἡξίε τὸν ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι.
 καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνετεθνήκει, μιᾷ πληγῇ
 ἀμφότεροι διαπαρέντες ὑπὸ θρακὸς πινθ. πελ-
 τας, ἐν τῇ ὁπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν Καππασδό-
 κλον συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς
 διηγείτο, πολὺ τῶν ἄλλων προὔπεξορμήσας. ὑπο-
 σὰς δ' ὁ θράξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς, ἀποσείε-
 ται τὸν Ἀρσάκα κοντόν. ἔτ' δ' ὑποθεῖς τὴν σεί-

rò etiam exponam vobis, quæ ipse vidi in via, quando
 huc descendebar. D I. Exponas licet, Crates, videris e-
 nim quadam omnino risu dignu dicturus esse. C R. Tum
 alij multi nobiscum descendebant, tum verò inter ip-
 sos maximè nobiles, Ismenodorus ille dives, ex nostris,
 & Arsaces Medorū prefectus, & Orætes Armenius.
 Ismenodorus igitur (occisus enim fuerat à latronibus
 circa Citharonem, quando Eleusinè, ut arbitror, pro-
 ficisciebatur) & gemebat, & vulnus in manibus prae-
 ferebat, liberos suos paruos, quos reliquerat itentidem
 vocando, sibiq; ipsi ob audaciam succensendo, qui cum
 Citharonè transisset, ac illa loca circa Eleutheras de-
 sertas, ac bellis vastata peragrasset, non amplius quàm
 duos seruos secum adduxisset, idq; etiam cum phialas
 quinq; aureas, et cymbia quatuor secum haberet. Ar-
 saces autem (senior enim iam erat, & per Iouem, pro
 Barbarico illo ritu, facie non adeò inhonesta aut con-
 temnenda) graniter ferebat atq; indignabatur, quod
 pedibus incederet, volebatq; sibi equum suum adduci.
 Nam & equus una cum eo mortuus fuerat, una plaga
 ambobus transfoßis à Thracensi quodam scutato, in eo
 prelio, quod cum rege Cappadocum ad Araxem,
 fluvium commissum fuerat. Nam Arsaces quidem
 infesto cursu in hostem ferebatur, longè, ut qui-
 dem ipse narrabat, ante alios euectus. Thrax au-
 tem expectato illo subsistens, ac scutum præ se te-
 nens, venientem Arsacis hastam excutiendo di-
 uertit, ipse autem submissa parumper sarissa sua, &

ριόσαν, αὐτόν τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον. Αὐτ. πῶς
 οἶόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πωληγῇ τῷτο γενέσθαι; Κράτ.
 ῥᾶστα ὦ Αντίσθενες. ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν, εἰκοσάπη-
 χυῖοι τινα κεντὸν προβεβλημένῳ. ὁ θράξ δ' ἐ-
 πεισθὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρύσατο τὴν προσβολὴν, καὶ
 παρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχε-
 ται τῇ σαρμίσῃ τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵπ-
 πον ὑπὸ τῷ σέρνον, ὑπὸ θυμῷ καὶ σφοδρότητι ἐ-
 αὐτὸν διαπαίρνει. διελαύνεται δ' ἐκ τοῦ Ἀρσάκης
 ἐς τὸν Βαβῶνα διαμπαῖς, ἄχρ' ὑπὸ τῇ πυγμῇ.
 ὁρᾷς, οἶόν τι ἐγύμνο, καὶ τῷ ἀνδρὶ, ἀλλὰ τῷ ἵππῳ
 μᾶλλον τὸ ἔργον, ἡ γὰρ ἀνάγκη δὲ ὁμῶς, ὁμότιμῳ ὦν
 τοῖς ἄλλοις, καὶ ἡξίως ἵππεὺς κατιέναι. ὁ δ' ἐπεὶ οὐροί-
 της οἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τῷ πόδι, καὶ ἐπ' ἐ-
 σάναι χαμαὶ, ἐχ' ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο. πά-
 ρχ' οὖν δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὶ τὴν ἀ-
 ποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ὅππ' τῶν ἀκανθῶν ἐ-
 πιβαίνοντες ἀκροποδητὴ, μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐ-
 πὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἔκειτο, καὶ ἐπ' ἐμῇ μὴ χα-
 νῇ ἀνίστασθαι ἤθελεν, ὁ βέλεις ἔρμης ἀράμεν
 αὐτὸν, ἐχόμεσεν ἄχρ' ὡς τὸ προθμῆιον, ἐγὼ δ' ἐ-
 γέλων. Αὐτ. καὶ γὰρ δ' ὅτε κατήεν, ἐπ' ἀνεμιξὰ
 ἑμαυτὸν τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ἀφ' οἷς οἰμώζοντας αὐ-
 τὰς, προσδραμὼν ὅππ' τὸ προθμῆιον, προκατέλα-
 βον χώραν, ὡς αὐτὸν ὅππ' τηδεῖως πλεύσασθαι. παρὰ τὸν
 πολυῶ

*equum & insidentem illum transuerberat. AN. Sed quo pacto fieri potuit, Crates, ut uno ictu ambos transuerberaret? C. Facillimè Antist. Nam ille quidē cursu ferebatur, cōtum quendam viginti cubitalem praetentum habens, Thrax autem ubi pelta obiecta, plagam excussisset, et iam cuspis ipsum prateruecta esset, in genu procumbens excipit sārissa venientis impetū, ac equum sub pectus vulnerat, quo mox praefurore ac vehementia cursus se ipsum transadigente, eadem hasta etiam Arsaces per inguina utrinque ad nates usque penetrante, transfoditur. Intelligis nimirum quo pacto acciderit, cum non viri, sed equi magis hoc opus fuerit. Veruntamen indignabatur ille, quod non ampliore honore, quam ceteri habebatur, volebatque eques descendere. Orætes autem, priuatus quispiam erat, atque admodum debilis pedibus, quippe qui neque stare humi, nedum incedere ullo modo poterat. Accidit autem hoc prorsum Medis omnibus, ut postquam ab equis descenderint, veluti qui super spinas ingrediuntur, summis pedum digitis, vix atque agere incedant. Quamobrem, cum per seipsum humi deiectus iaceret, neque ullo prorsum pacto resurgere vellet, bonus ille Mercurius sublatum in se hominem, ad cymbam usque portauit, ego verò sequens ridebam. ANT. Et ego porrò quando huc descende-
bam, neque admiscui meipsum ceteris, sed relictis plorantibus illis, ad cymbam accurrendo, praecipui mihi locum, quo commodius nauigare. Inter*

πλουῦ δ' ἐ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε, καὶ ἐναυτίων. ἐγὼ
 δ' ἐ μάλα ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς. Διογ. σὺ μὲν ὦ Κρά-
 της καὶ Αντίφρονες, ποῖσ' τῶν ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων.
 ἐμοὶ δ' ἐ Βλεψίας τε ὁ Διανειστῆς, ὁ ἐκ Πειραίεως, καὶ
 Λάμπρις ὁ ἀκαρναῖος, ξεναγὸς ὢν καὶ Δάμις ὁ πω-
 σιθεὶς ἐκ Κορίνθου, συγκατήεσαν. ὁ μὲν Δάμις ὑπὸ
 τῷ παιδὶ ἐκ Φαρμάκων ἀποθανόντων. ὁ δ' ἐ Λάμ-
 πρις ἀποσφάξας ἑαυτόν. ὁ δ' ἐ Βλεψίας λιμῷ ἄθ-
 λιθεὶ ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδήλα ὡχρὸς ἐς
 ὑπερβολὴν, καὶ λεπτός ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινό-
 μενον. ἐγὼ δ' ἐ, καί περ εἰδὼς, ἀνέκρινον ὃν τρόπον
 ἀποθάνοι. εἶπε τῷ μὲν Δάμιδι αἰπωμένῳ τὸν υἱ-
 ὄν, ἐκ ἀδίκῃ μὲν τοι ἔπαθες, ἔφην, ὑπὸ αὐτῷ, ὅς τι-
 λαντα ἔχων ὁμῶς χίλια, καὶ τρυφῶν αὐτὸς ἐννενη-
 κονταέτης ὢν, ὀκτωκαίδεκαέτη νεανίσκῳ τέτταρας
 ὀβολὸς παρεῖχες. σὺ δ' ἐ ὦ ἀκαρναῖ, ἔσενε γὰρ κα-
 κῆν, τί αἰτιά τῆς ἄλλης, σωτὸν δ' ἐ ἔ; ὅς τῆς
 μὲν πολέμους ἔδ' ἐ πώποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλο-
 κινδυνύως ἠγωνίζεσθαι πρὸ τῶν ἄλλων. ὑπὸ δ' ἐ τῆς
 αἰχρᾶς ἠδ' ὀνῆς, ἐάλως ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλε-
 ψίας αὐτὸς, ἑαυτῷ κατηγόρει φθιάσας, πολλὴν
 τὴν αἰσῖαν, ὅτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν
 προσήκασιν κληρονόμοις εἰς αἰεὶ βιώσεσθαι ὁ μάλιστα
 νομίζων. πολλὴν ἐμοί γε ἔτι τὴν τυχεῖσαν πρῶ-
 λην παρέχον τότε στενόντες. ἀλλ' ἤδη μὲν ὅτι τῷ

naugandum verò, alij quidem lachrymabantur, alij autem nauseabant, ego verò inter ipsos sedens admodum oblectabar. DIO. Tu quidem Crates, & tu Anisthenes huiusmodi sortiti estis itineris comites. Mecum autem Blepsias ille fœnerator, ex Pirao, & Lampis Acarnan, qui mercenariòs milites ductauerat, & Damis diues ille Corinthius, simul descendebant. Quorum Damis quidem à puero veneno interemptus fuerat, Lampis autem seipsum ingularat. Blepsias verò fame miser periisse dicebatur, & apparebat, sanè adhuc pallidus supra modum ac tenuis maxime. Ego verò quāquam antea noram, interrogabam tamen quo pacto quisque mortuus esset. Ac Damidi quidem accusanti filium, non iniusta verò, inquam, passus es ab illo, qui talenta cum haberes coaceruata mille, ac ipse in deliciis viueres, annos 90. natus, adolescenti illi 18. annos nato, quatuor obolos suppeditabas. Tu verò Acarnan, (gемеbat enim & ille) quid alios accusas, & non potius te ipsum? qui hostes quidē haud unquā perhorrueris, sed te ultro periculis offerēdo, ante alios in praliū descenderis; à turpi verò voluptate generosus ipse tu captus fueris. Nā Blepsias quidē ipse sese accusat, ob nimiam stultitiā, quod pecuniā videlicet custodierit heredibus nulla necessitudine sibi coniunctis, dum in perpetuum victurum esse vanus ipse se putat. Verūm mihi quidem non vulgarem voluptatem prabuerunt tunc lamentantes isti. Sed iam circa fauces sumus. Aspicere nos

σομίῳ ἐσμέν. ἀποδλέωειν χρεῖ, καὶ ἀποσκοπεῖν
 πύρρῳθεν τὰς ἀφικνεύμενας. βαβαὶ πολλοὶ γε καὶ
 πικίλοι, καὶ πάντες διακρύοντες, πᾶσι τῶν νε-
 ογυνῶν τέτων καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγηρα-
 κότες ὀδύρονται. τί τῷτο; ἄρα τὸ Φίλτρων αὐτὰς
 ἔχει τῷ βίῳ; τῷτον οὐκ ἔνι ὑπέρφηρων ἔρεσθαι βέ-
 λουμαι. τί διακρύεις τηλικῶτ' ἀποθανῶν; τί ἀγα-
 νακτεῖς ὡς βέλπτε, καὶ ταῦτα, γέρον ἀφίγμένῳ;
 ἦ πρὸ βασιλεὺς ἦσθα; Πτω. ὀδύραμῶς. Διογ. ἀλλὰ
 σατράπης; Πτω. ὀδύε τῷτο. Διογ. ἄρα οὐκ ἐπὶ λῃ-
 τεις, εἴτα ἀνιᾷ σε τὸ πολλὸν τρυφῶν ἀπολιπέντα
 τεθνάναι; Πτω. ὀδύεν τοιῶτον. ἀλλ' ἔτη μὲν ἐξεγόνειν
 ἀμφὶ τὰ ἐννεήκοντα. βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλῆ-
 μα καὶ ὁρμιάς εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν,
 ἀτεκνός τε, καὶ προσέπιχλός, καὶ ἀμυδρὸν βλέ-
 πων. Διογ. εἴτα τοιῶτ' ὢν, ζῶν ἤθελες; Πτω.
 ναί. Ἡ δὲ γὰρ ἡμῶν τὸ Φῶς, καὶ τὸ τεθνάναι θεινὸν
 καὶ Φευκτέον. Διογ. παραπαίεις ὡς γέρον, καὶ μει-
 ρακτεῦν πρὸς τὸ χρεῶν, καὶ ταῦτα, ἡλικιώτης ὢν
 τῷ πορθεύῳ. τί οὐκ αὖ τις λέγει πρὸς τῶν νέων, ὅ-
 ποτε οἱ τηλικῶτοι φιλόζωοι εἰσιν; ἐς ἐχρεῶν διώκην
 τὸν θάνατον, ὡς τῶν ἐν τῷ γήρᾳ κακῶν φάρμα-
 κων; ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ὑπὸ δόληται,
 ὡς ἀπόδρασιν βελεύοντας, ὁρῶν πρὸς τὰ
 σόμιον εἰλκεμένους.

illic oportet, atque à longè contemplari aduenientes. Papa, multi certè, & varij, omnesque lachrymantes, præter recens natos istos et infantes. Quin et ætate nimia confecti illi lugent. Sed quid hoc? num philtro aliquo vita tenentur? Istum igitur decrepitum interrogare lubet, Quid ploras heus tu, tam prouecta ætate mortuus? Quid indignaris bone vir, præsertim cùm senex huc adueneris? Eccubire rex fuisti? MENDICVS. Haudquaquam. DIO. Verùm sàtrapa. M. Neque hoc. DI. Num igitur diues fuisti, ideoq; malè te habet, quod relictis multis deliciis ac voluptatibus mori coactus fueris? MEND. Nihil tale, sed annos quidè circiter nonaginta natus fui, vitam autem difficilem egi, arundine et linea victum queritans, ultra modum egenus ac pauper, liberis carens, & præterea claudus quoque, & parum oculis vicens. DIO. Et viuere cupiebas cùm talis esses? MEND. Certè quidem, dulcis enim erat lux, mori autem graue & horrendum. DI. Deliras, ô senex, & iuueniliter te geris erga necessitatem, & hoc, cùm sis aqualis portitoris huius. Proinde quid iam de adolescentibus dicamus, quando etiam decrepiti isti tantoperè viuere cupiunt? quos decebat ipsam mortem etiam consèctari, tãquam remedium quoddam eorum malorum, quæ secum fert senectus? Sed abeamus iam, ne quis & nos suspicetur tales esse, qui hinc aufugere cupiamus, quando circa fauces hîc nos oberrare viderit.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑ-

ΜΕΜΝΟΝΟΣ.

Εἰ σὺ μανεῖς ὦ Αἴαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, ἐμέλι-
 σας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτιᾷ τὸν Ὀδυσσεῆα;
 καὶ πρῶτον ἔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὅποτε ἦκε μαν-
 πυσόμενος, ἔτε προσειπεῖν ἡξίωσας ἄνδρα συ-
 σρατιώτῃ, καὶ ἐπαῖρον. ἀλλ' ὑπεροπτικῶς μεγάλα
 βαίνων, παρῆλθες. Αἰα. εἰκότως ὦ Ἀγάμεμνον. αὐ-
 τὸς γάρ μοι τῆς μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος ἀντε-
 ξεταδὲς Ἰππὶ τοῖς ὄπλοις. Ἀγαμ. ἡξίως δὲ ἀναι-
 ταγώνιος εἶναι, καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν ἀπάντων;
 Αἰα. ναὶ, τά γε τοιαῦτα. οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανο-
 πλία, τῷ ἀνεψιῷ γε ἔσοι. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ
 ἀμείνους ὄντες, ἀπέειπαδε τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχω-
 ρήσατέ μοι τῶν ἄθλων. ἃ δὲ Λαέρτης, ὃν ἐγὼ πολ-
 λάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα, κατακεκόφθαι ὑπὸ
 τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἡξίως εἶναι, καὶ ὀπίτηδ' ὅτι-
 ρος ἔχειν τὰ ὄπλα. Ἀγαμ. αἰτιῶν ποικιλοῦ ὦ γεν-
 ναῖε τίλῳ θέτιν, ἢ δίδον σοι τίλῳ κληρονομίαν τῶν ὀ-
 πλων παραδιδόναι συγγενεῖ γε ὄντι. φέρματι, ἔς τὸ
 κρητὸν κατέφετο αὐτά. Αἰα. ἔκ. ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεῆα,
 ὃς ἀντεπλήθη μόνος. Ἀγαμ. συγγνώμη ὦ Αἴαν, εἰ
 αὐθροῦσός ὢν, ὥρεχθῃ δόξης ἡδίστης πράγμα-
 τος, ὑπὲρ ἧ καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπο-

AIACIS ET AGA-
MEMNONIS.

SItu, dum furore correptus fuisti, *Aiax*, te ipsum interfecisti, nos autem cunctos etiam membris, ut putabas, detruncatis, deformasti, quid, quaso, *Ulysses* accusas? Ac paulò antè neque aspicere ipsum voluisti, cum venisset huc vates consulturus, neque alioqui dignatus es virum commilitonem ac socium, sed superbe admodum ac grandi incedens gressu, prateriisti. **AI.** Meritò *Agamemnon*. Ille enim mihi furoris huius auctor extitit, ut qui solus mecum pro armis iudicio contendere ausus fuerit. **AI.** An verò dignum censebas te, qui absq^{ue} aduersario, & absq^{ue} pulvere, ut dicitur, superares omnes? **A.** Quid ni? in tali utiq^{ue} causâ. Nam armatura ea, cognationis quodam iure ad me pertinebat, cum fratris mei patruelis certè fuerit. Deinde vos ceteri, qui multò quàm ille præstatiores eratis, detractatis certamen, & cōcessistis mihi certaminis præmia. Iste autem *Laërta* filius, quem ego non semel in summo periculo seruavi, cum iam à Troianis propè concideretur, melior me esse voluit, ac dignior qui armis illis potiretur. **AI.** Accusa igitur ô generose *Thetim*, quæ cum tibi debuisset, armorum successionem ac hereditatem, utpotè cognato, tradere, in medium allata posuit ea. **A.** Haudquaquam, sed *Ulysses*, ut qui solus sese mihi opposuerit. **A.** Ignoscendum ô *Aiax* est: si homo cum esset, appetiuit gloriã, rem dulcissimam, cuius gratia etiam nostrũ quilibet obire pericula su-

stin-

μένει, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σε, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρω-
σὶ δίκασαῖς. Αἶα. οἶδ' αἰγὼν, ἥ τις με κατεδίκασεν,
ἀλλ' ἔθέμις λέγειν τι πρὸς τῶν θεῶν. τὸν γοῦν Ὀδυσ-
σεῖα μὴ ἔχῃ μισεῖν ἐκ αὐτοῦ διωαίμεν, ὡς Ἀγαμέμνων,
ἐδ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθλέω τὸτο ὀπιτάητοι.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ

ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ.

Ὅ μὲν ληστής ἔστι Σώστρατος, ἐς τὸν Πυρροφλε-
γεῖοντα ἐμβεβλήστω. ὁ δ' ἐρρύσθη ὑπὸ τῆς Χι-
μαίρας διασπασθήτω. ὁ δ' ἐπύρανε, ὡς Ἑρμῆς,
παρὰ τὸν Τιτυὸν δόποταθῆς, ὑπὸ τῶν γυναικῶν κει-
ρέστω καὶ αὐτὸς τὸ ἥπαρ. ὑμεῖς δ' ἐοῖσι ἀγαθοῖς ἅπτε
κατὰ τύχην ἐς τὸ Ἡλύσιον πεδίον, καὶ πᾶς μακά-
ρων νήσος κατοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ
τὸν βίον. Σω. ἀκῆσον ὡς Μίνως, εἴσι δίκαια δοῶ
λέγειν. Μιν. νῦν ἀκῆσω αὐτοῖς. ἐγὰρ ἐξελήλεγχαί
ὡς Σώστρατε πονηρὸς ὢν, καὶ τοσούτους ἀπειλῶναι
Σω. ἐλήλεγμαι μὲν, ἀλλ' ὅρα, εἰ δικαίως καταδύ-
σμαι. Μιν. καὶ πάννυ, εἴ γε δόποτινεν τιῶν ἀξίαν δικαί-
ον. Σω. ὅμως δόποτιναι μοι ὡς Μίνως. βραχὺ γάρ τι
ἐρήσομαι σε. Μιν. λέγε μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ
τὰς ἄλλας διακρίνωμεν ἡδῇ. Σω. ὅποσα ἔπραττον ἐν
τῷ βίῳ, πότρεα ἐκὼν ἔπραττον, ἢ ἐπεκέκλωσάν μοι

stinet præcipue quando & vicit te postea, & hoc, Trojanis ipsis indicibus. AI. Novi ego quæ me damnavit, sed fas non est, de diis aliquid dicere. Ulysem igitur aliud quàm odisse non possum, Agamemnon, non si ipsa mihi Minerva hoc imperet.

MINOIS ET SO- STRATI.

P*RÆdo hic quidem Sostratus, in Pyriphlegethontem præcipitetur, sacrilegus autem ille à Chimera discerpatur, Tyrannus verò iste, Mercuri, iuxta Tityum in longum extentus, arro-
dendum & ipse hepar prabeat vulturibus. Vos autem boni ac probi abite quam celeriter in campum Elysium, insulasque beatorum habitate, pro iis, quæ rectè ac iustè in vita fecistis. SO. Audi ô Minos, num tibi iusta dicere videar. MI. An ego denuò nunc audiam? an non convictus es Sostrate, quod et malus fueris, & tam multos occideris? SO. Convictus quidem fui, sed vide, num iustè ob id supplicio afficiar. MIN. Atque admodum, si modò id iustum est, pro merito quenque suo pœnam dependere. SO. Attamen responde mihi ô Minos. Breve enim quiddam interrogabo te. MI. Dic, modò non prolixè, quo deinceps & ceteros diiudicare possimus. SOTRA. Quæcunque in vita egi, utrum volens ea feci, an ita à Parcibus destinatum mihi fuit?*

ὑπὸ τῆς μοίρας; Μιν. ὑπὸ τῆς μοίρας δηλαδὴ. Σω.
 ἔκουῦ καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ πονηροὶ δοκοῦντες
 ἡμεῖς, ἐκείνη ὑπερρετοῦντες, ταῦτα δρῶμεν. Μιν.
 ναί, τῇ Κλωθῇ, ἢ ἐκάστῳ ἐπέταξε γεννηθέντι τὰ
 πρᾶκτα. Σω. οὐκ τις ἀναγκασιεὶς ὑπὸ ἄλλου φο-
 νεύσειεν τινα, καὶ δυνάμεναι ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βι-
 αζόμεναι, οἷον δῆμιον ἢ διορυφόρον, ὁ μὲν δι-
 κασὴ πειθεῖς, ὁ δὲ τυράννων, τίνα αἰτιάσῃ τῷ Φό-
 νῃ; Μιν. δῖηλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τύραννον, ἐπεὶ
 καὶ τὸ ξίφος αὐτό. ὑπερρετεῖ γὰρ τὸ ὄργανον ὃν
 πρὸς τὸν θυμὸν, τῷ πρῶτως παραχρόντι τὴν αἰτί-
 αν. Σω. εἴ γε ὧς Μίνως, ὅτι καὶ ἐπιδαψιλεύη τῷ
 παραδείγματι. καὶ δὲ τις δόποσειλανται τῷ δε-
 σπότῃ, ἢ καὶ αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τίνα
 τὴν χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργετὴν ἀναγκασθέντα;
 Μιν. τὸν πέμψαντα ὧς Σώστρατε. διάκονον γὰρ ὁ κε-
 μίσας ἐστίν. Σω. ἔκουῦ ὁρᾷς, πῶς ἀδίκῃ ποιεῖς κε-
 λάζων ἡμᾶς ὑπερέτας γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὴ
 προσέταττε, καὶ τῶν τιμῶν τὰς διακονησάμενους
 ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; καὶ γὰρ δὴ ἐκείνο εἶπε εἶναι ἔχοντι
 αὐτὸν, ὡς ἀντιλέγειν δυνάστων, τοῖς μετὰ πάσης ἀ-
 νάγκης προσεταγμένοις. Μιν. ὧς Σώστρατε πολλὰ
 ἰδοῖς αὐτὸ καὶ ἄλλα καὶ κατὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκρι-
 βῶς ἐξετάζοις. πολλὰ ἄλλα οὐ τὸ δόπολαύσεις τῆς
 ἐπερω-

fuit? *MI.* A Parca scilicet. *S.* Proinde & boni pariter omnes, et nos, qui mali videmur, eadem agimus, dum illi obsecundamus. *MI.* Ita profecto, Clotho videlicet illi parentes, quæ unicuique iniungit, cum primum natus est, quæ agenda ipsi sunt. *S.* Si quis igitur vi cõpulsus ab alio, occiderit aliquem, cū non possit illi cõtradicere, à quo compescitur, ut, verbi gratia, si carnifex, aut satellites quisspiā, alter indici parendo, alter tyrāno, quēnam cadis istius reū ages? *MI.* Quem aliū, nisi iudicē aut tyrannū? Quoniam neque ipsum gladium accusare possumus, subseruit enim hic, tanquam instrumentum quoddam, animis atque furori accommodatus illius, qui primo causam hanc præbuit. *S.* Recte sanè o Minos, laudo quod hæc etiam exemplo, quasi quodam, auctario locupletas. Si quis aut, mittente herō, veniat ipse aurum vel argentū afferens, utri nam ea gratia haberi debet, aut utri beneficium hoc acceptū referendum est? *MI.* Ei qui misit, *Sostr.* nam ille qui attulit, minister tantum fuit. *SO.* Vides ne igitur, quā iniusta facis, dum supplicio afficis nos, qui ministri tantum fuimus eorū, quæ Clotho nobis imperavit, & rursum, dum honore prosequeris eos, qui in alienis bonis veluti dispensatores quosdā sese gesserunt. Non enim illud dicere quisquā poterit, quod contradicere, aut imperata detrectare licitum fuerit in iis, quæ cum omni prorsum vi ac necessitate imperata fuere. *MI.* Multa, o Sostrate, & alia videas licet, minimè secundum rationē fieri, si diligenter expendas. Veruntamen tu ex
bac

ἐπερωτήσεως. διότι ἔλθης μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστής
 τις εἶναι δοκεῖς. ἀπόλυσον αὐτὸν ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέ-
 τι κολαζέσθω. ὅρα δὲ, μὴ καὶ τὰς ἄλλας νεκρὰς ἐ-
 ρωτᾶν τὰ ὅμοια διδάξης.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ Η ΝΕ- ΚΤΟΜΑΝΤΕΙΑ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ, ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

Ω χαῖρε μέλαθρον, πόρπυλά θ' ἐστίας ἐμῆς. ὡς
 ἄσμενός σ' ἐσεῖδον, ἐς φάθ' μολών. φιλω. ἔ Μέν-
 νιππ' ἔστος ἐστίν ὁ κύων; ἐμενοῦν ἄλλ' ἔ, εἰ μὴ ἐ-
 γὼ παραβλέπω Μενίππας ὅλους. τί δ' αὐτῷ βέ-
 λεται τὸ ἀλλόκοτον τῶ χήματ' ἔ, πῖλ' ἔ καὶ λύ-
 ρα καὶ λεοντῇ; περσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. χαῖρε ὦ
 Μένιππε. καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξαι; πολὺ γὰρ χρόνον
 ἔ πέφηνας ἐν τῇ πόλει. Μέν. Ηκὼ νεκρῶν κευθμῶ-
 να, καὶ σκότος πύλας Λιπῶν, ἐν αἵσθης χωρὶς ὥκι-
 σαι θεῶν. φιλω. ἡρ' κλέψ. ἐλελήθει Μένιππ' ἡ-
 μάς ἀποθανῶν, κατ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;
 Μέν. ἔκ. ἀλλ' ἔτ' ἐμπνοῦν αἰσθης μ' ἐδέξατο. φιλ.
 τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καμνῆς καὶ παραδόξου ταύτης
 ἀποδλημίας; Μέν. νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσ' ἔ
 τῶ νῦν πλέον. φιλ. παῦσαι μακάρε τραγωδιῶν,
 καὶ λέγε ἔτωσί πως ἀπλῶς, καταβαῖς ἀπὸ τῶν
 ἱαμβεί-

hac questione hoc boni consequeris, quandoquidem non prado solum, verum etiam Sophista quidam esse videris. Solue ipsum Mercuri, neue deinceps amplius puniatur. Caterum illud vide, ne & ceteros manes similia interrogare doceas.

MENIPPVS SEV NECYOMANTIA.

MENIPPVS, PHI-
LONIDES.

*S*alue atrium, domusque vestibulum mea, ut
te lubens aspicio luci redditus. PHILO. Num hic
Menippus est canis ille? Non herclè alius, nisi ego for-
tè ad Menippos omnes hallucinor. At quid sibi
vult habitus huius insolentia, claua, & lyra, et leonis
exuvie? Adeundus tamen est. Salue Menippe,
unde nobis aduenisti? diu est quod te in urbe non
vidimus. MENIP. Adsum reuersus mortuo-
rum è latibulis Foribusque tristium tenebrarum
nigris, Manes ubi inferni manent superis procul.
PHILO. O Hercules clam nobis Menippus vi-
ta functus est, reuixitque denuò. MENIP. Non,
sed me adhuc vinum recepit Tartarus. PHILO.
Quenam caussa tibi fuit noua huius atque incredi-
bilis via? MENIP. Inuenta me incitauit, atque
audacia, quam pro inuenta, haud paululum im-
potentior. PHILO. Siste è beate, Tragica & ab Iam-
bis

ἱαμβείων. τίς ἡ σολή; τί σοι τῆς κάτω πορείας ἐδί-
 ησεν; ἄλλως γὰρ ἔχῃ δῖα πρὸς, ἔδῃ ἀσπασίῳ ἢ ἰ-
 δός. Μέν. ὦ Φιλότης, χρεῖά με κατήγαγεν εἰς αἶδα,
 ψυχῇ χρησόμενον θηβαίῃς Τειρεσίῳ. Φι. ἔτῳ, ἀλλ'
 ἢ παραπαίεις. ἔ γὰρ αὖ ἔτῳς ἐμμέτρως ἐρράψωδός
 πρὸς ἀνδρας φίλος. Μέν. μὴ θαυμάσης ὥς ἐταῖρε. νε-
 ωτὶ γάρ Εὐρυπίδῃ καὶ Ομήρῳ συγχρόμενῳ, ἔκ οἱδ'
 ὅπως ἀνεπλήστω τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ
 μέτρα ἴππὶ τὸ σῶμα ἔρχεται. ἀπὸρ εἶπέ μοι, πῶς τὰ
 ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί ποιεῖσιν ἐν τῇ πόλει; Φι. κακὸν ἔ-
 δῃ, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τῆς ἀρπάξεσιν, ἴππορ κῆσι, τοκο-
 γλυφεῖσιν, ὀβολοστατοῖσιν. Μέν. ἄθλιοι καὶ κακοδαί-
 μονες. ἔ γὰρ ἴσασιν, οἷα ἔναγχῳ κεκῦρωται παρὰ
 τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα κα-
 τὰ τῶν πλεσίων, ἀμὰ τὸν κέρδερον, ἔδῃ μία μηχανή
 τῆς διαφυγεῖν αὐτῆς. Φι. τί φῆς; δεδολκιά τι νεώ-
 τερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε; Μέν. νῆ Δία καὶ πολ-
 λά, ἀλλ' ἔθემις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, ἔ-
 δῃ τὰ δωρόρρητα ἐξαγορεύειν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς χρά-
 ψεται γραφῇ ἀσεβείας ἴππὶ τῆς ραδιμαάνθῳ. Φι.
 μηδαμῶς ὦ Μένιππε πρὸς τῆς Διὸς, μὴ φθονήσης
 τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾶν ἐ-
 ρεῖς πᾶτ' ἄλλα, καὶ πρὸς μεμνημένον. Μέν. χαλεπὸν
 μὲν ἴππὶ πᾶσις τε πίτταγμα, καὶ ἔ πάντῃ ἀσφαλές.
 πλὴν ἀλλὰ σὲ γε ἕνεκα τολμητίον. ἔδοξε δὲ τῆς
 πλεσίῃς

his descendens, sic potius simpliciter eloquere, quam hac vestis, qua causa tibi itineris inferni fuit, cum alioqui neque incunda, neque delectabilis sit via? MENIP. Res, dilecte gravis me infernas egit ad umbras, Consulerem manes ut vatis Tiresiai. PHILON. Ille, atqui deliras, alioqui non hoc pacto caneres apud amicos consarcinatis versibus. MENIP. Ne mireris, amice, nuper enim cum Euripide atque Homero versutus, nescio quo facto versibus sic impletus sum, ut numeri mihi in os sua sponte confluant. Veram dic mihi quo pacto res humana hic se habent in terris? & quid nam in urbe agitur? PHILON. Nihil novi, Sed quemadmodum prius actitabant, rapiunt, peierant, senerantur, usuras colligunt. MENIP. O miseri atque infelices. Nesciunt enim, qualia de nostris rebus nuper apud inferos decreta sunt, qualesque sorte iacti sunt in diuites istos calculi, quos per Cerberum nullo pacto poterunt effugere. PHILON. Quid ais? Novi ne aliquid apud inferos nostris de rebus decretum est? MENIP. Per Iouem, & quidem multa, verum prodere non licet, neque arcana que sunt, revelare, ne quis forte nos apud Rhadamanthum impietatis accuset. PHILON. Nequaquam o Menippe, per Iouem, ne inuideas sermones amico. Nam apud hominem tacendi ignarum, & initiatum preterea sacris edisseres. MENIP. Dura profecto inbes, & nentiquam tuto, verum tua gratia tamen auden-

πλεισίους τέττας καὶ πολυχρημάτας, καὶ τὸ χρυσίον
 κατὰ κλέψον, ὥσπερ τὴν Δανάην φυλάττοντας. φι-
 μὴ πρότερον εἴπης ὧ· γὰρ ἡ δέδογμένα, πρὶν ἐκεί-
 να διελθεῖν, ἂ μάλιν' αὐτὴ δέως ἀκίσταμί σε, ἥ τις
 αἰτία σοι τὴν κατὰ δὲ ἐγμένη, τίς δὲ ὁ τὴν πρεΐας ἡγεμών.
 εἴθ' ἐξῆς ἄτε εἶδες, ἄτε ἡκσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ
 δὴ φιλόκαλον ὄντα σε, μηδὲν τῶν ἀξίων θέας ἢ ἀχθ-
 ῆς παραλιπῶν. Μέν. ὡς γρηπτόν καὶ ταῦτά σοι. τί
 γὰρ αὐτὸ καὶ πάροις, ὅποτε φίλῳ ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ
 δὴ πρῶτά σοι δίδειμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθεν
 ὁρμήθην πρὸς τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ ἄχρη μὲν
 ἐν πασι λῷ, ἀκέρων Ομήρου καὶ Ησίοδος πολέμευς καὶ
 σάσεις διηγμένων, ἔμνονον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ
 αὐτῶν ἡδὴ τῶν θεῶν, ἐπὶ δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν καὶ
 βίας καὶ ἀρπαγὰς καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελά-
 σεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγέμευ εἶ-
 ναι καλὰ, καὶ ἐπ' ἐπ' ἐργῶς ἐκινέμευ πρὸς αὐτά. ἐ-
 πεί δὲ εἰς ἀνδρας τελεῖν ἡρξάμευ, πάλιν αὐτὸν ταῦ-
 τε ἡκον τῶν νόμων τὰναντία τοῖς ποιηταῖς κελευόν-
 των, μήτε μοιχεύειν, μήτε σασιάζειν, μήτε ἀρπάζειν.
 ἐν μεγάλῃ οὐκ καθεστήκειν ἀμφιβολία, ἐκ εἰδῶς
 ὅτι χρησάμευ ἐμαυτῷ. ἔτε γὰρ τὰς θεὰς αὐτὸς ποτε ἡ-
 γέμευ μοιχεῦσαι, καὶ σασιάσαι πρὸς ἀλλήλους, εἰ
 μὴ ὡς τὰ καλῶν ἰδίων ἐγνώσκον, ἔτ' αὐτὰς νομο-
 θέτας τὰναντία τέτοις παραρῶν, εἰ μὴ λυσίτελαῖν.

dum est. Decretum est ergo, diuites istos ac pecuniosos aurum tanquam Danaen seruantes abstrusum. PHILON. Ne prius, ô beate, quæ sunt decreta dixeris, quàm ea percurras omnia, quæ abs te audire libentissimè velim. Quæ videlicet descensus causa fuerit, quis itineris dux, deinde ex ordine, & quæ illic videris, & quæ audieris omnia. Verisimile est enim te, cum, res pulchras videndi curiosus sis, eorum quæ visu aut auditu digna videbantur, nihil omninò prætermisisse. MENIP. Parendum etiam in his tibi est. Nam quid facias, urgente amico? Ac primum sanè tibi expediam, quæ res animum meum ad hunc descensum impulerit. Ego igitur, cum adhuc puer essem, audiremque Homerum atque Hesiodum, seditiones ac bella canentes, non semidecorum modò, sed & ipsorum etiam Deorum, adhuc verò & adulteria eorum & violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsionem, & fratrum, sororum nuptias, hæc mehercule omnia bona pulchraque putabam, & studiosè erga ea afficiebar. Postquam verò in virilem iam ætatem peruenirem, hic leges rursus iubentes audio Poëtis adprimè contrarias, neq; videlicet adulteria committere, neque seditiones mouere, neque rapinas exercere. Hic igitur hesitabundus constiti, incertus omninò quo me pacto gererem. Neq; enim Deos unquam putavi machaturos, aut seditiones inuicem fuisse moturos, nisi de his rebus perinde ac bonis indicassent. Neq; rursus legumlatores his aduersa iussuros, nisi id conducere

ὑπελάμβανον. ἐπεὶ δὲ διηπόρουν, ἔδοξε μοι ἐλθόν-
 τα πρὸς τὰς καλεσμένους τέτας φιλοσόφους, ἐγχαίρει-
 σαι τε ἐμαυτὸν καὶ δεηθῆναι αὐτὸς χρησθῆναι μοι, ὅτι βέ-
 λοντο, εἴ τινα οὐδὲν ἀπώλιν καὶ βεβαίαν ὑποδείξαι τῷ
 βίῳ. ταῦτα μὲν δὴ φρονῶν προσήναι αὐτοῖς. ἐλελήθην
 δὲ ἐμαυτὸν ἐς αὐτό, φασί, τὸ πῦρ ἐκ τῶ καπνῶ δια-
 ζόμενος. πρὸς γὰρ δὴ τέτοις μάλιστ' εὐρισκόν ὄπι-
 σκοπῶν τὴν ἀνοιαν καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα, ὥστε
 μοι τάχιστα χρυσοῦ ἀπέδιδξαν ἔπει τὸν τῶν ἰδιωτῶν
 βίον. ἀμέλει, ὁ μὲν αὐτῶν παρήνει τὸ πᾶν ἡδεσθαι, καὶ
 μόνον τῷτο ἐκ παντὸς μέλειναι, τῷτο γὰρ εἶναι τὸ εὖ-
 δαίμων. ὁ δὲ τις ἐμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν,
 καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν, ρυπῶντα καὶ αὐχμῶντα,
 καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦτα, καὶ λαιδορέμενον, συνεχὲς
 ὁπρὸς αὐτῶν τὰ πάνδημα ἐκείνα τῷ Ησιόδῳ περὶ
 τῆς ἀρετῆς ἔφη, καὶ τὸν ἰδρῶτα, καὶ τὴν ὄπιν τὸ ἄκρον ἀ-
 νάβασιν. αἰλλῶν κατὰ φρονεῖν χρημάτων παρεκε-
 λεύετο, καὶ ἀδιάφορον οἶεσθαι τὴν κήσιν αὐτῶν. ὁ δὲ τις
 αὐτὸ πάλιν ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸν πλεῖστον αὐτὸν ἀπεφαί-
 νει. περὶ μὲν γάρ τῷ κόσμῳ τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς γε ἰδε-
 ας καὶ ἀσώματα καὶ ἀτόμους καὶ κενὰ, καὶ τοιῶτον τινα ὄχ-
 λον ὀνομάτων ὁσιμέραι παρ' αὐτῶν ἀκέων ἐναντίων,
 καὶ τὸ πάντων δεινῶν ἀποπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντι-
 ωτάτων ἑκάς τ' αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας καὶ
 πιθανὰς λόγους ἐπείρξετο, ὥστε μήτε τῷ θερμὸν τὸ
 αὐτὸ

existimarent. Quoniam igitur in dubio eram, visum est mihi Philosophos istos adire, atque his me in manus dedere, rogareque uti me, utcunque liberet, uterentur, vitæque viam aliquam simplicem ac certam ostenderent. Hac igitur mecum reputans ad eos venio, imprudens profecto, quod me ex fumo (ut aiunt) in flammam coniicerem. Apud hos enim maxime diligenter observans summam reperi ignorantiam, omniaque magis incerta, adeo ut præ his ilico mihi vel idiotarum vitæ iam aurea videretur. Alius etenim soli me iussit voluptati studere, atque ad eum scopum univsum vitæ cursum dirigere. In eo ipsam sitam esse felicitatem. Alius rursus omnino laborare, corpusque siti, vigiliis, ac squalore subigere, misere semper adfectum, contumeliisque obnoxium assidue, Hesiodi sedulo inculcans celebria illa de virtute carmina, & sudorem videlicet, & acclinem in verticem montis ascensum. Alius contemnere iubet pecunias, earumque possessionem indifferentem putare. Alius contra bonas ipsas etiam diuitias esse pronunciat. De mundo verò quod dicam? de quo ideas, incorporeas substantias, atomos, & inane, ac talem quandam repugnantium inuicem nominum turbam indies audiebam, & quod absurdorum omnium maxime fuit absurdissimum, de contrariis unusquisque cum diceret, inuincibiles admodum & probabiles sermones adferebat, ut nec ei qui calidum,

αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μή τι ᾧ ψυχρὸν, ἀντιλέγαν-
 χεν, καὶ ταῦτα εἰδότες σαφῶς, ὥς ἔκ αὖ ποτε θερμὸν τι
 εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταύτῳ χρόνῳ. ἀτεχνῶς οὐκ ἔπαχον
 τοῖς νυστίζουσι τέτοις ὁμοίον, ἄρτι μὲν, Ὀπτινεύων, ἄρτι
 δὲ, ἀνανεύων ἔμπαλιν. εἴη δὲ πολλῷ τῆτο ἐκείνων ἀπο-
 πώτερον, τὰς γὰρ αὐτὰς τέχνας ἄριστον Ὀπτιτηρῶν,
 ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις Ὀπτιτηδεύοντας. τὰς
 γοῦν κατὰφρονεῖν παραινοῦντας χρημάτων, ἐώρων
 ἀπείξῃ ἐχομένης αὐτῶν, καὶ πολλὰ τῶν διαφερομέ-
 νης, καὶ ὅτι μιᾷ παιδεύοντας, καὶ πάντα ἕνεκα τέτων
 ἵσχυμένοντας. τὰς τε τῶν δόξαν ἀποβαλλομένης,
 αὐτῆς ἕνεκα πάντα ἐπιηδεύοντες. ἡδονῆς τε αὖ χεδὸν
 ἀπαντας κατηγοροῦντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προ-
 σσηρημένους. σφαλεῖς οὐκ καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος,
 εἴη μᾶλλον ἐδουχέραντον, ἥρεμα παραμυθεύμενος ἐ-
 μαυτὸν, ὅτι μετὰ πολλῶν καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ὅτι
 σωέσει διαβεβοημένων ἀνόητός τίς εἰμι, καὶ ταλῆϊς
 εἴη ἀγνοῶν περὶέρχομαι. καὶ μοί ποτε διαγρυπνοῦντι
 τέτων ἕνεκα, ἔδωξεν ἐς βαβυλῶνα ἐλθόντα, διη-
 θλωαίῃ τῶν μάγων, τῶν ζωροάστρων μαθητῶν καὶ
 διαδόχων. ἤκουον δὲ αὐτὰς ἐπαυδαῖς τε καὶ πελεταῖς
 πσιν ἀνοίγειν τε τῆ ἀδὰ πᾶς πύλας, καὶ κατὰγειν ὅν
 αὐ βέλωνται ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὐτοῖς ἀναπέμ-
 πειν. ἄριστον οὐκ ἡγέμεν εἶναι, παρὰ τινος τέτων
 διαπρασσάμενον τῶν κατὰβασιν, ἐλθόντα παρὰ τῆ-

dum, nec ei qui frigidum idem prorsus esse contendere, contra quicquam hiscere potuerim, atque id, cum tamen manifestè cognoscerem fieri nūquam posse, ut eadem res calida simul frigidaque sit. Prorsum igitur tale quiddam mihi accidebat, quale solet dormitantibus, ut interdum capite annuerem, interdum contra abnuerem. Præterea quod multò erat istis absurdius, vitam eorum diligenter observans, comperi eam cum ipsorum verbis præceptisq, summopere pugnare. Eos enim qui spernendā censebant pecuniam, avidissimè cōspexi colligendis diuitiis inhiare, de fœnore litigantes, pro mercede docentes, omnia denique nam morum gratia tolerātes. Il vero qui gloriam verbis aspernabantur, omnem vitæ suæ rationem in gloriam referebant. Voluptatem rursus omnes ferè palam incessebant, clanculum verò ad eam solam libenter confluebant. Ergo hac quoque spe frustratus, magis adhuc agrè molesteque tuli. Aliquantulum tamen inde memet consolabar, quod unā cum multis & sapientibus & celeberrimis insipientisq, essem, atque verè adhuc ignarus oberrare. Peruigilanti mihi tandem, atque hisce de rebus mecum cogitanti, venit in mentem, ut Babylonem profectus, magorū aliquem ex Zoroastri discipulis ac successoribus convenirem. Audieram siquidē eos inferni portas carminibus quibusdam ac mysteriis aperire, & quem libuerit, illud tuto deducere, ac rursus inde reducere. Optimè ergo me facturū putavi, si cum horum quopiā de descensu

ρεσίαν τὸν βιωτίον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ὅτι μάντιος
 καὶ σοφῆς, τίς ἐστιν ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν αὐτὸς ἔλοιτο
 ὁ Φρονῶν. καὶ δὴ ἀναπηδήσας ὡς εἶχον τάχως, ἔτει-
 νον ὡς βαβυλῶν. ἐλθὼν δὲ, συγγίνομαι ἱνι-
 τῶν χαλδαίων σοφῶ ἀνδρὶ καὶ θεαπεσίῳ τῷ τέχνῳ,
 πολὺ μὲν τὰ κέρη, γέμων δὲ μάλα σεμνὸν κατῃ-
 μένω, τένομα δὲ ἰὺ αὐτῷ μεθροβαρζάνης. δεηθεὶς
 δὲ καὶ καδικετεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ ἐφ' ὅ-
 τω βέλοιο μοι κατὰ τὴν οἰκίαν μου τῆς οἴου. πα-
 ραλαβὼν δὲ με ὁ ἀνὴρ, πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐνέα καὶ
 εἴκοσι ἅμα τῇ σελήνῃ ἀρξάμενος ἔλκε, κατὰ γὰρ
 ὅτι τὸν ὁφράτιον, ἔωθεν προσανατέλλοντα τὸν ἥ-
 λιον, ῥῆσιν ἵνα μακρὰν ἐπιλέγων, ἥς ἐσφόδρα κα-
 τήκων. ὥσπερ γὰρ οἱ φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύ-
 κων, ἐπίτροχόν τι καὶ ἀσάφες ἐφθέγγετο, πολλὴ ἀλλ'
 εἴκει γὰρ πινὰς ὅτι καλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ γοῦν
 τῷ ἐπαδὼν τρεῖς αὖ με πρὸς τὸ πρόσωπον δόσιπύ-
 σης, ἐπαινῆσαι πάλιν, ὅθεν αὖ τῶν ἀπάντων προσβλέ-
 πων. καὶ σιτία μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα,
 καὶ μελίκρατον, καὶ τὸ τῆς χοάου ὕδωρ. Ὀνή δὲ ὑπαί-
 θετος ὅτι τῆς πόας. ἐπεὶ δὲ ἄλλος εἶχε τῆς προδια-
 τήσεως πρὸς μέσας νύκτας ὅτι τὸν τήρηται ποταμὸς
 ἀγαγὼν, ἐκάθηρέ τί με καὶ ἀπέμαξε, καὶ πείνησι
 δαδί καὶ σκίλλῃ, καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τῷ ἐπα-
 δῷ ἐκείνῳ ἐποπνηγοῦσας. εἶτα ὅλον με καὶ αμα-
 γεύσεις,

*paciscens, Tiresiam Bœotium consulerem, ab eo-
que perdiscerem (quippe qui vates fuerit, & sapiens)
qua vita sit optima, quamque sapientissimus quis-
que potissimum elegerit. Ac statim quidem exili-
ens quara poteram celerrimè Babylonem recta
contendi. Quo cùm venio, diuersor apud Chaldaeo-
rum quendam hominem certè sapientem, atque ar-
te mirabilem, coma quidem canum, admodum-
que promissa barba venerabilem, nomen autem illi
fuit Mithrobarzanes. Orans igitur obsecrans-
que vix exoravi, ut quavis mercede vellet, in illam
me viam deduceret. Suscipiens verò me vir pri-
mum quidem dies novem ac viginti cum luna simul
incipiens abluit ad Euphratem, manè solem Orien-
tem versus perducens, ac sermonem quempiam
longum musitans, quem non admodum exaudie-
bam. Nam (quod in certamine pracones inepti so-
lent) volubile quiddam atque incertum profere-
bat, nisi quod quosdam visus est innocare demo-
nes. Post illam igitur incantationem ter mihi in-
vultum spuens rediit rursus, oculos nusquam in
obuium quendam deflectens. Et cibus quidem nobis
glandes erant, potus autem lac atque mulsum, &
Choaspi lympa, lectus verò in herba sub dio fuit. Ac
postquam iam preparati satis hac diata sumus, medio
noctis silentio ad Tigretem me fluvium ducens, purga-
uit simul atque absterxit, faceque lustravit ac squilla,
cum pluribus itidem aliis, & magicū simul illud car-
men*

γεύσας, καὶ περιελθὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν
 Φαντασμάτων, ἐπανάγξ' ἐς τὸν οἰκίαν, ὡς εἶχον ἀ-
 ναποδίζοντα. καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλοιοῦ εἶχομεν. αὐ-
 τὸς μὲν οὖν μαγικῶν τιν' ἔδυσσεν, τὰ πολλὰ εἰ-
 κῆαν τῇ μηδικῇ. ἐμὲ δὲ τῆτοις φέρων ἐνεσκεύασε
 τῷ πῖλῳ καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ προσέειπεν τῇ λύρᾳ, καὶ παρεκε-
 λεύσατο, λέγων τις ἔρητάί με τέκνομα, Μένιππον μὲν μὴ
 λέγειν, Ἡρακλέα δὲ ἢ Ὀδυσσεά ἢ Ὀρφέα. Φηὶ ὡς δὴ
 τί τῆτο ὦ Μένιππε, εἰ γὰρ σωίημι τὴν αἰτίαν ἔτε τῆ
 ῥήματος, ἔτε τῶν ὀνομάτων. Μέ. καὶ μὲν περὶ δὴ λόν-
 γε τῆτο, καὶ εἰ παντελῶς ἀπορήτον. ἐπεὶ γὰρ ἔτοι-
 περὶ ἡμῶν ζῶντες ἐς ἄδ' ἀκατηλύθησαν, ἡγεῖτο, εἰ
 με ἀπὸ κάσθεν αὐτοῖς, ῥαδίως αὖ τὴν τῆ Αἰακῆ φρε-
 ρὰν διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε σωηθέ-
 στερον τραγικῶς μάλα παραπεμπόμενον ὑπὸ τῆ
 ῥήματι. ἤδη δ' οὖν ὑπέφαινον ἡμέρα, καὶ κα-
 τελθόντες ἐπὶ τὸν ποταμὸν, πρὶ ἀναγωγῇ ἐγγιό-
 μεθα. παρεσκεύασθ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα, καὶ
 μελίκρατα, καὶ ἄλλα ὅσα πρὸς τὴν τελετὴν χρήσιμα.
 ἐμβαλόμενοι οὖν ἅπαντα τὰ παρεσκευασμένα, ἔτι
 δὴ καὶ αὐτοὶ βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δά-
 κρυ χέοντες. καὶ μέγρι μὲν τινος ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ
 ποταμῷ. εἶτα δ' ἐσπελεύσαμεν ἐς τὸ ἐλθόν καὶ τὴν
 λίμνην, ἐς ἣν ὁ Διφράτης ἀφανίζεται. περὶ αὐτῆς
 δὲ καὶ ταύτῃ, ἀφικνέμεθα ἐς ἡλιχωρίον ἔρημον καὶ ὑ-
 λᾶδες, καὶ ἀνήλιον. ἐς ὃ ἀποβάντες, ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιδρα-
 βαοζάνης

~~men~~ submurmurans, dein totum me iam incan-
 zans, ac ne à spectris laderer, circumiens, reducit
 domum, ita ut eram, reciprocantem. ac reliqua no-
 Etis parte navigationi nos preparauimus. Ipse igitur
 magicam quandam vestem induit, Medo-
 rum vesti ut plurimum similem, ac me quidem his
 quæ vides, ornavit, claua videlicet, leonis exui-
 is, atque insuper lyra. Iussit præterea ut nomen si
 quis me roget, Menippum quidem ne dicerem, sed
 Herculem, aut Ulyssem, aut Orpheum. PHILON.
 Quid ita ô Menippe? neque enim causam aut ha-
 bitus, aut nominis intelligo. MENIP. Atqui per-
 spicuum id quidem est, ac neutiquam arcanum. Po-
 steaquam enim isti ante nos ad inferos olim vini de-
 scenderunt, putauit, si me his a simularet, fore ut fa-
 cilius Eaci custodias fallerem, atque nullo prohi-
 bente transirem, utpote notior tragico admodum il-
 lo cultu emissus. Iam igitur dies apparuit, cum nos
 ad flumen ingressi in recessum incumbimus. parata
 siquidem ab illo fuerant, cymba, sacrificia, mulsæ, &
 in id mysterium denique quibuscumq, opus erat. Im-
 ponentes ergo omnia preparata, ita iam & ipsi in-
 gredimur tristes, lachrymisq, implemur obortis. At-
 que aliquantisper quidem in fluuio ferimur, deinde in
 syluam delati sumus, ac lacû quendam, in quem Eu-
 phrates conditur. Tum hoc quoq, transmissio, in regio-
 nem quandam peruenimus solam, syluosam atq, opa-
 cam, in quam descendentes præibat. verò Mithro-
 barza-

βαρζάνης βόθρον τε ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφά-
 ξαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον ἐσπίοιμεν. ὁ δὲ
 μάγῳ ἐν τοσούτῳ δαῖδα καιομένῳ ἔχων, ἔκ' ἐτ' ἡ-
 ρεμία τῇ φωνῇ, παμμέγεθες δὲ ὡς οἷός τε ἰὼ ἀνα-
 κραγὼν, δαίμονας τε ὁμῶς πάντας ὅππῃ βοᾷτο, καὶ ποι-
 νὰς καὶ ἐρινύας, καὶ νυχίαν ἑκάττω καὶ αἰπὴν ἑλὼ Περσε-
 φόνειαν, παραμινύς ἅμα βαρβαρικά ἵνα καὶ ἄση-
 μα ὀνόματα καὶ πολυσύλλαβα. εὐθὺς οὐὲ πάντῃ ἐκεί-
 να ἐσπελεύειτο, καὶ ἰσὺς τῆς ἐπωδῆς τῷ δαφνίῳ ἀνερρή-
 γνυτο, καὶ ἡ ὑλακὴ τῷ κέρβερος πύρρῳθεν ἠκέτο, καὶ τὸ
 πρᾶγμα ὑπερκάτηφες ἰὼ καὶ σκυθρωπὸν. ἔδδ' ἔσεν δ'
 ἰσὺς ἐνερθεῖν ἀναξ' ἐνέρων αἰδωνεύς. κατεφαίνετο γὰρ
 ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ πυρρὸς φλεγέθων, καὶ τῷ
 Πλάτωνος τὰ βασίλεια. κατελθόντες δ' ὁμῶς διὰ τῷ
 χάσματι, τὸν μὲν ραδάμανθω ἔυρομεν πεθνεῶτα
 μικρῷ δαίμνι ἰσὺς τῷ δέεσσι. ὁ δὲ κέρβερος ὑλάκτησε μὲν
 τοι, καὶ παρεκίνησε. παχὺ δὲ μετὰ κρέσαντος τὴν λύραν,
 παραχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τῷ μέλῃ. ἐπεὶ δ' ὅτε πρὸς τ'
 αἴμνην ἤλθομεν, μικρῶ μὲν ἔδ' ἐπεραιώθημεν. ἰὼ γὰρ
 ἤδη πλεῖστες τὸ προθμῆϊον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων.
 τραυματίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλῳ, ὁ
 δὲ τὸ καφαλῶν, ὁ δὲ ἄλλο ἰσὺς τετραμμένος. ἐμοὶ δο-
 κεῖν ἐκ ἱνὸς πολέμου παρόντες. ὁμῶς δὲ οὐὲ ὁ βέλῃ-
 στος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντήν, οἰηθεὶς μετὰ τὸν ἥρα-
 κλέα εἶναι ἐσπεύξατο ἰσὺς μετὰ διεπύρρῳθεν τε ἄσμενος.

Barzanes) & puteum effodimus, & onus ingulamus,
& foueam sanguine conspergimus. At magus in-
terim accensam facem tenens, haud amplius iam
summisso murmure, sed voce quam poterat ma-
xima clamitans, daemones simul omnes conuo-
cat, Pœnas, Erinnyes, Hecaten nocturnam, ex-
celsamque Proserpinam, simulque polysyllaba qua-
dam nomina barbara atque ignota commiscet. Sta-
tim ergo tremere omnia, & rimas ex carmine so-
lum ducere, ac procul Cerberi latratus audiri,
& iam res planè tristis fuit ac mœsta. Umbrarum
at timuit rex imis sedibus Orcus. Ac protinus
quidem inferorum patebant pleraque, lacus, Py-
riphlegethon, ac Plutonis regia. Tum per illum
descendentes hiatum, Rhadamanthum propemo-
dum metu reperimus extinctum. At Cerberus
primum quidem latrabat, commouitque sese. At
cùm ego lyram celerrimè correptam pulsassem, can-
tu statim sopitus, obdormiuit: deinde posteaquam
ad lacum venimus, tranare ferè non licuit. Iam
enim onustum erat nauigium, & eiulatu certè
plenum. Vulnerati quippe in eo nauigabant om-
nes, hic femur, ille caput, alius alio quopiam mem-
bro luxatus, usque adeò, ut multi certè ex bello
quopiam adesse viderentur. At optimus Charon,
cùm leonis videret exuias, esse me ratus Her-
culem, recepit, transque uexit libens, tum exe-
untibus

καὶ ἀποβάσι διεσθῆναι τὸν ἀτραπὸν. ἐπεὶ δὲ ἦμεν ἐν τῷ
 σκοτῷ προήκει μὲν ὁ μιθροβαρζάνης, εἰπόμενος δ' ἐγὼ
 καλὸν πινέχόμενος αὐτῷ, ἕως πρὸς λευκῶνα μέγιστον
 ἀφικνήμεθα τῷ ἀσφοδέλῳ καλὰ φύλον, ἔνθα δὴ πε-
 ριεπέτοντο ἡμᾶς τριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἰσκιαί. καὶ ὁλί-
 γον δὲ περιόοντες, παρεγενέμεθα πρὸς τὸ τῷ Μίνῳ δι-
 καστήριον. ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ὅππῃ θρόνον τινὸς ὑψηλῶς
 καθήμενος. παρῆσθ' ἔκειτο δὲ αὐτῷ ποινὰ καὶ αἰλάστορες,
 καὶ ἐριννύες. ἐτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοὶ ἴνες ἐφεξῆς
 αἰλύσθ' μακρῶς δεδεμένοι. ἐλέγοντο ὅτι εἶναι μοιχοὶ καὶ
 πορνοβοσκοὶ, ὅτι τρωαὶ, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ
 τοῖς τοῖς ὁμιλοῦσι τῶν πάντων κυκώων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς
 δὲ οἵτε πλεῖστοι καὶ τοκογλύφοι προσήσαν, ὠχεοὶ, καὶ
 προγάστορες, καὶ ποδαγροὶ, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν καὶ κό-
 ρακα δι' ἀλάλητον ὅππῃ κείμενος. ἐφ' ὧς οὐκ ἡμεῖς,
 ἐωρῶμεν τε τὰ γινόμενα, καὶ ἠκούομεν τῶν ἀπολογε-
 μένων. κατηγόρου δὲ αὐτῶν καινοὶ ἴνες καὶ παράδοχοι
 ῥήτορες. φι. ἴνες ἔτι πρὸς δῖος; μὴ γὰρ ὁκνήσης καὶ τῷ
 Ἰο εἰπεῖν. Μέν. οἶδ' ἂν περ ταυτασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον
 ἀποβλεπόμενας σκιάς ἀπὸ τῶν σωμάτων; φι. πάνυ μὲν
 οὐ. Μέν. αὐτὰ ποίνω ἐπιδὼν ἀποθάνωμεν, κατηγο-
 ρῶσίν τε, καὶ καταμαρτυροῦσιν καὶ διελέγχεσιν τὰ πεπρα-
 γμένα ἡμῶν παρὰ τὸν βίον, καὶ σφίδρα ἴνες αὐτῶν ἀ-
 ξιόπιστοι δοκῶσιν, ἅτε αἰεὶ σωθῶσι, καὶ μηδέποτε ἀφι-
 στήμεναι τῶν σωμάτων. ὁ δ' οὐκ Μίνως ὅππῃ μελῶς
 ἐξέτα-

sentibus quoque nobis monstravit semitam. Sed quoniam iam eramus in tenebris, praeceperat quidem Mithrobarzanes, ego autem à tergo continuus illi comes adhaereo, quoad in pratum maximum pervenimus asphodelo consitum, ubi certè circumfusa undique mortuorum stridula nos sequuntur umbrae. Tum paulò procedentes longius, ad ipsum Minos tribunal accessimus. Erat ipse quidem in solio forte quodam sublimi sedens. Astabant autem illi Poena, mali Genij, Furia. Ex altera parte plurimi quidam adducti sunt ex ordine longo fune vincti. Dicebantur autem adulteri, lenones, publicani, adulatores, syncophante, ac talis hominum turba quoduis in vita patrantium. Seorsim autem divites ac fœneratores prodibant, pallidi, ventricosi ac podagrici, quorum quisque vinctus erat, ferri pondere duorum talentorum imposito. Nos igitur astantes, & quae fiunt omnia conspiciamus, & quae pro defensione dicuntur, auscultamus. Accusant autem novi quidam atque admirabiles Rhetores. PHILO. Quinam ergo hi, per Iovem, sunt, ac ne istuc quidem te pigeat dicere. MENIP. Umbras ne unquam istas nosti, quas opposita soli reddant corpora? PHILO. Omnino quidem igitur. MENIP. Haec nos igitur cum primum functi vita sumus, accusant, testantur, atque redarguunt, quicquid in vita peccavimus, & sanè quadam ex his digna admodum fide videtur, utpotè nobiscum versata semper nostrisq;

ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον ἐς τὸν τῶν ἀσπεβῶν χώ-
 ρον, δίκλιν ὑφ' ἐξοῖα καὶ ἀξίαν τῶν τελολημένων, καὶ
 μάλιστα ἐκείνων ἡπείροισιν ὅτι πλάττοις τε καὶ ἀρχαῖς
 τετυφωμένων, καὶ μονονυχὶ καὶ προσκυνοῦσιν ὡς ἱε-
 ρούτων. τῷ τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῷ, καὶ τῷ
 ὑπεροψίαν μυσταφύμενος, καὶ ὅλα μὴ ἐμμένοντο, θνη-
 τοί τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες. οἱ
 δὲ δόποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκείνα πάντα, πλάττης
 λέγω καὶ γῆρας, καὶ δυνατήας, γυμνοὶ κάτω νενευκότες,
 παρὰ στήθεσιν, ὥσπερ ἵνα ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι
 τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν, ὥστε ἔγωγε ταῦθ' ὁρῶν, ὑ-
 περέχαιρον. καὶ εἴ τινα γνωρίσασμι αὐτῶν, προσίων αὐ-
 τῶν ἡσυχῇ πῶς ὑπεμύμνησθον, οἷος ἔγωγε παρὰ τὸν βίον, καὶ
 ἡλίκον ἐφύσατό τε, ἥνίκα πολλοὶ μὲν ἔωθεν ὅτι τῶν
 προσθύρων παρὰ στήθεσιν, τὴν πρόσθον αὐτῶν φει-
 μένοιτες, ὡθόμενοι τε καὶ δόποκλόμενοι πρὸς τῶν οἰ-
 κετῶν. ὁ δὲ μόλις αὖ ποτε ἀναλείλας αὐτοῖς πορφυρεῖς
 τις, ἢ πορφυρεὺς ἢ διαποικίλος, εὐδαίμονας ὥς οἱ καὶ
 μακαρεῖς δόποφάνειν τὰς προσθίας, ἔγωγε τὸ σῆθος
 ἢ τὴν δεξιὰν προσθίων δόση καταφιλεῖν. ἐκείνοι μὲν
 ἐν ἡνιῶν ἀκρόντες. τῷ δὲ Μίνωϊ μία τις καὶ πρὸς χά-
 ριν ἐδικάσθη δίκη. τὸν γάρ τι σικελιώτῃ Διονύσοι,
 πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τε Δίῳ καὶ κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ
 τῆς σοῦ καλὰ μαρτυρηθέντα, παρελθὼν Δερίσιππος
 ὁ κυρλωαῖος (ἄγχι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ διώαται μέ-

neſquam digreſſa corporibus. Minos igitur curioſè quemlibet examinans , impiorum relegabat in cœtum , pœnas ibi ſcleribus ſuis dignas luiturum. In hos præcipuè tamen incenditur , quos opes dum vincerent , ac dignitates inflauerant , quique adorari ſe ferè expectabant , nimirum brevi perituram eorum ſuperbiam faſtumque deteſtatus , quippe qui non meminiffent mortales ipſi cùm ſint , ſeſe bona quoque mortalia conſequutos . At nunc ſplendida illa exuti omnia , diuitias , inquam , genus , munia , nudi ac vultu demiffio ſteterunt , tanquam ſomnium quoddam , humanam hanc felicitatem recogitantes , adeò vt hac dum conſpicerer nimis quàm delectatus fuerim . Et ſi quem eorum fortè agnoueram , accedens quiete aliquo modo ſubmonui , qualis in vita fuerat , quantopereque fuerat inflatus , tum cùm plurimi mane fores eius obſidentes , pulſi interim excluſique à ſamulis , illius expectabant egreſſum . At ipſe vix tandem illis exoricens , puniceus , aureus , aut verſicolor , felices ac beatos ſe fa-cturum ſalutantes putabat , ſi pectus dexteramue porrigens , permitteret oſculandam . Illi verò audientes iſta moleſtè ferebant . At Minos quiddam etiam iudicauit in gratiam . Quippe Dionyſium Sicilia tyrannum , multis & atrocibus criminibus & à Dione accuſatum , & graui Stoicorum teſtimonio conuictum , Cyrenam Ariſtippus interueniens (nam illum valdè ſuſpiciunt inferi , eiſque pluri-

γισσὲν ἐν τοῖς κάτω) μικρὰ δὲ ἐν τῇ χιμαίρᾳ προσδι-
 θέντα, παρέλυσεν τῆς καλαδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτῶν
 τῶν πεπαυδευμένων πρὸς ἀρχύριον θμέαθ' δεξιόν. ἀ-
 ποσάντες δὲ ὁμῶς τῷ δικαστηρίῳ πρὸς κυλαστήριον ἀ-
 φικνέμεθα. ἐνθα δὴ ὦ φίλε πολλὰ καὶ ἐλεφνὰ ἦν ἀκῶ-
 παί τε καὶ ἰδεῖν. ματίγωντε γὰρ ὁμῶς ψόφος ἠκέειο, καὶ
 οἰμωγὴ τῶν ὅππῃ τῷ πυρὸς ὀπιωμένων, καὶ σρέβλαι, καὶ
 κύφωνες, καὶ τροχοὶ, καὶ χιμαῖρα ἑσπάραττε, καὶ ὁ κέρβε-
 ρος ἐδάρδαπτε, ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς,
 δῶλοι, σατράπαι, πένητες, πλάστοι, πτωχοὶ, καὶ μετέμε-
 λε πᾶσι τῶν τελολημένων. ἐνίς δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρί-
 σαμεν ἰδόντες, ὅποσοι ἦσαν τῷ ἑναγχοῦ τελευτήκων.
 οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντο καὶ ἀπεσρέφοντο. εἰ δὲ καὶ προσβλέ-
 ποιεν, μάλα δαλοπρεπὲς ἦ καὶ κυλακευλικόν. καὶ ταῦτα,
 πῶς οἶδ', βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται παρὰ τὸν βίον. τοῖς
 μέντοι πένησιν ἡμιέλεα τῶν κακῶν ἐδέδοτο, καὶ διανα-
 παυόμενοι πάλιν ἐκολάζοντο. καὶ μὲν καίκεῖνα εἶδον
 τὰ μυθώδη, τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα
 Ταῦταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγῆν Τίτυόν. ἡ-
 ῤάκλεις ὅσους. ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀγρῶ. διελ-
 θόντες δὲ καὶ τέττες, εἰς τὸ πεδίον ἐσβάλλομεν, τὸ Ἀχε-
 ρύσιον, εὐρίσκομέν τε αὐτόθι τὰς ἡμιθέας τε καὶ πᾶς
 ἡρώνας, καὶ τὸν ἄλλον ὄμιλον τῶν νεκρῶν καὶ ἄλλα ἔθνη
 καὶ φῦλα διατρωμένους, τὰς μὲν παλαιὰς Ἰννας καὶ εὐ-
 ρωπιδῶντας, καὶ ὡς Φησὶ Ὀμηροῦ, ἀμνηστὰς. τὰς δὲ

num ibi valet autoritas) ferme iam Chimera alligatum absoluit à pœna, asserens illum eruditorum nonnullos olim iuuisse pecunia. Tum nos à tribunali discedentes, ad supplicij locum pervenimus. Ubi amice, multa & miseranda audire simul, ac spectare licuit. Nam simul ac flagrorum sonus auditur, & eiulatus hominum in igne flagrantium, tum rota & tormenta, catena, Cerberus lacerat, & Chimera dilaniat, cruciabanturque pariter omnes captivi, reges, præfecti, pauperes, mendici, divites, & iam scelerum omnes pœnitebat. Et quosdam quidem eorum, dum intuemur, agnouimus, videlicet qui nuper e vita discesserant. At hi prudentes sese tam occultabant, nostroque subtrahebant aspectui, aut si nos aliquando respiciebant, id serviliter admodum abiectoque faciebant. atque hi quidem quàm olim putas, onerosi fastuosique in vita? At pauperibus malorum dimidium remittebatur, & cùm interquiescissent, denuò repetebantur ad pœnam. Sed illa quoque qua fabulis feruntur, aspexi, Ixionem, Sisyphum, Phrygiumque graviter affectum Tantalum, genitumque terra Tityum, Di boni, quantum? Integrum stratus agrum occupabat. Hos tandem prætereuntes, in campum venimus Acherusium, inuenimusque ibi semideos, heroidasque & aliam simul mortuorum turbam, in gentes tribusque dispositam, alios quidem vetulos quosdam ac marcidos, atque (ut Homerus ait) evanidos, alios

νεαλῆς καὶ σωτηρηκότας, καὶ μάλιστα τὰς αἰγυπλίους
 αὐτὰς, διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς παρικοῦς. τὸ μὲν τοι δι-
 αγινώσκουσιν ἕκαστον, καὶ πάντες ἐν τῷ ῥάδιον. ἅπαντες γὰρ
 ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται ὅμοιοι, τῶν ὁσέων γεγυμ-
 νωμένων, πολλὰ μόνις καὶ διὰ πολλὰ ἀναθεωροῦντες
 αὐτὰς ἐγινώσκουσιν. ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμαυ-
 ροὶ καὶ ἄσημοι, καὶ ἔδεν ἐν τῶν παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάτ-
 τοντες. ὥστε πολλῶν ἐν ταύτῃ σκελετῶν κείμενων, καὶ
 πάντων ὁμοίων, φοβερόν τι καὶ διάκενον δεδορκότων,
 καὶ γυμνὰς τὰς ὀδόντας προφαινόντων, ἡ πόρεν πρὸς
 ἐμαυτὸν, ὃς τινι διακρίναμι τὸν Θεοσίτην ἀπὸ τῆς κα-
 λῆς Νιρέως, ἢ τὸν μετὰ τὴν Ἰσον ἀπὸ τῆς Φαμάκων βα-
 σιλέως, ἢ Πυρρίαν τὸν μάγιστον ἀπὸ τῆς Αἰακίνοιο.
 ἔδεν γὰρ ἐν τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς πα-
 ρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὅσα ἐν τῷ, ἄδηλα καὶ ἀνέπιγρα-
 φα, καὶ ἵνα ἔδενος ἐν διακρίνεσθαι δυνάμενα τοι
 γὰρ τοι ἐκείνα ὁρῶντι, ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βί-
 ος πομπῇ ἵνι μακρὰ προσηοικέναι, χορηγεῖν δὲ καὶ
 διατάττειν ἕκαστα ἡ τύχη, διάφορα καὶ ποικίλα πῶς
 πομπεύουσιν χήματα προσάπτεσαι. τὸν μὲν γὰρ λα-
 βῆσαι ἡ τύχη, βασιλικῶς διεσέυασε, πᾶσαν τε ὀπι-
 θεῖσαι, καὶ δορυφόρους παραδῆσαι, καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπι-
 ψασαί τῷ διαδήματι. τῷ δὲ οἰκέτω χῆμα περιέθηκε,
 τὸν δὲ ἵνα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε, τὸν δὲ ἄμορφον καὶ
 γελοῖον προσσκεύασε. παντοδαπὰ γὰρ οἶμα δὲν
 γνῶσθαι τὴν θεάν. παλαιάκις δὲ διὰ μέσης τῆς πομπῆς

verò inueniles, & integros, & hoc potissimum ob
illam condiendi efficaciam Egyptios. Verum digno-
scere quemlibet haud procline fuit, adeò nudatis os-
sibus omnes erant inuicem simillimi, nisi quod vix
tandem eos diu intendentes agnouimus. Quippe con-
ferti considebant obscuri atque ignobiles, nullum-
que seruantes amplius pristina forma vestigium.
Cum igitur multi simul ossei consisterent, inuicem
omnino similes, qui terrificum quiddam per cauos
oculorum orbis transpicerent, dentesque nudos o-
stenderent, haesitabam certè mecum, quonam si-
gno Thersitem à Nireo illo formoso discernerem, au-
mendicum Irum à Phaacum rege, aut Pyrrhiam
coquum ab Agamemnone. Nihil enim amplius
veterum indiciorum eis permansit, sed ossa fuerunt
inter se similia, incognibilia, nullis inscripta titulis,
nullique unquam dignoscenda. Hæc igitur spectanti
mibi, persimilis hominum vita pompa cuiuspiam lon-
ge videbatur cui præsit ac disponat quæque fortu-
na, ex his qui pompam agunt, diuersos variosque
cuique habitus accommodans. Alium siquidem for-
tuna delicens, regis ornat insignibus, & tiaram
imponens, & satellites addens, & caput diademate
coronans. Alium serui rursus ornatum induit, hunc
formosum effigiat, hunc deformem atque deridicu-
lum fingit, nam omnigenum, ut opinor, debet
esse spectaculum. Quin habitus quorundam ple-
rumque in media quoque pompa demutat neque

k 4 perpe-

μετίβαλε τὰ ἐνίων χήματα, ἔκ' ἑῷ σαῖς τέλος δια-
 πομπεύσαι, ὡς ἐπάχθησαν, ἀλλὰ μέγα μφίεσαι, ἣ
 μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν Ἰδ οἰκέτη καὶ αἰχμαλώτης
 σκευὴ ἀναλαβεῖν, τ' ἢ Μαιάνδριον, ἵεως ἐν τοῖς οἰκέ-
 ταις πομπεύοντα, τ' Πολυκράτης τυραννίδα μετένεδη-
 σε. καὶ μέχρι μὲν Ἴλιος εἶασε χρῆσθαι τῷ χήματι. ἐπεὶ δ' αὖ
 δ' ὁ τ' πομπῆς καιρὸς παρελθῇ, τίτω καὶ τὰ ἑκάστος ἀ-
 ποδῆς τ' σκευὴν, καὶ ἀποδυσάμενος τὸ χῆμα μετὰ τῆς
 σώματος, ὡς περὶ τὸ πρὸς Ἰδ, γίγνεται, μηδὲν Ἰδ πωλήσει
 διαφέρων. ἐνιοὶ δ' ὑπὸ ἀγνωμοσύνης, ἐπεὶ δ' αὖ ἀπαυλῇ
 τ' κῆσμον ἐπιστῆσαι ἡλύχη, ἄχθονται καὶ ἀρανακτῆ-
 σιν, ὡς περὶ οἰκείων ἱνῶν σερισκόμενοι, καὶ ἔχ' αὖ πρὸς ὁ-
 λίγον ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες. οἷμα ἢ καὶ τ' σκηνῆς πολ-
 λάκις ἐωρακέναι ἰδὲ τραγικῆς ὑποκριτῶν ἰδὲ τῆς πρὸς
 Ἰδ χρείας τ' δραμάτων, ἄρτι μὲν Κρέοντα, ἐνίοτε δ' ἐ,
 Πριάμους γιγνομένους, ἢ Αἰακίονας. καὶ ὁ αὐτὸς, ἐπὶ
 τύχοι μικρὸν ἐμπεσθῆναι μάλα σεμνῶς, τὸ τῆς Κέρου-
 πος ἢ Ερεχθέως χῆμα μιμησάμενος, μετ' ὀλίγον οἰ-
 κέτης προῆλθεν ὑπὸ Ἰδ ποιητῆς κεκελευσμένος. ἤδη ἢ πέ-
 ρας ἔχοντος Ἰδ δράματος, ἀποδυσάμενος ἑκάστος αὐτ'
 τ' χρυσόπασον ἐκείνην ἐδῆτα, καὶ τὸ πρὸς ὧ πῆλον ἀπο-
 θέμενος, κατὰ βᾶς ἀπὸ τ' ἐμβᾶτ', πένης καὶ ταπηνὸς
 περιέρχεται, ἔκ' ἐτ' Αἰακίονων ὁ Ατρεΐδης, ἔκ' ἢ Κρέων ὁ
 Μενoitέως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλῆς στωικεὺς ὀνο-
 μαζόμενος, ἢ Σάτυρος, ὁ Θεογείτονος μαρναθῶνι
 τοιαῦτα καὶ τ' ἀνθρώπων πρᾶγματά ἐστιν, ὡς τότε

perpetuo eodem finit ordine cultuque progredi,
 quo prodierant, sed ornatu commutato, Cræsum
 quidem coëgit serui captiuq; vestes induere, Ma-
 andrium autem antè inter seruos incedentem, Po-
 lycratis tyrannide ornat. Et aliquantisper qui-
 dem eo cultu permittit uti, verùm ubi iam pom-
 pa tempus prateriit, apparatus quisque restitu-
 ens, & cum corpore simul exutus amictu, qua-
 lis antè fuit, efficitur, nihilo à vicino differens.
 Quidam tamen ob inscitiam, cùm suos fortu-
 na cultus exigit, agrè ferunt atque indignan-
 tur, tanquam propriis quibusdam bonis priuati,
 ac non potius alienis, quibus paulisper utebantur,
 exuti. Quin in scena quoque vidisse te plerum-
 que puto histriones istos tragicos, qui (ut fabule
 ratio poscit) modò Creontes, modò Priami fiunt,
 aut Agamemnones. Idemque (si fors tulerit) pau-
 lò antè tam grauitè Cecropis aut Erechthei for-
 ma imitatus, paulò pòst seruus, poëta iubente,
 progreditur. At cùm fabula iam finis affuerit,
 quisque auratas illas vestes exutus, personam de-
 ponens, & descendens à crepidis, pauper atque
 humilis obambulat, haud amplius Agamem-
 non ille Atreo prognatus, aut Creon Menœcei fi-
 lius, sed Polus filius Chariclei Suniensis, aut Saty-
 rus filius Theogitonis Marathonius. Sic semorta-
 lium res habent, quemadmodum mihi tum spe-

μοι ὁρῶντι ἔδοξεν. Φι. εἰπέ μοι ὦ Μένιπ. οἱ ᾗδε πολυ-
 τελεῖς ἰατρὰς καὶ ὑψηλὰς ἰαφὰς ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ σῆ-
 λας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγραμμάτων. ἔδεν ἱμιώτεροι παρ-
 αὐτοῖς εἰσιτῶν ἰδὼν νεκρῶν. Μέ. ληρεῖς ὦ ἄνθρωπε. εἰ γὰρ
 ἐθεάσω τὸ Μαυσωλὸν αὐτὸ, λέγω ᾗ τὸ κάρα τὸν ἐκ τῆς
 πέφκα περιβόητον, ὃ οἶδα, ὅτι ἐκ αὐτοῦ ἐπαύσω γελῶν,
 ἔτω ταπνῶς ἐρρίπιο ἐν παραβύσῳ περὶ λανθάνων ἐν-
 τῷ λοιπῷ δῆμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τὰς ἑταῖρας δότο-
 λαύων τῆς μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικῶτος
 ἄχθος ἐπικείμενος. ἐπὶ δ' αὖν γὰρ ὡς ἐπ' αὐτῷ ὁ Αἰκὸς δότο-
 μετρήσῃ ἐκάστω τὸ τόπον, δίδωσι ᾗ τὸ μέγιστον καὶ πλε-
 ον ποδὸς, ἀνάγκη ἀγαπῶντα καὶ ἀκείῳ, πρὸς τὸ μέ-
 τρην συνεσταλμένον. πολλῶ δ' αὖν, οἶμαι, μᾶλλον ἐγέ-
 λας, εἰ ἐθεάσω ἴδῃς παρ' ἡμῶν βασιλέας καὶ σατράπεις,
 πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἥτοι ταρχοπωλουῦντας
 ὑπὲρ δότορας, ἢ τὰς πρῶτας διδάσκειν γράμματα, καὶ
 ὑπὸ τῆς τυχόντος ὑβριζόμενους, καὶ κατὰ κέρρους παρο-
 μένους, ὥσπερ τὸ ἀνδραπόδων τὰ ἀλμύρατα. Φίλιπ-
 πον γοῦν τὸ μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος, καὶ ᾗ κρατεῖν
 ἑμαυτὸν δυνατὸς εἶναι. εἰδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ Ἰνὶ,
 μισθὸς ἀκείμενος τὰ σατράν τῶν ὑποδημάτων. πολλὰς
 δὲ καὶ ἄλλας εἰς ἰδίῃ ἐν ταῖς τριόδοις μεταπητοιῦντας.
 ἔερξας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράτης. Φιλ. ἄπ-
 πα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μικρὰ δὲ ἄπιστα.
 τί ᾗ ὁ Σωκράτης ἐπεστίει, καὶ Διογένης, καὶ εἰς ἄλλος τῶν
 σοφῶν

stanti videbatur. PHILON. Dic mihi Menippe, isti qui magnificos altosque tumulos habent super terram, & columnas, imagines, titulos, nihilo-ne sunt apud inferos plebeis quibuslibet umbris honoratiores? MENIP. Nugaris tu quidem. Nam si vidisses Mausolum, Carem illum dico Pyramide celebrem, sat scio, nunquam ridere desisses, ita in antrum quoddam abstrusum despectim abiectus est in reliqua mortuorum turba delitescens. Hoc tantum commodi mihi videtur ex monumento referre, quod imposito tanto pondere laborat magis, & premitur. Nam cum Eacus, ô amice, locum cuique metitur (dat autem cui plurimum haud amplius pedem) necesse est contentum decumbere, seseque ad locum modum contrahere. At vehementius multorisses, opinor, si reges hosce nostros, satrapasque vidisses apud eos mendicantes, & aut fassamenta vendentes, aut primas ipsas literas urgente inopia profitentes, & quemadmodum contumeliis à quonia afficiantur, atque in faciem cadantur, perinde atque vilissima mancipia. Itaque Philippum Macedonem conspicatus, continere me certè non potui: ostensus est mihi in angulo quodam, detritos calceos mercede resarciens. Quin alios præterea multos erat videre mendicantes in triniis, Xerxes videlicet, Darios, ac Pölycrates. PHILON. Admiranda narras ista de regibus, penèq; incredibilia. Socrates autem quid facit ac Diogenes; & si quis est sapien-

σφῶν; Μέν. ὁ μὲν Σωκράτης καὶ κεῖ παῖς ἐρχεῖται δι-
 λέγχων ἅπαντας, σῶφισι δ' αὐτῷ Παλαμήδης καὶ Ο-
 δουσεὺς καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἔτι
 μὲν τοι ἐπεφύοσθητο αὐτῷ, καὶ διωδὴκὴ ἐκ τῆς Φαρμα-
 κοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτερος Διοχῆς παροικεῖ
 μὲν Σαρδῖα ἀναπάλῳ τῷ Ἀστυρίῳ, καὶ Μίδα τῷ Φρυ-
 γί, καὶ ἄλλοις πσιλῶν πολυτελῶν. ἀπείων δὲ οἰμωζόν-
 των αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν ἰσχὺ ἀναμετρεσμένων,
 γελᾷ τε, καὶ τερπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ καίματι
 νος, ἀδελφὰ μάλα τραχεία καὶ ἀπηνεῖ τῇ Φωνῇ, τὰς οἰ-
 μωγὰς αὐτῶν Ἰπικαλύπτων, ὥστε ἀνιᾶσθαι τὰς αἰ-
 δρας καὶ διασκέπτεσθαι μελοικεῖν, καὶ φέροντας τὸν Διο-
 χῆν. Φι. ταῦτι μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ
 ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶσθαι καὶ αὐτῶν πλεσίων; Μέν.
 Οὐ γὰρ ἐπέμνησαι. καὶ γὰρ οἶδ' ὅπως πῶς τέττα λέγειν
 προθέμενος, παμπόλιν ἀπεπλανήθην τῆς λόγου. δι-
 ατρέϊβοντος γάρ με παρ' αὐτοῖς, προὔθεσαν οἱ πρὸς ἄ-
 νεις ἐκκλησίαν πῶς τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν
 οὖν πολλὰς συνθέοντας, ἀναμίξας ἑμαυτὸν τοῖς νε-
 κροῖς, ὅστις εἰς καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν ἐκκλησιασῶν. διω-
 κήθη μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευτῶν δὲ τὸ πῶς τῶν πλε-
 σίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγόρητο πολλὰ καὶ δεινὰ,
 βία καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπεροψία καὶ ἀδικία,
 τέλος ἀναστὰς ἵς τ' ἀμαγωγῶν ἀνέ-
 γνω ψήφισμα τοῦτο.

sapientum alius? MENIP. Socrates profecto etiam ibi obuersatur, omnesq; redarguit, versantur autem cum illo Palamedes, Ulysses & Nestor, & si quis alius loquax mortuus. Adhuc equidem inflata sunt illi, & intumescunt exhausto veneno crura. At optimus Diogenes Sardanapalo vicinus Assyrio, Mideq; Phrygio, atq; aliis item pluribus ex istorum sumptuosorum numero manet, quos cum eiulantes audit, veteris fortune magnitudinem recogitantes, et ridet et delectatur, ac supinus cubans ut plurimum cantat, aspera nimis atque iniucunda voce illorum eiulatus obscurans, adeo ut id agre ferentes, nec Diogenem ferre valentes, de mutanda sede deliberent. PHIL. De his iam satis quidem, caterum quodnam illud decretum est, quod initio dixeras aduersus diuites esse sancitum? MEN. Bene admones. nescio enim quo pacto, cum hac de re dicere proposuissem, ab instituto sermone procul aberravi. Dum igitur ibi versabar, magistratus concionem aduocauerunt his videlicet de rebus, qua in commune conducerent. Conspiciens ergo multos concurrere, commiscens meipsum mortuis, statim & ipse vnus eram de numero eorum, qui in concione aderant. Agitata sunt igitur & alia multa: postremo vero de distribuis negotium. In quos posteaquam plurima fuissent obiecta, violentia, superbia, fastus, iniuria, assurgens tandem ex populo primas quidam huiusmodi decretum legit.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Επειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πολέσοι δρώσι πα-
 ρὰ τὸν βίον, αἰρπάζοντες καὶ διαζόμενοι, καὶ πάντα τρό-
 που τῶν πενήτων καταφρονοῦντες, δέδοκ' τῇ βελῇ
 καὶ τῷ δήμῳ, ἐπιδάειν δόποθ' ἀνῶσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν
 κολλάζουσαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν, τὰς
 δὲ ψυχὰς ἀναπεμφθείσας ἄνω εἰς τὸν βίον, κατα-
 λύουσαι εἰς τὰς ὄνυχας, ἄλλοις αὖ ἐν τῷ τοιούτῳ διαζάγω-
 σι μυριάδας ἐτῶν πέντε καὶ εἴκοσιν, ὅνοι ἐξ ὄνων γιγνό-
 μενοι, καὶ ἀχθοφοροῦντες, καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλαυ-
 νόμενοι. τοιούτῳθεν δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς δόποθα-
 νεῖν. εἶπε τὴν γνώμην Κρατίων σκελείωνος, νεκυσι-
 εὺς, φυλῆς ἀλιβαντιάδος. τέττε ἀναγνωσθέντος τὸ
 ψήφισμα, ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαὶ, ἐπεχειρο-
 τήνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ βριμὴ, καὶ ὑ-
 λάκησεν ὁ κέρβερος. ἔτω γὰρ ἐντελῇ γίγνε', καὶ κύ-
 ρια, τὰ ἀνεγνωσμένα. ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν τῇ ἐκ-
 κλησίᾳ. ἐγὼ δὲ ἔπερ ἀφίγμεν ἕνεκα, τῷ Τφρεσίᾳ
 προσελθὼν, ἰκέτευον αὐτὸν καὶ πάντα διηγησάμενος,
 εἰπαῖν πρὸς με, πῶς ἵνα ἡγήτο τὸν ἄριστον βίον.
 ὁ δ' ἐγλάσας, ἔτι δ' ἐτυφλὸν πὶ γερόντιον καὶ
 ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωνον, ὃ τέκνον, φησὶ, τί μὲν
 αἰτίαν οἶσθ' ἅ σε τῆς δόποθ' ἀνῶσι, ὅτι παρὰ τῶν
 σφῶν ἐγμέτο, καὶ τὰ αὐτὰ γινωσκόντων ἑαυταῖς. αἰ-
 τὰρ ἐγὼ δέ μιν λέγειν πρὸς σε, ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ

DECRETVM.

Quoniam, inquit, multa diuites perpetrant in-
uita, rapientes ac vim inferentes, inopesque
omni modo despectui habentes visum est Senatui po-
puloque, ut cum functi vita fuerint, corpora qui-
dem eorum penas cum aliis sceleratorum corpori-
bus luant, anima verò sursum remissa in vitam,
in asinos demigrent, donec in tali rerum statu
quinquies ac vices decem annorum millia transe-
gerint, asini semper ex asinis renati, onera ferentes,
atq; à pauperibus agitati. deinde ut liceat illis è vi-
ta excedere. Hanc sententiam dixit Caluarius pa-
tre Aridello, patria Manicensis, tribu Aliban-
tiade. Hoc recitato decreto, approbauerunt prin-
cipes, sciuit plebs, adfremuit Proserpina, allatra-
uit Cerberus. Sic enim rata, qua inferi statuunt,
authenticaque fiunt. Qua igitur in concione ageban-
tur, erant huiusmodi. Tum ergo statim, cuius gra-
tia veneram, Tiresiam adeò, atque illi re, uti e-
rat, ordine narrata, supplicavi, ut mihi diceret,
quodnam optimum vita genus putaret. Hic verò
subridens (est autem seniculus quispiam cecus, pal-
lidus, voce gracili) ô fili, inquit, causam tua per-
plexitatis scio à sapientibus istis profectam, haud-
quaquam idem inuicem iisdem de rebus senti-
entibus, verum haud fas est id tibi proloqui, siqui-
dem

τῷ Ραδαμάνθυος. μηδαμῶς, ἔφλω, ὦ πατέριον, ἀλλ'
 εἰπὲ, καὶ μὴ παείδης με σὺ τυφλότερον παείοντα. εἰ
 τῷ βίω. ὁ δὲ, δὴ μὲ ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀ-
 πασάσας, ἡρέμα προσκύψας πρὸς τὸ ἕς Φῆσιν, ὁ
 τῶν ἰδωτῶν ἀριστος βίος καὶ σωφρονέστερος, αἷς τῆς
 ἀφροσύνης παυσάμενος τῷ μετρωρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ
 ἀρχὰς ὀπισκοπεῖν, καὶ καταπύσας τῶν σοφῶν τε-
 των συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμενος
 τὸ μόνον ἐξ ἀπάνητος θηράσῃ, ὅπως τὸ παρὸν εὖ θέ-
 μενος, παροδράμῃς γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ παρὶ μηδὲν
 εἰσπυδακῶς. ὡς εἰπὼν, πάλιν ὤρτο κατ' Ἀσφοδελὸν
 λειμῶνα. ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἤδη ἐψέλω, ἄγε δὴ ὦ Μι-
 θροβαρζάνη, Φημί, τί διαμέλλομεν, καὶ ἐκ ἅπμιεν
 αὐθις ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θάρρει Φησὶν ὦ
 Μένιππε, ταχεῖαν γὰρ σοι καὶ ἀπσάγμονα ὑπο-
 δείξω ἀτραπὴν. καὶ δὴ ἀπαγαγὼν με πρὸς τι
 χωρίον τῷ ἄλλῃ ζοφορώτερον δείξας τῇ χειρὶ
 πύρρῳθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτὸν ὥσπερ διὰ κλει-
 θρίας ἐσρέον φῶς, ἐκεῖνο, ἔφη ἐστὶ τὸ ἱερὸν τῷ
 τροφῶνις, καὶ κεῖθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιωτίας.
 ταύτῃ ἐν ἀκίδι, καὶ εὐθὺς ἐση ἐπὶ τῆς ἐλλάδος. ἡδεις
 δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπασάμενος,
 χαλεπῶς μάλα διὰ τῷ σομίς ἀνερπύσας,
 ἐκ οἷδ', ὅπως ἐν Λεβαθείᾳ
 γίγνομαι.

dem Rhadamanthus interdixit. Nequaquam, inquam, ô patercule, sed dic amabo, neque me contemnas, qui in vita te etiam ipso cacier oberro. Abducens ergo me, procul ab aliis auferens, ad aures mihi inclinans, Optima est, inquit, idiotarum priuatorumque vita, ac prudentior. Ideo ab insipientia cessans alta cogitandi, & fines & principia inspiciendi, & vafros hosce syllogismos despuens, atque id genus omnia nugas aestimans, hoc solum in tota vita persequere, ut presentibus bene compositis minimè curiosus, nulla re sollicitus, quam plurimum potes, hilaris vitam ridensq; traducas. Hac cum dixisset, rursus in asphodelorum pratum sese corripuit. Ego igitur (nam & nunc vesp̄er erat) age, inquam, ô Mithrobarzane, quid cunctamur? ac non hinc rursus abimus in vitam? Ad hac ille, Conside, inquit, ô Menippe, breuem quippe facilemq; tibi monstrabo semitam, et me protinus abducens in regionem quandam magis priore tenebri-
cosam, manu procul ostendens subobscurum tenue-
que, ac velut per rimam influens lumen, illud, inquit, Trophony templum est, atq; illac ad inferos è Bœotia descenditur, hæc ascēdes atq; illico eris in Gracia. Ego igitur hoc sermone gauisus, salutato Mago, difficile admodum per angustas antri fauces sursum repens nescio quo pacto in
Lebadiam perueni.

ΧΑΡΩΝ Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝ-

ΤΕΣ. ΕΡΜΗΣ.

ΤΙ γελᾷς ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθμεῖον ἀπολιπὼν,
 δεῦρο ἀνελήλυθας ἐς τὴν παρεῖσσαν ἡμέραν, ἔπειν
 εἰωθὼς ἐπιχωράζειν τοῖς ἄνω πράγμασι; Χά. ἐπι-
 θύμησα ὦ Ερμῇ, ἰδεῖν ὁποῖά ἐστι τὰ ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἃ
 πράττεισιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ· ἢ τίνων στερέμενοι,
 πάντες οἰμώζουσι καλοῦντες παρ' ἡμᾶς. εἰδείς γάρ αὐτ'
 ἀδρακρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμενος ἔν παρὰ τῆ ἀ-
 δᾶ καὶ αὐτὸς ὥσπερ καὶ ὁ θετλιαλὸς ἐκείνος νεανίσκος,
 μίαν ἡμέραν λειπόνεως γενέσθαι, ἀνελήλυθα ἐς τὸ
 Φῶς. καὶ μοι δοκῶ ἐς δέον ἐντετυχηκέναι σοι. ξυνα-
 γήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με συμπερινοσῶν, καὶ δείξεις ἑ-
 καστα, ὡς αὐτὸς εἰδὼς ἅπαντα. Ερμ. ἔρχολή μοι ὦ πορθ-
 μεῦ. ἀπέρχομαι γάρ τι διακνησόμενόν τῷ ἄνω Διὶ
 τῶν ἀνθρωπικῶν. ὁ δὲ ὀξύθυμός τί ἐστι, καὶ δίδου μὴ
 βραδύναντά με, ὅλον ὑμέτερον ἐάσῃ εἶναι, παραδὲς
 τῷ ζόφῳ· ἢ ὅπερ τὴν Ηφαιστον πρῶν ἐποίησε, ῥήψῃ καί-
 μεν τετραγὼς τῆ ποδὸς ἀπὸ τῆ θεσπεσίης βηλῆς, ὡς ὑ-
 ποσκάζων, γελῶτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν. Χά.
 περιόψει ἔν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦ-
 τα, ἐπαῖρος καὶ ξύμπλωτος καὶ σιωδιάκτορος ὢν; καὶ μὴ
 καλῶς εἶχεν, ὡς παῖ μάλας, ἐκείνων γένεσθαι μεμνηθεῖς,
 ὅτι μὴδὲ πώποτε σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκωπον
 εἶναι.

CHARON SIVE CON-
TEMPLANTES, MERCVRIVS.

Quid rides, ô Charon? aut quid deserto navigio in hanc lucem aduenisti, non admodum assuetus Superum rebus interesse? CHA. Cupido me cepit, ô Mercuri, videndi, & quam in vita gerantur negotia, & quibus studiis teneantur: tum etiam quibus bonis exuti plorent omnes ubi ad nos descenderint. Neque enim ex ipsis quisquam citra lachrymas traiecit. Quare exemplo illius Thessali adolescentis com meatu à Dite impetrato, ut unum saltem diem à nave abesse liceret, in lucem ascendi. ac mihi videor in ipso planè tempore in te incidisse. Nam peregrinus cum sim, sat scio te non grauari, quin obambulando me ducas, singulaque demonstres, ut qui uniuersa iam habeas comperta. MERCVR. Non est otium ô portitor. Nam abeo iam nunc, negotium quoddam, quod ad mortalium statum pertinet, à Ioue summo datum, expediturus. Ille autem ad iracundiam propensior est, ut planè verear, ne cunctantem me vel totum vestra sortis esse permittat, caligini videlicet addictum: vel quemadmodum nuper Vulcanum, ita et me correpto pede è summo deiciat calo, nimirum quo et ipse pocillatoris munere fungens, claudicando risus moueam. CHA. Despicias ergo me temerè et indecore in terra oberrantem, praesertim amicus & navigationis socius, tum & nostra Reip. ex parte legatus? Atqui cōueniret, ô Maia proles, illorū

εἶναι. ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγκεις ἐπὶ τῷ κατασρώματι
 ἑκταθεὶς, ὥμους ἔτω καρτερὰς ἔχων, ἢ, εἴ τινα ἄλλα
 νεκρὸν ἔντροις, ἑκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πᾶν διαλέγῃ. ἐ-
 γὼ δὲ πρεσβύτης ὢν τὴν δικωπίαν ἔλκων, ἐρέτω
 μόνῳ. ἀλλὰ πρὸς τῷ πατρὸς, ὦ Φίλιττον Εὐρμή-
 διον, μὴ καταλίπῃς με, περιμήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ
 ἅπαντα, ὥς ἡ κ' ἰδὼν ἐπανεέλθοιμι. ὥς ἦν με σὺ ἀφῆς,
 ἔδιδεν τῶν τυφλῶν διοίσω. καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι
 σφάλλοντο διολισσάνοντες ἐν τῷ σκότῳ, ἔτω δὴ καὶ
 γὰρ σὺ πάλιν ἀμβλυώτῃω πρὸς τὸ φῶς· ἀλλὰ Διὸς
 ὦ κυλλήνιέ μοι ἐς αἰεὶ μεμνησομένῳ τὴν χάριν. Εὐρ-
 μετεπὶ τὸ πρᾶγμα πλεηγῶν αἴτιον καταστήσεται μοι. ὁ-
 ρῶ γὰρ ἤδη τὸν μισθὸν τῆς περιμήγσεως ἐκ ἀκόνδυ-
 λον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὕπερρυπτόν δὲ ὅμως.
 τί γὰρ αὖ καὶ πάθῃ τις, ὅποτε Φίλιττις ὢν βιάζοι-
 το; πάντα μὲν ἔν σε ἰδεῖν καθ' ἑκαστον ἀκριβῶς ἀ-
 μήχανόν ἐστιν ὦ παρθεμεῦ. πολλῶν γὰρ αὖ ἐτῶν ἡ δια-
 τριβὴ γένοιτο. εἴπερ ἐμὲ μὲν ἀποκηρύττεσθαι δεήσει,
 καθάπερ ἀποδιδράντα ὑπὸ τῷ Διὸς· σὲ δὲ καὶ αὐ-
 τὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τῷ θανάτῳ ἔργα, καὶ τὴν
 τῷ Πλούτωνι ἀρχὴν ζημιᾶν, μὴ νεκραγωγῆ-
 ναι πολλοῦ τοῦ χρόνου. καὶ ὁ πελώρης Αἰακὸς ἀγα-
 νακτῆσαι, μηδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὥς Διὲ τὰ κεφά-
 λα ματῶν γιγνομένων ἰδῆς, τῷτ' ἡδὲ σκεπτήεον. Χά.
 αὐτὸς ὦ Εὐρμῇ ἐπινόει τὸ βέλπεσθαι. ἐγὼ Διὲ ἔδιδεν
 οἶδα

te etiamnum meminisse, quod te vel sentinā exhaustire, vel remum agitare ne unquam quidem iusserim. *Quin tu interim, quāquā adeò robustus es humeris, in nauigij dorso porrectus stertis, aut si quam fortè ex umbris loquacem offenderis, cū hac inter nauigandū perpetuò cōfabularis. Ego verò quantumuis senex remigium agens duplex solus remigo. At te per patrem obsecro ô charissime Mercuriole, ne me deseras, sed ut nouo aliquo conspecto redeam, indica quanam in vita geruntur. Quod si tu me neglexeris, nihil planè ab ipsis cæcis differre videbor. Vt enim illi lubrico gressu per caliginem titubāt, ita rursus ego ad lucem tibi hallucinabor: quin tu hanc mihi das gratiam, ô Cyllenie, perpetuo memori futuro. MER. Hac profecto res verberum mihi causa existet, adeò ut iam hinc commōstrationis huius mercedem nō sine tuberibus nobis fore prospiciam: obsequendum tamen. Quid enim facias ubi amicorum quispiam impellat? Principio ergo ut omnia singulatim et ex amussim conspicias, frustra laboras, ô portitor; nam hoc multorū annorum fuerit negotiū: deinde me denūciari oportebit tanquā transfugam à Ione. Tibi verò quo minus mortis munia peragere posses, fuerit impedimento, neq, non Ditis imperio detraxerit, cū videlicet longo adeò tempore umbras adueheres nullas. Postremò & Æacus, qui portorio colligendo praefectus est, stomachabitur, ut qui tanto tempore ne obolum quidem lucrifecerit. Verūm qua via ipsa rerum capita videre possis, iam consiliū erit nobis captandum. CHA. Ipse, ô Mercuri, quod op-*

simū factū fuerit videris: ego verò peregrinus cūm sim in terra, quid rerum hīc agatur, nescio. MER. Breuiter, ō Charon, editiore aliquo loco opus erit, ut inde cuncta queas prospicere. Caterūm si in cælum subuolare tibi foret facultas, nō laborarem, nam inde quasi ex specula omnia despiceres accurate. Cūm autem tibi, cui semper cūm mortuorum simulachris cōmercium est, in Iouis regiam ascendere minimè liceat, iam tempus fuerit excelsūm aliquem montem disquirere. CHA. Nosti, ō Mercuri, quæ ad vos inter nauigandum dicere consueverim? Siquidem ubi et procellosus ventorum flatus obliquo velo incubuerit, ut sublime tollatur fluctus, ibi vos, quæ est vestra imperitia, iubetis vel velum contrahere, vel pedem paulisper accommodare, vel etiam ipsius venti cursūm sectari. At ego quietem vos agere iubeo: ego enim, quid optimum sit, non ignoro. Eodem ergo modo et tu, cūm sis gubernator, quæ tibi conuenire visa fuerint, facito. Ego verò ut est vectorum conditio, tacitus sedebo per omnia tibi iubenti obsecundans. MER. Rectè admones, ō Charon, ipse enim quid factū opus sit sciero, ac speculam nobis idoneā inuenero. Num ergo Caucasus idoneus, aut hoc altior Parnassus aut utroq; emientior olympus ille? Atqui in Olympum mihi intuenti non contemnendi cuiusdā consilij in mentem venit. Verū ad hanc rem tuo & labore & obsequio pariter erit opus. CHA. Tuum ergo fuerit imperare, ō Mercuri. Equidem pro mea virilitate omnib. parere conabor. MER. Homerus poëta dicit, Aloeī filios, cū ex ipsi

ὄντας, ἐπὶ παῖδ' αὖτις ἐβελήσας ποτε τὴν Οὐρανὸν ἐκ βά-
 θρων ἀναπαύσασθαι, ἐπιθεῖν αἰῶ' Ολύμπῳ· εἴτε τὸ
 Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξειν, οἰομέ-
 νης καὶ πρὸς βασιλῆα πρὸς τὸν ἔρξανόν. ἐκείνῳ μὲν ἐν τῷ
 μελακίῳ, ἀτασθαλίῳ γὰρ ἦσιν, δίκας εἰσάτην· νῶ δὲ
 καὶ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν ταῦτα βελεύομεν, τί ἐχὲ
 οἰκοδομεῖμεν καὶ αὐτοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐπικυλινδρεῖ-
 πτες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρων ἀ-
 κριβεστέραν τὴν σκοπὴν; Χά. καὶ διυνησόμεθα ὡς Ἐρ-
 μῆ δι' ὄντες ἀναθέαθ', ἀράμενοι τὸ Πήλιον ἢ τὴν
 Οὐρανὸν; Ἐρ. διὰ τί; ὅτι καὶ ὡς χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς
 ἀγεννεστέρας εἶναι τοῖν βρεφουλίοις ἐκείνοις; καὶ ταῦ-
 τα, θεὸς ὑπάρχοντες; Χά. ἔκ. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δο-
 κεῖ μοι ἀπίθανόν· ἵνα τὴν μεγαλουργίαν ἔχιν. Ἐρ. εἰ-
 κέτως. ἰδιώτης γὰρ εἰ ὡς χάρων, καὶ ἦκιστα ποιητικός.
 ὁ δὲ γεννάσας Ὀμηρὸν διὰ διυοῖν εἴχοιεν αὐτίκα
 ἡμῖν ἀμβρατὸν ἐποίησε τὸν ἔρξανόν, ἔγωγε ῥαδίως σωζο-
 μεῖς τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω εἶσι ταῦτα τεράστια εἶναι
 διοκεῖ, τὸν Ἀτλαντὰ διηλασθῆναι εἰδὼς, ὅς τὸν πῆλον
 αὐτὸν εἰς ὧν φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀλλὰ
 δι' ἴσως καὶ τῶν ἐμῶν ἀδελφῶν πέρι, τῶν Ἡρακλέους,
 ὡς διαδέξοιτό ποτε αὐτὸν ἐκείνον τὸν Ἀτλαντὰ καὶ
 ἀναπαύσσει πρὸς ὀλίγον τῶν ἀχθῶν, ὑποθεῖς ἑαυτὸν
 τῷ φορτίῳ; Χά. ἀλλὰ καὶ ταῦτα. εἰ δὲ ἀληθὴ ἔστι
 οὐ καὶ ὡς Ἐρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδὼς, Ἐρ. ἀληθές τι

duo essent, ad hac pueri, statuisse olim unà cum radicibus Ossam euulsam Olympo superimponere: deinde & huic Pelion, quod arbitrarentur hoc pacto sufficientem se gradum & ascensum in cælum habituros. Verùm hi adolescētuli, cū impij essent, audacia sua pœnas dederunt: nos autem qui hac in Deorum iniuriam minimè molimur, cur non & ipsi eadem via ædificamus montem monti adglomerando? quo videlicet exactiorem & commodiorem habeamus prospectum. CHAR. Et duobus nobis, ô Mercuri, vires suffecerint ad loco mouendum vel Pelion, vel etiam Ossam? MER. Quidni, ô Charon? an tu nos abiectiores, magisque imbecillos infantulis illis iudicas, maxime cum simus Di? CHAR. Nequaquam, sed res ipsa incredibilem quandam magnifici operis ostentationem continere videtur. MER. Non iniuria, imperitus enim es, & in elegantia poëtica minimè versatus. At egregius Homerus duobus statim versibus accessum nobis parauit in cælum, adeò facile congestis montibus. Porro admiror hac tibi prodigiosa videri, cū tamen Atlanta non ignores, qui vel solus cælum ipsum fert, vniuersos nos sustinens. Sed & de fratre meo Hercule fortè audisti, quomodo ipsi illi Atlanti in officium successerit, ipseque se onerit tantisper, dum ille interquiesceret, supposuerit. CHAR. Audio sanè huiusmodi: an autem vera sint, tu & Poëta videritis. MERCVR. Verissima, ô Cha-

ron,

ὦ χάρων. ἢ τίν' ἔστι γὰρ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες, ἐψεύδοι-
το αὐτῶν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὀσσαν πρῶτον, ὥ-
σπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος καὶ ἀρχιτέκτων Ὀ-
μηρος. Αὐτὰρ ἐπ' ὅσῃ Πήλιον εἰνοσιφυλλον. ὁρᾷς,
ὅπως ῥαδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς ἐξεργασόμεθα;
Φέρε ἔν' ἀναβάς ἰδῶ, ἢ καὶ ταῦτα ἱκανὰ, ἢ ἐποικοδο-
μεῖν ἐπὶ διήσει, παπαί. κάτω ἔλ' ἐσμέν ἐν τῇ ὑπώ-
ρεια τῶν ἔραν. Διὸ μὲν γὰρ τῶν ἐώων, μόλις Ἰωνίᾳ
καὶ λυδία φαίνεται. Διὸ δὲ τῆς ἐσπέρας, ἔπλεον
Ἰταλίας καὶ Σικελίας. Διὸ δὲ τῶν ἀρκτῶων, τὰ ἐπὶ
τάδε τῶν Ἰσθμῶν. κακείθεν ἡ κρήνη ἔστανυσα φῶς.
μετακινήτῃα ἡμῖν ὡς πορθμεῦ, καὶ ἡ Οἶτη ὡς εἰσικεν. εἴ-
τα ὁ Παρνασσὸς ἐπὶ πᾶσιν. Χά. ἔτω ποιῶμεν, ὅρε-
μόνον μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον. ἀπα-
μυκύνοντες πέρα τῶν πηγῶν. εἴτα συγκαταρρίψθηντες
αὐτῷ πικρᾷ τῆς Ὀμήρου οἰκοδομητικῆς περραθώ-
μεν, ξυντριβέντες τῶν κρανίων. Ερ. θάρρει, ἀσφα-
λῶς γὰρ ἔξει ἅπαντα, μετατίθει τὴν Οἶτην, ἐπικυ-
λινδρίσθω καὶ ὁ Παρνασσός. ἰδὲ ἐπάνειμι αὐτῆς,
ὅς ἔχει, πάντα ὁρῶ. ἀνάβαινε ἡ δὴ καὶ σύ. Χά. ὅρε-
ξον ὡς Ἐρμῇ τὴν χεῖρα. ἔγὰρ ἐπὶ μικρὰν με ταύτῃ
τὴν μηχανὴν ἀναβιβάζεις. Ερμ. εἴγε καὶ ἰδὲ εἰν ἐθέ-
λεις ὦ χάρων ἅπαντα. ἔκ' ἐνὶ δὲ ἅμφω, καὶ ἀσφα-
λῇ, καὶ φιλοθεάμονα εἶναι. ἀλλ' ἔχε με τῆς δεξιᾶς,
καὶ φείδε μὴ καταλῆς ὀλισθηρῶ πατεῖν. ὅγε ἀνελήλυ-
θαις

non, alioqui cuius gratia viri illi sapientes ementirentur? Itaq³ primū Offam vectibus eruamus, quemadmodū carmen praescribit et ipse architectus Homerus: at super Offam Pelion arboribus densum. Vides, quā citra negotium pariter, et quā poëtice effecerimus? Age hac mole conscensa dispiciam, nū aut hac faciant satis, aut plura superstruere oporteat. Papa. quid hoc? Haremus adhuc in ipsa cœli radice. Etenim ab oriente sōle vix Ionia et Lydia conspiciuntur: Ab occidente verò non amplius quā Italia ac Sicilia. Porro à Septētrione ea solū, qua Istro adiacent, apparent. Illinc aut Creta: neq³ hac admodū aperte. Quare, sicuti videtur, & Oetā transponere oportet, postremo omnib. superimponendus Parnassus. CHA. Sic faciamus. At hoc solū vide, ne plus a quo attenuādo opus ipsum tenuius fragiliusq³ reddamus, ita ut tandē unā cum ipsa mole deturbati, Homericam illam edificādi rationem nimis amaram experiamur, nimirum caluariis ex casu perfractis. MER. Bono animo es, ô Charon, res omnis in vado erit, tu Oetā transpone, aduoluatur & Parnassus. En iterum conscēdam, benè habet, cuncta iam conspicio: & tu nunc ascende. CHA. Manum mihi porrige, ô Mercuri, neq³ enim paruum ac humilem molem me facis ascendere. MER. Si singula contueri gestis, ô Charon, discrimini te cōmittas oportet. Non. n. ita cōparatū est, ut simul et extra periculum sis constitutus, & tamen, qua cupis liceat spectare. Verū hac mea dextra nitere, ac pedetentim scandendo, ne in lubrico pedē figas, cane. Nunc omni

θας καὶ σὺ. καὶ ἐπεὶ περ δικόρυμβος ὁ Παρνασσός
 ἐστὶ, μίαν ἐκάτερος ἄκραν ἐπιλαβόμενοι, καθεζόμε-
 θα. σὺ δὲ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων ἐπισκό-
 πει ἅπαντα. Χά. ὁρῶ γῆν πολλὴν καὶ λίμνην πινὰ με-
 γάλην περιρέεσαν, καὶ ὄρη, καὶ ποταμούς, τῶ κω-
 κυτῶ, καὶ Περιφλεγέθοντ' αἰετίζοντας, καὶ ἀνθρώ-
 πους παντοσμίους, καὶ τινὰς Φωλεὺς αὐτῶν. Ερ.
 πόλεις ἐκείναι εἰσιν, ὅς Φωλεὺς εἶναι νομίζεις. Χά.
 οἶδα ὡς Ερμῇ, ὡς ἔδιδεν ἡμῖν πέπρακται, ἀλλὰ μά-
 τιω τὸν παρνασσὸν αὐτῇ καταλία, καὶ τὴν Οἰτίω,
 καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν. Ερμ. ὅτι τί; Χά. ἔ-
 διδεν ἀκρεβες ἐγώ γε διπλὸν τῶ ὑψηλῶ ὁρῶ. ἐβελόμεν
 δὲ ἔκ πόλεις, καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γεοφαῖς
 ὁραῖν, ἀλλὰ τὰς ἀνθρώπους αὐτὰς, καὶ ἀπράτητοι,
 καὶ οἷα λέγουσιν, ὥσπερ ὅτε με τοπρωτὸν ἐντυχὼν εἶ-
 δες γελῶντα, καὶ ἦρχε με, ὅτι γελῶν. ἀκρόαται γάρ τι-
 ν' ἡσθην ἐς ὑπερβολήν. Ερμ. τί δὲ τῶτ' ἦν; Χά. ἐ-
 πὶ δειπνῶν οἶμα κληθεὶς ὑπὸ ἱνῶ τῶν φίλων,
 ἐς τὴν ὑστεραίαν μάλιστα ἤξω ἔφη. καὶ μετὰ ξὺ λέ-
 γοντ' ἀπὸ τῶ τέγους κεραμῖς ἐπιπесῶσαι, οὐκ οἶδ'
 ὅτε κινήσαντ', ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασε ἔν οὐκ
 ἐπιτέλεσαντ' αὐτῶν ὑπόχρεσιν. ὅμοια δὲ καὶ νῦν
 ὑποκαταβήσεσθαι, ὡς μάλλον βλέπομι καὶ ἀκρό-
 ομι. Ερμ. ἔχ' ἀτρέμας. καὶ τῶτο γὰρ ἐγὼ ἰάσομαι
 σοι, καὶ ὅξυ δερκέσεται ἐν βραχεὶ ἀποφανῶ, παρ

ex parte res bene se habet, cū et tu superāris. Iam verò quoniam bicipiti vertice prominet Parnassus, uterq; altero occupato cōsideamus. Tu autem nunc oculis in orbem ductis intueri uniuersa. CHA. Terram video amplum, ac paludem quandam ingētem, qua undiq; terram circumfluit. Tum montes ac fluuios et Cocytō, & Phlegethonte ampliores. Ad hac homines admodū exiles, & horum nidulos quosdam. MER. Urbes illa sunt, quos tu nidos arbitraris. CHAR. Vides, quā nihil nobis tanto labore sit effectum? Quin frustra sede mouimus Parnassum unā cum Castalio, tum & Oetam, ceterosq; montes omnes. MER. Quid ita? CHA. Equidem ē sublimi exatē despicio nihil. Desiderium aut erat non urbes solū, neq; montes ipsos tanquam in tabula depictos intueri, verū & homines ipsos, tū qua faciant, quaq; loquantur exaudire haud secus ac prius, cū tu obuius mihi factus ridentem cōspiceres, ac quidnam riderem, percunctareris. Nam cum ridiculum quiddā audirem, mirum in modum delectabar. MER. Quidnam hoc erat? CHA. Cū quidam ab amicorum quopiam ad cenam, opinor, vocatus esset, in posterū, inquit, diem veniam maximē. Atq; interim dum hac diceret, regula quadā, nescio quo deturbāte, à tecto in caput huic irruens, ipsum necauit. Risi ergo hominē ut qui promissa minimē prestaret. Sed & nūc quo magis audiam, magisq; videam, descendendum mihi censeo. MER. Quietus sis. Nam et huic malo remediū inuenero, atq; incantatione quadam ab Homero

Ομήρου τινὰ καὶ πρὸς τὸ ἐρωδὴν λαβὼν. καὶ πρὸς
 δὴν εἶπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώτῃσι,
 ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὁρᾶν. Χά. λέγε μόνον. Ερ.

Αχλὺν δ' αὖτοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον ἢ πρὶν
 εἶπεν,

ὄφρ' εἰ γνώσκῃς ἡμῖν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα.

Χά. τί ἐστιν; Ερμ. ἤδη ὁρᾷς; Χά. ὑπερφυῶς γε. τυ-
 φλὸς ὁ λυγκεὺς ἐκείνῳ, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ πρὶν
 ἐπὶ τῷ ἐρωδῇ σκέ με, καὶ ἀποκρίνεαι ἐρωτῶντι.
 ἀλλὰ βέλει κατὰ τὸν Ομηρον καὶ γὰρ ἐρωτά σε, ὡς
 μάθης ἐξ ἐμοῦ αὐτὸν ἀμελήσῃς ὄντα με τῶν Ομήρου. Ερμ.
 καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τι τῶν ἐκείνου εἰδέναι, ναύτης αἰεὶ
 καὶ πρόσκωπός εἰμι; Χά. ὁρᾷς, ὀνειδιστὴν τὸ ἐς
 τὴν τέχνην. ἐγὼ δὲ ὅποτε διεπόρθημεν αὐτὸν ἀπο-
 θανόντα, πολλὰ ραψωδῶντες ἀνέσας, ἐνίῳν ἔτι μέ-
 μνημαί. καὶ τοὶ χειμῶν ἡμᾶς ἐμικρὸς τότε κατέλα-
 βεν. ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ἄδλιν ἐπ' ἅπανι αἰσίον τινα ὥδην
 τοῖς πλέεσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν σπυήσας τὰς νεφέλας,
 καὶ ἐπάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορύνην τινὰ ἐμβα-
 λὼν τὴν τρεῖαιναν, καὶ πάσας τὰς θυέλλας ἀρόθνε,
 καὶ ἀλλὰ πολλὰ κυκῶν τῶν θάλασσαν ὑπὸ τῶν ἐ-
 πῶν, χειμῶν ἄφνω καὶ γνώφῳ ἐμπεσὼν, ὁ-
 λίγη δρεῖν περιέτριψεν ἡμῖν τὴν ναῦν. ὅτε περ καὶ
 ναυπάσας ἐκείνῳ ἀπήμεσε τῶν ραψωδῶν
 τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ χαρύβδι, καὶ
 Κύκλωπι. Ερμ. ἐχάλεπόν ἐν ἧν ἐκ τούτων
 ἐμέτη

mero accepta videndi aciem acutissimā tibi vel breui reddidero. Ac posteaquam pronuncianero carmina ipsa, memor sis non amplius hallucinari, verūm aperte cuncta intueri. CHA. *Dic solum.* ME.

Dimoui nubem visum, quæ texerat antè,

Ut tandem agnoscas quasint hominesue Deive.

CHA. *Quid est?* MER. *Annon iam vides?* CHA. *Mirū in modum cecus sanè Lynceus ille, si mecum componatur. Itaq, deinceps hoc primū me velim doceas, mihiq, percunctanti respondeas. Sed heus tu, vin' & ipsum me Homericis versibus tecum agere, quo videlicet intelligas, neq, ipsum me ab Homeri elegantia abhorrere?* ME. *Vnde tu, quaeso, illius aliquid scire posses nauta cūm sis, et cum remis rem habeas?* CHA. *Vides, opprobria sunt hac in artem. At ego cūm illum vitam functum traicerem, multa carmina recitantem audini, quorum nonnulla adhuc in memoria haerent. Porro tempestas non mediocris tum nobis incubuit, Etenim posteaquam cantilenam quandam nauigantibus non admodum prosperam neq, salutare fuisse auspiciatus, carminum vi impulsus Neptunus, & nubes conuocauit, atq, tridente velut toryna (instrumento, quo in olla aliquid teritur et agitur inter coquendum) iniecto, cum fluctuum procellas excitauit, tum aliis multis turbis vniuersum miscebat mare, adeo ut parum absuerit, quin tempestas, quæ una tum densa caligine imminabat, nauem nobis subuerisset. Tum ergo et ille nausæbūdus bonā carminum partē Scyllæ et Charybdi enomuit, sed et Cyclopi.* MERCVR.

Non

ἐμέτεα ὀλίγα γῆν διαφυλάττειν. Χα. εἰπὲ γὰρ μοι.

τίς γὰρ ὁδὸς ἐστὶ πάχιστος ἄνθρωπος ἢς τε μέγας τε, ἔξοχος ἄνθρωπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους. Ερμ. Μίλων ἔστι ὁ ἐκ Κρότων ἀθλητής. Ἰπικροτέσι δὲ αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦρον ἀράμεν φέρει διὰ τῆς σαρδίας μέσας. Χα. καὶ πόσω δικαιότερον αὐτὸν ἐμὲ ὡς Ερμῇ, ἐπαμνοῖεν, ὅς αὐτόν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβὼν ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον. ὁπότεν ἤκη πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ἀμαχωπίας τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαιώεις τῆς θανάτου, μηδὲ ξυνεῖς ὅπως αὐτὸν ἐπισκελίζεις: καὶ ταῖς ἐμῶς ἐστὶ ἡμῖν δηλαδὴ μεμνημένῳ τῶν σεφάων τῶν τετων, καὶ τῆς κρότης. νῦν δὲ μέγα φρονεῖ θάυμαζόμενός περὶ τῆς τῆς πάρος φορᾶς. τίς ἐν οἷσιν ὦμεν, ἀρὰ ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξεν ποτε; Ερμ. πέθην ἔκειν θανάτου νῦν μνημονεύσεις αὐτὸν ἐν ἀκμῇ τῇ ταύτῃ; Χα. ἔα. τῆς τὸν σὸς εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρέξοντα, ὁπότεν αὐτὸν πλέη, μηδὲ ἐμπόδια, ἔχῃ ὅπως ταῦρον ἐπὶ ἀράσθαι δυνάμενός. σὺ δὲ μοι ἔκεινο εἰπὲ, τίς τε ἄρ' ὁδὸς ἄλλ' ὁ σεμνὸς ἀνὴρ; ἔχ' ἔλλην ὡς εἴοικεν, διὰ γῆν τῆς σολῆς. Ερμ. κύρ ὡς χάρων ὁ Καμβύσης, ὅς τὴν ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἡδὲ ἐποίησεν εἶναι. καὶ Ασουρίων ἐναγχεῖται ἔστι ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεστήσατο.

καὶ

Non ergo difficile fuit ex tanto vomitu paucula aliquareferuare. CHA. At dic mihi.

Crassus & ille quis est vir magnus, conspicuusq;
Vertice sublimi atq; humeris latissimus amplis.

MER. Milo Crotoniata hic est athleta, applaudunt autem ei Graci. quod taurum sublatum solum per medium ferat stadium. CHAR. At quanto infiori caussa, ô Mercuri, ipsum me laudibus enche-
rent, qui paulò post ipsum tibi Milonem, quantus est, correptum in nauiculam imponam: nempe ubi à morte inuictissimo aduersario lucta superatus ad nos venerit, quãdo nec ipse planè intelliget qua cruris implicandi ratione sit deiectus. Tum profectò nobis plorabit recordatus & harũ coronarum, & huius applausus. Nunc aut quia, propterea quod taurum gestarit, est admirationi, grandia sapit, ac mirificè sibi placet.

Quid ergo de ipso arbitrabimur? Num quod mortem etiam aliquando sibi imminere speret? MER. Quid? ille mortis recordaretur in tanto flore? CHA. Missum hunc fac, ô Mercuri, risum nobis haud ita multò post exhibiturum, quãdo videlicet nobiscum nauigans ne culicem quidem amplius, nedũ taurum ferre poterit. Sed illud tu mihi dicas velim, quis alius ille vir gravis ac seueritate quadam verendus, nec tamen Græcus, quantum ex peregrino habitu conici potest? MER. Cyrus, ô Charon, Cambyfis filius, qui imperium, quod olim Medi obtinebãt, ad Persas transtulit. Atq; idem Assyrios nuper deuicit, & Babylonem expugnauit.

καὶ νῦν ἐλασείον τι ὅτι λυδίακ' εἰκεν, ὡς καθελεῖ
 τὸν Κροῖσον, ἄρχοι ἀπάντων. Χά. ὁ Κροῖσος δὲ πῶ-
 ποτε καὶ κείνός ἐστιν; Ερμ. ἐκέισε διόβλεψον ἐς τὴν
 μεγάλην ἀκρόπολιν τίω τὸ τριπλῶν τεῖχος. Σάρ-
 δεις ἐκείναι. καὶ τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ὅτι
 κλίνης χρυσοῦς καθημένον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ δια-
 λεγόμενον; βάλει ἀκέσσωμεν αὐτῶν ὁ, καὶ λέγε-
 σι; Χά. πάνυ μὲν ἔν. Κροῖ. ὦ ξένη Ἀθηναῖε εἰσὶς γὰρ
 μου τὸν πλῆστον καὶ τὰς θησαυροὺς, καὶ ὅσ' ἄσ-
 μ' χρυσός ἐστιν ἡμῖν, καὶ τίω ἄλλην πολυτέλειαν,
 εἰπέ μοι τίνα ἡγῇ τῶν πάντων ἀνθρώπων δόλαι-
 μόνεσταιον εἶναι. Χά. τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ; Ερ. θάρομαι
 ἐδὲν ἀγεννὲς ὡς Χάρων. Σο. ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν δό-
 λαίμονες. ἐγὼ δὲ ὦν οἶδα, Κλέοβιν, καὶ Βίτωναν
 ἡγᾶμαι δόλαιμονεσάτους γενέσθαι, τὰς τῆς ἱερείας
 παῖδας. Χά. τῆς ἀργόθεν Φησὶν ἔτ', τὰς ἁμ-
 πρῶν διότθανόντας, ἐπεὶ τίω μητέρα ὑποδίσ-
 εῖλκυσαν ὅτι τῆς ἀπῆνης ἄλκι πρὸς τὸ ἱερόν. Κροῖ-
 σω. ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκείνοι τῆς δόλαιμονίας
 ὁ δεύτερος δὲ τίς αὖ εἴη; Σο. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος
 ὃς εὖ τε εἶδω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος
 Κροῖ. ἐγὼ δὲ κάταρμα, οὐ σοὶ δλοκῶ εὐδαιμόν-
 ναι; Σο. ἐδὲ πω οἶδα Κροῖσε, ἢν μὴ πρὸς τὸ τέλος
 ἀφίκηται βίη. ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβοῦς ἐλεγχ-
 τῶν ποιέτων, καὶ τὸ ἄλκι πρὸς τὸ τέλος εὐδαιμόν-

Ad hoc exercitum in Lydiam traducere iam parat, hoc iam in animo destinans, ut Cræso superato imperium habeat in omnes. CHAR. *At Cræsus ubi tandem ille?* ME. *Illorsum oculos deflecte in magnam illam arcem, qua triplici muro est septa. Sardis illa. An non Cræsum ipsum vides in aureo sedentem solio, ac cum Solone illo Atheniensi differentem?* Vis auscultemus qua de re verba faciant? CHA. *Volo, ô Mercuri.* CROES. *ô hospes Atheniensis, qui iam diuitias nostras vidisti, thesauros scilicet & quantum nobis auri sit rudis, tum & aliam suppellectilem pretiosam, dic mihi quemnam omnium hominum felicissimum arbitraris.* CHAR. *Quid tandem dices Solon?* MERCVR. *Bono sis animo, nihil abiecti, ô Charon.* SOLON. *Felices quidem admodum pauci. Verum ex his, quos ego noui, Cleobim & Bitonem, sacerdotis filios arbitror felicissimos extitisse.* CHA. *Argiua sacerdotis hic dicit, qui nuper postquam matrem vehiculo insidentem ad sacrarium usque ipsi iugum subeuntes adduxissent, è viuis statim excesserunt.* CROE. *Esto, habeant illi felicitatis primas. At quis tenebit secundas?* SOL. *Tellus Atheniensis, qui praterquam quod bene vixit, mortem etiam pro patria obire non recusauit.* CROE. *Ego vero, ô scelus, non tibi videor felix esse?* SOL. *Nondum, ô Cræse statui, quod nec dum ad vita metâ peruenieris. Rectissimus enim eius rei index ac certissimus mors ipsa existit, & vita ad finem usque feliciter*

διαβιώναι. Χά. κάλλιπτα ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν ὄσα ἐπι-
 λήλησται, ἀλλὰ τὸ παρθμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τῇ
 παρὲ τῶν ποιέτων κρίσιν. ἀλλὰ τίνας ἐκείνης ὁ κρῶ-
 σθαι ἐκπέμπει; ἢ τί καὶ ὅτι τῶν ὤμων φέρεις; Ερ.
 πλύνθεις τῷ Πυθίῳ χρυσῆς ἀνατίθῃσι, μισθὸν τῶν
 χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολείπαι μικρὸν ὕστερον. Φι-
 λόμανις δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως. Χά. ἐκείνο γὰρ ἐστὶν ὁ
 χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποσίλβει τὸ ὑπὸ χρῶν μετ' ἐ-
 ρυθίματ'· νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκκῶν αἰεῖ. Ερ.
 ἐκείνο ὦ Χάρων τὸ αἰοίδιμον ὄνομα, καὶ περιμάχη-
 τον. Χάρ. καὶ μὴν ἐχ' ὁρῶ ὅ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ πρόσσεσιν,
 εἰμὴ ἄρα τῷτο μόνον, ὅτι βαρύνονταί οἱ φέροντες αὐ-
 τό. Ερμ. ἐγὰρ οἶδα ὅσοι πόλεμοι διὰ τῷτο, καὶ ὅτι-
 βελαί, καὶ λησῆμα, καὶ ὅτι πορκία, καὶ φόνοι, καὶ
 δισμα, καὶ πλεῖς μακρὸς, καὶ ἐμπορία, καὶ δισ-
 λαῖαι; Χά. διὰ τῷτο ὦ Ερμῆ τὸ μὴ πολὺ τῷ χαλκῷ
 διαφέρων; οἶδ' αὖ γὰρ τὸν χαλκὸν, ὅβολόν ὡς οἶδα
 παρὰ τῶν κατὰ πλεόντων ἐκάσθ' ἐκλέγων. Ερ. ναί.
 ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολὺς ὥς ἐπ' ἀνὺ πωλεῖσθαι
 ὑπὸ αὐτῶν. τῷτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλοῦ τοῦ βάθους
 οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσιν. πλὴν, ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς,
 καὶ ἔτ'· ὥσπερ ὁ μόλιβος, καὶ πάλλα. Χά. δε-
 νήν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων πλὴν ἀβελτηρίαν,
 οἱ ποσῶτον ἔρωτα ἐρῶσιν ὡς χρῆ, καὶ βαρέως κλήμα-
 τ'. Ερ. ἀλλ' ἐγὼ Σόλων γε ἐκείν' ὦ Χάρων ἐρῶν
 αὐτοῦ

perducta. CHA. Optime facis, ô Solon, quod nostri non es oblitus, quoniam cymbam ipsam his de rebus iudicare censes. Sed quinam illi, quos Cræsus emit- tit? aut quid humeris gestant? MERCVR. Au- reos Pythio lateres dicat, pro oraculi mercede, cu- ius beneficio paulò post peribit. Est enim vir ille mi- rum in modum vatibus deditus. CHAR. Et illud est aurum splendidum scilicet, quodque subpallidum, refulget rubore: nunc enim, cum antè iam sæpè de eo audierim, ipsum primum video. MERCVR. Hoc celebre illud est nomen, cuius gratia tantoperè pu- gnatur. CHAR. Atqui non video quonam pretio commendetur, nisi hoc fortè ad rem pertinet, quod qui ferunt, eo grauantur. MERCVR. Annon intelligis quot huius gratia bella, quot insidia, quot latrocinia, quot periuria, quot cades, quot vincula, quamq; longinqua nauigatio, quot mercatura, quos seruitutes? CHA. Propter hoc ne, ô Mercuri, quod parum ipsi ari præstat? Nam as noui, ut qui à singulis uectoribus, quod & tu ipse non ignoras, obolum exi- gam. MER. Est ita ut dicis, ô Charon. Verùm as, quia magna est eius copia, non est in pretio. Aurum uerò, & huius quidem parum, hi qui terra uenas scrutantur, ex immenso profundo effodiunt. Atta- men ex terra prouenit, quemadmodum plumbum, & reliqua metalla. CHAR. Insignem quandam ho- minum stultitiam narras, qui tãto amore prosequun- tur rem tum pallidam, tum etiam grauem. MER. At

αὐτοῦ φαίνεται, ὡς ὁρᾷς. κατὰ γὰρ τοῦ Κροῖ-
 σι καὶ τῆς μεγαλαυχίας τοῦ βαρβαρικοῦ καὶ μοι δε-
 κτὴν ἔρεσθαι π βούλεται αὐτόν. ἐπακούσωμεν οὖν.
 Σο. εἰπέ μοι ὦ Κροῖσι. οἷε γὰρ τι δίδωται τῶν πλίν-
 θων τούτων τὸν Πύθιον; Κροῖ. νῆ Δί, οὐ γὰρ ἐστὶν αὐ-
 τῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα οὐδ' ἐν τοιοῦτον. Σο. σὺ
 οὖν μακάριον οἷε τὸν θεὸν δότο φαίνειν, εἰ κλήσεται
 ἐν τοῖς ἄλλοις, καὶ πλίνθους χρυσᾶς; Κροῖ. πῶς γὰρ
 οὐ; Σο. πολλὴν μοι λέγεις ὦ Κροῖσι, πενίαν ἐν τῷ οὐ-
 ρανῷ, εἰ ἐκ Λυδίας μετασέλλεσθαι τὸ χρυσίον δει-
 σαι αὐτοὺς, ἢ ἐπιθυμήσωσι. Κροῖ. ποῦ γὰρ τοσοῦτος
 αὐτὸ γένοιτο χρυσὸς ὅσῳ παρ' ἡμῖν; Σο. εἰπέ μοι, σί-
 διηρῶ δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ; Κροῖ. ὅπανυ τι. Σο. τῷ
 βελτίονῳ ἄρα ἐνδεεὶς ἐσσι. Κροῖ. πῶς ἀμείνων ὁ σί-
 διηρῶ χρυσίος; Σο. ἢν δότο κρίνη μηδὲν ἀθανακτῶν,
 μάθοις αὐτὸν. Κροῖ; ἐρώτα ὦ Σόλων. Σολ. πότερον, ἀ-
 μείνων οἱ σώζοντες τινες, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐ-
 τῶν; Κροῖ. οἱ σώζοντες δηλαδὴ. Σολ. ἂρ' ἔν ἢν Κῦ-
 ρῶ, ὡς λογοποιῶσινες, ὅππῃ Λυδοῖς, χρυσᾶς μα-
 χαίρας σὺ πείσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρῶ ἀναγκαῖ-
 ῶς τότε; Κροῖ. ὁ σίδηρῶ δηλαδὴ. Σο. καὶ εἴγε μὴ
 τῷτον παρασκευάσαιο, οἷχοιτο αὐτοῖς ὁ χρυσὸς ἐς Πέρ-
 σας ἀχμάλωτῳ. Κροῖ. εὐφήμεν ὦ ἄνθρωπε.
 Σο. μὴ γένοιτο μὲν ἔν' ἔτι ταῦτα. φαίνει δὲ ἔν' ἀ-
 μείνω τὸν σίδηρον ὁμολογῶν. Κροῖ. σὺ καὶ τῷ θεῷ

Solō ille aurū minimē mirari videtur, ut et planē vides. Nā cū Crēsū ipsum, tū verō maximē hominis barbari iactantiam deridet, adeō ut videatur etiam mihi hac ipsa de re Crēsū velle percunctari. Quamobrem auscultemus. SOL. Dic mihi, ō Cræse, putas ne laterum horum indigere Apollinem? CROE. Per Iovem, nullum enim ipsi est donarium. Delphis suspensum tam magnificum. SOL. Arbitraris ergo te Deum beatū reddere, si inter alia multa, tuo beneficio, et aureos lateres possident. CROE. Quid ni? SOL. Magnam mihi paupertatem narras in celo, ō Cræse, si Deos, cū fortē desiderant aurum, ex Lydia aduehere oportebit. CROE. Ubi enim alibi aurū proueniret tantum quantum apud nos? SOL. Rursus illud mihi dicito: ferrum in Lydia nascitur? CROE. Non admodū. SOL. Potiori ergo re indigi estis. CROE. Quinam ferrum praestantius auro? SOL. Si citra stomachum respondere velis, facile quidem intellexeris. CROE. Interroga tu modō ō Solon. SOL. Utri praestantiores an qui seruant, ac defendunt, an qui seruantur ac defenduntur? CROE. Qui seruant profectō. SOL. Ergo si quemadmodum quidam narrant futurum, Lydos Cyrus adortus fuit, aureos ne gladios militi tuo facies, an ferro tum erit opus? CROE. ferro sanē, ferro. SOL. Et si huius copiam nō apparaueris, futurum ut egregiū illud aurum captiuum ad Persas abeat. CROE. Bona verba, ō homo. SOL. Dī meliora velint, quā ut hac hoc modo fiant. Verū tu hac via videris ferrum auro nobilius fieri. CROE. Ferreos ergo lateres Deo me consecrare

κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθας ἀναπθέναι με ; τὸν δὲ
 χρυσὸν ὀπίσω αὐθις ἀνακαλεῖν ; Σο. ἔδ᾽ ἐσιδήρῃς ἐκεί-
 νος γε δεήσεται· ἀλλ' ἦν τε χαλκὸν, ἦν τε χρυσὸν ἀνα-
 θῆς, ἄλλοις μὲν ποτε κῆμα καὶ ἔρμαον ἔσῃ ἀναπ-
 θεικῶς, Φωκεῦσιν, ἢ Βιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ
 τινι τυράνῳ ληστῇ· τῷ δὲ θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν σῶν
 χρυσοποιῶν. Κροῖ. αἰεὶ σύ με τῷ πλεῖστῳ προσπλε-
 μεῖς, καὶ Φθονεῖς. Ερμ. ἔ φέρει ὁ λυδὸς, ὦ Χάρων,
 τίω παρρήσιαν, καὶ τίω ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλ-
 λά ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος. ἐκ
 ὑποπλήσων, τὸ δὲ παριστάμενον ἐλευθέρως λέγων. με-
 μνήσεται δ' ἔν μικρὸν ὕστερον τῷ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν
 δεῇ αἰλόντα ἐπὶ τίω πυρᾷ ὑπὸ τοῦ Κύρου ἀναχθῆναι.
 ἤκησαι γὰρ τῆς Κλωθῆς πρῶην ἀναγνώσκουσης τὰ
 ἐκάσῳ ὀπτικεκλωσμένα. ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγέγραπτο,
 Κροῖσον μὲν αἰλῶναι ὑπὸ Κύρου, Κύρον δὲ αὐτὸν ὑπὸ
 ἑκείνησιν τῆς Μαισάγιδος· ἀποθνήσκον. ὁρᾷς τίω
 Σκυθίδα τίω ὅτι τῷ ἴπῳ τῷ λευκῷ ἐξελαύνουσαν.
 Χά. νῆ Δία. Ερμ. τῷ μυχῷ ἑκείνη ἐστὶ, καὶ τίω κε-
 φαλήν γε ἀποτεμῶσαι τῷ Κύρῳ αὐτῇ ἐς ἄσκον ἐμβα-
 λεῖ πλῆρη αἵματι· ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νε-
 ανίσκον ; Καμβύσης ἑκείνός ἐστιν. ἔτ'· βασιλεύει
 μετὰ τὸν πατέρα, καὶ μυρία σφαλεῖς ἔντε λυδῶν
 καὶ Αἰθιοπία, τὸ πλεοναῖον μανεῖς ἀποθνήσκειται, ἀ-
 πεκλίνοντας τὸν Ἀπιν. Χά. ὦ πολλὰ γέλωτ· ἀλλὰ νῦν

iubes, aurum autem remocare? SOL. Neque ferro ille indiguerit; Sed siue as siue aurum dicaris, aliis sanè futuram pradam, ac possessionem suspenderis, & id quidem aut Phocensibus, aut Bœotiis, aut Delphis ipsis, aut etiam pradoni alicui tyranno. Deus autem artifices tuos planè nihil moratur. CROES. Semper tu quidem diuitias mihi inuides, & oppugnas. MERCVR. Non fert delicatus hic Lydus, ô Charon, verborum & libertatem, & veritatem: quin ei peregrina, & noua quadam res videtur, hominem obscuro loco natum, ac pauperem, ea quæ urgeant, intrepidè dicere. Atqui haud ita multò post Solonis recordabitur, nimirum quando eum à Cyro captum in constructum rogam oportebit conscendere. Nam quæ cuique Parcarum fuso sint decreta, ipsam Clotho nuper legentem audiui, in quibus & hæc erant scripta: Cræsum quidem à Cyro captiuum duci, ipsum autem Cyrum à Massagetide illa necari. Viden Scythicam illam fœminam candido vehentem equo? CHAR. Per Iouem. MERCVR. Tomyris est, quæ sua ipsius manu Cyri caput detruncatum in utrem cruore refertum intrudet. Sed & filium Cyri vides, adolescentem? Cambyses ille est. Is patre defuncto, in imperium succedet, ac ubi mille modis errarit et in Lybia, & in Ethiopia, tandem insania correptus, occiso à se Api, migravit è vita. CHAR. ô rem valdè ridiculam. Sed num quis vel aspicere, susti-

τίς αὐτῷ πρὸς βλάβειν ἔτῳς ὑπερφρονῆναι
 τῶν ἄλλων; ἢ τίς αὐτῷ πισεύσῃ, ὥς μετ' ὀλίγον ἔτι
 μὲν αἰχμάλωτος ἔσται, ἔτι δὲ τὴν κεφαλὴν ἔξει
 ἐν ἀσκήσῳ αἵματι; σκέειν δὲ τίς ἐστὶν ὧς Ἐρμῆ ὁ τὴν
 προφυρὰν ἐφεσρίδα ἐμπεπορημένος, ὁ τὸ διάδημα
 ὡς τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι τὸν ἰχθὺν ἀ-
 νατεμῶν νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ; βασιλεὺς δὲ τίς ἔ-
 χεται εἶναι. Ἐρ. εὖ γε παρῳδεῖς ὧς Χάρων, ἀλλὰ Πο-
 λυκράτῃ ὁρᾷς τῶν Σαμίων τύραννον εὐδαίμονα
 ὁπόμενον εἶναι; ἀπὸρ καὶ ἔτος αὐτὸς ὑπὸ τῷ παρεσῶ-
 τος οἰκέτῃ μαιανδρίῃ προδοθεὶς Οροίτῃ τῷ σα-
 τράπῃ, ἀνασκοποῖσθαι, ἄθλιος ἐκπύων
 τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου. καὶ ταῦτα γὰρ
 τῆς Κλωθῆς ἐπήκουσα. Χά. εὖ γε ὧς Κλωθῇ, γενικῶς
 καὶ αὐτὴς ὧς Βελτίῃ, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπέτεμνε, καὶ
 ἀνασκολόπιζε, ὥς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τού-
 τῳ δὲ ἐπαυρέσθων, ὥς αὖ ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινό-
 τερον καταπίεσθαι. ἐγὼ δὲ μελάσσομαι τότε γνω-
 ρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, μήτε
 προφυρίδα, μήτε πᾶραν, ἢ κλίνην χρυσὴν κομίζον-
 τας. Ἐρ. καὶ τὰ μὲν τέτων ὧς ἔχει. τὴν δὲ πλεῆσθαι
 Χάρων ὁρᾷς, τὰς πλεόντας αὐτῶν, τὰς πολεμῶντας,
 τὰς δικαζομένους, τὰς γαυροῦντας, τὰς δανείζοντας,
 τὰς προσσητῶντας. Χά. ὁρῶ ποικίλην πινὰ τύρβην, καὶ
 μέσθον παραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν

neat ipsos adeò sibi præ cæteris placentes? aut etiam, cui credibile videri poterit, illum scilicet paulò post fore captivum? hunc autem caput in utre sanguine pleno habiturum? At quis nam is est, ô Mercuri, cui pallam purpuream iam fibula nectit? quem corona adornat, cui coccyus, piscis ventre dissecto, annulum exhibet in gente mari septa, regis se nomine iactat? MERCVR. Bellè, ô Charon, quod interim occinis. Ceterum Polycratem Samiorum tyrannum vides, qui ipse se modis omnibus felicem putat. Verùm & hic tandem ab assistente famulo Meandrio Oræta Satrapa proditus in crucem suffigetur. Miser sanè, qui vel temporis momento ex uniuersa felicitate exciderit. nam & hac nuper ex Clotho audiui. CHAR. Praclare, ô Clotho, ita & ipsos in crucem suffige, & eorum capita generosè detrūca, quo se homines tandē agnoscant: Sed ex tuo beneficio in sublimè adeò ferātur, nimirū ut postea quāto altiori ruina, tanto grauiori dolore decidant. Porro quod ad me attinet, quemcūq; horum nudum in nauigio agnouero, eum maximè ridebo, quando neq; purpuram, neque regium capitis tegmen, neque lectum secum adferat aureum. MERCVR. Et horum quidem fortuna sic se habebit. Sed videsne vastam quandam multitudinem, atque ex hac alios nauigantes, alios bella gerentes, alios in foro litigantes, alios terram aratro proscindentes, alios fœnerantes, postremò alios mendicantes? CHA. Video variam quandā turbā, ac promiscuā, & vitam perturbatio-

εοικίμας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς ἅπας μὲν ἰδίον τι κέντρον
 ἔχει, καὶ τὸν πλεσιόν κεντεῖ. ὀλίγον δὲ πινες ὥσπερ
 σφῆκες ἄγχι, καὶ φέρουσι τὸν ὑποδέεστρον. ὁ δὲ πε-
 ριπετόμενος αὐτὰς ἐκ τὰ φανοῦς ἔτ' ὄχλῳ,
 τίνες εἰσίν; Εἰ. ἐλπίδες ὡς Χάρων, καὶ δέσματα, καὶ ἄνοι-
 αι, καὶ ἡδοναί, καὶ Φυλαργυρίαι, καὶ ὀργαί, καὶ μῖση, καὶ
 τὰ πᾶν τὰ τῶν δὲ ἡ ἀγνοια μὲν κάτω ξυναναμέ-
 μκται αὐτοῖς, καὶ συμπολιτεύεται γυνὴ Δία, καὶ τὸ μῖ-
 σθαι, καὶ ἡ ὀργή, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ δόπορία,
 καὶ Φυλαργυρία. ὁ φόβος δὲ καὶ ἐλπίδες ὑπερά-
 νω πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπτων, ἐκπαλήττει, ἐνίοτε καὶ
 ὑποπλήσσειν ποιεῖ. αἰδῶ ἐλπίδες ὑπερκεφαλῆς
 αἰωρόμεναι, ὅπου αὖ μάλιστα οἴηται τις ὀπιλή-
 ψεσθαι αὐτῶν, ἀναπλάμεναι οἰχονίαι, κεχηνότας αὐ-
 τὰς δόπολιπῆσαι, ὅπερ καὶ τὸν ἰάνταλον κάτω πάχον-
 τα ὀρᾷς ὑπὸ τῷ ὕδατι. ἦν δ' ἀτενίσσης, κατόψει καὶ
 μοῖρας ἄνω ὀπικλωθούσας ἐκάστω τὸν ἀτρακτῶν,
 ἀφ' ἧς ἡρτῆσθαι συμβέβηκεν ἅπαντας ἐκ λεπτῶν νη-
 μάτων. ὀρᾷς καθάπερ ἀράχνιᾳ τινα καταβαίνοντα
 ἐφ' ἑκάστω δὸ τῶν ἀτρακτῶν. Χά. ὀρῶ πάνυ λεπτὸν
 ἐκάστω νῆμα ὀπιπεπλεγμένον γε τὰ πολλά. τοῦτο
 μὲν ἐκείνο, ἐκείνο δὲ ἄλλω. Εἰ. εἰκότως ὡς Πορθμεῦ,
 εἴμαρται γὰρ ἐκείνῳ μὲν ὑπὸ τῷ τῷ φονευθῆναι, τῷ
 τῷ δὲ ὑπ' ἄλλω. καὶ κληρονομῆσαί γε τοῦτον μὲν ἐκεί-
 νος, ὅτι αὖ ἡ μικρότερον τὸ νῆμα. ἐκείνον δ' αὖ, τῷ τῷ.

num plenam. Ad hac ciuitates conspicio apum examini-
bus similes, in quibus proprium quendam,
peculiaremque habent singuli aculeum, quo sibi vi-
cinos pungunt. Quidam autem ex ipsis velut cra-
bones aguntque feruntque imbecilliores. At agmen
illud quod ex improviso illos circumuolitat, quinam
sunt? MERCVR. Spes, ô Charon, & metus, &
amentia, tum voluptas, auaritia, ira, odium, at-
que id genus alia. Ex his autem ignorantia infima
turba est permixta, atque per Iouem in eadem cum
ipsis Republica degit odium, ira, amulatio, tum &
imperitia, hesitantia, auaritia. Porro metus & spes
ipsos superuolitantes, ille quidem horrorem incutit, a-
liquando verò tantum trepidare facit; hæ aut supra ca-
put in altum vergentes, ubi quispiam apprehende-
re conatur, in sublime volantes aufugiunt, illis inhi-
antibus relictis, quod ipsum & Tantalum apud in-
feros ab aqua pati vides. Quod si aciem intenderis,
conspicies in alto, et Parcas ipsas ex penso singulos ad-
nere tenuia quadam fila, quibus uniuersum mortali-
um genus subnixum dependet, videsne quasi quos-
dam araneorum nexus ab ipsis fufis in singulos demis-
sos. CHAR. Video equidem filum ut plurimum ad-
modum tenue ac fragile cuique è sublimi innexum:
hoc quidem illi, illud verò alij. MER. Rectè vides,
ô portitor. Nam ab ipso fato imminet interitus illi ab
hoc, huic autem ab alio. Atque hunc heredem fore
eius, cuiuscunque filum fragilius fuerit, rursus autem
illum

τριόνδε γάρ τι ἡ Ὀππωλοκή δηλοῖ. ὁρᾷς δ' οὖν ὑπὲρ λε-
 πτοῦ κρεμαμένους ἅπαντας; καὶ οὗτ' ἔμην ἀνασπα-
 σθεῖς αὐτῷ μετέωρός ἐστι, καὶ μετὰ μικρὸν κατὰ πεισῶν
 ἀπορράγνεντο τοῦ λίνου, ἐπειδὴ μὴκέτι ἀντίχρη
 πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται. οὗτος
 δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρούμενος, ἦν καὶ πέση αἰψοφη-
 τὴ κείσεται, μόγις καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακκοθέντος τῆ
 πλώματος. Χά. παγγέλοια ταῦτα ὦ Ερμῆ. Ερ. καὶ
 μὴν ἔσθ' εἰπεῖν ἔχοις αὐτὰ κατὰ τὴν ἀξίαν ὅπως ἐστὶ
 κατὰ γέλασα ὦ Χάρων. καὶ μάλιστ' αἱ ἄραν σπασθῶ
 αὐτῶν, καὶ τὸ μετὰ τῶν ἐλπίδων οἴχεσθαι, ἀναρ-
 πύσας γιγνομένους ὑπὸ τῆ βελτίστ' θανάτῃ. ἄγ-
 γελοι δὲ αὐτῶ, καὶ ὑπερέτα μάλα πολλοὶ ὡς ὁρᾷς,
 ἡπίαλοι καὶ πυρετοὶ, καὶ φθῆαι, καὶ πειπνευμονία, καὶ
 ξίφη, καὶ λησῆμα, καὶ κώνεια, καὶ δικασαί, καὶ τύραν-
 νοι, καὶ τέτων ἔσθ' ἐν ὅλως αὐτὰς εἰσέρχεται, ἔς' αὐ-
 τῷ πρᾶττωσιν. ὅταν δὲ σφάλλῃσι, πολὺ τὸ ὀπίσθι,
 καὶ αἰ, αἰ, καὶ ὥμοι μοι. εἰ δ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνενόεν ὅ-
 τι θνητοὶ τέ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τῆτον χρόνον Ὀπι-
 δημήσαντες τῷ βίῳ, ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ ἐνείρατο, καὶ
 πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε αὐτῷ σοφρωνέστερον,
 καὶ ἥτιον ἡνιῶντο ἀποθανόντες, νῦν δὲ ἐς αἰεὶ ἐλπίσαν-
 τες χρῆσθαι τοῖς παρῶσιν, ἐπειδὴ Ὀππιστὰς ἡ ὑπε-
 ρέτης καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ
 φθῇ, ἀνανακλῆσθαι πρὸς τὴν ἀγωγὴν, ἔποτε παρῶ-
 δοκί-

illum huius. Tale enim quiddam connexio illa por-
tendit. Vides ergo cunctos à tenui filo suspensos? At-
que hic quidem ex ipsis in altum subtractus, sub-
limis est, verum paulò post, ubi ponderi tanto su-
stinendo non amplius par fuerit, filo dirupto deci-
dens, ingentem excitabit strepitum. Alius autem
qui paululum tantum à terra fuerit subductus,
tametsi cadat, citra tamen strepitum iacebit, adeò
ut ruinam vix ipsi audiant vicini. CHARR. Ni-
mis quam ridicula hæc sunt, ô Mercuri. MER-
CUR. Atqui ne verbis quidem illis pro dignitate
consequi possis, quàm sint ridicula, maxime ar-
dua illorum studia, & quod nonnunquam, interea
dum multa spe aluntur, intereunt ab optima sci-
licet morte abrupti. Cuius nuncij, & ministri, ut
cernis, admodum sunt multi, puta febres, tum fri-
gida, tum feruida (latinis veteribus quercera di-
cta) tabes, inflammatio pulmonis, tum gladij, la-
trocinia, cicuta, indices quoque atque tyranni. Ee
horum nihil omnino mentem eorum subit tantisper
sanè, dum eorum conatus feliciter processerint. As-
si quando sua se spe falsos senserint, tum illud ohe fre-
quens in ore, pariter & eheu, & eheu, & heu mihi.
Quod si iam inde ab initio secum perpenderent, mor-
tales se esse, ac posteaquam paululum hoc temporis in
vita fuerint peregrinati, hinc relictis terrenis rebus
omnibus, velut è somno migraturos, profectò & pru-
dentius, circumspectiusque vitam ducerent, & curas

δοκήσαντες ἀποπαυθήσασθαι αὐτῶν. ἢ τί γὰρ οὐκ
 αὐτοὶ ποιήσκειν ἐκείνος, ὁ πλὴν οἰκίαν παρὰ οἰκοδομή-
 μεν, καὶ τὰς ἐργάτας ὀπιωτέρων, εἰ μάλιστα οἱ
 ἢ μὲν, ἔξει τέλος αὐτῷ, ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθεὶς τὸν ὄροφον,
 ἀπιοί, ἡ κληρονομία καὶ ἀλιπῶν ἀπολαύειν αὐτῆς,
 αὐτὸς μὴδὲ δειπνήσας ἄθλιος ἐν αὐτῇ; ἐκείνους
 μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄρρενα παῖδ' ἔτεκεν αὐτῷ ἢ
 γυνή, καὶ φίλος διὰ τῶν ἐσίων, καὶ τὸν ὄνομα τῷ πα-
 τρὸς τιθέμενος, εἰ ἡπίστατο ὡς ἐπιέτης γενόμενος. ὁ
 παῖς τεθνήξεταί, ἄρα αὐτοὶ σοὶ δοκῇ χαίρειν ἐπὶ αὐτῷ
 γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ αἴτιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχῆντα ὀπί-
 τῳ παιδί, ἐκείνον ὁρᾷ, τὸν τῷ ἀθλητῷ πατέρα, τῷ ὁ-
 λύμπια νενικηκότος· τὸν γείτονα δὲ τὸν ἐκκομίζον-
 τ' αὐτὸν τὸ παιδίον ἐχ' ὁρᾷ, ἐπὶ οἷδεν ἅφ' οἷας αὐτῷ κρό-
 κης ἐκρέματο. τὰς μὲν γὰρ παρὰ τῶν ὄρων διαφε-
 ρομένους ὁρᾷς ὅσοι εἰσὶ, καὶ τὰς ξυναγείροντας τὰ
 χρήματα, εἴτα παρὰ τὴν ἀπολαύσασθαι αὐτῶν καλεσμένους,
 ὑφ' ὧν εἶπον, ὀπιόντων ἀγγέλων τε καὶ ὑποθηρετῶν
 χά. ὁρᾷ πάντας ταῦτα, καὶ παρὰ ἐμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ,
 τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον, ἢ τί ἐκείνός ἐστι, ὃ ἐ-
 ρέμενοι ἀνανακλῆσιν. Εἰ μὲν γὰρ τὰς βασιλείας ἰδὼν
 τις αὐτῶν, οἵπερ' εὐδαιμονέσεται εἶναι δοκῶσιν, ἔξω
 τῷ ἀβεβαίῳ, καὶ ὡς φῆς, ἀμφιβόλῳ τῆς τύχης,
 πλείω τῶν ἡδίων τὰ ἀνιερὰ εὐρήσει παρὰ τὸν αὐ-
 τῶν

emoriendū esset, minus angeretur. Nūc autē quia presenti rerū statu vsuros se perpetuò sperant, cū minister aut vocarit, aut abducere fuerit conatus, irretitos vel febre, vel tabe, stomachantur, & ducenti renituntur, propterea sanè, quod abstrahendos se à bonis presentibus ne expectarint quidem. Sed enim quid non faceret ille, qui domū magno studio adificando operarios urget, si intellexerit eā quidem finem habiturā, ipsum autē se, cū iam fastigium imposuerit, discessurū, domo ita relicta heredi, ut is fruatur, ipse autem miser ne semel quidem in ea cœnet? Iam qui stirpe virili auctus, cōiunio excipit amicos, patris nomen, nempe suum, puero imponit, si præsciret puerum septem annos natū, emoriturum, nunquid ob prole tibi videretur gaudio ferri tam immodico? Verū in causa est quod in eum quidem intuetur, cui in filio res prosperè cadunt, cui patrē esse cōtingit, vel athleta, vel eius, qui vicerit Olympia: vicinum autē, qui natum cremādum effert, non inspicit, neq; nouit, quo funiculo quamq; tenui sibi sit suspensus. Quin et eorum, qui de finibus digladiantur, quanta sit turba vides, & quā multi coaceruent pecunias, qui tamen antequā ipsis frui liceat, ab imminentibus, quos dixi, tum nūciis, tum ministris auocantur. CHA. Video isthac omnia, & mecum ipse cogito, quidnā incundū eis in vita sit, aut quid tādē sit illud, quo spoliati tantoperè stomachentur. MER. Quin etiā si ipsorum reges, quos vel omniū felicissimos esse apparet, introspeciat quispiā diligēter, nimirū præterquā quod in stabili & ancipiti fortune ludo iactantur.

τοῖς, φόβος καὶ παραχάς, καὶ μῖση, καὶ ὀπιβλαὰς,
 καὶ ὀργὰς, καὶ κατακείας. τέτοις γὰρ ἅπαντες
 ζύνεισιν. ἐὼ πένθη, καὶ νόσους, καὶ πᾶθη, ἐξ ἰσουλ-
 μίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν. ὅπως δὲ τὰ τέ-
 των πονηρὰ, λογίζεσθαι καμρὸς οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν
 αὐτῶν εἴη. Χάρ. ἐφέλω γοῦν σοι ὦ Ερμῇ εἰπεῖν, ὅπ-
 νι εἰσκέμαι μοι ἐδιδόξαν οἱ ἀνθρώποι, καὶ ὁ βίβ-
 ἅπας αὐτῶν. ἡδὴ ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι
 ἐθεάσω ὑπὸ κρηνῶ τινι καταρράττοντι ἀνισταμέ-
 νας, τὰς φυσαλλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγεί-
 ρεται ὁ ἀφρός; ἐκείνων τοίνυν αἱ μὲν τινες μικραὶ
 εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖται, ἀπέσβησαν. αἰδῶ
 ὅτι πλέον διαρκῆσι, καὶ παροχωρεσῶν αὐταῖς
 τῶν ἄλλων, αὐταὶ ὑπερφυσώμεναι ἐς μέγιστον
 ὄγκον αἴρονται. εἴτα μὲν τοι κακῆναι πάν-
 τως ἐξερράγησάν ποτε. εἰ γὰρ οἷόντε ἄλλως γε-
 νέσθαι. τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίβ. ἅπαντες ὑ-
 πὸ πνεύματι ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν μείζους,
 οἱ δὲ ἐλάττους, καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσιν, καὶ
 ὠκύμορον τὸ φύσημα, οἱ δὲ ἅμα τῷ ζυγεῖναι ἐ-
 παύσαντο. πᾶσι δὲ ἐν δόπορραγῆναι ἀναγκαῖον.
 Ερμ. εἰδὲν Χεῖρον συ τῷ Ομήρῳ εἰκασας ὦ χά-
 ρων, ὅς φυλοῖς τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ. Χάρ. καὶ
 οἷς φιλοτιμῶνται πρὸς ἀλλήλους ἀρχῶν πέρι, καὶ
 τιμῶν, καὶ κλήσεων ἀμειβόμενοι, ἅπερ ἅπαντα
 καταλιπόντας αὐτὰς, διεθήσει ἓνα ὀβολὸν ἔχον-

tur, innenerit eis inherere tristitia longè plura incundis: tot timoribus, tot turbis, tot odiis, tot insidiis, tot iris, tot adulationibus miseri illi innoluuntur. Pratermitto & luctus, & morbos, tum & affectus, qui ex aquo tum vulgo & his dominantur, usq; adeò ut nò minoris fuerit et temporis et negotij, horum hic recensere mala, quam & priuatorum. CHAR. Tibi ergo, ô Mercuri, dicere völd, cuinam mortales similes mihi videantur, atque horum vita omnis. Vidistin' aliquando bullas illas in aqua, torrente aliquo cū strepitu scaturiente, existētes? Tumores illos inflatos dico, quibus cogitur spuma. harum sanè quadam sunt parua & exiles, qua statim dissoluta euanescent. alia verò diutius durant, atque aliis ad se coactis vehementer inflantur, ac in maximum surgunt tumorem. Tandem & ha dissoluuntur omninò, pereuntq;. Neque enim secus fieri poterit. Hac tibi hominum vita. singuli flatu tumescunt, ita ut alij sint maiores, alij autem minores: postremò alij quidem momentaneam, moxque deficientem sentiant inflationem, alij verò prius deficiant, quàm omninò constituentur. At omnes destrui & euanescere necesse est. MERCUR. Nihil tu quidem infelicius hominum naturam similitudine expressisti, quàm vel ipse Homerus, qui uniuersum mortalium genus arborum foliis comparat. CHAR. At cum tam fragilis sit eorum conditio, vides tamen, ut inter se auidè contendant pro imperiis, pro honoribus, possessionibusque cer-

n 2

tando,

τας, ἥκειν παρ' ἡμᾶς· βάλει ἔν' ἐπέειπερ ἐφ' ὑ-
 ψηλῷ ἐσμεν, ἀναβοήσας παμμέγεθες, παρανέ-
 σω αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων,
 ζῆν δὲ, αἰεὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχον-
 τας, λέγων: ὦ μάταιοι, τί ἑσπεύετε ἀπὸ
 ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες. ἔγὰρ ἐς αἰεὶ βιώσε-
 σθε. οὐδὲν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν αἰδιδίον ἐστίν. ἔθ' ἂν
 ἀπάγοι τις αὐτῶν τι ζῦν αὐτῷ ἀποθανών. ἀλλ'
 ἀνάγκη τὸν μὲν γυμνὸν οἴχεσθαι, τὴν οἰκίαν δὲ
 καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον αἰεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ
 μεταβάλλειν τὰς δαειότας. εἰ ταῦτα, καὶ τὰ
 τοιαῦτα ἐξ ἐπηχέας ἐμβοήσῃμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν
 οἶε μέγα ὠφελήσῃναι τὸν βίον, καὶ σωφρονεσέ-
 ρεσθαι ἀνέεσθαι παραπολύ; Εἰρη. ὦ μακάριε, οὐκ
 οἶδα ὅπως αὐτὰς ἡ ἀγνοία, καὶ ἡ ἀπάτη δια-
 τεθείκασιν, ὥς μήδ' ἂν τρυπάνῳ ἐν διανοιχ-
 θῇναι αὐτοῖς τὰ ὦτα, τοσούτῳ κηρῷ ἔδυσαν αὐ-
 τὰ, οἷόνπερ Ὀδυσσεὺς τὰς ἐπάρχεας ἔδρασε δῖεος
 τῆς Σειρήνων ἀκροάσεως· πόθεν ἔν' αὐτοῖς ἐκείνοι δι-
 νηθεῖεν ἀκῆσαι, ἣν καὶ σὺ κεκραγὼς διαρρά-
 γῃς; ὅπερ γὰρ παρ' ὑμῖν ἡ λήθη δύνανται, τὰτο
 ἐνταῦθα ἡ ἀγνοία ἐργάζεται. πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐ-
 τῶν ὀλίγοι ἔσπερα δαειόμενοι τὸν κηρὸν ἐς τὰ
 ὦτα, πρὸς τὴν αἰλήθειαν ἀποκλίναντες, οὐδὲ
 δι-

tando, cum tamē ipsos, uniuersis his post se relictis, unico tantum obolo instructos ad nos venire oporteat. Vis igitur, quoniam in edito consistimus loco, quam possum magna voce acclamando eos adhorter: primū quidem, ut à conatibus & stultis & vanis abstineant: deinde ut mortem semper præ oculis habētes, hunc vitæ cursum transigant, in hanc sententiā verba proclamans: ô stulti, quid tanto studio in his rebus molimini? desistite à laboribus, neque enim perpetuò vine-
tis. Nihil ex his, quæ hîc præclara habentur, perpetuum est, nec aliquid istorum, cum moriendum est, secum auferre quispiā poterit. Quin necesse est hominem quidem (quisquis is tandem fuerit) nudum abire, domum autem atque agrum, & aurum, in aliorum transire manus, semperq; dominum mutare. Hac atq; eiusmodi alia, si, unde exaudiri possint, ipsis inclamarem, annon putas vitæ eorum magna fore vilitati, ita, ut etiam prudentiores longè inde fieri queant. MER.
ô beate, nescis quantoperè eos tum ignorantia, tum error occupauerit, adeò ut eorum aures, ne terebro quidem amplius aperire queas, tanta obthurarunt cera, haud aliter ac sociorum aures et Ulysses veritus ne Sirenum cantus exaudirent. At quinam audire potuerint, etiamsi vocem in tantum intēdas, ut rum-
paris? Nempe quod apud vos obliuionis fons potest, idem hîc præstat ignorantia. Quanquam sunt in eis & pauci quidem, qui quoniam ceram in aures non accipiunt, ad veritatem ipsam declinant, atque in-

διεδорκότες ἐς τὰ πράγματα, καὶ καταγνωσάμενοι
 οἷά ἐστιν. Χά. ὅτε ἐν σκείνοις γῆν ἐμβοήσασμεν; Ερ.
 περιττὸν τῷτο λέγειν πρὸς αὐτὰς αἰῶσιν. ὁρᾷς ο-
 πως δὲ τοσάντες τῶν πολλῶν, καταγελῶσι τῶν γηνο-
 μένων, καὶ ἑδραμῇ ἑδραμῶς ἀρέσκοντα αὐτοῖς, ἀλ-
 λά διηλοῖ εἰσι δρασμὸν ἤδη βελεύοντες παρ' ὑμᾶς
 ἀπὸ τῆ βίης; καὶ γὰρ καὶ μισῶντα ἐλέγχοντες αὐ-
 τῶν τὰς ἀμαθίας. Χά. εὖ γε ὦ γεννάδιαι. πλὴν
 πάνυ ὀλίγοι εἰσιν ὦ Ερμῇ. Ερ. ἱκανὸν καὶ ἔτοι. ἀλλὰ
 κατίωμεν ἡδὴ. Χάρ. ἐν ἐπὶ ἐπὶ θέν εἴφηναι ὦ Ερμῇ,
 καὶ μοι δείξας αὐτὸ, ἐντελῇ ἔσθ' ἡμῶν περιήγησιν πι-
 πτηκῶς, τὰς δὲ ποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα κατα-
 τεύτῃς, θεάσομαι. Ερμ. ἡ γὰρ ὦ Χάρων, καὶ τύμ-
 βος, καὶ ταΐφες, καλῶσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ
 τῶν πόλεων σκῆνα τὰ χώματα ὁρᾷς, καὶ τὰς στή-
 λας, καὶ πυραμίδας; σκῆνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ
 σωματοφυλάκιά ἐστι. Χάρ. τί ἐν σκείνοις σε φανέ-
 τες λίθες, καὶ χρίσι μύρω; οἱ δὲ, καὶ πυρὸν ἡρώων
 πρὸ τῶν χωμάτων, καὶ βέδρον πινὰ ὀρυζάντες,
 καί τις τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δειψῶνα, καὶ αἷς τὰ ὀ-
 ρυγματὰ οἶνον, καὶ μελίκρατον, ὥς γῆν εἰπάσαι, ἐγ-
 χέουσιν. Ερμ. ὅτε οἶδα ὦ Πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τὰς
 ἐν ἡδὴ. πεπιστεύκασι δ' ἐν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπ-
 μένας κατὰ τὸν δειπνεῖν μὲν ὡς οἶοντε πρὸς τὸν
 νας τὴν κνίσαν, καὶ τὸν καπνὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τῆ
 βέδρου

ipsis rebus cernentes acutum, quales sint agnoscant.

CHAR. Vel illis ergo solis acclamarem. MERCVR,

Supernacaneum fuerit, ea qua sciunt ad eos dicere.

Vides quomodo à vulgi turba semoti rideant, qua

alijs facitarent, & neutiquam conueniat ipsis cum

vulgo, adeò ut iam appareat ipsos fugam è vita ad

nos adornare. Verùm omnibus odiosi sunt, eo quod

istorum imperitiam redarguant, CHAR. Belle, ò gene-

rosi vos, tamen si pauci. MER. Vel hos esse fuerit satis.

Sed nunc descendamus. CHAR. Unum adhuc discere

desiderium est, quod ubi docueris, perfectam sanè

doctrinam dederis. Nam contueri gestio, in qua

cadauera reponant, dum in terram defodiunt.

MERCVR. Sepulchra, conditoria & monumen-

ta hac vocant, ceterùm tumulos illos ante urbes

vides, tum columnas, & pyramides. Omnia illa

mortuorum sunt receptacula, cadaverumque custo-

die. CHAR. Quid ergo saxa illa coronant unguen-

toque inungunt? alijs præ tumulis constructo rogo,

ac fovea effossa, sumptuosas illas excurrunt cœnas, &

vinum mulsamque aquam (quantum coniecturis

assequi possum) in ipsas foveas infundunt. MER-

CVR. Equidem ignoro, ò Portitor, quid hac ad eos

qui apud inferos agunt. Verùm illis persuasum est,

umbras ab inferis reduces cœnare quidem, utcun-

que liceat, circum nidorem, ac fumum volitando,

bibere autem è foveis aquam mulsam. CHAR. Il-

βόθρε τὸ μελίκρατον. Χά. ἑκείνης ἔτι πίνειν ἢ ἐοδί-
 ειν, ὧν τὰ κρανία ξυρόταται· καὶ τοὶ γελοῖός εἰμί σοι
 λέγων ταῦτα, ὅσημέραι κατὰγοντι αὐτὲς. οἶδ' ἔν ἐι
 δύναντ' αὖ ἔτι ἀνελθεῖν ἅπαξ, ὑποχθόνιοι γενο-
 μένοι; ἐπεὶ τοὶ καὶ παγγέλοια αὖ ὧ Ἑρμῇ ἔπαχον,
 σὺ δ' ὀλίγα πρᾶγματ' ἔχων, εἶδεις μὴ κατὰγειν μό-
 νον αὐτὲς, ἀλλὰ καὶ αὐτὴς ἀνάγειν πιομένους. ὦ μά-
 ταιοι, τῆς ἀνοίας, σὺ δ' εἰδότες ἡλίκοις ὅροις διακέκρι-
 ται τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ ζώντων πρᾶγματά, καὶ οἷα
 παρ' ἡμῖν ἐστὶ. καὶ ὅτι κάτθαν' ὅμως ὅ, τ' ἄτυμβος
 ἀνὴρ ὅς' ἔλαχε τύμβου. ἐν δ' ἱὴ πρὸ Ἰρ^ο κρείωντ'
 Ἀγαμέμνων. Θερσίτη δ' ἰσ^ο θέπιδ^ο παῖς ἠὲ κό-
 μοιο. πάντες δ' εἰσὶν ὅμως νεκρῶν ἀμνηνὰ κάρη-
 να. γυμνοὶ τε ξηροὶ τε κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Ἑρ-
 Ηράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὀμηρον ἐπᾶντλεις. ἀλλ' ἐ-
 πείπερ ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δεῖξαι τὸν τ^ο Ἀχιλ-
 λέως τάφον. ὁρᾷς τὸν ὅππῃ τῇ θαλάττῃ; Σίγειον μὲν
 ἑκείνο τὸ Τρωϊκόν, ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέταπται ἐν
 τῷ Ροιτείῳ. Χά. ὦ μεγάλοι ὦ Ἑρμῇ οἱ τάφοι. τὰς πό-
 λεις, τὰς ἐπησίμους ἤδη δειξόν μοι, ἃς κάτω ἀκρό-
 μεν. τὴν Νῆον, τὴν Σαρδαναπάλιν, καὶ Βαβυλῶνα,
 καὶ Μυκῆνας, καὶ Κλεωνάς, καὶ τὴν Ἰλιον αὐτῇ. πολλὰς
 γὰρ μέμνημαι διαπορθμεύσας ἑκάστη, ὡς δέκα ὀ-
 λων ἐτῶν μὴ δὲ νεωλκῆσαι, μὴ δὲ διαψύξαι τὸ σκα-
 φίδιον. Ἑρ. ἡ Νῆος μὲν ὧ πορθμεῦ ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ

los adhuc bibere, vel esitare. quarum caluaria sunt aridissima? Atqui ridiculum est me tibi hac dicere, qui, quod quotidie ipsos deducas, probè nosti an ubi semel terram subierint, denuò velut postliminio iure ad superos remeare queant. Quin & ipse maximè ridicula paterer tot negotiis occupatus, si eos traiciendo non deducere solum, sed reducere oporteret, si quando vellent bibere. O stulti, quæ est hac amentia? Non scitis, quàm latè distantibus finibus viuientium, & mortuorum res sunt seiunctæ, quoquo pacto serēs habeant apud nos. Ubi mortuus est, aquè tumulū, qui nescit honorem, & qui sortitur spectandi funera saxi. Atqui honor vnus adest, & regi Agamemnoni, & Iro, Thersitæ, & similis Thetidos formosus Achilles. Unde iam pariter sicca nudaque pererrant Asphodeli campos confractō vertice cunctæ. *MERCVR.* *Papa, quàm multa ex Homero hauris. Sed quia me submonuisti Achillis sepulchrum tibi volo indicare. Vides illud quod prope mare situm est, illic Troianum est Sigeum, è regione autem conditus est Ajax in Rætæo.* *CHAR.* *Non magnifica, neque insignia sunt monumenta. Verum celebriores vrbes mihi commōstra, de quibus infernè tam magnifica audimus. Ninū scilicet Sardanapali urbem Babylonem, Mycenæ quoque, tum & Cleonæ simul, & Ilium ipsum. nam illinc oriundos multos memini traicere, adeò vt totis iam decem annis neque nauem subduxerimus, neque ea interim refrixerit.* *MER.* *Ninus quidem, ô Porti-*

ἔδ' ἔν' ἰχθυῖ' ἐπὶ λοιπὸν αὐτῆς, ἔδ' αὖ εἶπ' ὅπ' ὅτ' ἦν.
 ἡ βαβυλῶν δ' ἔσσι σκείνη ἐστίν, ἡ εὐπυργῶ, ἡ τὸν
 μέγαν περίβολον. ἔμετ' ἀπολὺ καὶ αὐτὴ ζήτηθησ-
 μένη, ὥσπερ ἡ Νῆν' ὦ. Μυκῆνας δ' ἔσσι καὶ Κλεωναὶς αἰ-
 χύνομα δ' εἰζάέ σοι, καὶ μάλιστ' Ἰλιον. Δοτοπνίξ' ἔσσι
 γὰρ δ' οἷδ' ὅτι τὸν Ὀμηρον κατελθὼν ἴππ' ἐτῇ μεγα-
 ληγορέῃ τ' ἐπ' ὧν. πολλὴν ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν δι-
 δαίμονες, νῦν δ' ἐτεθνήκασι, καὶ αὐταί. Δοτοπνήσκει-
 σι γὰρ ὡς πορθμεῦ, καὶ πόλεις, ὥσπερ αὐτρωποι. καὶ
 τὸ παραδοχότερον, καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχ' ἔν' ἔδ' ἔ-
 τάφ' ὦ ἐν Ἀργεὶ ἔλα καταλείπεσαι. Χά. παπαὶ τῶν
 ἐπαίνων Ὀμηρε, κ' ἰῶν ὀνομάτων, Ἰλιον ἰρήν, καὶ εὐερί-
 γμιν. καὶ εὐκρίμενα Κλεωναί: ἀλλὰ μεταξὺ λόγων,
 τίνες εἰσὶν οἱ πολεμῶντες σκείνοι, ἢ ὑπὲρ τίν' ὦ ἀλ-
 λήλ' ὀφονεύουσιν; Ερ. Ἀργεῖος ὄρα' ὡς Χάρων. καὶ
 Λακεδαιμονίης, καὶ τὸν ἡμιθνήτ' σκείνον στρατηγὸν
 Ὀθρυάδην, τὸν ἐπιγράφοντα, τὸ πρόπαγον τῷ αὐτῷ
 ὀνόματι. Χά. ὑπὲρ τίν' ὦ δὲ αὐτοῖς ὡς Ἑρμῇ ὁ πολε-
 μεῖ; Ερ. ὑπὲρ τῆς πεδίας αὐτῆς, ἐν ᾗ μάχονται. Χά.
 ὡς τῆς ἀνοίας, οἷγε σὺ κ' ἴσασιν ὅτι καὶ ὅλην τὴν Πελο-
 πόννησον ἕκαστ' αὐτῶν κλήσονται, μόγις αὖ πεδι-
 αῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τῆς Αἰακῆς. τὸ δ' ἔπεδον
 τῆς τοῦ ἄλλοι γεωργήσας, πολλάκις ἐκ βά-
 θρων τὸ πρόπαγον ἀνασπᾶσιντες τῷ ἀρότρῳ. Ερμ.
 ἔγω μὲν παύσ' ἔσοι. ἡμεῖς δὲ κ' ἐκταβάντες ἡδύη, καὶ
 κατὰ

tor, iam est eversa, ita ut ne vestigium eius sit reli-
quum, neque ubi sita fuerit olim, facile dixeris. Baby-
lon autem tibi illa est tot turibus bene munita, quæ
magno illo ambitu est septa, haud ita multò post et ip-
sa desideranda, quemadmodum nunc Ninus. At
Mycenas & Cleonas me sanè commonstrare pudet,
omnium verò maxime Ilium. Nam ubi descenderis,
sat scio, præfocâris Homerum, propterea quod tam ma-
gnificis versibus has nugas decantare non erubuerit.
Verantamen & quondam extiterunt felices, nunc au-
tem mortua sunt & ipsæ: Urbes enim, ô Portitor, per-
inde ac homines emoriuntur, & quod longè mirabi-
lius, solidi etiam fluvij, ita ut Inachi ipsius in Argo
ne monumentum quidem reliquum appareat. CHA.
Uah, quæ laudes Homere, quamque superba nomi-
na: Ingens Ilium, ac mœnibus amplum. Tum structæ
belli Cleonæ. Sed interim dum fabulamur, quinam
illic dimicant, & quæ pro re se mutuo cedunt? MER.
Argivos vides & Lacedæmonios, ô Charon, atque
semimortuū imperatorem Othryadem suo ipsius no-
mine trophæum inscribentem. CHA. At pro quo eis est
pugna? MER. Pro eo ipso agro, in quo pugnant.
CHA. ô hominum amentia, qui haud sciunt se, eti-
amsi nunc quisque eorum totum Peloponnesum possi-
deat, unius tamen vix pedis locum ab Æaco accep-
turos. Campum autem aliàs alij colēt, sæpè etiam hoc
trophæo per aratrum reuulso. MER. Hac quidem
hoc modo se habebunt. At nos iâhinc descēdamus, ac

κατὰ χώραν ὄψετήσαντες αὐθις τὰ ὄρη, ἀπαλλα-
 τώμεθα, ἐγὼ μὲν κατὰ ἐσάλλω, σὺ δὲ ὅππῃ τὸ πορθ-
 μεῖον, ἥξω δὲ σοι μετ' ὀλίγον, καὶ αὐτὸς νεκροσολῶν.
 Χά. εὖ γε ἐποίησας ὦ Ερμῆ. εὐεργέτης αἰεὶ ἀναγεγρα-
 ψή, ὠνάμην δὲ ἔτι διὰ σὲ τῆς δόποδ' ἡμίας. οἷά ἐστι τὰ
 τῶν καθοδισιμόνων ἀνθρώπων πρᾶγματα, βα-
 σιλεῖς, πλύνθῃ χρυσῇ, ἐκατόμβαι μά-
 χαι. χάρων ☉ δὲ οὐ-
 δεῖς λόγ ☉.

T E A O Σ.

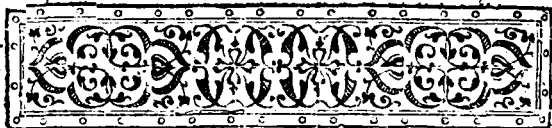
montibus his in suas sedes repositis, regrediamur, ego quidem, quò sum ire iussus, tu verò ad naucem. Equidem paulò post veniam, & ipse tibi umbrarum gregem mecum adducens. CHA R. Probè fecisti, ò Mercuri, atque in eorum album adscriberis, à quibus beneficio me affectum perpetuo me agnoscam; quandoquidem tua ope in hac peregrinatione plurimum sum adiutus. O qualia infelicium hominum studia. Reges, lateres aurei, magnifica sacrificia, praelia, Charontis autem nulla habetur ratio.

F I N I S.

LVCIANA.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΩΝ ΒΙΒΛΙ-

ΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΥΠΝΙΟΥ,

ΗΤΟΙ ΒΙΟΣ ΛΟΥ-

ΚΙΑΝΟΥ.

Αρὶς μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοι-
 τῶν, ἥδη τὴν ἡλικίαν πρὸς ἑξήκοντα ἔτη. ὁ δὲ πατὴρ ἐ-
 σκοπεῖτο μετὰ τῶν φίλων ὅ, τι καὶ διδάξαιτό με.
 τοῖς πλείοσις ἔνδοξε ποιεῖν, καὶ πόνος πολλοῦ,
 καὶ χρόνος μακρὸς, καὶ δαπάνης ἔσμικρᾶς, καὶ τύχης
 δεῖσθαι λαμπρᾶς. τὰ δὲ ἡμέτερα, μικρὰ τε εἶναι, καὶ
 ταχεῖαν ἵνα τὴν ἑπικερίαν ἀπαυτεῖν. εἰ δὲ ἵνα
 τέχνην ἴδωμ θαναύσων τέτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶ-
 τον εὐθύς αὖ αὐτὸς ἔχεν τὰ ἀρκούντα παρὰ τῆς τέχ-
 νης, καὶ μηκέτι οἰκίσσῃ εἶναι, τηλικῶτον. ὅσα εἰς
 μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων αἰετὸν
 γιγνόμενον. Δευτέρως ἔν σκέψεως ἀρχὴ πρὸς τέτη, τίς
 ἀρί-

LVCIANISA-
MOSATENSIS DIA-
LOGORVM LIBER
secundus.

DE SOMNIO, SEV
VITA LVCIANI.

DEsieram nuper in ludum ire, factus iam a-
te adolescens, cum pater una cum amicis con-
siliū capiebat, quamnam artem, potissimum mihi
discendam proponeret. Plerisque igitur videbatur
humanitas, seu literarum studium & labore multo,
& tempore longo, & sumptu non exiguo, denique &
fortuna quadam indigere. nostras autem res cum
paruas esse et modicas, tum verò celere quoddam au-
xilium postulare. Quod si igitur artem aliquam me-
chanicam didicissem, fore, ut principio statim ab ipsa
arte, necessaria vite comparare possem, neque necesse
haberem ad eam aetate iam prouectus, domi deq; pater-
na mensa viuere: sed non multò post etiam ipsum pa-
trem exhilaraturum esse me, referendo domum semper
aliquid ab arte quasitum. Alterius itaq; consultatio-
nis

ἀρέσῃ τῶν τεχνῶν, καὶ ῥᾷσῃ ἔκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ
 ἐλευθέρῳ πρέπῃσαι, καὶ πρὸ χειρὸν ἔχῃσαι τὴν χο-
 ρηγίαν, καὶ διαρκῇ τὸν πόρον. ἄλλὰ τοίνυν ἄλλην ἐπα-
 νέντος, ὡς ἕκαστος, γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ
 πατὴρ εἰς τὸν θεῖον ἀπιδὼν, (παρὲν γάρ ὁ πρὸς μη-
 τρὸς θεῖος, ἀρετὴ ἐρμολυφῶς εἶναι δοκῶν,
 καὶ λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα δοδοκίμοις) ἔθρῆς,
 εἶπεν, ἄλλην τέχνην ἐπικρατεῖν, σὲ παρόντος. ἀλ-
 λά τῷτον ἄγε, δείξαις ἐμὲ, καὶ δίδασκε παραλαβὼν
 λίθων ἐργάτῃ ἀγαθὸν εἶναι καὶ σωμαρμωσὴν, καὶ ἐρ-
 μογλυφέα. δύνάταί γάρ καὶ τῷτο, φύσεώς γε, ὡς
 οἷοιτά ἔχων διεξιῶς, ἐτεκμαίρετο διὰ τῆς ἐκ τῷ κη-
 ρῆ παιδίαίς. ὁπότε γὰρ ἀφειθεῖν ὑπὸ τῶν διδα-
 σκάλων, ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ
 καὶ νῆ Δί' ἀνθρώπους, ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς ἐ-
 δόκεν τῷ πατρὶ. ἐφ' οἷς παρὰ μὲν τῶν διδασκάλων
 πηληγάς ἐλάμβανον. τότε δὲ ἐπαίνῃ εἰς τὴν εὐφυΐ-
 αν καὶ ταῦτα ἦν. καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐπί-
 διαι, ὡς ἐν βραχεῖ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐ-
 κείνης γε τῆς πηλαστικῆς. ἅμα τε ἐν ὀπιτήδῃ ἐδό-
 κει ἡμέρα τέχνης ἐνάρχεσθαι, καὶ γὰρ παρεδεδόμην
 τῷ θεῷ, μὰ τὸν Δί' ἐσφόδρα τῷ πρᾶγματι ἀχθό-
 μεν. ἀλλὰ μοι καὶ παιδιὰν τινα οὐκ ἀτερπῇ ἐδόκει
 ἔχειν, καὶ πρὸς τὰς ἡλικιώτας ἐπίδειξιν, εἰ φαι-
 νοίμην θεῶς τε γλυφῶν, καὶ ἀγαλμάτια τινα μικρὰ

nis caput propositum est, quanam ars et optima, et ad discendum facillima, & homine libero maximè digna foret: deinde & minori sumptu, atq; instrumento egeret, multū autem & sufficientem quæsum suppeditaret. Proinde alio aliam laudante, prout quisq; animo affectus, aut usu expertus erat, pater ad auunculū aspiciens (aderat. n. is quoq; statuarius tū habitus optimus, & poliendo marmore inter præcipuos laudatus) minimè fas, inquit, est, aliam artē prævalere, te præsentē. Sed hunc (meq; demonstrabat) abduc tecum, & doce lapidum artificem probum, et eorundem compositorem ac statuarium nobis esse. Poterit enim & hoc, natura, ut scis, proditus felici. Fecerat autem hanc de me coniecturam pater, ex ludicris à me aliquando è cera confectis. Quando enim à præceptoribus dōmum dimittebar, abradēs ceram, nunc boues, nunc equos, interdum per Iouem, & homines, fingebar, non omnino ineptē, ut tum videbar patri. Ob quæ à præceptoribus quidem plagas accipere solebam, ad probandam autē ingenij dexteritatem, hac quoque tum in parte laudis ducebantur. Atque adeò bonam ex eo spem de me omnes concipiebāt, ut qui breui adeò artem hanc, secundū fingendi illam facilitatem, perdiscere possē. Igitur simul atq; idonea dies videbatur esse auspicianda artis, ipse tradebar auunculo, non admodum, per Iouē, inique aut grauiter ferens. Sed mihi etiam lusus quendam non insuauem ipsa res videbatur habere, & apud æquales ad ostentationem & laudem valere, si & Deos sculperet, & parua quadā simulachra,

cum

καλασκευάζων ἐμαυτῷ τε, καὶ κείνοις, οἷς προηρέμην,
 καὶ τότε πρῶτον ἐκείνο, καὶ σύνηφες τοῖς δρχομένοις
 ἐγίνετο. ἐγκοπέα γάρ τινά μοι δὲς ὁ θεῖος ἐκέλευ-
 σέ μοι ἡρέμα καθεκείσθαι πλάκους, ἐν μέσῳ κειμένης,
 ἐπειπὼν τὸ κοινόν, Ἀρχὴ δέ τοι ἡμῖσι πάντος. σκλη-
 ρότερον δὲ κατενεγκόντ' ὅτ' ὑπὸ ἀπειρίας, κατεά-
 γη μὲν ἢ πλάξ. ὁ δὲ ἀγανακτήσας, σκυτάλην πινὰ
 κειμένην πηλίσιον λαβὼν, ἔπρᾶως, ἔδ' ἐπροτρεπί-
 κῶς μὲ κατήρξατο, ὥς τε δάκρυά μοι τὰ προίμια
 τῆς τέχνης. δποδράς ἔν' ἐκείθεν, ὅτ' ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀ-
 Φικνῆμαι συνεχῆς ἀνολολύζων, καὶ δπλακρύων τὰς
 ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως, καὶ διηγῆμαι τὴν σκυτά-
 λην, καὶ τὰς μῶλωπας ἐδείκνυον, καὶ κατηγόρουσι
 πολλὴν πινὰ ὠμότηα, προθεῖς ὅτι ὑπὸ Φθόνου ταῦ-
 τα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλωμαι κατὰ τὴν τέχ-
 νην. ἀγανακτισσαμένης δὲ τῆ μητρὸς, καὶ πολλὰ τῷ ἀ-
 δελφῷ λοιδορησαμένης, ἐπεὶ νύξ ἐπῆλθε, κατέδαρ-
 θον, ἐπὶ ἐν δπλακρῷ, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην ἐννοῶν. Μέχρι
 μὲν δὴ τῶτων, γελάσιμα, καὶ μεισακιδώδη τὰ εἰρη-
 μένα. τὰ μετὰ ταῦτα δὲ, σὺκέτι εὐκαταφρόνητα, ὧ
 ἄνδρες ἀκέσεται, ἀλλὰ καὶ πάνυ Φιληκόων ἀκρο-
 ατῶν δεόμενα. ἵνα γὰρ καθ' ὅμηρον εἶπω, θεῖός μοι
 ἐν ὕπνῳ ἦλθεν ὄνειρος, ἀμβροσίην διὰ νύκτα, ἐναρ-
 γῆς ἔτως, ὥς τε μῆδ' ἐν δπολείπεσσι τῆς ἀληθείας.
 ἐπιγῆν καὶ μετὰ τοσῶτον χρόνον τάτε χήματά μοι

tum mihi, tum illis, quibus vellem, adornare possem. Ac tum primum quidem illud, quod et incipienti usu venire solet, accidebat. Caelum enim quoddam auunculus mihi tradēs, paulatim tabulam lapideam, qua in medio posita erat, contingere, atq; artem auspicari iubet, tritum illud admonēs. Dimidium facti qui cepit habet. Ceterum durius impingente me prae imperitia, tabula frangitur. auunculus autem indignatus, et scuticam quādam propē iacentem corripiciens, nequaquam mansuetē, aut uti adhortantem decebat, excepit, atque initiauit me, ita ut mox in lachrymas pro-amium artis mihi verteretur. Ausugiens igitur inde domum redeo, continueq; ululando, & lachrymis oculos opplendo commemorabā scuticam, demonstrabam vibices, nimiamq; illius crudelitatem accusabā: hoc quoq; addens quod invidia quadam ista fecisset auunculus, videlicet metuēs, ne se in arte superarem. Irascente itaq; matre, et multa fratri conuitia faciente, posteaquam nox supervenit, dormiui, plenus adhuc lachrymarum, totamq; noctem cogitabundus iacens. Atq; hactenus quidem, quae diximus, ridicula pueriliaque sunt: quae verò deinceps audietis, nequaquam contemnenda sunt, o viri, sed quae admodum auscultādi cupidos auditores quoq; requirant. Nam, ut iuxta Homerum dicam, Venere mihi diuino somnia nutu Almam per noctem, ita clara & manifesta, ut nihil ab ipsa veritate distarent. Adhuc igitur etiam post tantum temporis intervallum, & habitus eo-

τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, καὶ
 ἡ φωνὴ τῶν ἀκχοθέντων ἐναυλῶ. ἔτω σαφῆ πάν-
 τα ἦν. Δύο γυναῖκες λαβόμεναι τῇν χερσὶν εἰλκόν με
 πρὸς ἐαυτὴν ἑκατέρω μάλα βιάως, καὶ καρτερώς.
 μικρὲ γὰρ με διεσπάρσαντο πρὸς ἀλλήλας φιλοπι-
 μέμεναι. καὶ γὰρ ἄρτι μὲν αὐτὴ ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ
 παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχέ με. ἄρτι δὲ αὐτὴ αὐτῆς ὑπὸ τῆς
 ἑτέρας εἰχόμεν. ἐβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρω. ἡ
 μὲν ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκλήσθαι βόλοιο. ἡ δὲ ὡς μά-
 τιν τῶν ἀλλοτρίων ἀντιποιοῖτο. ἦν δὲ ἡ μὲν ἐργατική,
 καὶ ἀνδρική, καὶ αὐχμηρὰ τινὲ κόμην, τῷ χεῖρε τύλων
 ἀνάπλεως, διεζωσμένη τὴν ἐσθῆτα, πτάνη καταγέ-
 μισαι, οἷος ἦν ὁ θεῖος, ὅποτε ξέοι τὰς λίθους. ἡ ἑτέρα
 δὲ μάλα εὐπρόσωτος, καὶ τὸ σχῆμα εὐπρεπὲς, καὶ
 κόσμιος τινὲ ἀναβολήν. τέλει δὲ ἐν ἐφιασί μοι
 δικάζειν, ὅποτε βελομένην σπῶειν αὐτῶν. προ-
 τέρα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρώδους ἔλεξεν. ἐγὼ,
 φίλε παῖ, ἐρμολυφικὴ τέχνη εἰμὶ, λιὼ χθες ἤρξα
 μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι, καὶ συγγενὲς οἴκοθεν. ὅτι, γὰρ
 πάππος σὺ, εἰπῶσαι τὸν ὄνομα τῆ μητροπάτρως,
 λιθοξόος ἦν, καὶ τῷ θεῷ ἀμφοτέρω, καὶ μάλα εὐδο-
 κιμεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ θέλοις λήρων μὲν καὶ φλη-
 νάφων τῶν παρὰ πάσης ἀπέχεσθαι, δείξασα τινὲ
 ἑτέραν ἐπεσθαι δὲ, καὶ σπνοικεῖν ἐμοὶ, πρῶτα μὲν θρέ-
 ψη γεννικῶς, καὶ τὰς ὥμους ἔξοις καρτερὰς, φθόνος δὲ

rum, quæ mihi tum apparuere, in oculis hæret, & ipsa vox aurib. quasi intonat: adeò plana fuerunt omnia. Dua mulieres manibus corripientes trahebant me in diuersum, utraq; ad se videlicet, violente admodum, & valide. Parum itaq; absuit quin me discerperent, dum inter se ambitiose adeò contendunt. Nam modò hæc superabat, & propemodum totum tenebat me: modò altera eademque me ad se retrahebat. Clamabant autem ambe, accusabantque mutuò sese: hæc quod me suum videlicet illa possidere vellet: illa verò quod hæc frustra aliena sibi usurparet. Erat autem altera quidem operaria, & virili aspectu, & squalida coma, manus callo passim obductas habens, succincta veste, & marmoreo puluere oppleta, qualis & ipse auunculus esse solebat, quando lapides poliebat. Altera verò facie admodum honesta habitum decentem, præ se ferens, & vestes ornatas ac mundas induta. Postremò autem permittunt meo iudicio, ut utri earum conuersandum mihi putem sententiam feram. Ac prior quidem dura, atque virilis illa sic capit: Ego chære puer statuaria sum ea, quã tu heri discere capisti, familiaris adeò tibi & cognata à parentibus. Nam & auus tuus (addens nomen aui materni) marmorarius fuit, & auunculus pariter et patruus tuus eandem artem exercuere, & per nos inter præcipuos celebrati sunt. Quod si igitur voles deliriis ac nugis, circa quas ista versatur (indicans alteram) abstinere, ac mecum degere, principio generosè educaberis, humerosq; habebis validos, & ab omni inuidia alienus eris, neque

παντός ἀλλότριον ἔσῃ, καὶ ἔποτε ἄπει ὅτι τὴν ἀλ-
 λοδαπὴν, τὴν πατρίδα, καὶ τὰς οἰκείας καταλιπὼν
 εἰς ὅτι λόγους ἐπαυμένονταί σε πάντες, μὴ μυσαχθῆς
 δὲ τῷ σώματι καὶ τῷ ὄτελῃ, μηδὲ τῆς ἐοῦδος τὸ πι-
 ναρόν. διὰ γὰρ τῶν ποιήτων ὁρμώμενον, καὶ Φειδι-
 άς ἐκείνῳ, ἔδειξε τὸν Δία, καὶ Πολύκλειτον τὴν
 Ἥραν εἰργάσατο, καὶ Μύρων ἐπηρεῖται, καὶ Πραξιτέ-
 λης ἐθαυμάσθη. προσκυνῆσαι γὰρ ἔτοι μετὰ τῶν θε-
 ῶν. εἰ δὲ τῶν εἰς γένοιο, πῶς μὲν ἐκλεινὸς αὐτὸς
 παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο; ζηλωτὸν δὲ καὶ τὸν πα-
 τέρα διποδεῖς, περιβλεπὼν δὲ διποφανεῖς καὶ
 τὴν πατρίδα. ταῦτα καὶ ἐπὶ τῶν πλείονα διαπαιδεί-
 σαι, καὶ βαρβαρίζουσι πάμπολλα εἶπεν ἡ τέχνη, μά-
 λα δὲ σπασθῆσαι σπείρουσαι, καὶ πείθει με περὶ μένη.
 ἀλλ' ἐκέτι μέμνημαι. τὰ πλείστα γὰρ ἤδη με τὴν
 μνήμην διέφυγεν. ἐπεὶ δ' ἐν ἐπαύσατο, ἄρχεται ἡ ἐ-
 πέρα ὡς λέγεται. Εγὼ δὲ, ὡς τέκνον, παιδεία εἰμὶ ἤδη
 σωῆθαι σοι, καὶ γνωρίμη, εἰ καὶ μηδέπω εἰς τέλος
 με πεπείρασαι. ἡλικία μὲν ἐν τῇ ἀγαθῇ πορῇ λίσσ-
 ομαι γενόμενον, αὐτὴ προήρηκεν. εἰ δὲ γὰρ ὅτι μὴ
 ἐργαίτης ἔσῃ, τῷ σώματι πονῶν, καὶ τῶν τῶν ἀπα-
 σαι ἐλπίδα τῷ βίῳ τεθειμένῳ. ἀφανὴς μὲν αὐτὸς
 ὢν, ὀλίγα καὶ ἀγεννῆ λαμβάνων, ταπεινὸς τὴν γνώ-
 μην, ὄτελής δὲ τὴν προσδοκίαν. ἔτε φίλοις ἐπιδικά-
 σιμῳ, ἔτε ἐχθροῖς φοβερός, ἔτε τοῖς πολίταις ζη-
 λωτός.

unquam in terras alienas, atque externas hinc abibis, relicta patria atque domesticis tuis, neque etiam ob verba, & orationem modò laudabunt te oēs. Neq³ verò auerſeris corporis hanc fragilitatem, aut vestium ſorditiem, Nam his initiis profectus Phidias ille Iouem spectandum exhibuit, & Polycletus Iunonem fabricauit: præterea Myron laudibus vectus est, & Praxiteles in magna admiratione fuit. Adorantur itaque nunc illi cum ipsis Diis. Quod si igitur horum unus tu quoque ſores, quomodo non celebris, & ipse apud omnes homines fieres? Patrem certè beatum efficeres, & patriam tuam omnibus spectabilem redderes. Hac atque etiam his plura balbutiendo, & pleraque barbarè pronuntiando dixit statuaria, valdè studiosè omnia connectens, & me in suam sententiam adducere cupiens. Sed non ultra memini. plurima enim memoriam iam effugerunt. Caterùm ubi tandem finem fecit, tum altera illa in hunc fermè modum orditur. Ego verò, ô fili, Humanitas sum iam nunc consueta ac nota tibi, tametsi ad finem aut plenum nondum periculum mei feceris. Quanta igitur bona acquisiturus sis, si eam artem didiceris, ipsa modò enumerauit. Nihil enim aliud nisi operarius eris, corpore laborans, & in eo totam spem vitæ positam habens: obscurus ipse degens: modicum & minime generosum quæstum faciens: deiectus animo: tenuis ac pauper reſtitibus. neque amicis in iudiciis auxilio eris, neque inimicis formidabilis, neq³ etiam in-

λωτὸς, ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τῶν ἐκ τῆς πολ-
 λῆς διήμης εἰς, αἰεὶ τὸν περὶ χοντὰ ὑποπλήστων, καὶ
 τὸν λέγειν διυνόμενον θρασυεύων, λαγῶ βίον ζῶν,
 καὶ τῆς κρείττοντος ἔρμαμον ὦν. εἶδ' ἐκ καὶ Φειδίας ἡ
 Πολύκλειτος ὁ γένοιο, καὶ θαυμαστὰ πολλὰ ἐξεργά-
 σμας, πλὴν μὲν τέχνην ἅπαντες ἐπαμνέσονται, ὅς κ' ἐστὶ δὲ
 ὅς τις τῶν ἰδόντων, εἰ νῦν ἔχοι, ἔυξαιτ' αὖ σοι ὁμοί-
 ος γενέσθαι. οἱ δὲ γὰρ αὖ ἦς, βάναιστος, καὶ χα-
 ρώναξ, καὶ δόπο χειροβίωτος νομοδότης. ἦν δέ μοι
 πείθη, πρῶτον μὲν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀν-
 δρῶν ἔργα, καὶ πράξεις θαυμασὰς, καὶ λόγους αὐ-
 τῶν ἀπαγγέλλεσθαι, καὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἔμπεριον
 δόπο φαίνεσθαι, καὶ πλὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι κυριώτατον
 ἐστὶ, κατὰ κοσμήσω πολλοῖς, καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμα-
 σι, σοφροσύνη, δικαιοσύνη, δούσεβεία, πρᾶότητι, ἐπι-
 εικεία, συνέσει, καρτερίᾳ, τῷ τῶν καλῶν ἔρωτι, τῇ
 πρὸς τὰ σεμνότατα ὁρμῇ. ταῦτα γάρ ἐστιν ὁ τῆς ψυ-
 χῆς ἀκέραιος ὡς ἀληθῶς κόσμος. λήσει δὲ σε
 ἔτε παλαιὸν ἔδιδεν, ἔτε νῦν γενέσθαι δίδον, ἀλλὰ καὶ
 τὰ δέοντα παροῦσαι μετ' ἐμῆ καὶ ὁλως, ἅπαντα ὀπί-
 σθαι ἐπὶ πάτε θεῖα, πάτε ἀνθρώπινα, ὅς κ' εἰς μακρὸν
 σε διδάξομαι, καὶ ὁ νῦν πένης, ὅστις δαῖνος, ὁ βαλευσάμε-
 νός τι περὶ ἀγεννῆς ἔτῳ τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασιν ζη-
 λῶτος, καὶ ἐπὶ φθονος ἔσθαι, τιμώμενος, καὶ ἐπαμνέμενος,
 καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκίμων, καὶ ὑπὸ τῶν γένει καὶ

tercines beatus, sed hoc solū opifex videlicet quispiā,
 & ex multa atq; promiscua plebe vnus, præstatiorem
 te semper formidans, et dicenda valentē præ oculis ha-
 bens ac palpās, & in summa leporis quandā vitam a-
 gens, potentiorisq; lucrum existens. Quod si etiā Phi-
 dias, vel Polycletus fueris, præclaraq; & admiratione
 digna, multa opere præstiteris, artē quidem laudabūt
 oēs, at qui ex aspiciētibus tibi similis esse optarit, mo-
 dō mētē habeat, nemo erit. Qualis qualis enim fue-
 ris, nihil nisi rudis quispiā artifex manibus laborans,
 & iisdem victum queritans censeberis. Contra autē si
 mihi obsequeris, principio tibi ostendam multa vete-
 rum virorum præclara opera, & res admīratione di-
 gnas, & orationes illorum tibi renuntiando, & omni-
 um (ut sic dicam) expertum te reddēdo, animū (quod
 præcipuum in te est) exornabo tibi multis ac præclaris
 ornamentis, modestia scilicet, iustitia, pietate, man-
 suetudine, aequitate, prudētia, fortitudine, amore ho-
 nesti, & pulcherrimarum quarumcūq; rerum desi-
 derio. Hæc enim verē sincera sunt animi ornamenta.
 Neq; autē latebit te vel veterum quicquam vel eorū
 quæ in præsens geri debent, sed ea quæ faciēda sunt,
 quæq; fieri decet, me duce prospicies: et in summa om-
 nia quacūq; seu diuina, seu humana sint paruo tēpore
 docebo te. et qui nunc pauper atq; inops es, istius nescio
 cuius filius, qui de arte adeò illiberali, nescio quid cō-
 sultas, haud ita multò post nimīū felix nimiumq; bea-
 tus omnibus videberis, dum honoribus afficeris, &
 laudibus efferreris, & pulcherrimarum quarumcūq;

πλάττω πρὸς ὑχόντων ἀποβλεπόνμενον. ἐδῆται μὲν
 τοιαύτῳ ἀμπεχόμενον, (δείξασα τὴν ἑαυτῆς, πᾶ-
 νυ δὲ λαμπρὰν ἐφόρει, δέχῃς δὲ καὶ προεδρί-
 ας ἀξιάμενον.) καὶ παρὰ δόδοι μῆς, ἃ δὲ ὅτι τῆς
 ἀλλοδαπῆς ἀγνώως, ἃ δὲ ἀφανῆς ἔση. τοιαύτῳ
 σοὶ περὶ τῆς πᾶς γνώσεως, ὥστε τῶν ὁρόντων ἐ-
 κας, τὸν πλησίον κινήσας, δείξει σε τῷ δια-
 τύλῳ, ἔτ' ἐκείνῳ λέγων, αὐτὸς δὲ τι παρὰ τῆς ἀ-
 ξιονῆς, καὶ τὰς φίλους, ἢ καὶ τὴν πόλιν ὅλῳ κατα-
 λαμβάνῃ, εἰς σε πάντες ἀποβλέπονται. καὶ παρὰ
 λέγων τύχης, κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκέσονται, θω-
 μάζοντες, καὶ ἐνδουλοῦντοί σε τῶν λόγων τῆς
 δυνάμεως, καὶ τὸν πατέρα τῆς δουλείας. ὃ δὲ λέ-
 γουσιν, ὡς ἄρα ἀθάνατοι γίνονται τινες ἐξ ἀνθρώ-
 πων, τὸ σοὶ περὶ ποιήσω. καὶ γὰρ ἦν αὐτὸς ἐκ τῆς
 βίης ἀπέλθῃς, ἔποτε πάσης σωτῆρος τοῖς πεπαιδευ-
 μένοις, καὶ προσμιλῶν τοῖς δέξοις. ὁρᾷς τὸν Δημο-
 κλέην ἐκείνον, τίν' ἔχον ὄντα, ἐγὼ ἡλίκον ἐποίησαι;
 ὁρᾷς τὸν Αἰσχίνην, ὃς τυμπανηστρίας υἱὸς ἦν, ἀλλ' ὅ-
 μως αὐτὸν δὲ ἐμὲ Φίλιππος ἐφ' ἐράπευσεν; ὃς δὲ
 Σωκράτης, καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἐρμολυφικῇ πύ-
 τη τραφεῖς, ἐπειδὴ τάχιστα σωῆκε τὸν κρείττονος,
 καὶ δραπέτεύσας παρὰ αὐτῆς αὐτομόλησεν ὡς ἐμὲ, ἀ-
 κέσῃς ὡς παρὰ πάντων ἀδύνατος; ἀφ' οὗ δὲ αὐτὰς
 τηλικύτας, καὶ ταύτας ἀνδρας, καὶ πράξεις λαμπράς,
 καὶ

verum gloria celebraberis, illius etiam qui diuitiis ac genere antestant in te animis ac oculis conuersis. Ac vestitum quidem talem geres (demonstrans suum, gerebat aut admodum splendidum. Magistratibus vero & primo in cōfessu honore ante alios dignus existimaberis. Et si quando aliquò peregrè abiens proficisceris, etiā in aliena terra non ignotus aut obscurus eris. Talibus scilicet ornamentis ego te insignē atq; conspicuū reddam, ut eorū quoq; qui te aspicient, quisq; proximè astantē leniter impellens & cōmouens digito te demonstrēt, atq; hic est ille dicat. Iam si quid studio dignū accidet, quod vel ad amicos, vel etiā ad ipsam ciuitatem pertinebit omnes in te oculos atque ora cōuertēt. Atq; si tum aliquid fortè dixeris, pleriq; hiantes auscultabunt, admirantes & predicantes, tum ob dicendi vim, & orationis potestatem, tum etiam patrem tuū ob felicitatem prolis: et quod dici vulgò solet, quod ex hominibus quidam immortales reddūtur, id quoq; tibi dabo: Nam postquā ipse ex hac vita discesseris, nunquam desines conuersari doctis, & consuetudinē habere cum optimis. Demosthenem illū certē vides cuius filius fuerit, & quantum ego eundem reddiderim. Vides & Eschinē, qui Tympanistria cuiusdā filius erat, et tamē propter me etiā Philippus Rex illū palpaui. Lacrates aut qui et ipse inter statuaria hanc artem enutritus fuit, simulatq; primū intelligere cōpit meliora, et relicta illa transfugit ad me nimirū audis, ut nunc ab omnibus decantetur? Igitur relinquens tantos ac tales hosce viros res adeò splendoras, oratio-

καὶ λόγους σεμνούς, καὶ γῆμα εὐπρεπές, καὶ τιμὴν, καὶ δό-
 ξαν, καὶ ἔπαυτον, καὶ παροδρίας, καὶ δύναμιν, καὶ ἀρχάς,
 καὶ τὸ ὅτι λόγοις εὐδοκιμεῖν, καὶ τὸ ὅτι σωέσσει εὐδαι-
 μονίζεσθαι, χιτώνιον τε πιναρὸν ἐνδύσσει, καὶ γῆμα δε-
 λοπρεπές ἀναλήψῃ, καὶ μοχλία, καὶ γλυφεῖα, καὶ κο-
 πέας, καὶ κολαπτήρας ἐν ταῖν χερσίν ἔξῃς, καὶ τῷ νενευ-
 κῶς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετής, καὶ χαμαιζήλοϛ, καὶ
 πάντα τρόπον ταπεινός. ἀνακύπτων δὲ εὐδὲ ποτε εὐδὲ
 ἀνδρῶδες, εὐδὲ ἐλευθέριον, εὐδὲν ὀπνοῶν, ἀλλὰ τὰ
 μὲν ἔργα, ὅπως εὐρυθμα, καὶ εὐγαθήμονα ἔσαι σοι, παρ-
 νοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς εὐρυθμός τε, καὶ χάσμιϛ ἔση,
 ἤκιστα πεφροντικῶς, ἀλλ' ἀτιμώτερον ποιῶν σεαυτὸν
 λίθων. ταῦτα ἔτι λεγέσθης αὐτῆς, εὐδὲ μέινας ἐγὼ
 τὸ τέλϛ τῶν λόγων, ἀναστὰς ἐπεφηνάμην, καὶ τὴν
 ἄμορφον ἐκείνην, καὶ ἐργαλίκην ἀπολιπὼν, μετεβαί-
 νον πρὸς τὴν παιδείαν μάλα γεγηθώς, καὶ μάλιστα,
 ἐπεὶ μοι, καὶ εἰς νῦν ἦλθεν σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς εὐ-
 θύς σὺν ὀλίγας δέχομένῳ μοι χθὲς ἐνετείφατο. ἡ δὲ
 ἀπολειφθεῖσα, τὸ μὲν πρῶτον ἡγανάκτει, καὶ τῷ χεῖρε
 σιν ἐκρότει, καὶ τὰς ὀδόντας ἐνέπριε. τέλϛ δὲ, ὥπερ
 τὴν Νιόβην ἀκρόμεν, ἐπεπήγει, καὶ εἰς λίθον μετεβέ-
 βλητο. εἰ δὲ παράδοξα ἔπαθε, μὴ ἀπισήσητε. θάυ-
 ματοπιοὶ γὰρ ὄνειροι. ἡ ἑτέρα δὲ πρὸς με ἀπιδῆσα,
 τοιγαρὺν ἀμείψομαί σε, ἔφη, τῆς δὲ τῆς δικαιοσύ-
 νης, οὐκ καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας, καὶ ἐλθὲ ἡ δίκη,

nes tam graues ac illustres, vestium ornamenta, honorem, famam, laudem, primos assessus, potentiam, imperia, deniq; & illam quã ex dicendo consequeris gloriam, & quate omnes ob prudentiam predicabunt felicitatem, tuniculam aliquam indues sordidam, habitumq; assumes seruilẽ, vectes praterca, scalpra, et id genus cetera sculpendi cedendiq; instrumenta in manib. habebis deorsum inclinatus in opus, humi repens, demissus, deniq; modis omnibus abiectus & contemptus, nunquam autem vel expergiscens, vel virile aut libero homine dignum quicquam cogitans, sed in opera intentus, ut illa videlicet proportionibus suis consona, & benè formata tibi reddantur. de te ipso autem, ut & concinnus & ornatus incedas, minimè curã gerens, sed te ipsis istis saxis cõtemptiorem reddens. Adhuc igitur dicente hac illa, non expectato orationis fine, surgens sententiam tuli, & relicta deformi & operatrice illa transui ad humanitatem admodum gaudens, precipuè postquam mihi etiam in mētem venit scutica, & quod plagas statim non paucas incipienti mihi pridie illa inflixisset. Porro relicta illa principio quidem indigne ferebat, complodebatque manus, et dentibus infredebatur. Postremò autem quemadmodũ Nioben audimus, ita hac quoq; dirigit, & in saxum mutata est. Quod si igitur incredibilia passa esse videtur, ne miremini, somnia enim mirifica sunt, & mirã operari solent. Altera aut̃ ad me respiciens, proinde, inquit, ego tibi hanc iustitiã rependam, quoniã causam hanc benè & rectè indicasti. Veni igitur et ascen-

ὑπὶ βῆθι τέτρετ' ὀχήματ' (δείξασα τι ὄχημα
 ὑποπέρων ἵππων ἰωῶν, τῷ Πηγάσῳ ἐοικέντων) ὅπως
 ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκα μὴ ἀκροαθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσεν ἐ-
 μέλλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἥ μὲν ἤλαυνε, καὶ ὑφηνόχε·
 δὲ θεῖς δὲ εἰς ὑψ', ἐγὼ ἐπεσκόπην διπλὴν τῆς ἑωδ'·
 ξάμεν' ἄχρι πρὸς ἑσπέραν, πόλεις καὶ ἔθνη, καὶ
 δῆμους, καθάπερ ὁ Τριπτόλεμ' ἀποσπείρων τι
 ἐς τὴν γῆν. ἐκέτι μὲν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπερόμε-
 νον ἐκείνῳ λαῷ, πολλὴν τέ το μόνον, ὅτι κατὰ φθιν ἀφο-
 ρῶντες οἱ ἄνθρωποι ἐπήνυν, καὶ μετ' Ὀφρημίας,
 καθ' ὅς γε γειοίμην τῇ πλήσει, παρέπεμπον. δείξασα δέ
 μοι τὰ ποσῶτα, καὶ μετὰ τοῖς ἐπαμνεσὶν ἐκείνοις, ἐ-
 πανήγαγεν αὐθις, ἐκέτι αὐτὴν τὴν ἐοδῆτα ἐκεί-
 νην ἐνδεδυκέντα ἦν εἶχον ἀφιπλάμεν', ἀλλ' ἐμοὶ
 ἐδόκεν Ὀπάρυφός τις ἐπανήκειν. καταλαβῶσα
 ἔν καὶ τὸν πατέρα ἑσῶτα, καὶ περιμένοντα, ἐδείκ-
 νυν αὐτῷ ἐκείνην τὴν ἐοδῆτα, καί με, οἷ' ἤκειμι,
 καὶ τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικρὰ δέ εἰν πρὸ ἐμῶ ἐ-
 βελεύσαντο. ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀνὴπάμης ἐπ' ὧν,
 ἐμοὶ δοκεῖ ἐκταραχθεῖς πρὸς τὸν τῶν πολλῶν φό-
 βον. μετὰ δὲ λέγοντ', Ἡράκλεις ἔφη τις, ὡς
 μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ δίκανικόν. εἴτ' ἄλλ' ὑ-
 πέκρυσσε, χειμερινὸς ὄνειρ', ὅτε μήκιστά εἰσιν αἱ
 ρύκτες, ἢ πάχα παρὰ τριέσπερ', ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς
 καὶ αὐτὸς ἐστὶ. τί δ' ἐν ἐπῇ λθεν αὐτῶ ληρῆσαι ταῦτα
 πρὸς

de vehiculum hoc (commonstrato quondam vehiculo quod alatis equis quibusdam Pegaso similibus vehabatur) ut videas qualia ac quanta ignoraturus fuisses, si me non secutus esses. Caterum postquam ascendi, illa quidem agitare, atq; aurigari cœpit, ego verò ubi iam in sublime sublatus fui, observabam, & contemplantar ab oriente incipiens usque ad occidentem vrbes videlicet, & populos, non aliter quàm Triptolemus olim spargens quiddam in terram, quanquam non amplius memini quidnam illud fuerit, quod tū spargebam, nisi hoc solum quod ex inferiori loco aspicientes homines laudabant me, & ad quoscunq; volando perveneram, cum multa pradiatione et gratulatione me prosequerantur, & quasi deducebant. Porro ubi illa hac tanta mihi, & meipsum collaudantibus illis demonstrasset, reduxit rursum non amplius eadem veste illa indutum, quam habueram ab initio auolans, sed videbar mihi tū admodū delicatius splendida veste redire. Deprehendens igitur & patrem astantem, atq; expectantem me, cōmonstravit ei vestem illam, et meipsum qualis redire, submovitq; eū, quàm parū abfuerit, quin minimè digna de me ille cū amicis statuisset. Atque hac quidē memini videre me, cū primū ē pueritia egressus essem, plagarum metu, cen mihi videor tum perturbatus, sed interea cū hac dicuntur, ô Hercules, inquit quispiā, quàm longum hoc somniū & iudiciale est. Deinde alius quidem hoc interpellans Hyemale (inquit) somniū est, quando noctes sunt longissima, aut fortasse etiam trinoctiale, qualis & ipse Hercules est.

Quid

πρὸς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκλὸς, καὶ
 ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἥδη γεγηρακότων; ἔωλθε
 γὰρ ἡ ψυχρολογία. μὴ ὀνείρων πινῶν ἡμᾶς ὑπε-
 κριτάς τινας ὑπέληφεν; σὺκ ὦ γὰρ. εἴδεις γὰρ
 ὁ ξενοφῶν ποτε διηγέμενθαι τὸ ἐκύπνιον, ὡς ἐ-
 δίδόκει αὐτῷ, καὶ ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα
 ἴστε γὰρ ἔχ' ὑπόκρισιν τὴν ὄψιν, εἴδεις ὡς φλα-
 ρεῖν ἐγνωκῶς αὐτὰ διεξήει, καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολί-
 μῳ, καὶ δόπογιώσει πρᾶγμάτων περιεσώτων πα-
 λεμίων. ἀλλὰ τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις, ἢ
 τοίνυν καὶ γὰρ τὸ οὐκ ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμενην ἐκεί-
 νῃ ἐνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω τρέπονται,
 καὶ παιδείας ἔχοντα, καὶ μάλιστα, εἴ τις αὐτῶν
 ὑπὸ πενίας ἐθελοκακῇ, καὶ πρὸς τὰ ἥτις δόπο-
 κλίνει, φύσιν σὺκ ἀγεννῆ διαφθεύρων. ἐπὶ ῥῶ-
 θήσεται, εὖ οἶδ' ὅτι καὶ κεῖνθαι ἀκέσας τὸ μῦθος
 ἱκανὸν ἑαυτῷ παράδειγμα ἐμὲ πρὸς ἡμᾶς ἐκείνῳ
 ἐννοῶν οἶθαι μὲν ὦν, πρὸς τὰ κάλλιστα ὥρμησα, καὶ
 παιδείας ἐπεθύμησα. μνησθῆναι δὲ δόποδ' ἐλπίσας πρὸς
 τὴν πενίαν τὴν τότε, οἶθαι δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐκείνῳ
 λήληθα, εἴ καὶ μνησθῆναι ἄλλο, εἴ ποτε γὰρ
 τῶν λιθογλύφων ἀδολο-
 ξότερον.

Quid igitur in mētem venit illi nugari talia nobiscū, mentionemq; facere puerilis istius noctis somniorumque veterum, & atate iam obsoletorum? Iam veteres sunt ha nuga. An fortē somniorum quorundam quasi quosdam interpretes esse nos credidit? Nequaquam ō bone. Quoniam neq; Xenophon quondam exponens somnium illud, quo pacto illi visum fuerat in domo paterna, & deinceps nostris visionem, non ut coniectationem, propositam tanquam nugari statuisset, illa narravit, praesertim in bello, & summa rerum desperatione constitutus, circumstantibus undique hostibus, sed quod utilitatem quandam secum habebat illa narratio. Proinde & ego somnium hoc vobis exposui, ea videlicet gratia, ut adolescentes ad meliora studia cōuerterētur, et Humanitatem amplecterentur, et maxime si quis eorum pra inopia & paupertate peius de se ipso statuit, animūq; ad deteriora declinat, ingenium non illiberale illiberaliter perdendo. Confirmabitur enim & ille sat scio, & quasi conualescet, sermone hoc audito idoneo, sufficienti exemplo me sibi proposito, ubi videlicet ipse secum cogitabit, ē quibus vitiis ad optima prouectus fuerim, Humanitatemq; appetierim, minime deiectus aut fractus animo ob eā paupertatem, in qua tunc fui. deinde qualis & huc ad vos ascenderim, qui certē ut nihil aliud aut amplius, nullo tamen statuariorum istorum inferior aut obscurior exasi.

ΘΕΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

Ζ Ε Υ Σ.

ΜΗκέτι τονθορίζετε ὦ θεοὶ, μὴ δὲ κατὰ γνώ-
 ας συσρεφόμενοι, πρὸς ἑς ἀλλήλοις κοινολογῶ-
 ῃτε, ἀγανακτῶντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν ἡ-
 μῶν τῆ συμποσίᾳ. ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀποδίδεσθота πρὸς
 τῶν ἐκκλησία, λεγέτω ἕκαστος Θεὸς τὸ φανερόν, τὰ
 δοκῶντα οἱ, καὶ κατηγορεῖται. σύ δὲ καὶ κήρυττε ὦ Ερ-
 μῆ τὸ κήρυγμα, τὸ ἐκ τῆ νόμου. Ερμ. ἄκουε, σίγα. τίς
 ἀγορεύειν βέλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστιν; ἢ
 δὲ σκέψις πρὸς τῶν μετοίκων καὶ ξένων. Μω. ἐγὼ ὁ
 μῶμ Θεὸς ὦ Ζεῦ, εἴ μοι Ὀπιτρέψειας εἰπῇν. Ζ. τὸ κή-
 ρυγμα ἢ δὲ ἐφίησιν. ὥστε ἔδεν ἐμῷ δειήσῃ. Μω. Φη-
 μὶ τίνυν δὲ πρὸς ποιεῖν ἐνίχες ἡμῶν, οἷς ὅτι ἀπόχρη-
 θεὸς ἐξ ἀνθρώπων αὐτὰς γεγενῆσθαι, ἀλλ' εἰμὴ καὶ
 τὰς ἀκολούθους, καὶ θεράποντας αὐτῶν ἰσότητες ἡ-
 μῶν ἀποφανῶσιν, ἔσθ' ἐν μέγα, ἔσθ' ἐν νεανικὸν οἶοντα
 εἰργάσασθαι. ἀξιώ δὲ ὦ Ζεῦ, μετὰ παρρησίας μοι
 δεῖναι εἰπῇν. ἔσθ' ἐν γὰρ αὐτῶν ἀλλως δυνάμην: ἀλλὰ
 πάντες μεῖοισιν ὡς ἐλεύθερός εἰμι τῶν γλῶττων, καὶ
 ἔσθ' ἐν αὐτῶν κατασιωπήσομαι τῶν καλῶς γινομένων.
 διελέγχω γὰρ ἅπαντα, καὶ λέγω τὰ δοκῶντα μοι ἐς
 τὸ φανερόν, ἔσθ' ἐν δειδιώς ἵνα, ἔδ' ἐν ἰσὺ αἰδῶς Ὀπι-
 καλύπτων τῶν γνώμων, ὥστε καὶ ἐπαχθεὶς δοκῶ τῆς
 πολλοῖς,

DEORVM CONCILIVM.

I V P I T E R.

NE posthac murmuretis, ô Superi, neque ad angulos conuersi in aurem, alter cum altero colloquatur, indignantes multos parum dignos nostri symposii esse participes. Verum posteaquam coactum est concilium, quisque propalam in medium suam adferat sententiã, & quæ accusatione digna sunt, accuset. Ceterum Mercuri præconium illud ex lege clara voce promulgato. **MER.** Arrige aures, vocem comprime. Quis ex Diis senioribus & perfectis, quibus permissum est, in concione verba vult facere? ipsa deliberatio de inquilinis, & hospitibus futura est. **MOMVS.** Ego Momus, ô Iupiter, si fandi copiam mihi feceris. **IVP.** Iam ipso præconio loquendi libertas tibi facta est. itaque meo permissu nihil opus est. **MOM.** Aio itaque vitiosè & improbè nonnullos nostrum facere, quibus non satis est semet Deos ex hominibus factos esse, nisi suos quoque pedissequos, & famulos nobis honore pares esse ostenderint; quæ in re nihil magnum aut iuuenile se fecisse existimant. Volo verò, ô Iupiter, ut interrita loquendi libertas mihi concessa sit. Neque enim aliter, quæ sentio, effari possim. Sed me omnes ex æquo nouerunt quam libera lingua Deus sim, & quam nihil eorum, quæ parum honestè et decorè fiunt, reticere solèã. Etenim omnia in reprehensionem rapio, ac propalam, quæ mihi videntur, proloquor, neq; reformidans cuiusquæ authoritatem, neq; præ verecundia sententiã meã ce-

πολλοῖς, καὶ συκοφαντικῶς τὴν φύσιν, δημόσιός τις
 κατήγορος ὡς αὐτῶν ἐπνομαζόμενος. πολλὰ
 ἀλλ' ἐπεὶ περ ἔξεισι, καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ, δι-
 δως μετ' ἐξουσίας εἰπεῖν, ὅστις ἐπὶ σωφλόμενος ἐ-
 ρῶ. πολλοὶ γάρ φημι ὅσα ἀγαθῶντες, ὅτε αὐτοὶ
 μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξυνεδρίων, καὶ εὐωχέ-
 ται ὀπίσης, καὶ ταῦτα, θνητοὶ ἐξ ἡμισείας ὄντες, ἐ-
 τι καὶ τὰς ὑπερήτας, καὶ διασώτας τὰς αὐτῶν ἀνι-
 σταμένους ἐν ἑρατῶν, καὶ παρενέχουσαν. καὶ νῦν ἐπίσης
 διανομαὶς τε θέμονται, καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, ὅστις
 καταβαλόντες ἡμῖν τὸ μετοίκιον. Ζ. μηδὲν ἀνιγ-
 ματωδῶς ὦ Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς, καὶ διαρρήδη
 λέγε, προσεθεῖς καὶ τένομα. νῦν γάρ ἐς τὸ μέσον ἀ-
 πέρριπταί σοι ὁ λόγος, ὡς πολλὰς ἐκάλειν, καὶ ἐφαρ-
 μόζειν ἄλλοτε ἄλλον τοῖς λεγομένοις. χρηὴ δὲ παρ-
 ῤησιασθῆναι ὄντα, μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν. Μω. εὖ γε ὦ Ζεῦ,
 ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς τὴν παρρησίαν. ποιεῖς
 γὰρ τὸ βασιλικόν, ὡς ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφρον.
 ὥστε ἐρῶ, καὶ τένομα. ὁ γάρ τοι γενναϊότατος Διό-
 νυσος ἡμῶν θρωπῶν, ὅστις Ἑλλήνι μητρὸς ἐγενήθη,
 ἀλλὰ συροφοϊνικός τινος ἐμπόρου τῷ Κάδμῳ θυ-
 γατρὶδος, ἐπεὶ περ ἠξιώθη πῆς ἀθανασίας, οἷός
 μιν αὐτὸς ἐστὶν ὅς λέγω, ὅτε τὴν μίτραν, ὅτε τὴν
 μέδην, ὅτε τὸ βᾶδισμα. πάντες γὰρ οἴμασι ὁρᾷτε
 ὡς θῆλυς, καὶ γυναικεῖον τὴν φύσιν, ἡμιμανῆς,
 ἀκρο-

Lans. Quapropter & onerosus multis esse natura sycophanticus, dum communis quiniū accusator ab illis vocor. Sed enim politicum est, atq; ita iam proclamatum, & cū libertate loquendi facultatem mihi cōcere reformidans dicam. Multi sunt, inquam, non cōtenti, quod ipsi in deorum conciliū admissi nostri contubernij sint participes, quodq; pari sorte nobiscū conuiuantur, præsertim cum ex dimidio homines eos esse cōstet, suos præterea ministros, & chori socios in cælum adduxerunt, eosq; deos fecerūt adscriptitios. Et nunc æqualem cum aliis distributionem auferunt, & sacrificiorum consortes sunt, pensionem in inquilinos constitutam nobis minimè persoluentes. *I V P.* Ne quid obscuris ambagibus inuoluas, ô *Mome*, verūm perspicuè & dilucidè, quæ sentis, eloquere, additis quoq; nominibus. Iam enim in medium oratio ita tibi proiecta, ut multos pariter in suspensionem rapiamus, æqualem alio modo tuis dictis obnoxiiū insimulemus. Oportet verò liberū cōcionatorē nihil ob metum reticere. *Mo.* Euge ô *Iupiter*, quod ad me lingua libertatē cohortaris. fit enim hoc abs te animo verè regio et magnifico. Proinde nominatim quoq; eosdē perstringam. Ille enim generosissimus *Bacchus* semihomo existens; neq; à materna stirpe *Græcus*, sed *Syrophænicis* cuiusdam mercatoris, nempe *Cadmi* nepos, posteaquā immortalitate donatus est, cuiusmodi ille quidē sit non dico, neq; mitram, neq; ebrietatē, neq; errantem eius incessum vitupero. Oēs enim, ut opinor, videtis quā

ἀκράτῃ ἔωθεν ἀποπνέων. ὁ δὲ, καὶ ὅλην Φατρίαν ἐ-
 σεποίησεν ἡμῖν, καὶ τὸν χορὸν ἐπαγόμενος πάρεστι, καὶ θε-
 ῶς ἀπέφηνε, τὸν Πᾶνα, καὶ τὸν Σιληνὸν, καὶ σατυράς,
 ἀγροίκους τινας, καὶ ἀπόλους τὰς πολλὰς, σκιρτηλικὰς
 ἀνθρώπους, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλοκότους. ὧν ὁ μὲν κέ-
 ρατα ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ κάτω αἰγίῳ-
 κῶς, καὶ γένειον βαθὺ καθεμμένον, ὀλίγον τράγχι δι-
 αφέρων ἐστίν. ὁ δὲ, Φαλακρὸς γέρων, σιμὸς τὴν ῥι-
 ναί, ὅππῃ ὄντα τὰ πολλὰ ὀχέμενον, λυδὸς ἔσθον. οἱ
 δὲ σάτυροι, ὀξεῖς τὰ ὦτα, καὶ αὐτοὶ Φιλακροὶ, κερά-
 σαι, οἷα τοῖς ἄρσιν γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα
 ὑποφύεται, φρύγες ἰνὲς ὄντες. ἔχουσι δὲ ἔρως ἄ-
 παντες. ὁρᾶτε οἷός τις ἡμῖν θεὸς ποιεῖ ὁ γεννάδας; εἴτε
 θαυμάζομεν, εἰ κατὰ φρονῆσιν ἡμῶν οἱ ἀνθρώποι,
 ὁρῶντες, οὕτω γελοίους θεοὺς, καὶ περσίστας; ἔω γὰρ λέ-
 γειν, ὅτι καὶ δύο γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν τε Αἰραδ-
 νην, ἧς καὶ τὸν σέφανον ἐγκατέλεξε τῶ τῶν ἀστέρων
 χορῷ, καὶ τὴν Ἰκαρίαν τῇ γεωργῇ θυγατέρα. καὶ ὁ
 πάντων γελοϊότατον ὦ θεοί, καὶ τὸν κύνα τῆς Ηριγό-
 νης, καὶ τῇτον ἀνήγαγεν, ὥς μὴ ἀνιῶτο ἢ παῖς εἰ μὴ ἔ-
 ξει ἐν τῷ ἔρανῳ τὸ κυνίδιον αὐτῆς. παῦτα οὐκ ὕβρις
 ὑμῖν δοκεῖ, καὶ παροιμία, καὶ γέλως; ἀκῶσθε δὲ ἐν
 καὶ ἄλλας. Ζ. μὴ δὲν ὦ Μῶμε εἶπης, μήτε πῶς Λ-
 σκληπιῶ, μήτε πῶς Ηρακλῆς. ὁρῶ γὰρ οἱ Φέρη τῷ
 λόγῳ. ἔτσι γὰρ, ὁ μὲν αὐτῶν, ἰᾶται καὶ ἀνίστησιν ἐκ τῶν
 νόσων,

mollis sit & effœminatus deliciis, somniinſanus, ſtatim à ſummo mane merum ſpirans. Ille verò totam curiam nobis aſciuit, & toto choro aduectò præſtò eſt, Deosque declarauit, & Pana, & Silenum, & Satyros, agreſtes quoſpiam & caprarios permultos, homines ſaltationi deditos, & forma monſtroſos. Quorum hic quidem gerens cornua, dimidia atque inferiore parte corporis capram referens, barbamque profundam nutriens parum ab hirco diſcrepat. Alter verò ſenex, caluitio & ſimis naribus deſormatus, plurimũ ſuper aſinum inequitans, genere Lydus eſt. Caterũ Satyri, acutis auribus, & ipſi calui & cornigeri, qualia ferè hadis nuper nuper natis excrescunt cornua, Phryges quidam exiſtentes. Sunt verò caudati omnes. Videte cuiuſmodi Deas nobis facit generoſus ille. Deinde miramur, ſi contemnunt nos homines, videntes adeò ridiculos, & portentofos Deos. Mitto enim dicere, quod & duas mulieres adduxerit, nempe Ariadnem, cuius etiam coronam ſtellarum choro annumeratam addidit: alteram Icari agricola filiam, & quod omnium eſt ridiculoſiſſimum, ô Superi, Erigones quoque canem adduxit, ne triſtitia afficeretur puella, ſi in cœlo non haberet catellum ſuum. Hæc verò non videntur vobis eſſe contumelioſa, quæque nec inſania, nec riſu careant? Audite etiam alios. IVP, Cæue, Mome, quiſque dixeris, aut de Æſcalapio, aut de Hercule. Video enim quò orationis tuæ impetu rapiaris. Etenim

νόσων, καὶ ἔστι πολλῶν ἀντάξι' ἄλλων. ὁ δ' Ἡρ-
 κλῆς υἱὸς ὦν ἐμὸς, σὺν ὀλίγων πόνων ἐπείατο τὴν ἀ-
 θανάσιαν. ὥστε μὴ κατηγορεῖ αὐτῶν. Μῶ. σιωπῆσαι
 μοι διὰ σὲ ὦ Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν ἔχων. καί τοι εἰμὶ
 δὲν ἄλλο ἔτι τὰ σημεῖα ἔχουσι τῆς πυρός. εἰδὲν
 καὶ πρὸς αὐτόν σε τῇ παρρησίᾳ χρῆσθαι, πολλὰ αὖ
 εἶχον εἰπεῖν. Ζ. καὶ μὴν πρὸς ἐμὲ ἔξεσι μάλα
 μὲν δ' ἔν καμὲ ξενίας διώκεις; Μῶ. ἐν Κρητῇ μὲν
 μόνον τῆτο ἀκῆσά ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι πᾶσι
 λέγουσι, καὶ τὰ Φον ὅτι δεικνύουσιν. ἐγὼ δ' ἔτι σκέ-
 νοις πείθομαι, ἔτε Ἀχαιῶν Αἰγεῦσιν, ὑποβολιμαί-
 ὄν σε εἶναι φάσκουσιν. ἃ καὶ μάλιστα ἐλεγχθῆναι
 δεῖν ἡγέμεθα, πάντας ἐρῶ. τίς γάρ τοι δέχῃ τῶν τοι-
 ῶτων παρενομημάτων, καὶ τίς αἴτιαν σὺ ὦ Ζεῦ πα-
 ρέχεις. Αὐτὸς γάρ ἐνεπέπληκας γὰρ τὸν ἔργον τῶν
 ἡμιθέων. ἔγάρ αὖ ἄλλως εἶποιμι. καὶ τὸ πρᾶγμα γὰρ
 λοιότατόν ἐστιν, ὅπου αὖ τις ἄφνω ἀκῆσῃ ὅτι Ἡρ-
 κλῆς μὲν θεὸς ἀπεδείχθη, ὁ δ' Εὐρυπύρτος ὅς ἐστι
 παῖτον αὐτῷ τέθνηκε. καὶ πλεονέκτης Ἡρακλῆος πᾶσι
 οἰκέτης ὄντος, καὶ Εὐρυπύρτος τὰ Φον, τῆς δ' ἐπὶ
 αὐτῷ. καὶ πάλιν ἐν θήβαις, Διόνυσος μὲν, θε-
 ὅς. οἱ δ' ἀνεψιοὶ αὐτῷ, ὁ Πενθεύς ὁ Ἀκταίων, καὶ
 ὁ Λεάρχης, ἀνθρώπων ἀπάντων κακοδαιμονέ-
 σται. ἀφ' ὧν δ' ἐπὶ ἀπαξ σὺ ὦ Ζεῦ ἀνέωξας τοῖς τοι-
 οῖς πᾶσι θύρας, ἀπαντες μεμύμηνται σε καὶ ἔχουσιν

horum alter agit medicum, & egrotos morbis leuat, estq; planè multis aliis anteferendus. At Hercules filius meus non paucis laborib. immortalitatē adeptus est. Itaq; caue ne hosce accuses. MO. In tui quidē gratiam tacebo Iupiter, et si multa dicenda habeam. atq; si nihil aliud, adhuc tamen signa igne iniusta in corpore retinent. Porro si liceret & aduersum te dicendi libertate uti, multa haberem quæ possem oratione reprehendere. IVP. Atqui in me maxime tibi licet dicere. Nunquid igitur & me ut Deum inquilinum in ius vocas? MO. Equidem in Creta non tantum hoc audire licet, verum aliud quoq; de te dictitant, atque etiam sepulchrum tuum cōmonstrant hospitibus. Ego verò neque illis fidem habeo, neq; ex Achinorum numero Aeginensibus supposititium te esse affirmantibus. Caterum, quæ cum primis reprehensione digna sunt, ea in medium adducam. Enimverò horum delictorum principium & causam prabuisti. Ipse enim semideis cœlum iam compleuisti, neq; enim aliter possum dicere. Estque res planè absurdissima, si quis ex improviso audierit Herculem in deorum numerum esse assumptū, Eurystheum autem, qui illi imperauit, satis functum esse: & Herculis templum cerni in proximo, ministri existentis, Eurysthai verò, illius domini, sepulchrū. Et rursus ex Thebanis Dionysius Deus factus est, eius autem consobrini nimirū Pentheus & Aëtaon & Learchus homines fuerunt omnium infelicissimi. Ex quo verò tu Iupiter semel illis hanc licentia ianuā aperuisti, oēs tuum institutum imitantur.

ῥενες μόνον, ἀλλ' ὅπερ αἴχισον, καὶ αἰ θήλειαι θε-
 αί. ὥστε ταῦτα μὲν εἰσέν μοι δοκῶ. μακρὸν γὰρ αὖ
 τὸ διελέγχειν γένοιτο. Ζ. μῆδ' ἐν περὶ τῆ Γανυμήδεος
 ὦ Μῶμε εἴπω. Χαλεπανῶ γὰρ εἰ λυπήσεις τὸ μαι-
 ράκιον, ὀνειδίσας ἐς τὸ γένεσθαι. Μῶ. σὺ κ' ἐν μῆδ' ἐ
 περὶ τῆ αἰετῆς εἴπω, ὅτι καὶ ἔτ' ἐν τῷ ἔργῳ ἔστιν,
 ὅππ' ἐτὶ βασιλεῖς σκήπτρα καθεζόμενοι, καὶ μα-
 νονεχὶ ὅππ' ἐπὶ τῷ κεφαλῇ σφαιροειδῶν, θεὸς εἶναι
 διοκῶν; ἢ καὶ τῆτον τῆ Γανυμήδεος ἕνεκα εἰσπορευ-
 ἀλλ' ὁ Ἀτὶς γε ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σαβά-
 ζις, πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκεκλήθησαν ἔτοι. ἢ ὁ Μίδης
 ἐκείν' ὁ μῆδ' ἐ, ὁ τὸν κἀνδρῖν, καὶ τῷ τριά-
 ραν, οὐδ' ἐλληνίζων τῇ Φωνῇ. ὥστε ἐδ' ἦν προ-
 πῆ τις, ξηνίησι. τοιγαρὲν οἱ Σκύθαι, καὶ οἱ Γέ-
 ται ταῦτα ὁρῶντες αὐτῶν, μακρὰ ἡμῖν χαίρει εἰ-
 πόντες, αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεὸς χειροτο-
 νῶσιν, ἔς ἀν' ἐφελήσωσι, τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅνπερ
 καὶ Ζάμολξις διῆλ' ὦν, παρενεγράφη, σὺ κα-
 οἶδ' ὅπως διαλαθῶν. καὶ τοι ταῦτα πάντα, ὦ θεοί,
 μέτρια. σὺ δ' ἐπὶ κυνοπρόσωπε, καὶ σκυδρόσιν ἐ-
 σταλμένε αἰγύπτιε, τίς εἰ ὦ βέλυσσε, ἢ πῶς ἀξι-
 αῖς θεὸς εἶναι ὑλακτῶν; τί δ' ἐβελόμενοι, καὶ
 ὁ μεμφίτης ἔτος ταῦρος, ὁ ποικίλος, προσκυνεῖται,
 καὶ χρῆσθαι, καὶ προσφύτας ἔχει; αἰχύνουσαι δὲ ἰβίδας, καὶ
 πηλίκας εἰπεῖν, καὶ τράγας, καὶ ἄλλα πολλῶ γελοι-
 ὅτε

*Neg₃ tantū Dij tui sunt imitatores (quod turpiſſimū) ſed etiam Dea hac in parte tuū emulantur ingenium. Itaq₃ hac mihi miſſa faciēda videntur, multi enim laboris eſſet hac cuncta ſingulatim reprehendere. IVP. At vide, Mome, ne quid de Ganymede dixeris. Malē enim me habebit, ſi adoleſcentem verbis conturbaue-
ris, affecto contumelia genere: MOM. Proinde neg₃ de aquila quicquā dicturus ſum, quod et illa in cœlo verſatur regio ſceptro inſidens, ac tantū nō ſuper capite tuo nidificans, & deus eſſe geſtiens? aut illam quoq₃ in Ganymedis gratiam prateribimus? Atqui, ō Iupiter, Attis ille, & Corybas, & Sebazius unde nobis tādē accerſiti veniunt? aut etiam Mithres ille Medus, qui indumēto Perſico amiſtus, & tyara redimitus eſt, neque Gracam vocem ſonans, adeō ut ſi quis illi nectar propinet, prabibentem non intelligat. Itaq₃ & Scythæ & Geta hac videntes, nobis longum valere inſiſ, ipſi immortalitate donant homines, ſuiſq₃ ſuffragiis Deos quoſcunq₃ libuerit conſtituūt, non alia ratione, quā Zamolxis ſeruilis cōditionis homo exiſtens, diuinitatē adeptus eſt, et Deorū numero adſcriptus, haud ſcia quo modo nobis impoſuerit. At ſanē hac omnia ō Dij, adhuc mediocria, & aliquo modo ferēda ſunt. Caterū tu ō canino riſtu hiās Aegyptie, qui ſyndone amiſtus es quisnam eſſe gloriaris, ō optime, aut quomodo Deus eſſe contendis latrando? Quid aut ſibi vult & Mēphites taurus ille verſicolor, qui et adoratur, & reſpōdet oraculis, neg₃ nō Prophetas habet? Pudet verò maibides, percenſere, & ſimias, & hircos, atque his longē
ab-*

ὅπερ α, σὺκ οἷδ' ὅπως ἐξ Αἰγυπίας παρὰ βυθύντα
 ἐς τὸν ἔρπον. ἀ ὑμεῖς ὦ θεοὶ, πῶς ἀνέχεσθε ὀρώ-
 ντες ὀπίσης, ἢ καὶ μᾶλλον ὑμῶν προσκυνούμενα; ἢ σὺ
 ὦ Ζεῦ, πῶς φέρεται, ἐπειδὴ κερὰ κέραια φύ-
 σωσί σοι; Ζ. αἰχρὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα φησὶ τὰ πε-
 ρὶ τῶν Αἰγυπτίων. ὅμως δ' ἐν ὦ Μῶμε, τὰ πολλὰ
 αὐτῶν, ἀνίγναι ἐστὶ, καὶ ἔκ παντὶ χρὴ καταγελᾶν ἀ-
 μύητον ὄντα. Μῶ. παντὶ γοῦν μυσηρίων ὦ Ζεῦ δὲ
 ἡμῖν, ὡς εἰδέναι, θεοὺς μὲν, τοὺς θεοὺς. κυνοκεφά-
 λας δὲ, τοὺς κυνοκεφάλους. Ζ. ἔα φημί τὰ περὶ
 τῶν Αἰγυπτίων, ἄλλοτε γὰρ περὶ τούτων ὀπισκεψό-
 μεθα ὀπίσθου. σὺ δὲ τοὺς ἄλλους λέγε. Μῶ. τὸν
 τροφῶνιον, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ μάλιστα με διαπορνίγει, τὸν
 Ἀμφίλοχον. ὅς ἐναγοὺς ἀνθρώπων, καὶ μητραλοῖα
 ἐὼς ὦν, θεσπιωθεὶς ὁ γυμναῖος ἐν Κιλικίᾳ, ψευδόμενος
 τὰ πολλὰ, καὶ γοητεύων τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἑνέκα. τοι-
 γαροῦν σὺκ ἐπὶ σὺ ὦ Ἀπὸλλον ὀδοκίμεις. ἀλλὰ ἤδη
 πᾶς λίθος, καὶ πᾶς βωμὸς χρησμοθεῖ, ὅς αὐτὸν ἐλαίῳ
 περικυθῆ, καὶ στεφάνους ἔχη, καὶ γόητ' ἀνδρὸς ὀ-
 πορήσῃ, οἷοι πολλοὶ εἰσιν. ἤδη καὶ ὁ Πολυδάμαντ'
 τοῦ ἀθλητοῦ ἀνδρὸς, ἰᾶται τοὺς πυρέττοντας ἐν ο-
 λυμπίᾳ, καὶ ὁ θεαγένης ἐν θάσῳ, καὶ Ἐκτορεὶ θυεσσιν ἐν
 Ἰλῷ, καὶ Πρωτεσίλαῳ κατὰ Νικηρὸν ἐν χερρόνησῳ. ἀφ'
 ἑδ' ἐν τοσούτοις γέγοναμεν, ὀπισθ' ἔδωκε μᾶλλον ἢ
 ὀπισθοκία, καὶ ἱεροσυλία, καὶ ὅλως, κατὰ πεφρονήκα-

absurdiora, quæ nescio quomodo ex *Aegypto* in cælum usque conscenderunt. Illa itaque, ô *Dij*, quomodo sustinetis equali vobiscum honore, aut etiam amplius adorari? At tu, *Iupiter*, quo ferre potes animo, posteaquam arietis cornua tibi produxerunt? *IVP.* Turpia profectò sunt, quæ dicis de *Aegyptiis*. At tamen pleraque illorum in se mystica cõplectuntur ænigmata, quæ non prorsus à prophanis deridenda sunt. *MOM.* Planè nobis, *Iupiter*, opus est mysteriis, ut deos esse cognoscamus, & caninis capitibus predictas, canes esse intelligamus. *IVP.* Mitte de *Aegyptiis* in præsens dicere, nos verò de his aliàs per otium deliberabimus. Itaq; alios si qui notandi supersunt adducito. *MOM.* *Trophonium*, ô *Iupiter*, & quod me præfocet, *Antilochem*, ille, inquam scelesti, & matricida hominis filius vaticinatur in *Cilicia*, multa impudenter ementiens, et duorum obolorum gratia præstigiis incantans homines. Quocirca non amplius tu *Apollo*, ob vaticini prædicationem habere in pretio, sed iam omnis lapis & quavis ara responsa dat oraculum petentibus, dumodo oleo persusa fuerit, & coronas habuerit, & homine præstigiatore abudauerit, cuiusmodi iam permulti sunt. Iam etiam *Polydamantis* athleta statua medetur febre laborantibus in *Olympia*, & *Theagenis* in *Thaso*. Quin *Hectori* quoq; sacra faciunt in *Ilio*, & è regione *Prothesilao* nempe in *Cheroneo*. Ex quo igitur in tantum numerum subindo aucti excreuimus, magis in usu fuit periurium & sa-

σιν ἡμῶν, οὐ ποιεῖντες. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν νόθων,
 καὶ παρεγγράφων. ἐγὼ δὲ καὶ ξένα ὀνόματα πολ-
 λὰ ἡδὴ ἀκούων, ἔτε ὄντων ἱνῶν παρ' ἡμῖν, ἔτε συ-
 εῖναι ὅλως διυναμένων, πάνυ, ὦ Ζεῦ, καὶ ὅτι τῶ-
 ποις γελῶ. ἢ πῶ γάρ ἐστιν ἡ πολυφρύνλητος δόξα,
 καὶ φύσις, καὶ εἰμαρμένη, καὶ τύχη, ἀνυπόσταται,
 καὶ κεναὶ πρᾶγματων ὀνόματα, ὑπὸ βλακῶν αἰ-
 θρώπων τῶν φιλοσόφων ὀπνοηθέντα, καὶ ὅμως
 αὐτοχέδρια ὄντα, ἔτω τὰς ἀνοήτας πέπεικεν, ὥς
 εἰς ἡμῖν, εἰ δὲ θύειν βούλεται, εἰδὼς ὅτι καὶ μυ-
 ρίας ἐκατόμβας παραστήσῃ, ὅμως τὴν τύχην πρᾶ-
 ξασαν τὰ μεμοιραμένα, καὶ αὐτὴν ἐξ ἀρχῆς ἐκάστῳ ἐ-
 πεκλώσῃ. ἡδέως αὖτ' ἐν ἐροίμην σε ὦ Ζεῦ, εἴ ποτε εἰ-
 δεις ἢ ἀρετὴν, ἢ Φύσιν, ἢ εἰμαρμένην. ὅτι μὲν γὰρ
 καὶ σὺ ἀκέραιος ἐν ταῖς τῶν φιλοσόφων διατριβαῖς,
 οἶδρα, εἰ μὴ καὶ κωφός τις εἴη, ὡς βοώντων αὐτῶν μὴ
 ἐπαίειν. πολλὰ ἔπι ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσω τὸν λό-
 γον. ὁρῶ γὰρ τὰς πολλὰς ἀχθομένους μοι λέγοντι, καὶ
 συρίττοντας, ἐκείνας μάλιστα, ὧν καθήψατο ἡ παρ-
 ῥησία τῶν λόγων. πέρας γὰρ εἰ ἐθέλεις ὦ Ζεῦ, ψή-
 Φισμά τι περὶ τέτων ἀναγνώσκειν ἤδη συγγε-
 γραμμένον. Ζ. ἀνάγνωθι. εἰ πάντα γὰρ ἀλόγως ἡ-
 πιάσω. καὶ δὲ ταῖς πολλὰ αὐτῶν ἐπιχεῖν,
 ὥς μὴ ἐπιπλεῖον αὐτῷ
 γίγνηται.

trilegiū, et omnino nos despectui habere caperūt, recte facientes. Et hac quidē de nothis et supposititiis dicta esse volui. Caterū ego et peregrina nomina permulta audiens eorū, qui neq, degūt apud nos, neq, ullo modo possunt esse, admodū, ō Iupiter, proter hac rideo. Vbi enim gentiū est multis modis iactata illa virtus & natura, & fatum, & fortuna? intoleranda & vana rerū vocabula ab inertib. hominibus philosophia titulo semet venditantibus excogitata. Quae quanquam ipsorum commenta sunt, sic tamen simplicium animos persuaserunt, ut nemo amplius nobis sacrificare dignetur, certò persuasum habēs, quod etiam si infinitas hecatombas nobis obtulerit, fortunam tamen nihilo secus ea facturam, quae à fatis decreta sunt, & quae sub initium cuiq, nascētium Parca fatalibus fufis adnuerint. Perlibenter itaq, te Iupiter interrogar em, ubinam gētium tibi visa esset, aut virtus, aut natura, aut fatum? Quod enim & tu talia subinde in philosophorū disputationibus audias, mihi dubium nō est, nisi fortasse quispiam surdus sis, ut eosdem vociferantes inaudire nequeas. Multa equidem adhuc dicēda super sunt, sed finem verborū faciam. Video enim quosdā ob dicta mea dolenter perturbari, & iam sibilare, maxime verò eos, qui orationis libertate tacti sunt. Itaq, pro concludenda oratione, si ita sedet animo tuo Iupiter, decretū quoddam de illis legā iam conscriptum. IV B. Recita, neq, enim omnia absurdē aut de nihilo reprehendisti. Et sanē multa ex illis inhibēda & coërcenda sunt, ne in immensum excrescant.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Α Γ Α Θ Η Τ Υ Χ Η.

ΕΚκλησίας ἐνόμει ἀγομένης, ἐβδόμη ἵσταμένους, ὁ
 Ζεὺς ἐπεσπάνευε, καὶ προήδρευε Ποσειδῶν, ἐπιστά-
 ται Ἀπόλλων, ἐγραμμάτευε Μῶμος τῆς νυκτός. καὶ
 ὁ ὕπνῳ τὴν γνώμην εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν
 ξένων ἔμνονον Ἕλληνας, ἀλλὰ καὶ βάρβαροι, ἔδα-
 μῶς ἄξιοι ὄντες κρινωνεῖν ἡμῖν τῆς πολιτείας παρεν-
 γραφέντες, σὺκοῖσιν ὅπως καὶ θεοὶ δόξαντες, ἐμ-
 πεπλήκασιν μὲν τὸν ἔρανόν, ὥς μεστὸν εἶναι τὸ συμ-
 πῖσιον ὄχλος πάραχώδους πολυγλώστων πινῶν, καὶ
 ξυγκλύδων, ἐπιλέλοιπε δὲ ἡ ἀμβροσία, καὶ τὸ
 νέκταρ, ὥς τε μναῖς ἦδη τὴν κατύλλῳ εἶναι, διὰ τὸ
 πολλῇ θῶν πινόντων, οἱ δὲ ὑπὲρ αὐταδρείας
 παρωσάμενοι τὰς παλαιὰς τε, καὶ ἀληθεῖς θεάς, προ-
 εδρίας ἡξιώκασιν ἐαυτὰς παρὰ πάντα τὰ πάτρια, καὶ
 ἐν τῇ γῇ προτιμαῖσθαι θέλῃσι, δεδόχθω τῇ βελῇ, καὶ
 τῷ δήμῳ συλλεγῆναι μὲν ἐκκλησίαν ἐν τῷ ὀλύμπῳ
 περὶ τροπὰς χειμερινὰς, ἐλεῖσθαι δὲ ὀπιγνώμο-
 νας τελείας θεάς ἐπὶ αἰ, τρεῖς μὲν, ἐκ τῆς παλαιᾶς
 βελῆς τῆς ὀπί Κρονος, τέταρτας δὲ ἐκ τῶν δώδεκα,
 καὶ ἐν αὐτοῖς, τὸν Δία. τέττας δὲ τὰς ὀπιγνώμο-
 νας, αὐτὰς μὲν κατέξασθαι ὁμόσσαντας τὸν νόμιμον
 ὅρκον, τὴν Στύγα. τὸν Ἑρμῆν δὲ, κηρύξαντα ξυνα-
 γαγεῖν

DECRETVM.

BONA FORTVNA.

Concilio legitime coacto, septimo idus N. Iupiter Rectorem agebat, Neptunus praesidem, Apollo praefectum, Momus scribe officio fungebatur noctu, & Somnus dixit sententiam. Quoniam multi ex peregrinis non Graci tantum, verum etiam Barbari, nequaquam digni existentes caelestis Reipub. communi nobiscum participatione nothi et subditij, haud scio quo nam modo etiam Dij esse contendentes caelum compleuerunt, ita ut symposion tumultuosis turbis plenum sit, obstrepentibus passim diuersis linguis multitudinis undique accersita. Defecit autem ambrosia et nectaris copia, adeo ut mna iam coemenda sit hemina propter bibentium multitudinem. Sed enim illi, qua sunt procacitate & immodestia, Diis veris & antiquis loco motis semet ipsi primis dignantur accubitus prater omnem morem patrium: adhuc in terris quoque, ante alios honorari contendunt, visum est, senatui populoque, ut ad hyberna solstitia cogatur in Olympo concilium, septem autem ad cognoscendum apppositi eligantur Dij perfecti. tres quidem ex curia veteri qua Saturno regnante constituta est; quatuor autem ex duodecim, quorum in numero unus erit Iupiter. Ceterum qui electi erunt arbitri, ipsi ad cognoscendum causas sessum eant, dicto prius iuramento legitimo, nimirum Styge. At Mercurius proclamato

γαγεῖν ἅπαντας, ὅσοι ἀξιῶσι ζυντιλεῖν εἰς τὸ σωέδρι-
 ον. τὰς δὲ, ἥκειν, μάρτυρας ἐπαγομένους ἐνωμότους,
 καὶ δόπο δειξέεις τῶ γένους. τὴν τεύθειν δὲ, οἱ μὲν, πα-
 ρίτοσαν καθ' ἕκα, οἱ δὲ, ὀπιγνώμονες ἐξετάζοντες,
 ἢ θεὰς εἶναι δόπο φανοῦνται, ἢ καταπέμψουσιν ὀπι-
 τὲς σφέτερά ἡρία, καὶ τὰς θήκας, τὰς παρονομαί-
 ῃν δὲ τις αἰλῶ τῶν ἀδοκίμων, καὶ ἅπαξ ὑπὸ τῶν
 ἐπιγνώμωνων ἐκκριθέντων ἐπιβαίνων τῶ ἔρανθ', εἰς
 τὸν τάρταρον ἐμπεσεῖν τῶτον. ἐργάζεσθαι δὲ τὰ αὐτῶ
 ἕκαστον. καὶ μήτε τλὴν Αθλευᾶν ἰᾶσθαι, μήτε τὸν Α-
 σκληπιὸν χρῆσιμωδεῖν, μήτε τὸν δόπολλω τοσαῦτα μό-
 νον ποιεῖν, ἀλλ' ἐν πὶ ὀπιλεζάμενον, μάντιν, ἢ κηθα-
 ρωδόν, ἢ ἰατρὸν εἶναι. τοῖς δὲ φιλοσόφοις παρειπεῖν,
 μὴ ἀναπλάττειν καινὰ ὀνοματα, μὴ δὲ ληρεῖν περὶ
 ὧν οὐκ ἴσασιν. ὀπόσοι δὲ ἡδοναῶν ἢ θυσιῶν ἡξιώθη-
 σαν, ἐκείνων μὲν καθαιρέσθηναι τὰ ἀγάλματα, ἐ-
 τεσθῆναι δὲ ἢ Διὸς, ἢ Ἡρας, ἢ Ἀπόλλωνος, ἢ τῶν ἄλ-
 λων τινὸς, ἐκείνοις δὲ, τάφον χῶσθαι τλὴν πόλιν, καὶ
 σήλῃ ὀπισθῆσθαι ἀντὶ βωμοῦ. ἦν δὲ τις παρὰ κέσθαι
 κηρύγματος, καὶ μὴ ἐβελήσθαι ὀπι τὰς ὀπιγνώμονας
 εἰλθεῖν, ἐρήμῃ αὐτοῦ καταδικοποιούντων. Ζ. τοῦτο
 μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα δικαιοῦσθαι ὡς Μῶμε, καὶ ὅτω
 δοκῇ, ἀνατεινάτω τλὴν χεῖρα. μᾶλλον δὲ οὕτω γ-
 γνέσθω. πλείους γὰρ οἶδ' ὅτι εἴσονται, οἱ μὴ χειροτε-
 νήσονται. ἀλλὰ νῦν μὲν, ἅπτε. ὀπότεν δὲ κηρύξῃ ὁ
 ἐρμῆς.

praconio vniuersos in concionem congreget, quicunq;
 in Deorum cōcilium legitime admitti postulant. Ve-
 niant autem illi adductis iuratis testibus, & certis ge-
 neris iudiciis. Deinde illi in unum locum commeent,
 verum arbitri accuratè expedientes, aut Deos illos
 declarabunt, aut ad sua sepulchra, & maiorum tū-
 mulos ablegabunt. Si verò quispiam ex obscuris &
 reprobatis cōprehensus fuerit, et semel ab arbitris con-
 demnatus in cœlum ascenderit, ille per praeceptum in tar-
 tarum corruat. Præterea quisq; exerceat sua cōmer-
 cia, neq; Minervæ rei medicæ intentæ sit, neq; Aescu-
 lapius dandis oraculis vacet, aut seruiat, neq; Apollo
 tanta soli sibi obeunda vendicet, sed una re quapiam
 electa, aut vatem, aut citharædum, aut medicum
 agat. Porro Philosophis dicetur, ne noua subin-
 de fingendo comminiscantur nomina, neque de iis,
 quorum imperiti sunt, nugentur. In quorumcunque
 autem honorem, aut cultum templa, aut sacra consti-
 tuta sunt, illorum imagines subuertantur, earumquo
 loco aut Iouis, aut Iunonis, aut Apollinis, aut alterius
 cuiuspiam erigatur, illis autem vrbs cōgesta terra se-
 pulchrum accumulet, & ara loco statuam reponat.
 Quod si quis praconio dicto audiens esse noluerit, ar-
 bitrorumq; examen & censuram subire recusarit, ille
 indicta causa condemnetur. Iustissimū equidem de-
 cretū est istud, ô Mome, & qui suffragatur, huic ma-
 num protendat. Atqui potius ita fiat. Cōplures enim
 noui futuros, qui sua non sunt adiecturi suffragia. Ve-
 rū in præsens abite. Caterū in concionem accersiti à

ἐρμῆς, ἥκετε, κομίζοντες ἕκαστος ὅσον αὐτῷ τὰ γνώρι-
 ματα, καὶ σαφεῖς τὰς ἀποδείξεις, πατρὸς ὄνομα
 καὶ μητρὸς, καὶ ὄφεν, καὶ ὅπως θεὸς ἐγένετο, καὶ Φυ-
 λήν, καὶ Φράτορα. ὥς ὅστις αὐτὸν μὴ παράσχηται, εἴδεν
 μελήσει τοῖς ὀπιγνώμοσιν, εἰ νεῶν ἵς μέγαν ὀπίγῃς
 ἔχει, καὶ εἰ οἱ ἄνθρωποι θεὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσι.

TIMON H MISAN-

Θ Ρ Ω Π Ο Σ.

Ω Ζεῦ Φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἐταρεῖε, καὶ ἐφέστε, καὶ ἀσ-
 τροπητὰ, καὶ ὄρκιε, καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐρίγδαπε, καὶ
 εἴ πῃ σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιητὰ καλοῦσι. καὶ μά-
 λιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα. ὅτε γὰρ αὐτοῖς
 πολυώνυμος γινόμενος ὑπερείδεις τὸ πίπλον τοῦ
 μέτρου, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς τοῦ ῥυθμοῦ. ποῦ
 σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγ ἀσραπὴ, καὶ ἡ βαρύβρο-
 μος βροντὴ, καὶ ὁ αἰγυλός, καὶ δαγῆεις, καὶ σμερδα-
 λέος κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρς ἤδη ἀνα-
 πέφηνε, καὶ κατὰ πᾶσι ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τοῦ πα-
 τέρους τῶν ὀνομάτων. τὸ δὲ αἰοίδιμόν σε, καὶ ἐκκρό-
 λον ὄπλον, καὶ πρὸ χειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τελείως ἀ-
 πέσῃ, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ὀλίγον ἀπινθῆρα ὀργῆς
 κατὰ τῶν ἀδικούντων διαφυλάττειν. γὰρ τῶν γουῦ
 τ' ὀπιπορκῶν ἵς ὀπιχειρουῦτων ἔωλον θρυαλλίδα
 φοβη-

Mercurio, venite adferentes unusquisque cognitiones claras, & manifestas cōprobationes, patris & matris nomen, & unde oriundus sit, tum quomodo diuinitatem adeptus sit. adhuc tribum quoq; & curiales. Verū enimvero, qui præsto non fuerit, parum cura erit arbitris, tametsi ille in terris ingens delubrum habuerit, ac homines eundem Deum esse existimauerint.

TIMON SIVE MISANTHROPVS.

O *Iupiter Phili & hospitalis, sōdalitie, domesticæ, fulgurator, iusiurandicæ, nubicogæ, grandisstrepe, & si quod aliud tibi cognomen attoniti Poëta tribuunt, maxime cum hærent in versu. Nam tum illis tum multinominis factus, carminis ruinam fulcis, metrique explēs hiatum. Ubi tibi nunc magnicrepum fulgur, grauisfremum tonitru? Ubi ardens, candens ac terrificum fulmen? Nam hac omnia iam palam apparet nugas esse, fumumque Poëticum, nec omnino quicquam præter nominum strepitum. Sed decantata illa tua arma eminus ferientia, expromptaque nescio quomodo penitus extincta sunt, frigentque, adeo ut ne minimam quidem scintillulam iracundia aduersus nocentes reliquam obtineant. Itaque citius quiuīs ex his, qui perieraturi sunt, extinctum ellychnium metuerit quam*

φοβειθείη αὖ, ἢ τὴν τῷ πανδραμάτορος κεραιῇ
 φλόγα. ἔτω δαλὸν ἵνα ἐπαναλείνασθ' δοκεῖς αὐτῷ,
 ὡς πῦρ μὲν, ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδίεναί, μόνον δὲ
 τοῦτο οἶεσθ' ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπλη-
 ρήσῃ τῆς ἀσβόλου. ὥς ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλ-
 μωνεὺς ἀντιβροντᾷ ἐτόλμα, καὶ πάνυ τοι ἀπήγαγε
 ὦν πρὸς οὕτω ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θερμὸς
 ἀνὴρ, καὶ μεγαλαυχέμενος. πῶς γὰρ ὅπως κατὰ
 περὶ ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδεις; ὅς οὔτε τῶν ὀπι-
 κρωμάτων ἀκούεις, ἔτε τοὺς ἀδικοῦντας ἐπισκοπᾷς,
 λημᾶς δὲ, καὶ ἀμβλυώτεις πρὸς τὰ γινόμενα, καὶ τὰ
 ὧτε ἐκκεκῶφωσαι κατὰ περὶ οἱ παρηθηκότες. ἔπει-
 νέος γὰρ εἶ καὶ ὁξύθυμος ὦν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν,
 πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων, καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ οὐδέ πο-
 τε ἦγες τότε πρὸς αὐτοὺς ἐκχειρίαν, ἀλλ' αἰεὶ ἐνε-
 ρὸς πάντως ὁ κεραινὸς ἐστίν, καὶ ἡ αἰγὴς ἐπεσείετο, καὶ ἡ
 βροντὴ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ ἀσραπὴ συνεχὲς ὥσπερ εἰς
 ἀκροβολισμὸν προσηκοντίζετο, οἱ σεισμοὶ δὲ κοσκι-
 νηδόν, καὶ ἡ χιὼν σωρηδόν, καὶ ἡ χάλαζα πετρηδόν. καὶ
 ἵνα σοι φορτικῶς διαλέγωμαι, ὑετοὶ τε ῥαγδαῖοι, καὶ
 βίαιοι, ποταμὸς ἐκάστη σαγών. ὥς ἐτηλικαύτη ἐν ἀ-
 καρεῖ χρόνος ναυαγία ὅππῃ τοῦ Δευκαλίωνος ἐγένε-
 το, ὡς ὑποβρυχίων ἀπάντων καταδεδυκῶτων, μόγις
 ἐν τι κελύπῳ περὶ σωθῆναι, προσκαίλαν τῷ Λυκα-
 ρεῖ, ζώπυρόν, πῖ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὲρμαλτος διαφυ-
 λάτῃσι

flammam fulminis cuncta necantis : adeò titiōnem, quempiam incutere videris eis, ut ignem quidem aut fumum ab illo proficiscentem nihil quicquam formidēt, verum hoc solum vulneris inferri posse iudicent, ut fuligine compleantur. Quibus rebus factum est, ut iam Salmoñeus tibi sit ausus etiam obtonare, neque id admodum abre, quippe aduersus Iouem usque adeò frigidum, vir ad facinora feruidus, audaciaque tumidus. Quid ni enim faciat, ubi tu perinde ac sub mandragora stertis, qui neque peierantes exaudias, neque eorum qui flagitia committunt, respectum agas? Cecutis autem lippitudine, & hallucinaris ad ea quæ fiunt, auresque iam tibi obsurduerunt, instar horum, qui ætate defecti sunt. Quandoquidem cum iuuenis adhuc esses, acrique animo vehemensque ad iracundiã, permulta in homines maleficos ac violentos faciebas. Neque tum unquam tibi cum illis erant induciæ. Sed perpetuò fulmen erat in negotio, perpetuò obnibrabatur Ægis, obstridebat tonitru, fulgur continenter iaculorum in morem densissimè ex edito loco deuolantium torquebatur, terræ quassationes, cribri instar frequentes, ad hæc nix cumulatim, neque non grando saxorum in morem. Atque ut tibi molestè differam, imbresque rapidi & violenti, ac flumen quotidie exundans. Hinc tantum repente Deucalionis ætate naufragium ortum est, ut omnibus sub aqua demersis, vix unica scaphula seruarietur, quæ in montem Lyco-

λάττον εἰς ὀπτηγόνω κακίας μείζον. τοι γάρ τι
 ἀκέλαστα τῆς ῥαθυμίας τὰ πῆχερα κομίζῃ παρ' αὐ-
 τῶν, ἔτε θύοντ' ἐπὶ σίπινος, ἔτε σεφανουγτ', ἢ
 μή τις ἄρα πάρεργον ὀλυμπίων. καὶ ἔτ' ἐπ' ἀνὺ ἀ-
 ναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι δ' ἔχαιον σω-
 τελῶν. καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὦ θεῶν γυναιότα, πῃ
 δ' ὀφθαίνεσσι, παρῳσάμενοι τῆς τιμῆς. ἐὼ λέγειν, ὁ-
 ποσάκις ἤδη σε τὸν νεῶν σεσυλήκασιν. οἱ δὲ καὶ αὐτῶ σσι
 τὰς χεῖρας ὀλυμπιάσιν ὀπιβεβληκασί. καὶ σὺ ὁ ὑψι-
 βρεμέτης ὤκησας, ἢ ἀναστῆσαι τὰς κύνας, ἢ τὰς γεί-
 τνας ὀπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτὰς
 συλλάβοιεν, ἐπὶ συσκευαζομένους πρὸς τὴν φυγὴν.
 ἀλλ' ὁ γυναῖ, καὶ γιγαντοπέτωρ, καὶ πῆανοκράτωρ
 ἔκαθησθαι, τὰς πολοκάμους περικειρόμεν' ὑπὸ αὐ-
 τῶν, δεκάπηχιστο κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα
 ποίνω ὦ θωμάσι, πῶν ἰκα παύσεται ἔτις ἀμε-
 λῶς πυρορῶμενα; ἢ πότε καλᾶσεις τὴν ποσάτῃ ἀ-
 δικίαν; πόσοι φαέθοντες ἢ Δευκαλίωνες ἱκανοὶ πρὸς
 ἔτις ὑπὲραντλον ὑβριν τῆ βίης; ἵνα γάρ τὰ κρινὰ
 ἔασας, τὰ μὰ εἴπω, ποσ' ἔτις Αθλιωαίων εἰς ὑψος ἀ-
 ρας, καὶ πολοσίς ἐκ πενεσάτων δ' ὀφθίνας, καὶ πᾶσι
 τοῖς δ' ὀρομένοις ὀπικερήσας, μᾶλλον δ' ἐπ' ἀθρόον ἐς
 εὐεργεσίαν τῶν φίλων ἐκχέσας τὸν πολὺν, ἔπειδ' ἡ
 πένης διὰ ταῦτα ἐγενόμην, οὐκ ἔτι δ' ἐπὶ γνωρίζομαι
 πρὸς αὐτῶν, ἔτε πρὸς βλέπεσιν οἱ τέως ὑποπῆσθαι

rem appulit, humani generis, quasi scintillulas quasdam seruans, unde sceleratius etiam genus in posterum propagaretur. Nimirum igitur dignum socordia premium ab illis reportas, cum iam nec sacra faciat tibi quisquam, nec coronas offerat, nisi obiter in Olympicis, ac ita ne is quidem rem admodum frugiferam facere videatur, sed priscum quendam ritum magis referre: ac penè Saturnum, o Deorum generosissime, te reddunt magistratu abdicantes. Omitto loqui, quoties iam templum tuum sacrilegio compilarint, cum tibi etiam ipsi in Olympiacis manus, admoliti sunt. Atque interea tu altifremus ille pigritabaris, vel excitare canes, vel vicinos aduocare, ut auxilio accurrentes illos comprehenderent, adhuc adornantes fugam. Sed generosus, Gigantumque extinctor, & Titanum victor sedebas, cum tibi caesaries ab illis circumtonderetur, decem cubitale fulmen dextra tenenti. Horum igitur, o preclare, quis tandem erit finis, quæ tu aded securè despicis? Aut quando de tantis maleficiis poenas sumes? quot Phaëthontes aut Deucaliones satis idonei sint ad expiandam tam inexhaustam morum iniquitatem? Etenim ut de communibus sileam, de iis quæ mihi acciderunt dicam, cum tam multos Athenienses in sublime euexerim, ex pauperrimis diuites reddiderim, cunctisque quotquot opus haberent, suppeditarim, imò semel uniuersas opes in amicos iuuantos effuderim, simulatque his rebus ad inopiam deueni, iam ne agnoscor quidem ab illis, nec aspicere.

σοντες, καὶ προσκυνοῦντες, καὶ τῷ ἐμοῦ νεύματι
 ἀνηρημένοι. ἀλλ' ἔγωγε καὶ ὁδῶ βαδίζων ἐν τύχοιμί
 νι αὐτῶν, ὥσπερ πνῆσθ' ἄλλω παλαιῷ νεκρῷ ὑπὸ
 ὑπὸ τῷ χρόνῳ ἀνατετραμμένῳ παρέρχονται, μηδὲ
 ἀναγνόντες, οἱ δὲ καὶ πόρρωθεν ἰσθύντες, ἑτέραν ἐκ-
 τρέπονται, δυσάντητον, καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψε-
 σθαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν δ' ἐπεὶ πολλοῦ σωτῆρα καὶ
 εὐεργέτην αὐτῶν γεγνημένον. ὥστε ὑπὸ τῶν κακῶν
 ἐπὶ ταύτῃ τῇ ἐχαπαύτραπόμην, ἐκαιψάμε-
 ν' διφθέραν, ἐργάζομαι τῷ γλῶσσῳ ὑπόμειναι ὀ-
 βολῶν πεσάρων, τῇ ἐρημίᾳ, καὶ τῇ δικέλλῃ προσφι-
 λασοφῶν ἐνταῦθα. τὸ τοιοῦτό μοι δοκεῖ κερδανεῖν,
 μηκέτι ὄψεσθαι πολλὰς παρὰ τῷ ἀξίᾳ δ' πρᾶτ-
 τοντάς. ἀνιαιρότερον γάρ τ' ἔγωγε ἤδη ποτὲ αὖτ' ὦ Κρό-
 νου, καὶ Ρέας ἤ, τὸν βαθυὺν τῶν ὕπνου ἀποσεισά-
 μεν, καὶ νήδυμον, ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεχρί-
 μησθαι, καὶ ἀναρρίπισας τὸν κεραυνὸν, ἢ ἐκ τῆς Οἴτης
 ἐναυσάμεν, μεγάλῃ ποιήσας τῷ φλόγα, ἐπι-
 δείξαιό πινάχου ἀνδρώδους καὶ νεανικῆς Διὸς, εἴ μὴ
 ἀληθὴ ἐστὶν πᾶσι ὑπὸ Κρητῶν παρ' ἡμῶν καὶ τῆς ἐκείνης
 ταφῆς μυθολογούμενα. Ζ. τίς ἔσθ' ἐστίν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κε-
 κραγὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς, παρὰ τὸν Τμητῖον ἐν τῇ ὑ-
 παρείᾳ, πινάρους ὅλ' ἑ, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδίφθε-
 ρ' ὁσκάππει δὲ, οἶμα, ἐπικεκυφώς, λάλ' ἄν-
 θρωπ', καὶ θρασὺς, ἥ τις φιλόσοφος ἐστίν. ἔγ' γάρ
 αὖτ'

dignantur me, qui dudum reuerabantur, adorabant, meoque de nutu pendebant. Quod si quando per viam ingrediens, fortè fortuna in eorum quempiam incidero, perinde vè euersam hominis iam olim defuncti statuam, ac temporis longitudine collapsam praterunt, quasi ne norint quidem. Alij verò & procul conspecto me, aliò in aliam viam deflectunt, existimantes sese inauspicatum, abominandumque visuros spectaculum, quem non ita pridem seruatorem, & adiutorem suum esse predicabant. Itaque prementibus malis ad extrema redactus consilia, rhenone arrepto, terram exerceo, quaternis conductus obolis, atque hic cum solitudine, cumque ligone philosophor. Hoc interim lucri mihi videor facturus, quod posthac non intuebor plerosque præter meritum secundis fortune successibus utentes. Nam illud vel maxime vrit. Iam igitur tandem aliquando Saturni Rheaque proles, excusso profundo isto, grauique somno (nam Epimenidem quoque dormiendo viciisti) denuo iactato fulmine, aut ex Oeta redaccenso, ingenti reddita flamma iram aliquã strenui illius ac iuuenilis Iouis ostende, nisi vera sint quæ à Cretensibus de te, tuaque sepultura ferentur. IUPITER. Quis hic est, Mercuri, sic vociferans ex Attica, ad Hymettum in radice montis, borridus totus, ac squalidus, pelleque amictus: fodit autem, ut arbitror, nam pronus incumbit, homo loquax & confidens, mirum ni Philosophus est. neque enim

αὐ' ἔτως ἀσεβεῖς τὰς λόγους διεξήκει καθ' ἡμῶν. Εἰ-
 τί φῆς ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκράτιδος,
 τὸν κολυτῆα; ἔτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς κατ' ἱερῶν
 πελείων ἐστίασας, ὁ νεόπλῃς, ὁ πᾶς ὅλας ἐκαστό-
 μους, παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν ἐορτάζειν τὰ διάσια
 Ζεὺς. Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς. ὁ καλὸς ἐκείν', ὁ πλεῖ-
 στος, πῶς ὃν οἱ ποσῆτοι φίλοι; τί παθὼν οὐκ τοιᾷ τὸς ἐ-
 στιν, αὐχμηρὸς, ἄθλι', καὶ σκαπανεὺς, καὶ μειδιῶν,
 ὡς εἰκεν, ἔτω βαρεῖαν κατὰ φέρων τὴν δίκηλιν.
 Εἰ μὲν ἔτῳσι μὲν εἰπῆν, χρηστότης ἐπέτρεψεν αὐτὸν, καὶ
 φιλάνθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τὰς δεομένους ἅπαντας οἶκ-
 τος. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἀνοία, καὶ δῆθαι, καὶ ἀκρε-
 σία πρὸς τὰς φίλους, ὅς ἐ σωίει, κῆραξι, καὶ λύκοις χα-
 ριζόμεν', ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν ποσῆτων ὁ κακοδαί-
 μων κειρόμεν' τὸ ἦπαρ, φίλους εἶναι αὐτὸς καὶ ἐ-
 τήρους ὤετο, ὑπὸ δυνόιας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίρον-
 τας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὅσα γυμνώσαντες ἀκρεβῶς, καὶ
 πειτραγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνὶ ᾧ ἐκμυζήσαντες,
 καὶ τὸν δὲ μάλα ὀπιμειλῶς ὥχοντο, αὐτὸν αὐτὸν καὶ
 τὰς ρίζας ὑποτετμημένῳ δαπολιπόντες, εἰδὲ γνω-
 ρίζοντες ἔτι, εἰδὲ προσβλέποντες. πόθεν γὰρ ἢ ὀπι-
 κροῦντες, ἢ ὀπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει; διὰ ταῦτα
 δίκηλότης καὶ διφθερίαις, ὡς ὀρεῖς, δαπολιπῶν ὑπὸ
 αἰχμῶν τὸ ἄστυ μισθὲν γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς
 κακοῖς, ὅτι οἱ πλεῖστοι παρ' αὐτῶν, μάλα ὑπε-
 ροπικῶς

nim alioqui adeo impia, nefariaq; in nos fuerat dictu-
rus. MER. Quid ais pater, an non nosti Timonem E-
chekratidis filium Colyttensem? Hic nimirum est, qui
nos saepenumero in sacris legitimis conuiuio accepit,
ille repete diues factus, ille qui totas hecatombas, apud
quem splendide Ionialia festa consueuimus agitare.
IUP. Hem qua nam ista rerum commutatio? hiccine
honestus ille, diues, quem tam frequentes cingebant a-
mici? Quid igitur accidit, ut hoc sit habitu? squali-
dus, arumnosus, fossor conductitius, uti conicio cum
tam grauem ligonem gerat? MER. Ad hunc mo-
dum illum quodammodo probitas euertit, atq; huma-
nitas, & in omnes quicumq; egerent misericordia. At
reuera Uecordia potius facilitasque, nullusque in su-
scipiendis amicis delectus, quippe qui neutiquam in-
tellexerit, sese coruis lupisque largiri. Quin cum à
vulturibus tam multis misero iecur eroderetur, ami-
cos esse eos, & socios indicabat, quasi beneuolentia
erga sese afficerentur, cum illos epula magis caperent.
Ergo posteaquam ossa penitus nudassent, circumrosif-
sentque: deinde si qua medulla suberat, hanc quoque
admodum diligenter exuxissent, aufugerunt, exuc-
cum et radicitus defectum destituentes, adeo ut postea
ne agnoscant quidē, aut aspiciant, tantū abest, ut sint
qui suppeditēt, vicissimq; impertiāt. Has ob res fossor,
et sago, ut vides, opertus pelliceo urbē pra pudore fugi-
ens, mercede terram exercet, aduersus ingratos a-
tra bile stomachatur, qui quidem ipsius benignitate
ditati,

ditati, admodum fastuose nunc prætereant, ac ne nomen quidem, an Timon vocetur, nouerint. IVP. Atque profecto vir neutiquam fastidiendus, aut negligendus est, & iure optimo indignatur, qui iis tantis in malis agat. Quare sceleratos istos adulatores ipsi quoque fuerimus imitati, si eum virum neglexerimus, qui tot tauros, & capras pinguisimas nobis in aris adoleuerit, quarum nidor etiamdum mihi in naribus residet. Ceterum propter negotia & turbam maximam peierantium, tum vi, non iure agentium, neque non aliena rapientium, præterea ob formidinem quam mihi pariunt sacrilegi, (quorum quidem cum multi sunt, tum obseruatu difficiles, adeo ut ne minimum quidem nos conuinere sinant) longo iam ad Atticam regionem oculos non conueriti tempore, maxime posteaquam philosophia & de verbis digladiationes apud istos increbuerunt, ita ut pugnantibus inter se istis vociferantibusque ne exaudire quidem mortalium vota liceat. Unde mihi necessum est, aut auribus obthuratis sedere, aut dirumpi ab eis, conficique qui virtutem quandam, & incorporea quadam, merasque nugas ingenti vociferatione connectunt. Hæc in causa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, cum haud mediocriter de nobis sit meritis. Quod reliquum est, Mercuri, tu, assumpto Pluto celeriter ad istum abeas. Porro Plutus una secum ducat & Thesaurum, & utriq; apud Timonem perseuerent, neque adeo facile demigræt, etiamsi quam maxime illos præbonitate rursum ex adibus exegerit. Ceterum de pal-

ponib

ἀχαριστίας, ἡ δὲ ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐτῆς
 μὲν σκέψομαι, καὶ δίκῃ δώσωσιν, ἐπὶ δ' αὖ τ' κεραιὺν
 ὀπισθεύασω. κατεαγμέναι γὰρ αὐτὰ καὶ ἀποσομω-
 μέναι εἰσὶ δὴ αὖ ἀκτίνες αἱ μέγιστα, ὅπότε φιλοημιότι-
 ρον ἡχόντισα πρῶτον ὅτι τ' σφίσι καὶ Ἀγαξάγορα,
 ὃς ἔπθχε τὰς ὀμιλῦτας, μηδὲ ὅλως εἶναι τινὰς ἡμᾶς
 τὰς θεάς. ἀλλ' ἐκείνου μὲν διήμαρτον. ὑπερέχε γὰρ
 αὐτὰ τὴν χεῖρα Περικλῆς. ὁ δὲ κεραιὺν εἰς τὸ ἀνά-
 κειον παρὰ σκύψας, ἐκείνόν τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς
 ὀλίγῃ δαῖν σινετρίβη παρὰ τὴν πέτραν. πολλὴν ἰκα-
 νὴ ἐν τοσούτῳ. καὶ αὐτὴ τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερ-
 πολυτωῦται τὸν Τίμωνα ὁρῶσιν. Εὐμ. οἷον καὶ τὸ μέγα
 κεκραγῆναι, καὶ ὀχληρὸν εἶναι καὶ θρασύν; ἐ τοῖς δι-
 κάμοι λογῶσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς βυχομένοις τὸ το-
 χρήσιμον. ἰδίῃ γὰρ αὐτίκα μάλα πλάσιον ἐκ πε-
 νεσάτῃ καταστήσεται ὁ Τίμων, βοήσας καὶ παρρησια-
 σάμεν. ἐν τῇ βυχῇ, καὶ ὀπιστρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σι-
 ωπῇ ἔσκαπην ὀπισθευφῶς, ἐπὶ αὖ ἔσκαπην ἀμε-
 λόμεν. Πλῆτ. ἀλλ' ἐγὼ ἐκ αὐτῆς ἀπέλθοιμι ὡς Ζεὺς
 παρ' αὐτόν. Ζεὺς. διὰ τί ὧς ἄρξε Πλῆτε, καὶ ταῦτα ἐ-
 μὲ κελεύσαντ; Πλῆ. ὅτι νῆ Δία ὑβρίζειν εἰς ἐμὲ,
 καὶ ἐξεφόρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα, πα-
 τρώων αὐτῶν φίλον ὄντα. καὶ μόνον ἐχθὶς δικράνοις με ἐ-
 ξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν
 ἀπορρίπτοι. αὐτῆς οὖν ἀπέλθω, παρὰ σίτοις καὶ
 κόλαξι

ponibus illis, atque ingratitude qua in hunc sunt
vsi, in posterum consultabo, pœnasque daturi sunt,
sicut atque fulmen instaurauero. Nam fracti sunt in
eo retusa cuspide duo è radiis maximi, cum nuper a-
uidius in sophistam Anaxagoram iacularer, qui su-
is familiaribus suadebat, nullo pacto esse ullos nos, qui
dij vocaremur. Ac illum quidem errore non ferie-
bam, propterea quod Pericles obtenta manu eum pro-
texerit. Ceterum fulmen in Castoris ac Pollucis tem-
plum detortum tum illud exussit, tum ipsum parum
absuit, quin ad saxum comminueretur. Quanquam
interim vel id supplicij satis magnum in istos fuerit, si
Timonem conspexerint egregie locupletem factum.

MERCVR. Quantum habet momenti altum vo-
ciferari, & obstreperum audacemque esse? Idque
non iis modo, qui causas agunt, verum etiam qui vo-
ta faciunt cōducibile. En mox è pauperrimo diues e-
uasit Timon, qui se imprecando clamosum & im-
probum prastiterit, Iouemque reddiderit attentum.
Si verò silentio fœdisset nutans, etiam nunc fœderet ne-
glectus. PLVTVS. At ego Iupiter haud quaquam
ad istum rediturus sum. IVP. Quid ita non reditu-
rus optime Plute, præsertim à me iussus? PLVT. Quo-
niam per Iouem iniuria me affecit eiciens, et in mul-
ta fragmenta disseccans, idque cum illi paternus essem
amicus, ac me penè dixerim, furca ex adibus expul-
lit, nec aliter quàm ij, qui è manibus ignem abiciunt.
Num rursus ad istum ibo, parasitis, & adulatori-
bus

κόλαξι παραδοθησόμεναι· ἐπ' ἑκείνης δ' Ἰδμεν πέμ-
 πε με, τὰς αἰδοησομένης τῆς δωρεᾶς, τὰς περὶ ἐμὴν
 τὰς, οἷς τίμιον ἐγὼ καὶ περὶ πόνηται. ἔτι δὲ οἱ λαοὶ
 τῇ πενίᾳ ζυγῶνται, ὡς περὶ μὴδ' ἡμῶν, καὶ διφθέ-
 ραν παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκην, ἀγαπάτωσαν
 ἄβλαιοι, τίτλας ὁδοὺς ἀποφέροντες, οἱ δεκά-
 λανθες δωρεᾶς ἀμελητὶ περιέμενοι. Ζ. ἔδεν ἔπι τοι
 ἔσθ' ὅτι Τίμων ἐργάσεται πρὸς σε, πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δι-
 κήλα πεπαυδαγωγήκεν, εἰ μὴ παντ' ἀπασιν ἀνάλη-
 πὸς ἐστὶ τὴν ὁσφύην, ὡς καὶ σε ἀντὶ τῆς πενίας πε-
 αιρεῖσθαι. ἔμην τοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶναι μοι δο-
 καῖς, ὅς νυνὶ μὲν τὸ Τίμονα αἰτῶ, διότι σοι τὰς θύρας ἀ-
 ναπετάσας, ἡφίει περὶνος εἶν' ἐλευθέρως, ἔτι ἀποκλεί-
 ων, ἔτι ζήλοισιν. ἄλλοτε δὲ ἐναντίον ἡ γυνάμειρος κα-
 τὰ τὸ πλῆθος, κατὰ κεκλειῖσθαι λέγων πρὸς αὐτὸν ὑπὸ
 μοχλοῖς καὶ κλεισὶ, καὶ σημείων ἐπιβολαῖς, ὡς μηδὲ
 παρακύψαι σοι ἐς τὸ φῶς δυνατόν εἶναι. ταῦτα γοῶν
 ἀπὸ δούρας πρὸς με, ἀποπνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ
 σκότῳ, καὶ διὰ τῆς ὥχης ἡμῶν ἐφαίνε, καὶ φροντίδος
 ἀνάπλεως, συνεσπασκὸς τὰς δακτύλους πρὸς τὸ ἔ-
 ρος τῶν συλλογισμῶν, καὶ ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν, εἰ
 καιρὸν λάβοιο παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρ-
 δεινον ἐδόκει σοι ἐν χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, κα-
 τάπερ τὴν Δανάην παρ' ἑνὲς εἶναι, ὡς ἀκρεβέσι
 καὶ παμπονήροισι παιδαγωγοῖς ἀνατρεφόμενον τῷ

bus donandus? Ad eos me mitte, ô Iupiter, qui munus intellecturi sunt, qui amplexuri, quibus equidem in precio sim, & maiorem in modum exoptatus. At hi stupidi cum inopia commercium habeant, quam nobis anteponunt, ut ab ea accepto sago pelliceo, ligoneque, sat habeant, cum quatuor lucrantur obolos, decem talenta contemptim dono dare soliti. IUPITER. Nihil istiusmodi posthac in te facturum est Timon, quippe quem ligo abunde satis corripuerit, nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius ilia, te videlicet potius præoptandum quam inopiam. At tu mihi querulus admodum videris esse, qui nunc Timonem incuses, quod tibi patefactis foribus liberè permiserit vagari, neque includens, neque zelotypus in te. Porro alias diuersa de causa in diuites stomachabare, cum diceres, te ab illis repagulis, clauis ac signorum obiectaculis impressis ita fuisse conclusum, ut ne prospicere quidem in lucem tibi liceret. Id igitur apud me deplorabas, affirmans præfocari te nimis tenebris, eoque pallidus nobis videbaris, & curis confectus, digitis etiamnum ex assiduo colligendi, coaceruandique usu contractis, contortisque: quod si quando daretur oportunitas, aufugiturum quoque ab illis te minitabare. In summa, rem supra modum acerbam iudicabas in arco ferreæ thalamo, Danaes exemplo, virginem asseruari, atque à scelestissimis educari pedagogis, fœnore & com-
r a puta-

τόκῳ, καὶ τῷ λογισμῷ. ἄτοπα γοῦν ποιεῖν ἔφασκες αὐ-
 τὰς, ἐρωῶντας μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἐξόν δὲ δόπολα ὑφί-
 σ' τολμῶντας, ἔδ' ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυ-
 εῖας γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐρηγορότας, ἐς τὸ
 σημεῖον καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκαρδαμυκίῃ βλέποντας, ἱ-
 κανὴν δόπολαυσιν οἰομένους, ἔτ' αὖτις δόπολαύειν ἔ-
 χειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς δόπολαύσεως,
 κατὰ περ τιῶν ἐν τῇ φάτῃ κυῖα, μήτε αὐτῶν ἐοδί-
 σσαν τῶν κερθῶν, μήτε τῷ ἴπῳ περὶ τῶν ἵππων ἵππι τρέ-
 ψασαν. καὶ προσέτι γε καὶ κατεγέλας αὐτῶν φειδομέ-
 νων, καὶ φυλαττόντων, καὶ τὸ καινότετον, αὐτὰς ζηλο-
 τυποιῦντων, ἀγνοοῦντων δὲ ὡς κατὰ ῥαττο οἰκέτης,
 ἢ οἰκονόμου, ἢ παυδότριψ ὑπαισιῶν λατρεῖας, ἐμ-
 παροινήσας τὸν κακοδαίμονα, καὶ ἀνέρας οὐ δεσπύτω,
 πρὸς ἀμεινόν τι καὶ μικρόσομον λυχνίδιον, καὶ διψα-
 λέον θρυαλλίδιον, ἐπαχρυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις.
 πῶς οὐκ ἐκ ἄδικον, πάλαι μὲν σὺ πάντα αἰτιαῖσθαι,
 νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἵππικαλεῖν; Πλῆτ. καὶ
 μὴν εἴγε τὰ ληθῆ ἔξεταζοις, ἄμφω σοι ὁ λόγος δόξω
 ποιεῖν. τῆτε γὰρ Τίμων τοῦ πάνυ τῆτο ἀνεκείμενον, ἀ-
 μελές, καὶ οὐκ ὀνοϊκόν, ὡς πρὸς ἐμὲ εἰκότως αὐτὸν ὀλο-
 κοῖ. τὰς τε αὖ κατὰ κλειστον ἐν θυραῖς, καὶ σκότῳ φυ-
 λάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην, καὶ
 πιμελής, καὶ ὑπερογκός, ἵππι μελεμένους, ἔτε προ-
 σιπτομένους αὐτὰς, ἔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας, ὡς
 μηδὲ

putatione. Proinde absurdè facere aiebas, quod te prater modum adamarent, neque cum liceret, frui auderent, neque cum ipsis esset in manu, amore suo securè uterentur, sed vigilēs observarent, ad signum ac seram oculis nunquam conniuentibus, neque usquam dimotis semper intuetes, abundè magnum fructum arbitantes, non quod ipsis fruendi facultas adesset, sed quod nemini fruendi copiam facerent, non aliter quàm in praesepe canis, nec ipse vescens hordeis, nec equum famelicum id facere sinens. Quin etiam ridebas istos, qui parcerent, & asservarent, & (quod esset absurdissimum) exsi quidem sibi subtraherent, vererenturque contingere, non intelligerent autem fore, ut aut sceleratissimus famulus, aut dispensator, aut liberorum pedagogus furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea sinat ad obscuram, & oris angusti lucernulam, ac siticulosum ellychniolum usuris inuigilare. Annon igitur iniquum, cum hac quondam incusaueris, nunc in Timone diuersa his criminari?

PLUT. Atqui si rem verè perpenderit, utrumque me iure facere iudicabis. Nam et Timonis ista nimia lenitas, negligentia potius, haud beneuolentia, studiumque quod ad me pertinet, meritò videatur. At è diuerso, qui me ostiis ac tenebris inclusum seruabant, id agentes, quo scilicet crassior, saginatiorque, ac nimia mole turgidus euaderem, cum interim neque ipsi contingerent, neque in lucem produ-

μηδὲ ὀφθαίλω πρὸς πνϠ, ἀνοήτης ἐνόμιζον εἶναι
 καὶ ὑβριστὰς, ἔδεν ἀδικουῦτά με ὑπὸ τοσούτοις δεσ-
 μοῖς κατασέποντας, ὥς εἰδότας ὡς μετὰ μικρὸν ἀπί-
 ασιν ἄλλω ἢ τῶν βουδαιμόνων με καταλιπέντες. ἔ-
 ουῶ ἐκείνης, ἔτε τοὺς πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τού-
 τας ἐπαμνῶ, ἀλλὰ τοὺς, ὅπερ ἄριστόν ἐστι, μέτερον ἐπή-
 σοντας τῷ πρᾶγματι, καὶ μήτε ἀφεξομένους τὸ παρᾶ-
 παν, μήτε προησομένους τὸ ὅλον. Διόπερ καὶ αὐτὸς
 πολλάκις ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λα-
 κπίζομενϠ, καὶ λαφυσόμενϠ, καὶ ἐξαντλῶμε-
 νϠ. ὑπὸ ἐνίων δὲ, ὥσπερ στιγματίας δραπέτης πε-
 πεδημένϠ. Ζ. τί ουῶ ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῆς διδόασι
 γὰρ ἄμφω καλλὲν τὴν δίκην. οἱ μὲν ὥσπερ ὁ Τάν-
 τάλϠ ἀποτοὶ καὶ ἄγευσοὶ καὶ ξηροὶ τὸ σῶμα, ὅπκιε-
 χηνότες μόνον τῷ χρυσίῳ, οἱ δὲ καθάπερ ὁ Φινεύς ἀ-
 πὲ τῆς φάρυγγϠ τὴν τροφὴν ὑπὸ τῶν ἀρπυιῶν
 ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ἀπιδι ἤδη, σωφρονεσέρῳ παρᾶ-
 πολὺ τῷ Τίμωνι ἐντευζόμενϠ. Πλοῦ. ἐκείνϠ γὰρ
 ποτε παύσεται, ὥσπερ ἐκ κροφίνης τετραυπημένῃ, πρὶν
 ὅλως εἰσρυλῶαί με κατὰ σπυδρῶν ἐξαντλῶν, φθά-
 σαι βυλόμενϠ τὴν ὀπιρρόλιν, μὴ ὑπέραντλῶ εἰ-
 σπασὼν ὀπικλύσω αὐτόν. ὥς ἐς τὸν τῶν Δαναῶδων
 πῆγον ὑδροφαρήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάττω ἐπαντλήσῃ,
 τὰς κύτας μὴ σέγοντϠ, ἀλλὰ πρὶν εἰσρυλῶαι χει-
 δὸν ἐκχυθησόμενα τὰ ὀπιρρέοντϠ, ἔτως βρύπερον
 τὸ πρὸς

cerent , ne vel aspicerer à quopiam , hos dementes
& contumeliosos in me iudicabam , quippe qui me
nihil commeritum tot in vinculis cogerent situ ca-
rieque putrescere , haud intelligentes , quo mox de-
migrant , me alij cuipiam , cui fortuna fauerit , re-
licturi . Neque hos igitur probo , neque illos , qui
nimium facile mihi manus admouent , sed qui
(quod est optimum) mediocritate utuntur , uti nec
prorsus abstineant , nec penitus profundant . Qua-
re & ipse saepe indignor , cum à nonnullis ignomi-
niose cador calcibus , laniorque , atque exhauior ,
à nonnullis contra perinde ac stigmaticus fugitiuus
compedibus vincior . IVPITER . Quid igitur indi-
gnaris contra illos ? quandoquidem utrinque pœnas
egregias luunt . alteri quidem dum Tantali in mo-
rem , neque bibere sinuntur , neque edere , sed ore
siccò duntaxat inhiant auro : alteri verò dum il-
lis ceu Phryneo cibos Harpyia ipsis è faucibus eripi-
unt . Sed abi iam , Timone multò posthac vsurus
cordatiore . PLUT . An ille aliquando desinet me
ceu foraminoso caphino , priusquam omninò influ-
xerim , data opera exhaurire , quasi conetur occu-
pare , quo minus influam , veritus ne si copiosus in-
fundar , ipsum undis obruam ? Quo fit , ut in Da-
naidum dolium aquam mihi videar allaturus , fru-
straque infusus , vase non continente liquorem ,
imo prius propemodum effuso quod infuit quàm in-
fluxerit .

τὸ πρὸς τὴν ἑκχυσιν κεχλωὸς τῷ πίθῳ, καὶ ἀκώλυτος ἡ
ἐξοδος. Ζ. ἔκουῦ εἰ μὴ ἐμφράξῃται τὸ κεχλωὸς τῷ το,
καὶ εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον, ἐκχυθέντος ἐν βρα-
χεῖ σθ, ῥαδίως εὐρήσῃ τιτὸ διφθέραν αὐθις, καὶ τιτὸ
δίκελλαν ἐν τῇ τρυγί τῷ πίθῳ. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, καὶ
πλᾶτίζετε αὐτόν. σὺ δὲ μέμνησο ὦ Ἑρμῇ ἑπαιπῶν,
πρὸς ἡμᾶς ἀγνῶτὸς κύκλωπας ἐκ τῆς αἵτητος, ὅπως
τὸν κεραιονὸν ἀκονήσαντες ὀπιοσκευάσωσιν, ὡς ἤδη γε
λετηγμένῳ αὐτῷ δεησόμεθα. Ερ. προϊῶμεν ὦ Πλᾶτ. τί
τῷ το ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με ὦ γυνάδα ἔτυφλὸς
μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὢν. Πλᾶ. ἔκ αἰετῶν ὦ Ἑρμῇ,
ἀλλ' ὅπῃ μὲν ἀπίῳ παράλινα πεμφθεὶς ὑπὸ τῷ
Διὸς, καὶ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφοτέρω, ὡς
μόλις τελεῖν ὅπῃ τὸ τέρμα, πρηνεράσωντος ἐνίοτε
τῷ πειμένοντος. ὅπῃ δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέη, πηλὸν
ὄψιν πολυτῶν ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα γοῦν ἔπεςεν ἡ ὕ-
παιλγξ, καὶ γὰρ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκὼς ὑπερ-
πηδήσας τὸ στάδιον, ἔδ' ἐιδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν. Ερ.
ἔκ ἀληθῆ παῦτα φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλὰς αὖ εἰπῶν ἔ-
χοιμί σοι, χθές μὲν ἔδ' ἐβολὸν ὥστε πρίσασθαι βρόχον
ἐραχέτας, ἄφνω δὲ τήμερον πλᾶσίδας καὶ πολυτελεῖς
ἐπὶ λευκῷ ζεύγῳ ἐξελαύνοντας, οἷς ἔδ' ἐκαὶ ὄνος ἱπῆρ-
ξε πώποτε, καὶ ὅμως πορφυροὶ, καὶ χρυσόχειρες πειέρ-
χονται, ἔδ' αὐτοὶ πιστεύοντες οἶμαι, ὅτι μὴ ὄναρ πλᾶ-
τῶσιν. Πλᾶτ. ἐπερεῖον τῷ ἐστὶν ὦ Ἑρμῇ, καὶ ἔχι τῶν ἐ-
μαυτῶ

influxerit, Adeo latus dolij hiatus ad effusionem, ac liber exitus. IV P. Proinde ni hiatū istum obthurauerit, perpetuamque perstillationem sistere studuerit, te propediem effuso, facile inueniet sagum rursus & ligonem in face dolij. sed interim abite, atque illum diuitem reddite. At tu, Mercuri, fac memineris, ut rediens Cyclopes ex Aetna tecū adducas, quo fulmen cuspide restituta resarciant. Nam eo nobis acuminato opus fuerit. MERCVR. Eamus Plute. Quid hoc? Num claudicas? Equidem ignorabam ô praeclare, te non cacum modò, verum etiam claudum esse. PLVT. Atqui non hoc mihi perpetuum, Mercuri, verum si quādo proficiscor à Ioue missus ad quempiam, tum nescio quo pacto tardus sum, & utroque claudus pede, ita ut agrè ad metam pertingere queam, sene nonnunquam interim facto, qui me operiebatur. Porro cum discedendum est, elatum videbis multò auibus celeriolem. Unde fit, ut vix iam amoto repagulo, ego iam praconis voce victor pronuncier, saltu stadium transmensus, ne videntibus quidem aliquoties spectatoribus. MERCVR. At ista quidem haud vera narras, imo ego tibi permultos cōmemorare queam, quibus heri ne obolus quidem erat, quo restim emerent, statim verò hodie diuites & sumptuosos in albo curru aurigantes, quibus ante ne asellus quidem suppeditarit. Ii tamen purpurati, aurumq, manibus gestantes obambulant. Qui ne ipsi quidem, opinor, credere possunt, quin per somnium diuites sint. PLVT.

μαυτῆ ποσὶ βαδίζω τότε, ἔδδ' ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλάτῳ
 ἄποσέλλει με παρ' αὐτῆς, ἅτε πωλοδότης καὶ μεγα-
 λόδωρ. καὶ αὐτὸς ὢν· δηλοῖ γοῦν, καὶ τῷ ὀνόματι. ἐ-
 πιδάμ' τοίνυν μετοικισθῆναι δέη με παρ' ἑτέρῃ πρὸς
 ἑτέρον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ κατασημηνάμενοι
 ἐπιμελῶς, φορηθὼν ἀράμενοι μετακομίζεσσι. καὶ ὁ μὲν,
 νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ περὶ τῆς οἰκίας πρὸκειται, ὑπὲρ
 τὰ γόνατα παλαιᾷ τῇ ὀφόνῃ σκεπόμενος, περιμάχη-
 τ' αὖτ' ὡς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγο-
 Ͼ περιμένεσι κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προ-
 σπετομένην, τετριγότες οἱ νεοπτοί. ἔπειθ' αὖθις
 τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λῖνον ἐντμηθῇ, καὶ ἡ
 δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ μετ' ὁ και-
 νὸς δλεσπότης, ἥτοι συγγενὴς τις, ἢ κόλαξ, ἢ
 οἰκέτης, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γλυναῖ. ἄπολαβὼν, ἐ-
 κείνῳ μὲν, ὅς τις αὖθις, πατὴρ ἀρπασάμενός με, αὐτῇ
 δέλτῳ θείει φέρων, ἀντὶ τῆς τέως Πυρρίδ, ἢ Δρόμο-
 νος, ἢ Τιβίδ, Μεγακλῆς ἢ Μεγάθυρος, ἢ Πρωτάρχος
 μετονομασθεῖς, τὰς μάτῳ κεχηνότας ἐκείνας εἰς
 ἀλλήλους ἄποβλέποντας καταλιπὼν, ἀληθὲς ἄγχι-
 τας τὸ πένθος, οἷον αὐτῆς ὁ θιὼν ἐκ μυχῆ τῆς
 σαρκεῖς διέφυγεν, ἐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ καταπιών.
 ὁ δὲ ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλος, καὶ παχύ-
 δερμ' αὖθις, ἐπὶ τῷ πέλῳ πεφρικώς, καὶ
 εἰ παρὼν ἄλλος μασιζέει ἐς, ὅρθιον ἐφιστὰς τὸ ἔσθ, καὶ
 τὸν μυλῶνα, ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον προσκυλῶν, ἐκ ἐπὶ

*Ist hac alia res est, Mercuri, neque enim tum meis
 ipsius ingredior pedibus, nec à Ione, sed à Dite adi-
 stos transmittor, qui & ipse nimirum opum largitor
 est, ac magna donans: id quod ipso etiam nomine de-
 clarat. Itaque quoties est mihi ab alio ad alium de-
 migrandum, in tabellas iniiciunt me, ac diligenter
 obsignantes sarcina in mōrem sublatum transportant.
 Interea defunctus ille alicubi in adiū tenebricosa par-
 te iacet, vetere linteo in genna iniecto tectus, de quo
 feles digladiantur. Porro qui me sperauerant obtine-
 re, in foro opperiuntur hiantes, non aliter, quàm hi-
 rundinem aduolantem stridentes pulli. Deinde ubi si-
 gnum detractum est, et lineus ille funiculus incisus, a-
 pertaque tabella, iamque nouus dominus pronuncia-
 tus est, siue cognatus quispiam, siue adulator, siue ser-
 uus, ingens scilicet pramium ferēs generosus quisquis
 ille tandem fuerit, nonnunquam me ipsis cum tabellis
 arreptum, fugiens adportat commutato nomine, ut
 qui modò Pyrrhias, aut Dromo, aut Tibius, iam
 Megacles, aut Megabyzus, aut Protarchus ap-
 pelletur. Caterū illos ne quicquam hiantes, seque
 mutuum intuentes relinquit, ac verum luctum agen-
 tes, quod eiusmodi thynnus ex intimo sagena sinu sit
 elapsus, qui non parum magnam escam denoxarit.
 At hic repente totus in me irruens, homo vita mun-
 dioris, atque elegantioris rudis, pingui, illotaque cu-
 te, qui compedes etiam dum horrescit, & si quis prete-
 riens loro increpet, arrectis stat auribus, quiq; pistri-*

Φορητός ἐστὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἀλλὰ τὰς τε ἐλευθέ-
 ρας ὑβρίζει, καὶ τὰς ὁμοδόλους μασιγῇ, δόπο περιώ-
 μενος, εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξουσιν, ἄχρῃς αὖ ἢ ἰππο-
 τροφίας ὀπιθυμήσας, ἢ κόλαξι παραδίδας ἑαυτὴν
 ὁμνύουσιν, ἢ μὲν δῖμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐ-
 τὸν, εὐχμέτερον δὲ τῷ Κέκροπος, ἢ Κόδρου, στυγνῶ πρὸς
 δὲ τῷ Οδυσσεύς, πλεονεχέστερον δὲ στυγνὰ Κροίσων
 ἑκατάδεκα, ἐν ἀκαρεῖ τῷ χρόνῳ ἀθλῖος ἐκχέη τὰ καὶ
 ὀλίγον ἐκ πολλῶν ὀπιτορικῶν καὶ ἀρπαγῶν καὶ πανουργ-
 γῶν στυφλεγμένα. Ερ. αὐτὰ περ σχεδὸν φῆς τὰ γι-
 γνόμενα. ὁπότεν δὲ οὐκ αὐτόπρως βασιζῆς, πῶς ἔγω
 τυφλὸς ὦν εὐρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις,
 ἐφ' ὅς αὖ σε ὁ Ζεὺς δόπος εἴλη, κρίνας εἶναι τῷ πλε-
 τεῖν ἀξίους; Πλῆτ. οἷε γὰρ εὐρίσκειν με οἱ τινὲς εἰσι;
 Ερμ. μὰ τὸν Δία ἔ πάνυ. ἔ γὰρ Αἰγυπτοῖς καταλι-
 πῶν, Ἰππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ προσήεις, καὶ πολλοῖς ἄλ-
 λοις Αθηναίων, ἔ δὲ ὁβολῷ ἀξίοις. πλὴν ἀλλὰ τί
 πράττεις κατὰ πεμφθεῖς; Πλῆτ. ἄνω καὶ κάτω πλε-
 νῶμαι πεινοσῶν, ἄχρῃς αὖ λάθω πινὲ ἐμπεσῶν. ὁ δὲ
 ὅς τις αὖ πρῶτός μοι περιτύχη ἀπαρκαγῶν ἔχει, σὲ
 τὸν Ερμῆα, ὅτι τῷ παραλόγῳ τῷ κέρδους προσκυ-
 νῶν. Ερμ. ἔκουῦ ἔξηπάτηται ὁ Ζεὺς, οἰόμενός σε κατὰ
 τὰ αὐτῷ δοκουῦντα πλεονεχίζειν ὅσους αὖ οἶηται τῷ πλε-
 τεῖν ἀξίους; Πλῆτ. καὶ μάλα δικαίως ὧ' γὰρ θεῶς, ὅς γε τυ-
 φλὸν ὄντα εἰδὼς, ἐπεμπευ ἀναζητήσονται, δυσεύρετον
ἔγω

num, perinde uti templum adoret, non est deinceps tolerandus iis, quibuscum vivit, verum & ingenuos afficit contumelia, & conservos flagris cedit, experiens, num & sibi huiusmodi liceant, donec aut equorum alendorum studio captus, aut adulatoribus sese permittens, deierantibus Nireo formosiorum esse, Cetrope Codrone generosiorum, callidiorum Ulysse, vnum autem vel sedecim pariter Cræsis opulentiorum, momento temporis semel profundat infelix, quam minutatim multis ex periuriis, rapinis, flagitiis fuerant collecta. **MERCVR.** Ista ferme sic habent, uti narras: verum ubi tuis ipsius ingrederis pedibus, qui tandem cecus cum sis, viam inuenire soles? Aut qui dignoscis, ad quosnam Iupiter te miserit, dignos illi visos qui diuitiis abundant? **PLVT.** Enimvero credis me reperire istos ad quos mittor? **MERCVR.** Per Iouem haudquaquam. Neque enim alioqui Aristide praterito, ad Hipponicum & Calliam accessisses, cum ad alios Athenienses, homines ne obolo quidem aestimandos. Ceterum quid facis, quandoquidem es emissus? **PLVT.** Sursum ac deorsum circumcursans oberro, donec imprudens in quempiam incurrero. Hic autem, quisquis ille sit, qui forte primus me nactus sit, abducit, ac possidet, te Mercuri pro lucro prater spem subiecto venerans atq; adorans. **MERCVR.** Num ergo fallitur Iupiter, qui quidem credat ex ipsius animi sententia, ditari abs te hos, quos ille dignos existimarit, qui ditescerent? **PLVT.** Et iure quidem optimo fallitur ô bone, quippe qui cum me

cecum

ἔτω χρεῖμα, καὶ πρὸ πολλῶν ἐκλελοιπὸς ἐκ τῆς βίης, ὅ-
 περ ἐδ' ὁ Λυγκεὺς αὐτὸν ἐξεύροι ῥαδίως, ἀμαυρὸν ἔτω
 καὶ μικρὸν ὄν. ποιηαροῦν ἀπὲρ τὸ μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄν-
 των, πονηρῶν δὲ πλείων ἐν ταῖς πόλεσι καὶ πᾶν ἐπι-
 χόντων, ῥᾶον ἐστὶς τοιγάρ ἐμπίπῳ παρ' αὐτῶν, καὶ σα-
 γλυεύομαι πρὸς αὐτῶν. Ερμ. εἴτα πῶς ἐπιδραὶ κατ' αὐ-
 τὰς, ῥαδίως φεύγεις, ὅτε εἰδὼς τὴν ὁδὸν
 Πλῆτ. ὁξυδερκής τότε πῶς καὶ ἀρτίως γίγνομαι
 πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς. Ερμ. ἐπὶ δὴ μοι καὶ
 τῆς τοῦ δόποκαρμαι, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρήσεται γὰρ, καὶ
 προσέτι ὡχρὸς καὶ βαρὺς ἐκ τῶν σκελοῖν ποσὶς ἐ-
 ρασαὶ ἔχοις, ὥς πάντας δόποβλέπειν εἰς σέ, καὶ τυ-
 χόντας μὲν εὐδαιμονεῖν οἶεσθαι : εἰ δὲ δόποτύχοιεν, ἐκ
 ἀνέχεσθαι ζῶντας, οἶδα γοῦν πῶς ἐκ ὀλίγης αὐτῶν
 ἔτω σε δυσέρωτας ὄντας, ὥς τε καὶ εἰς βαθυκήτια
 πάντον φέροντες, ἔρριψαν αὐτὰς, καὶ πετρῶν κατ' ἡλι-
 βάτων, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σε, ὅτι περ ἐ-
 δε τὴν δὲ χεῖρ ἐώρας αὐτὰς. πολλὰ ἀλλὰ καὶ σὺ αὖ, ὅ-
 οἶδα, ὅτι ὁμολογήσεις, εἴ τι ξυνίης σαυτῇ, χερυθα-
 πᾶν αὐτὰς, ἐρωμένῳ τοιγάρ ὀπιμνηνόντας. Πλῆτ.
 οἶε γὰρ τοιγάρ, οἷός εἰμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς χωλὸν ἢ τυ-
 φλὸν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι προσέειπες ; Ερμ. ἀλλὰ πῶς ὦ
 Πλῆτε, εἴ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ ; Πλῆτ. ὦ
 τυφλοὶ ὦ ἄεργε, ἀλλ' ἢ ἀγνοία καὶ ἡ ἀπάτη, αἵ περ
 τοῦ κατέχουσι τὰ πάντα, ὀπισκιάζουσιν αὐτὰς. ἐπὶ δὲ

cacum esse non ignoret, emittat vestigatum rem usque adeò repertu difficilem, & iam olim è vita sublatam, quàm ne Lynceus quidem facile inueniret, qua nimirum adeò obscura sit ac minuta. Itaq; cum vari sint boni, improbi porrò in ciuitatibus omnia obtineant, oberrans facile in huiusmodi mortales in-curro, ac retibus illorum illigor. *MERCVR.* At quì sit, ut quoties eos deseris, celeriter aufugias, cum via sis ignarus? *PLVT.* Tum demum acutum cerno, pedibusque valeo, ubi ad fugam tempus inuitat. *MERCVR.* Iam illud quoque mihi responde, qui sit, ut cum sis oculis captus (dicendum enim est) praterea pallidus, postremò claudus, tam multos habeas amantes, adeò ut omnes respiciant in te, & se potiantur, felices videantur: sin frustrentur, non sustineant vivere? Ex his equidem non paucos noui, qui sic perditè te amarint, ut se aërio scopulo piscosi in aquoris alta, precipites abiecerint, rati fastidiri sese abs te, propterea quod illos nullo pacto respexisses. Quanquam sat scio, tu quoque fateberis, si quo modo tibi ipsi notus es, furere istos qui eiusmodi amore sunt dementati. *PLVT.* At enim credis me, qualis sum, talem istis videri, nempe claudum aut cacum, aut si quid aliud adest mihi vitij? *MERCVR.* Quid ni, ò Plute? nisi fortè & ipsi omnes caci sunt. *PLVT.* Haud caci quidem, ò optime, verùm inscitia errorque, qua nunc occupant omnia, illis offundunt tenebras: ad hac ipse quoque ne per omnia deformis

δε καὶ αὐτὸς ὥς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἶναι, περ-
 σωπῆον περθεμένον ἔρασμαῖά τον, διάχρυσον καὶ
 λιθοχέλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐντυγχάνω αὐτοῖς. οἱ
 δὲ αὐτοὺς περσωπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ κάλλος, ἔρωσι, καὶ
 ἀπολλύω μὴ ἐντυγχάνοντες. ὥς εἰ γέ τις αὐτοῖς ὁ-
 λον ἀπογυμνώσας, ἐπέδειξέ με, δῆλον ὥς κατεγίνω-
 σκον αὐτῷ ἀμβλυώτιοντες τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶν-
 τες ἀνεράςων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων. Ερ. τί οὐκ οὖν
 ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλεονεξῆν γινόμενοι, καὶ τὸ περσωπῆον
 αὐτὸ περθεμένοι, ἐπὶ ἐξαπατῶνται; καὶ ἢ τις ἀφαιρῇ-
 ται αὐτοῖς, θᾶπτον αὐτῶν κεφαλῶν ἢ τὸ περσωπῆ-
 ον περσῶντο; ἔγωγὰρ δεῖ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοῖς ὥς
 ὑπὸ χρεῖστος ἡ ἀμορφία ἐστίν, ἐνδύσθαι τὰ πάντα ὁρῶν-
 τας. Πλ. ἔκ ὀλίγα ὡς Ερμῇ, καὶ περὶ Ἰδοί μοι συναγω-
 νίζεταί. Ερ. τὰ ποῖα; Πλ. ἐπεὶ δ' αὖ τις ἐντυχὼν τὸ πρῶ-
 τον ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰς δέχεταί με, συμπαρ-
 σέρχεται μετ' ἐμῆ λαθῶν ὁ τύφος καὶ ἡ ἀνοία, ἡ μεγα-
 λαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα
 αἴτια μυρία. ὑπὸ δὲ τῶν πάντων καταληφθεὶς
 τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ ἐθαυμάσα, καὶ ὀρέγεται
 τῶν φευκτῶν, καὶ μετὸν πάντων ἐκείνων πατεραιῶν
 εἰσεληλυθότων κακῶν τέθηπε, δορυφορούμενον ὑπὸ
 αὐτῷ. καὶ πάντα περὶ τὸν πάθος αὐτῷ, ἢ ἐμὲ περὶ τοῦ ὑπο-
 μένειεν αὐτῷ. Ερ. ὥς δὲ λέγεις εἰ ὡς Πλάτωνα, καὶ ὀλιγοδυνάμει
 δυσκάθεκτον καὶ διαφευκτικόν, ἔδεμίαν ἀντιλαβὴν

formis sim, persona vehementer amabili testus in-
aurata, gemmisq; picturata, ac versicoloribus ami-
ctus, eis occurro: illi rati sese natini vultus venusta-
tem aspicere, amore capiuntur, & pereunt non po-
tientes. Quod si quis me toto corpore renudatum il-
lis ostenderit, dubio procul futurum sit, ut se ipsi
damnent, qui tantoperè cecutierint, adamantes res
neutiquam amandas ac fœdas. MERCVR. Quid
ergo posteaquam eò peruentum est, ut iam diuites
euaserint, iamque personam sibi circumposuerint,
rursum falluntur? Adeò ut si quis illis detrabere
conetur, penè caput potius, quàm personam abii-
ciant? Neque enim verisimile est etiam tum illos
ignorare, fucatam esse formam, cùm intus cuncta
inspexerint. PLVT. Ad id non parum multa res,
ò Mercuri, mihi sunt adiumento. MERCVR.
Quanam? PLVT. Simulatque qui me primum na-
ctus est, apertis foribus exceperit, clanculum vnà
mecum introit elatio, vecordia, iactantia, molli-
ties, violentia, dolus, atque alia item innumerabi-
lia: à quibus omnibus posteaquam est animus oc-
cupatus, iam admiratur qua neutiquam sunt ad-
miranda, & appetit ea que sunt fugienda, & me
cunctorum illorum patrem ingressorum malorum
stupuit, illorum satellitio vallatum, quiduis potius
passurus, quàm uti me compellatur reiicere. MER-
CVR. Ut leuis ac lubricus es Plute, retentus diffi-
cilis ac fugax, neque vllam prabens ansam certam
quo

παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐγχείλης ἡ ὀ-
 φεις διὰ τῶν δακτύλων δραπετεύεις ἐκ οἷδα ὅπως
 ἡ πενία δ' ἐμπαλιν ἐξώδης τε καὶ βίλαβῆς, καὶ μυρία
 τὰ ἄγκιστρα ἐκπεφυκότες ἐξ ἀπαντος τοῦ σώματος
 ἔχουσα, ὡς πωλησιάζοντασ δούλους ἔχεας, καὶ μὴ ἔχῃ
 ῥαδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μετὰ τὸ ἤδη φλυαροῦν-
 τας ἡμᾶς πρᾶγμα ἐμικρὸν διέλαθε. Πλῆ. τὸ ποῖον;
 Ερ. ὅτι τὸν θησαυρὸν οὐκ ἐπηγαγόμεθα, ὅπερ ἔδοξεν
 λίσσασθαι. Πλῆ. θάρρει τέττα γε ἔνεκα, ἐν τῇ γῇ αὐτὸν κα-
 ταλείπων ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, Ὀπιοκῆψας ἐνδὸν
 μένειν Ὀπικλεισάμενον τὴν θύραν, ἀνοίξῃν δὲ μηδεὶν
 ἢ μὴ ἐμὲ ἀκρόσῃ βοήσαντος. Ερ. ἐκουῶ Ὀπιβαίνω-
 μεν ἤδη τῆς Αἰλικῆς. καὶ μοι ἔτι ἐχόμενος τῆς χλα-
 μύδος, ἄχρῃς αὖ πρὸς τὴν ἐρχομένην ἀφίκωμαι. Πλῆ.
 ὦ ποιεῖς ὦ Ερμῇ χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἦν γε ἀπολίπης
 με, ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπεσῆσαι περὶ
 σῶν. ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος ἔτός ἐστι, καθάπερ σιδηρῆς
 πρὸς λίθον; Ερ. ὁ Τίμων ἐτοσὶ σκάπτει πωλησίον, ὀρε-
 νὸν καὶ ὑπόλιθον γήδιον. παπαῖ, καὶ ἡ πενία πάρεστι, καὶ ὁ
 πόνος ἐκείνος, ἡ καρτερία δὲ καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ αὐδρία,
 καὶ ὁ τοῖστος ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ παθόντων ἀ-
 πάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων. Πλῆ. τί
 οὐκ ἐκ ἀπαλλαγόμεθα ὦ Ερμῇ τὴν ταχίστην; ἐγὰρ
 αὖ τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον πρὸς αὐδρα, ὑπὸ
 τηλικαύτῃ δραπέτῃ περὶ εὐεχόμενον. Ερ. ἄλλως ἔδοξε

quo pressus tenere, sed nescio quomodo anguillarum, ac serpentum in morem inter digitos elaberis. At è diverso paupertas viscosa, pressu facilis, totoque corpore mille uncus gerit hamos, ut qui tetigerint, illico hareant, ne facile queant auelli. Verùm interea dum nugamur, rem haud parvam omisimus. PLUTVS. Quam? MERCVRIVS. Nempe quia Thesaurum non adduximus, quod vel inprimis erat opus. PLUTVS. Isthaec quidem ex parte bono sis animo. Nam non nisi in terra relicto illo ad vos ascendere soleo, insusque intus manere foribus occlusis, neque cuiquam aperire, nisi me vociferantem audierit. MERCVRIVS. Iam igitur Atticam adeamus. Et me sequere chlamydi adharens, donec extremam viam attigerimus. PLUTVS. Rectè facis Mercuri, cum me per viam ducis. Etenim si me deseres, forsitan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderem. Sed quis hic stridor ceu ferri saxo impacti? MERCVRIVS. Timon hic est, qui proximè montanum & petricosum fodit solum. Papa, adest & Paupertas, & Labor ille, tum Robur, Sapientia, Fortitudo, atque id genus aliorum turba quorum omnium agmen fumes cogit, longè praestantius quàm tui sint satellites. PLUTVS. Quin igitur quàm ocysimè discedimus Mercuri? Neque enim ullum operaprecium fecerimus cum homine eiusmodi vallato exercitu. MERCVRIVS.

τῷ Διί. μὴ ἀποδῆλιώμεν οὐν. Πενία. ποῖ τῆτον ἀπ-
 γὰς ὧ ἀργαφόντα, χειραγωγῶν. Ερμ. Ἰπὶ τε τοῖσι
 Τίμωνα ἐπέμψθημεν ὑπὸ τῷ Διός. Πεν. νυνὼ ὁ Πλῆ-
 τος Ἰπὶ Τίμωνα, ὅποτε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ
 τῆς τρυφῆς παραλαβῶσα, ἵστατοῖ παρεδοῦσα τῇ
 Φία καὶ τῷ πόνῳ, γυμναῖον ἀνδρα καὶ πολλὰ ἄξιον ἀπ-
 δέξαι, ἔτις ἄρα δὴ καὶ αὐτὸς φρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δεκά,
 καὶ εὐαδίκητος, ὡς θ' ὁ μόνον κτήμα εἶχον, ἀφαιρέ-
 θε μέ ἀκρεβῶς πρὸς ἀρετῇ ἐξέρχασμένον, ἐν αὐ-
 θις ὁ Πλῆτος παραλαβὼν αὐτὸν ὕβρις καὶ τύφῳ ἐγχι-
 ρήσας ὅμοιον τῷ πάλαι, μαλθακὸν καὶ ἀγρυπνῇ καὶ ἀνὰ
 τ' ἀποφῆνας, ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκῃ ἤδη γε γημημέ-
 νον. Ερ. ἔδοξε ταῦτα ὧ Πενία τῷ Διί. Πεν. ἀπέρχονται
 καὶ ὑμεῖς δὲ ὧ Πόνε καὶ Σοφία καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖ-
 τέ μοι. ἔτος δὲ τὰχα εἴσεται, οἷαν μεῖσταν ἀπολείψαι,
 ἀγαθὴν σπουδὴν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων, ἡ συ-
 νὼν ὑγιφνὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐρρωμένῃ δὲ τῇ γνώμῃ
 διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέ-
 πων, τὰ δὲ περὶ τὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐστίν, ἀλλό-
 τρια ὑπολαμβάνων. Ερ. ἀπέρχονται ἡμεῖς δὲ προ-
 σίωμεν αὐτῷ. Τίμ. τίνες ἐστὶ ὧ κατὰρχοις ἢ πῖ βελο-
 μενοι δεῦρο ἦκετε, ἀνδρα ἐργάτῃ καὶ μισθοφόρον ἐνο-
 χλήσονται, ἀλλ' ἔχαιροντες ἄπτε μιαιοὶ πάντες ὄν-
 τες. ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων τῆς βώ-
 λοις καὶ τῆς λίθους συντρέψω. Ερ. μηδαμῶς ὧ Τίμων
 μη

Secus visum est Ioni. quare ne metu deterreamur.
PAUPER. *Quò hunc nunc Agricida manu abdu-*
cis? MERCVR. *Ad hunc Timonem, ad quem à*
Ioue sumus ire iussi. **PAUP.** *Itane rursus Plutus ad*
Timonem? posteaquam ipsum ego malè habentem,
ob delicias suscepi commendans, quod sapientia &
labori, strenuum, multique precij virum reddidi?
Adeò ne despicienda, iniuriæque idonea vobis Pau-
pertas iudicor, ut hunc, quæ mihi unica erat posses-
sio eripiat, iam exactissima cura ad virtutem ex-
cultum, ut Plutus hic ubi denuò susceperit per con-
tumeliam & arrogantiam, illi manu iniecta, talem
reddiderit, qualis erat dudum, mollem & ignaum
ac vecordem, rursus mihi restituat, ubi iam nihili
factus erit & reiculus? MERCVR. *Sic ô Paupe-*
ras Ioni placitum est. **PAUP.** *Equidem abeo: At vos*
Labor & Sapientia, reliquique consequimini me.
Porro hic breui cognoscet, qualis in se fuerim, quam
nunc relinquet, nempe adiutrix bona, & rerum op-
timarum doctrix, qua cùm donec habuit commer-
cium, sano corpore, valentiq; animo perseveravit, vi-
rilè exigens vitam, & ad se respiciens, supernacua
autem & vulgaria ista aliena, ita ut sunt, existimās.
MERCVR. *Discedunt illi, nos ad eum adeamus.*
TIM. *Quinam estis ô scelesti? Aut quid volentes*
huc venistis homini operario mercenarioque negoti-
um exhibituri? verum haudquaquam lati abibitis
scelesti ut estis omnes. Nam ego vos ilico glebis & sa-

μὴ βάλης, ἔγωγὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς, ἀλλ' ἐ-
 γὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, ἔτ' ὃ δὲ ὁ Πλῆτος. ἔπεμψε δὲ ὁ
 Ζεὺς, ἐπακῶσας τῶν εὐχῶν. ὥς ἀγαθὴ τύχη δέχ-
 ῃ τὸν ὄλβον, δότω δὲ τῶν πόνων. Τίμ. καὶ ὑμεῖς οἰμώξε-
 σθε ἡδὴ, καὶ τοὶ θεοὶ ὄντες, ὡς Φαίε. πάντας γὰρ ἄ-
 μα καὶ θεὸς καὶ ἀνθρώπους μισῶ. Ἰστανὶ δὲ τὸν τυφλόν,
 ὅς τις αὐτῇ, καὶ ὀπιτρίψει μοι δοκῶ τῇ δίκῃ. Πλῆ.
 ἀπίωμεν ὦ Ἑρμῇ πρὸς τῷ Διὶ, μελαγχολᾷν γὰρ
 ὁ ἀνθρώπος ἔμετρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν ἀπὲλ-
 θῶ προσλαβών. Ἑρ. μηδὲν σκαμὸν ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ
 πάνυ τῷτο ἄγριον καὶ τραχὺ κατὰ βαλὼν, περτείνας
 τῷ χεῖρε λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλάττει
 πάλιν, καὶ ἴσθι Αθλιωαίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερόρα τῶν
 ἀχαρίστων ἐκείνων μόν' ὃ αὐτὸς εὐδαιμονῶν. Τίμ.
 ἔδεν ὑμῶν δόλομαι, μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι, ἱκανὸς ἐμὲ
 πλῆτ' ὃ ἡ δίκη, τὰ δ' ἄλλα εὐδαιμονέστατος εἰ-
 μι, μηδενὸς μοι πλεσιάζοντος. Ἑρ. ἔτως ὦ τὴν ἀπαν-
 θρώπως, τὸν δὲ φέρω Διὶ μῦθον ἀπλῶς εἰπεῖν
 τε καὶ μὲν εἰκὸς ἐμὲ μισᾶνθρωπον μὲν εἶναί σε, τοσαῦτα
 ὑπὸ αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισῶ θεον δὲ μηδαμῶς,
 ἔτως ὀπιμελεσμένων σ' ὧν θεῶν. Τί. ἀλλὰ σὺ μὲν ὦ
 Ἑρμῇ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη χάρις τῆς ἐπιμελείας, τῷ δὲ
 δὲ τὸν Πλῆτον ἐκ αὐτῶν λάβοιμι. Ἑρ. τί δή; Τίμ. ὅτι καὶ
 πάλαι μερῶν κακῶν μοι αἴτι' ὃ ἔτος κατέστη, κά-
 λαξί τε παρθένος, καὶ ὀπιβέλης ἐπαγαγὼν, καὶ μῖσος

ais petitos cōminuam. *MERCVR.* Nequaquam, ô Timon, ne ferito, neque enim series mortales, verum ego sum *Mercurius*, hic *Plutus*. Misit nos *Iupiter*, votis tuis exauditis. Quare, quod bene ver-
tat, opes accipe, desistens à laboribus. *TIM.* Atqui vos iam ploraueritis, etiamsi dii sitis, ut dicitis. Si-
quidem odi pariter omnes tum deos tum homines. Sed hunc cecum, quisquis hic fuerit, mihi certum est ligone impacto comminere. *PLUT.* Abeamus per *Iouem* *Mercuri*, quandoquidem hic homo mi-
hi videtur non mediocriter insanire, ne malo quopi-
am accepto discedam. *MERC.* Ne quod ferociter *Timon*, quin exue potius penitus istam ferocitatem, asperitatemque, ac manibus obu-
is excipe bonam fortunam, rursus diues esto, rursus *Atheniensium* princeps, & despice ingratos istos solus ipse feliciter a-
gens. *TIM.* Nihil mihi vobis est opus, ne obturbate, sat opum mihi ligo, præterea fortunatissimus sum, si nemo propius ad me accesserit. *MERCVR.* Adeo-
ne, queso, inhumaniter? Hac ego saua *Ioui* refero atq;
immania dicta: Atqui par erat forsitan homines ti-
bi haberi inuisos, ut qui tam multa indigna in te com-
misissent, deos odio te prosequi nequaquam erat con-
sentaneum, cum illi tantoperè tui curam agant. *TIM.* At tibi *Mercuri*, *Ioui*que quod me respicitis, plu-
rimum equidem habeo gratiam, caterum hunc *Plu-*
tum nequaquam recepero. *MER.* Quid ita? *TIM.* Quoniam pridem innumerabilium malorum hic mi-
hi fuit autor, cum me assentatoribus proderet, insidia-

ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθεία διαφθείρας, καὶ ὀπίφθονον
 ἀποφήνας, τέλος δὲ, ἄφνω καταλιπὼν, ἕτως ἀπί-
 στως καὶ προδοτικῶς. ἡ βελτίστη δὲ πενία πόνοις με πῆς
 ἀνδρικωτάτοις καλὰ γυμνάσουσα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ
 παρρησίας προσμιλῶσα, τά τε ἀναγκαῖα κάμνοντι
 παρείχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων κατὰ φρονεῖν ἐπαί-
 δευεν, ἐξ αὐτῆς ἐμὲ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τῆ
 βίᾳ, καὶ δείξασα ὅς τις ἴω ὁ πλεῖστον ὁ ἐμὸς, ὃν ἔτι
 κόλαξ θωπεύων, ἔτε συκοφάντης φοβῶν, καὶ δῆ-
 μοι παροξυνθεὶς, ὅτι ἐκκλησιαστῆς ψηφο-
 φορήσας, οὐ τύραννον ὀπιβλεύσας ἀφελέ-
 ομαι διώατ' αὐτὸν ἐρρωμένος τοιγαροῦν ὑπὸ τῶν πόνων,
 τρυφῶν τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπερραζόμενον καὶ οὐδὲν ὁ-
 ρῶν τῶν ἐκ ἄσσει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἄλ-
 φιστα παρὰ τῆς δικέλλης. ὥστε παλίνδρομον ἀπὸ
 ὧν Ἑρμῆ, τὸν Πλεῖστον ἀπαγαγὼν τῷ Διὶ. ἐμοὶ δὲ τῆ
 ἱκανὸν ἴω, πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμώζειν ποι-
 ῆσαι. Ἑρμῆ μηδαμῶς ὧν γὰρ. καὶ γὰρ πάντες εἰσὶν ὀπι-
 τήδαιοι πρὸς οἰμωγὴν. ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ
 μισρακιώδη, καὶ τὸν Πλεῖστον παράλαβε, ἔτε δ' ὀβλη-
 τὰ εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τῷ Διὶ. Πλεῖστ. βέλεια ὦ
 Τίμων δικαιολογήσθαι πρὸς σε, ἢ χαλεπαίνεις μοι
 λέγοντι; Τίμω. λέγε, μὴ μακρὰ μὲν τοι, μὴ δὲ μετὰ
 προσιμίων, ὥσπερ οἱ ὀπίτριπτοι ῥήτορες, ἀνέχομαι
 γὰρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸν Ἑρμῆν τρυφῶν. Πλεῖστ. ἐ-
 γὼ μὲν τοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν ἔγωγε πολλά ὑπὸ

tores in me inuitaret, conflaret odium, illecebris corrumpere, inuidia obnoxium redderet, denique cum me adeo perfide ac proditorie destitueret. Contra paupertas optima, me laboribus viro dignissimis exercens mecumque verè & liberè conuiuens, & quæ opus erant, suppeditauit laboranti, & vulgaria ista contemnere docuit, effecitque ut mihi vita spes omnis ex me ipso penderet, demonstrans quam essent opes vera meæ, nempe quas neque adulator assentans, neque sycophanta minitans, neque plebs irritata, neque concionator suffragiorum auctor, neque tyrannus intentus insidiis queat eripere. Itaque iam validus effectus ob laborem, dum hunc agellum grauiter exerceo, neque quicquam eorum quæ sunt in ciuitate maiorum aspicio, abundè magnum & sufficientem vitum mihi ligo suppeditat. Quare tu, Mercuri, quam venisti viam remetiens, recurre, unà tecum Plutum adducens ad Iouem. Illud mihi sat fuerit, si effecerit, ut omnes mortales ab ineunte ætate eiulent.

MERCVR. Nequaquam ô bone, neque enim omnes ad eiulandum sunt accommodi. Quin tu iracunda pueriliæq; ista missa face, ac Plutū excipe, non sunt reiicienda munera, quæ à Ioue proficiuntur. PLVT. Vin' Timon ut contra te partes defendam meas, an grauiter feres si quid dixerò? TIM. Dicitò, ne multis tamen, neque cum proœmiis, quemadmodum perditissimi isti solent Oratores. Sustineho enim te huius Mercurij gratia paucis dicentem. PLVT. Atque multis mihi potius erat dicendum, tot nominibus abs

σε κατηγορηθέντα, ὅμως δὲ ὄρα, εἴ τι σε ὡς Φῆς, ἡδ-
 κηκα, ὅς τῶν μὲν ἡδίστων ἀπάντων αἵ τίος σοι κατέ-
 στω· τιμῆς καὶ προεδρίας καὶ σεφάνων, καὶ τῆς ἄλ-
 λης τρυφῆς. πείβλεπέ τοι καὶ αἰοίδιμοι διέ-
 μεῖν ἡδῶτα, καὶ πεισπύδατος. εἰ δὲ ἔλαλε πόνος ἐκ τῶν
 κολλάων πέπονθας, ἀνάπιος ἐγώ σοι. μάλλον δὲ αὐ-
 τὸς ἡδίκημα τῷτο ὑπὸ σε, διότι με ἔτως ἀτίμως ὑ-
 πέβαλλες ἀνδράσι κατὰ κράτος, ἐπαγνῶσι καὶ κατὰ γο-
 πύεσσι, καὶ πάντα τρόπον ὀπιβιβελεύεσσι μοι. καὶ τό γε
 τελευτῶν ἔφησθα, ὡς προδεδωκά σε, τὸναντίον δὲ
 αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπελαθεῖς
 ὑπὸ σε, καὶ ὀπι κεφαλῶν ἐξωθεῖς τῆς οἰκίας. ποι-
 χαροῦν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος, ταύτῃ τῷ δι-
 φθέραν ἢ τιμωπάτησσι Πενία πειτέθκεν. ὥς μαρ-
 τυς ὁ Ερμῆς ἔτοσι, πῶς ἰκέτευον τὸν Δία μηδ' ἦκειν
 παρά σε, ἔτω δυσμενῶς μοι προσενέμεγμένον. Ερμ-
 ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς ὧ Πλῆτε, οἷος ἡδὴ γε γήρηται; ὥς τε παρ-
 ῶν ξυωδιαστρίβει αὐτῷ, καὶ σὺ μὲν σκάπτει, ὡς ἔχεις.
 σὺ δὲ τὸν θησαυρὸν ὑπὸ ἀγᾶγε τῇ δικέλλῃ. ὑπακί-
 σεται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι. Τίμ. πῆσέον ὧ Ερμῇ, καὶ
 αὐθις πλεστητέων. τί γὰρ αὖ καὶ πάθοι τις, ὅπταν
 οἱ θεοὶ εἰσάζοντο; πᾶν ὄρα γε, εἰς οἷά με πρᾶγματ' αἰ-
 ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ὅς ἄχρι νῦν οὐδαιμονέ-
 σατ' ἀδιάγων, χερσὸν ἄφνω ποσῶν λήψομαι ἔδεν
 ἀδικήσας, καὶ ποσῶντας φροντίδας ἀναδέξομαι.

te accusato. Attamen vide, num qua in re te quem-
admodum ais, laſerim? qui quidem dulciſſimarum
quarumcunque rerum tibi extiterim autor, opifexq;
autoritatis, primarij loci, coronarum, aliarum item
voluptatum. mea opera conſpicuus eras, celebris &
obſervandus. Caterum ſi quid moleſti ab adulatori-
bus accidit, non mihi potes imputare, quin ipſe ma-
gis abs te ſum affectus contumelia, propterea quod me
tam ignominioſe viris illis execrandis ſuppeditaris,
qui te mirabantur, ac preſtigiis dementabant, mi-
hique modis omnibus inſidias ſtruebant. Porro quod
extremo loco dixiſti, te à me proditum, deſertumque
ſuiſſe, iſtud criminis in te poſſum retorquere, cum
ipſe ſim modis omnib. à te reiectus, praecepsq; exactus
ex adibus. Unde pro molli chlamyde ſagum pellicem
iſtud chariſſima tibi paupertas circumpoſuit. Itaque
teſtis eſt mihi hic Mercurius, quantopere Iovem o-
rauerim, ne ad te venirem, adeo hoſtiliter mihi ad-
uerſatum. MERCVR. At nunc vides Plute, in
cuiusmodi hominem ſit commutatus. Proinde auda-
cter cum illo conſuetudinem iunge. Tu verò ſode ita,
ut facis. Tu interim theſaurum ſub lignonem adduci-
to. Audiet enim ſi tu accerſueris. TIM. Parendum
eſt Mercuri, ruruſque diſceſcendum. Quid enim
facias cum dij compellant? tamē vide, in quas turbas
me miſerum coniciſias, qui quidem cum ad hunc uſq;
diem feliciſſime vixerim, tantum auri repente ſum
accepturus, nihil commeritus mali, tantumque cu-
rari

Ερμ. ὑποσέσθι ὦ Τίμων δι' ἐμὲ, καὶ εἰ χαλεπὸν τῆτι,
 καὶ οὐκ οἶσόν ἐστιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκείνοι διαρρα-
 γῶσιν ὑπὸ τῷ Φθόνῳ, ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τινὸς αἵτινί τις
 τὸν ἔρανόν ἀναπλήσομαι. Πλῆτ. ὁ μὲν ἀπελήλυθεν,
 ὡς δοκεῖ. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερυῶν, σὺ
 δὲ αὐτῷ πείμενε. ἀναπέμψω γάρ σοι τὸν θησαυρὸν
 ἀπελθὼν, μᾶλλον δὲ παῖε. σέ φημι θησαυρὸς χρυσῷ,
 ὑπάρχον Τίμωνι τῷ τῷ, καὶ πάρα γε σεαυτὸν ἀνε-
 λέσχ. σκάπτε ὦ Τίμων βαθείας καταφύγων, ἐγὼ δὲ
 ὑμῖν ὑποσέσομαι. Τίμ. ἄγε δὴ ὦ δίκηλλα, νυῦ μοι
 ὀπὶρρώσον σεαυτὴν καὶ μὴ κάμῃς ἐκ τῷ βάθους τὸν θη-
 σαυρὸν ἐς τὰ μφανὲς περκαλισμένη. ὦ Ζεῦ, πείραστε, καὶ
 φίλοι κερύβαντες, καὶ Ερμῇ κερδῶε, πόθεν χρυσίον πο-
 σῶτον ἤπῃ ὄναρ ταῦτά ἐστι; δέδια γουῦ, μὴ ἀνδρα-
 κας εὖρω ἀνεγρόμενος. ἀλλὰ μὲν χρυσίον ἐστὶν ὀπί-
 σθημον, ὑπὲρ ὑβρον, βαρὺ, καὶ τινὲς περσοψιν ὑπερήδι-
 στον ὦ χρυσὲ, δεξίωμα καλῶν βροτοῖς. αἰσθόμενον
 γὰρ πῦρ ἅτε διαπρέπεις καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν.
 ἐλθὲ ὦ φίλτατε καὶ ἐρασμιώτατε. ὦ Μίδα καὶ Κροῖ-
 σε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς ἐδὲν ἄρα ἦτε
 πρὸς Τίμονα καὶ τὸν Τίμων. ὦ πλῆτον, ὦ γε ἐδὲ βα-
 σιλεὺς ὁ Πρωῶν ἴσθι. ὦ δίκηλλα καὶ Φιλτάτη διφ-
 θέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τῷ τῷ ἀναθεῖναι καλόν. αὐ-
 τὸς δὲ ἤδη πᾶσαν περσάμενος τινὲς ἐχάριαν, πυργίον οἰ-
 κοδομησάμενος. ὦ ὑπὲρ τῷ θησαυρῷ μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν
 ἐνδι-

rarum suscepturus. *MERCURIUS.* Sustine Timon, mea gratia, tametsi graue est istuc, atque intolerandum, quo videlicet palpones illi pra inuidia rumpantur. Ego porrò superata *Ætna* in cælum reuolauero. *PLUTVS.* Abiit ille quidem, sicut apparet, nam ex alarum remigio facio coniecturam. Tu verò hîc operire, siquidem digressus *Theſaurum* ad te transmittam, sed feri fortius. tibi loquor auri *Theſaure*, Timoni huic audiens esto, offerque temet eruendum. Fode, Timon, altius impingens. Caterùm ego à vobis digredior. *TIMON.* Age iam, ô ligo, nunc mihi tuas vires explica, neque defatigare, dum ex abdito *Theſaurum* in apertum euocaris. Hem prodigiorum autor *Iupiter*, amici *Corybantes*, ac lucrifer *Mercuri*, unde nam auri tantum? Num somnium hoc est? Metuo ne carbonem reperturus sim experrectus. Atqui aurum profectò est insigne, fuluum, graue, & aspectu multò iucundissimum, Pucherrima *Aurum* faustitas mortalibus. Quippe quod ignis in morem ardes, noctesque & dies renides. Ades ô mihi charissimum & desideratissimum. ô *Mida*, *Crœseque*, ac muneris *Delphico* in templo dicata, ut nihil eratis scum *Timone*, cumque *Timonis* opibus conferamini, cui ne *Persarum* quidem *Rex* par est. O ligo, sagum charissimum, vos quidem *Pani* huic reponere commodum. At ego quàm maximè semotum mercatus agrum, turriculaque seruadi auri gratia constructa,

ἐνδιαίτῳ, τὸν αὐτὸν καὶ τῶν ἀποθανόντων ἔξει μοι
δοκῶ, δεδόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσω πρὸς τὴν
ὑπὸλοιπον βίον, ἀμείξια πρὸς ἅπαντας καὶ ἀγνωσία
καὶ ὑπεροψία. Φίλος δὲ ἢ ξένος, ἢ ἐταῖρος, ἢ ἐλέχ-
βωμός, ὑθλός πολὺς, καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύοντα, ἢ
ὑπὸ κερῆσαι δεομένω, παρανομία καὶ κατὰ λυσιπτοῦ
ἐθῶν. μονήρης δὲ ἢ διαίτῳ, καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ
φίλος εἰς Τίμων. οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ καὶ ὑπὸ
βυλοῖς, καὶ τὸ προσμιλῆσαί τινι αὐτῶν μίαισμα. καὶ
εἴ τινα ἴδω μόνον, ἀποφραῖς ἢ ἡμέρας, καὶ ὅλως ἀνδρῶν
αὐτῶν λευκῶν ἢ χαλκῶν μηδὲν ἡμῖν διαφερέτω-
σαι, καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε
σπονδὰς σπενδώμεθα, ἢ ἐρημία δὲ ὅς τις ἔστω πρὸς
αὐτούς. φυλέται δὲ καὶ φράτορες καὶ δημόται, καὶ ἢ
πατέρες αὐτῇ, ψυχρὰ καὶ ἀνωφελῆ, ὀνόματα, καὶ ἀ-
νοήτων ἀνδρῶν φιλομνήματα, πλεετείτω δὲ Τί-
μων μόνος, καὶ ὑπεροράτω ἀπάντων, καὶ τρυφάτω
μόνος καθ' ἑαυτὸν, κελακείας καὶ ἐπαίνων φορικῶν
ἀπηλλαγμένος, καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ εὐωχεῖτω, μόνος
ἑαυτῷ γαίτων καὶ ὁμορτός, ἐκσείων τῶν ἄλλων. καὶ ἂν
παῖς ἑαυτὸν δεξιῶσαι δεδόχθω, ἢ δέη ἀποθανεῖν,
ἢ αὐτῷ σέφανον ἐπενεγκεῖν, καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ μι-
σάνθρωπος ἢ δισον. τὰ πρόσωπα δὲ γνωρίσματα, δυ-
σκαλία καὶ τραχύτης καὶ σκαιότης καὶ ὀργὴ καὶ ἀπαν-
θρωπία· οἱ δὲ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον καὶ
σβεν-

uni mihi affatim vixero, sepulchrum item inibi mihi defuncto, parare est sententia. Hac igitur decreta sunt, placitaque in reliquum vita, sciunctio, ignorantia, fastidium erga mortales omnes. Porro amicus, hospes, sodalis, aut ara misericordia mera nuga. Tum commiserari lachrymantem, suppeditare egentibus, iniquitas, ac morum subversio: at vita solitaria mihi sit, qualis est lupis: vnus sibi amicus Timon, ceteri omnes hostes, & insidiarum machinatores. Cum horum quopiam congregi, piaculum, adeo ut si quem aspexero duntaxat, inauspicatus sit ille dies. In summa, non alio nobis habentur loco quam signa saxeae, arcaeue, neque foecialem ab illis missum recipiamus, neque foedera feriamus. Solitudo terminus esto. Caterum tribules, cognati, populares, postremo patria ipsa, frigida quadam & sterilia nomina, & insipientium virorum precia: solus Timon diues esto, despiciat omnes, solus ipse secum oblectetur, liber ab assentationibus, & onerosis laudibus. Diis sacra faciat, epuletur solus, sibiipso vicinus, sibi particeps, excutiens sese ab aliis. At semel decretum esto, ut vnus seipsum comiter accipiat, si moriendum sit, aut necesse habeat sibiipso coronam admouere. Nul- lumque nomen sit dulcius quam *Misanthropi*, id est, hominum osoris. Morum autem nota, difficultas, asperitas, feritas, iracundia, inhumanitas. Quod si quem conspexero incendio conflagrantem, ob-

restan-

σβεννύει ἰκετεύοντα, πίττη καὶ ἐλαίῳ καθάσβε-
 νύει. καὶ ἡ ἰνὰ τῶ χέμων ὁ ποταμὸς παραφέ-
 ρη, ὃ δὲ τὰς χεῖρας ὀρέγων ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὠ-
 θεῖν καὶ τὸν ὅτι κεφαλῇ πίπτοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύ-
 ψαι δυναθῆναι. ἔγωγε γὰρ αὐτὴν τὴν ἰσὺν ἀπολάβοιεν. εἰ-
 σηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκράτιδος καλυπτεὺς,
 ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτὸς, εἶεν, ταῦτα
 ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς. πολλὴν
 ἀλλὰ περὶ πολλὰ αὐτὴν ἐποιήσαί μιν ἅπανσι γνώριμά πως
 ταῦτα γνέσθαι, διότι ὑπερπλεῖται, ἀγχόνη γὰρ αὐ-
 τὸ πρᾶγμα γνέοιτο αὐτοῖς. ἔτι τί τῶ; Φεῦ τῶτα
 χρεὶς, πανταχόθεν σωθῆσαι, κεκονιμένοι καὶ πνευστιῶν-
 τες, οὐκ οἶδα, ὅθεν ὅσφραϊνόμενι τῶ χρυσίῳ. πότεροι
 οὐκ ὅτι τὸν πάγον τῶτον ἀναβάς ἀπελαύνω αὐτὰς
 τοῖς λίθοις ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος, ἢ τὸ γι-
 γνῶσθαι παρανομήσομεν εἰσάπαξ αὐταῖς ὁμιλήσαν-
 τες, ὡς πλεον ἀνιῶντο παρορώμενοι; τῶτο οἶμα καὶ ἄ-
 μφνον, ὥστε δεχώμεθα ἡδὴ αὐτὰς, ὑποσάντες. Φέρε
 ἰδὼ, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν ἕτος ἐστὶ; Γναθωνίδης ὁ κό-
 λαξ, ὁ πρῶτος ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρό-
 χον, πῖθες ὅλως παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμημεκῶς. ἀλλ'
 ὦγε ἐποίησεν ἀφικόμενος, οἰμώξεται γὰρ πρὸ τῶν
 ἄλλων. Γν. οὐκ ἐγὼ ἔλεγον, ὡς οὐκ ἀμελήσεις Τί-
 μων ὁ ἀγαθὸς ἀνδρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων εὐμορ-
 φώτα καὶ ἡδίστε καὶ συμποτικώτατε. τί, νῆ καὶ σύ γε
 ὦ Γνα-

*testantem quo restinguam . pice oleoque restin-
 guere: rursus si quem flumen undis abstulerit , is-
 que manus porrigens imploret , ut retineatur , hunc
 quoque demerso propellere , ne possit emergere . hunc
 ad modum par pari relaturus est . Hanc legem Ti-
 mon tulit Echecratides Colyrtensis , & concionis sub-
 scripsit suffragiis idem ille Timon . Age hac decre-
 ta sunt , & pro virili immoremur eis . Caterum
 magno emerim , ut id omnibus innotescat , quod
 opibus abundo . nam illa res illos praefocauerit . Sed
 quid illud ? Hem quae trepidatio ? undique con-
 currunt , puluerulenti atque anhelii , haud scio , un-
 de aurum odorati . Utrum igitur hoc conscensu col-
 le saxis eos abigo è sublimi deiaculans , an haec
 tantum in re legem violabimus , ut semel cum il-
 lis congregiamur , ut magis angantur , fastiditi , re-
 pulsique ? Ita satius esse duco . Itaque subsistamus ,
 quo illos excipiamus . Age prospiciam , primus eo-
 rum , iste quis est ? Nempe Gnatonides adula-
 tor , qui mihi nuper cœnam petenti funem porrexit ,
 cum apud me saepenumero solida dolia vomuerit .
 Sed bene est quod ad me venit , nam primus om-
 nium vapulabit . G N A T . Annon dixi Timo-
 nem virum bonum non neglecturos esse Deos ? Sal-
 ue Timon formosissime , iucundissime , conuiuator
 bellissime . T I M O N . Scilicet & tu Gnatonides ,
 vulturum omnium voracissime , & hominum per-
 ditiss-*

ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἀπάντ' βρωῶσθε, καὶ ἀνθρώπων
 ἐπιτριπίετε. Γν. αἰὲ φιλοσκώμμων σὺ γε. ἀλλὰ πᾶς
 τὸ συμπέσιον; ὡς καὶ νόν τί σοι ἄσματος νεοδιδάκτων
 διθυράμβων ἤκω χερμίζων. Τί καὶ μὴν ἐλεγεία γε ἄσκη-
 μάλα περὶ παθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. Γν. τί τῆς;
 παῖδες ὦ Τίμων; μαρτύρομαι, ὦ Ἡράκλεις, ἐξ ἐξ, περ-
 καλῆμαί σε τραύματος εἰς Ἀρφον πάγον. Τί. καὶ μὴν
 ἂν γε μικρὸν ἐπιβραδυῖης, Φόνε Τάχα προκεκλήση
 με. Γν. μηδ' ἰαμῶς, ἀλλὰ σὺ γε πάντως τὸ τραῦμα ἰά-
 σαι, μικρὸν ἐπιπάσας ἔχ' χρυσίον, δὴν ὡς γὰρ ἰσχαιμὸς
 ἐστὶ τὸ φάρμακον. Τί. ἔτι μὲν εἰς; Γν. ἄπ' ἡμῶν, σὺ δὲ ἔχ' χα-
 ρήσας ἔτ' ὡς σκαιὸς ἐκ χρηστῶν γινόμενος. Τί. τίς ἔτος ἐ-
 σιν ὁ προσίων, ὁ ἀναφαιανίας; φιλιᾶδης κελάων
 ἀπάντων ὁ βδελυρώτατος. ἔτος ᾗ παρ' ἐμῶν ἀγρόν' ὄλον
 λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα μισθὸν τῷ
 ἐπάνε, ὅποτε ἄσκησά με πάντων σιωπῶντων μόνος ὑ-
 περεπήνεσεν, ἐπομοσαίμενος ὠδικώτερον εἶναι τῶν
 κύκνων, ἐπεὶ δὴ νοσηῶντα πρῶτον εἶδε με καὶ προσήλθον
 ἐπικαρίας δεόμενος, πωλητὰς ὁ γυμναῖος προσενέτηνε.
 φιλ. ὦ τῆς ἀναγκαστικῆς, νυνὶ Τίμωνα γνωρίζετε; νυνὶ
 Γναθωνίδης φίλος καὶ συμπότης; τοιγαροῦν δίκαια
 πέπονθεν ἔτος ἀχάριστος ὢν. ἡμεῖς ᾗ οἱ πάλαι ζυνή-
 θης καὶ ζυνέφηβοι, καὶ δημόται, ὅμως μετριάζομεν, ὡς
 μὴ ἐπιπηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως
 τὰς μισθὰς τέττας χέλακας φυλάξῃ, τὰς δ' ἑπὶ τῆς
 τραπέζης

ditissime. GNAT. Semper tibi grata dicacitas. Sed ubi compotamus? Nam nouam tibi adfero cantilenam, ex his, quos nuper didici, dithyrambis. TIMON. Atqui elegos canes admodum miserabiles, ab hoc doctus ligone. GNAT. Quid istuc? feris, ô Timon? Attestor, ô, Hercules, hei hei in ius te uoco apud Areopagitas, qui vulnus dederis. TIMON. Atqui si cunctare paulisper, mox cadis me reuocages. GNAT. Nequaquam, quin tu planè vulneri medere, paululo auri insperso. Mirum enim in modum sanguinem sistit hoc remedium. TIMON. Etiam manes? GNAT. Abeo. At tibi malè sit, qui quidem ex viro commodo tam sauus factus sis. TIMON. Quis hic est qui accedit, recaluaſter ille? Philiades, assentatorum omnium flagitiosissimus. Hic cum à me solidum acceperit fundum, tum filia in dotem talenta duo, laudationis premium, cum me canentem reliquis silentibus omnibus solus maiorem in modum extulisset, deierans me vel oloribus magis canorum, ubi egrotantem antea vidit me, & adieram oraturus ut mei curam ageret, plagas etiam egregius ille vir impegit. PHIL. O impudentiam, nunc demum Timonem agnoscitis? nunc Gnatonides amicus & conuiuia? enim uero habet ille digna se, quando quidem immemor est atque ingratus. At nos qui iam olim conuiectores sumus, aequales ac populares, tamen modestè agimus, ne insilire videamur. Salue here, fac ut istos adulatores sacrile-

τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ χοράκων εἶδ' ἔιν διαφέ-
 ροντας. ἐκ' ἑλ' πιευντέα τῶν νιῶ εἰδενί. πάντες ἀχα-
 ρισοὶ καὶ πονηροί. ἐγὼ δ' ἵ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχοις
 πρὸς τὰ καλὰ ἐπείγοντα χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πωλησίον
 ἦκασα, ὡς πλεστοίης ὑπερμεγέθη λινὰ πλῆστον. ἦκω
 τριγαρουῦ ταῦτά σε νεφελήσων. Ἐ' τοι σύ γέ' εἴτω σφόδ-
 ρῶν, εἰδέν' ἴσως δεήσῃ τῶν παρ' ἐμῷ λόγων, ὅς καὶ τῷ Νέ-
 σσορι τὸ δέον παρανέσφας ἄν. Τί. ἔστει ταῦτά μ' ὦ φι-
 λῶδη. πολλὴν ἀλλὰ πρόσσιθι, ὡς καὶ σὲ φιλοφρονήσω-
 μη τῇ δικέλλῃ. Φι. ἄνθρωποι, κατέαγα τῷ κρανίῳ ὑπὲρ
 τῷ ἀχαρίστῃ, διότι τὰ συμφέροντα ἐνεθῆκεν αὐτόν. Τί. ἰ-
 δὲ τρίτος εἶτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχεται, ψήφισμα
 ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενὴς ἡμέτερος εἶναι λέγων.
 εἴτω. ἑκατάδεκα παρ' ἐμῷ τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκ-
 τίσας τῇ πόλει, κατὰ δεδίκαστο γὰρ, καὶ ἐδέδετο ἐκ δ' απο-
 διδῆς, καὶ γὰρ ἐλεήσας ἐλυσιμένην αὐτόν, ἐπέδῃ πρῶτον
 ἔλαχε τῇ Ερεχθίδι φυλῇ διανεμένην τὸ θεωρικόν, καὶ
 γὰρ προσήλθον αὐτῶν τὸ γινόμενον, ἐκ' ἑφ' ἡγερίσθην
 πολίτῃσι ὄντα με. Δημ. χαῖρε ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφε-
 λος τῷ γένει, τὸ ἔρσος τῶν Αθηναίων, τὸ πρὸς Ἑλλη-
 μα τῆς ἐλλάδος. καὶ μὲν πάλαί σε ὁ δῆμος ζυγκλεγ-
 μένος, καὶ αἱ βαλαὶ ἀμφοτέραι περικείμενοι. πρὸς πρὸν
 δὲ ἄκασον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σε γέγραφα. Ἐπεδὴ
 Τίμων ὁ Εχεκρατίδης Κολυτήεος, ἀνὴρ εἰ μόνον καλὸς
 καὶ καθὼς, ἀλλὰ καὶ σφόδρως, ὡς ἐκ' ἄλλος ἐν τῇ ἐλλάδι,

gos obserues, qui nusquam adsunt nisi in mensa, præterea à coruis nihil differunt. Neque posthac huius ætatis mortalium ulli fidendum est. Omnes ingrati & scelesti. At ego cùm tibi talentum adducerem, quo posses ad ea quæ velles uti, in via accepi, te summas quasdam opes esse nactum. Proinde accessi his de rebus admoniturus te, quanquam tibi forsitan me monitore nihil erat opus, viro nimirum adeò prudenti, ut Nestori ipsi, si necesse est, consilium dare queas. TIMON. Ita fiet Philiades, sed age, accede quo te ligone comiter accipiam. PHIL. Homines, confregit cranium hic ingratus, propterea quod eum ea quæ in rem illius erant, admonui. TIMON. Ecce tertius huc orator Demeas se recipit, tabulas dextra gestans, aitq; se mihi cognatum esse. Hic una die de mœo sedecim talenta ciuitati pendit, nam damnatus erat, ac vinctus. at cùm soluendo non esset, ego misertus illum redemi. Porro cùm illi fortè obuénisset, ut Erechtheidi tribui distribueret ararium, atque ego audiens id quod ad me redibat, poscerem, negabat se ciuem nosse me. DEM. Salue Timon, præcipuum generis tui præsidium, fulcimentum Atheniensium, propugnaculum Græcia. Profectò iam dudum te populus frequens, & utraque curia opperitur. Sed prius decretum audi, quod de te conscripsi. Quandoquidem Timon Echekratida filius, Colyttensis, vir non modò probus et integer, verum etiam sapiens, quantum alius in Græcia nemo, nun-

quam per omnem vitam destitit optime de Republica mereri, vicit autem in Olympicis pugil & lucta cursuque die eodem, ad hac solenni quadriga, equestrique certamine. TIMON. At ego ne spectator quidem unquam in Olympicis sedi. DEM. Quid tum? spectabis posthac. sed ista communia addi satius est. Tum anno superiore apud Acharnenses pro Republica fortissimè se gessit, et Peloponnèsium duas acies concidit. TIMON. Qua ratione? Quippe qui nec unquam arma gesserim, neque unquam militia dederim nomen. DEM. Modestè equidem de teipso loqueris, nos tamen ingrati futuri sumus, nisi meminerimus. Præterea scribēdis plebiscitis, & in consultationibus, et in administrandis bellis non mediocrem utilitatem attulit Reipublica. His de causis omnibus visum est, curia, plebi, magistratibus tributim, plebeiis singulatim, communiter uniuersis, aureum statuere Timonem iuxta Palladem in arce, fulmen dextra tenentem, radiis tempora ambientibus, utque septem aureis coronis coronetur, & promulgari coronas hodie Dionysii tragædis nouis. Agi enim per eum oportet hodie Dionysia. Dixit hoc suffragium Demeas orator, propterea quod cognatus illius propinquus, ac discipulus eius sit. Nam & orator optimus Timon, præterea quicquid voluerit. Hoc igitur tibi suffragium, sed utinam & filium meum ad te pariter adduxissem, quem tuo nomine Timonem appellavi. TIMON. Qui potes Demea, cum ne uxorem quidem du-

γάμῃκας, ὅσα γὰρ καὶ ἡμᾶς εἰδέναι; Δη. ἀλλὰ γὰρ ἡ
 διδῶ θεὸς ἐς νέωτα, καὶ τὸ γνηθησόμενον, ἄρρεν γὰρ
 ἔσσι, Τίμωνα ἤδη καλῶ. Τίμ. οὐκ οἶδα, εἰ γὰρ
 σὺς ἔτι ὧ οὗτος, τηλικαύτῳ παρ' ἐμοῦ πλεονέ-
 λαμβάνων. Δη. οἶμοι, τί τῷ; τυραννίδι Τίμων ἐπι-
 χειρεῖς, καὶ τύπῃς τῶς ἐλευθέρως, καὶ κατὰρῶς ἐλεύθε-
 ρῳ, καὶ ἀσὸς ὦν; ἀλλὰ δῶσθις ἐν τάχει τὴν δίκην, τί-
 πε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας. Τί. ἀλλ' ἐκ
 ἐμπέπρησται ὧ μιὰρὲ ἡ ἀκρόπολις, ὥς δὴ λῶ εἰ συ-
 κροφαντῶν. Δη. ἀλλὰ καὶ πλεονεῖς, τὸν ὀπισθοδόμον δι-
 ορύξας. Τίμ. καὶ διώρυκται καὶ δὲ ἔτι, ὥς ἀπίθανά
 σθ' ἐκ ταῦτα. Δη. διορυχθήσεται μὲν ὕστερον ἤδη δὲ σὺ
 πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις. Τί. ἐκὼν καὶ ἄλλῳ λάμβανει.
 Δη. οἶμοι τὸ μέγα φρενον. Τί. μὴ κέκραχθι. κατόπισθαι
 γάρ σοι καὶ τρίτην, ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο
 μὲν Λακεδαιμονίων μοίρας καὶ ἀκόψας ἀνοπλος, ἐν
 δὲ μιὰρὸν ἀνθρώπιον μὴ ὑπὸ τρεῖς. μάτῳ γὰρ αὖ
 εἶην καὶ νενικηκὼς ὀλύμπια πύξ καὶ πάλην. ἀλλὰ τί τῷ-
 το; καὶ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος ἔτος ἐστίν; καὶ μὲν οὐ
 ἄλλος. ἐκπέττας γοῦν τὸν πάγονα, καὶ πᾶς ὁ φρῦς
 ἀνατείνας, καὶ βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν ἔρχεται, ἡ-
 τανῶδες βλεπὼν, ἀνασεσθήμενός τινι ὑπὸ τῷ μετώ-
 πῳ κόμην, Αὐτοβορέας τις ἢ Τρίτων, οἷος ὁ Ζεῦξις ἔ-
 γραφεν. ἔτος ὁ τὸ χῆμα εὐσταλῆς, καὶ κόσμιος τὸ βᾶ-
 δισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολὴν, ἔωθεν μυρία

xeris unquam, quantum nobis scire licuit. D E M E.

At ducam, nono ineunte anno, si Deus permiserit, quodque erit natum (erit autem masculus) Timonem nuncupabo. T I M O N.

An uxorem tu sis ducturus equidem, haud scio, tanta à me plaga accepta.

D E M E A. Hei mihi. Quid hoc est rei? Tyrannidem Timon occupas, pulsasque eos qui sunt ingenui, ipse nec ingenuus planè, nec ciuis? verum propediem poenas daturus, cū aliis nominibus, tum quod incenderis arcem. T I M.

Atqui non conflagrauit arx scelestæ. Proinde aperte calumniaris. D E M E.

Sed et diues es, posticum (arcis Athenien.) perfodiēs. T I M.

Neq; hoc perfossum est, unde ne hac quidem probabiliter abs te dicuntur. D E M.

Verum effodietur posthac, sed tu interim omnia quæ in ea condita, possides. T I M.

Alteram itaque plagam accipe. D E M E.

Hei scapulis meis. T I M.

Ne vociferare, alioqui & tertiam tibi illidam. Etenim res planè ridicula mihi acciderit, si, cū

inermis duas Lacedæmoniorum acies fuderim, unum scelestum hominem non protrihero. Tum frustra vicerim in Olympiis, & pugil & palastrites. Sed quid hoc?

an non philosophus Thrasyclus hic est? Profecto ipse est, promissa barba, erectisque superciliis, et magnum quiddam secum murmurans accedit, Titanicum obtuens, casariam per scapulas fluentem venti-

lans, alter quidam Boreas aut Triton, quales eos Zeuxis depinxit. Hic sedatum oris habitum præ se ferens, incessu moderatus, amictu modestus, mane mirum, quàm multa de virtute dis-

ὅσα περὶ ἀρετῆς διεξιὼν, καὶ τὴν ἡδονὴν χαίροντ' ἀκατη-
 ρῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαμνῶν. ἐπεὶ δὲ λαβόμενος ἀφί-
 κται ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην τὴν κύλικα ὀ-
 ρέζειεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα) καθά-
 περ τὸ λήθης ὕδωρ ἐκπιῶν, ἐναντιῶντα ἐπιδείκνυσται
 τοῖς ἐωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, περὶ ἀρπάζων ὥσπερ ἐκ-
 τίνος τὰ ὄψα, καὶ τὸ πλεονέκτον παραγκωνίζόμενος, καρύ-
 κης τὸ γένος ἀνὰ πλεως, κυνηδὸν ἐμφορζόμενος, ἐπι-
 κεκυφώς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὐρήσῃ
 προσδοκῶν, ἀκριβῶς δὲ τρυβλία τῷ λιχανῷ ἀποσ-
 μήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον τῆς μητρί τῃ καὶ ἀλίσποι, μεμ-
 ψίμοιρος αἰεὶ ὡς τὸν πλάκωτον ὅλον, ἢ τὸν σὺν μό-
 νος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅτε περ λιχνείας καὶ ἀπλησί-
 ᾱς ὀφείλος. μέθυσοι καὶ πάροις, ἐκ ἄχρης ὠδῆς καὶ ὀρχη-
 σῶς μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας καὶ ὀργῆς προσέει. καὶ λό-
 γοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι. τότε δὲ καὶ μάλιστα περὶ σω-
 φροσύνης καὶ χροσμίας, καὶ ταῦτα φησιν, ἥδη ὑπὲρ
 ἀκράτους πονήρως ἔχων, καὶ ὑποβραυλίζων γελοῖος. εἰτα
 ἔμελλος ἐπὶ τέτοις, καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοι βινες ἐκ-
 φέρουσι αὐτὸν ἐκ τῆς συμποσίας. πλεὴν ἀλλὰ καὶ νήφων, εἰ-
 δεὶ τῶν πρωταίων παραχωρήσεν αὐτῷ ψευδμαλὸς ἔνε-
 κα, ἢ θρασυτήτος ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων
 ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ἐπορκεῖ προχέροτα, καὶ ἡ γοητεία
 προηγείται, καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρτεῖ. καὶ ὅλως
 πάνσοφον τὸ χεῖμα, καὶ πανταχόθεν ἀκριβές, καὶ πικρί-

tute differit, damnans eos, qui voluptate capiuntur, & frugalitatem laudans: at ubi lotus devenit ad cœnam, puerque ingentem illi calicem porrexit (meracior autem maxime gaudet) perinde ut Lethes aquam ebibens, à diluculariis illis disputationibus diversissima quæ sunt exhibet, dum milui instar præripit obsonia, et proximum cubito opposito arcens, mento interim condimentis oppleto, dum canum ritu ingurgitat, prono incumbens corpore, perinde atque in patinis virtutem inuenturum sese speret, dumque usque adeò diligenter catinos extergit indice digito, ut ne paululum quidem reliquiarum sinat adherere, nunquam non querulus, tanquam deteriore partem acceperit, vel sit totam placentam, aut suam solus omnium accipiat, qui quidem edacitatis & insatiabilitatis est fructus. temulentus, vinoque bacchatus, non ad tantum modo, saltationemque, verum ad convicium usque & iracundiam. Adhæc multus inter pocula sermo. (tum enim vel maxime) de temperantia, sobrietateque: atque ista quidem loquitur, cum iam à mero male affectus & balbutit ridicule. Deinde accedit vomitus. Postremo sublatum eum de convivio efferrunt aliqui. quanquam alioqui ne sobrius quidem ulli primariorum cesserit vel mēdacio vel confidentia, vel avaritia. Quin inter assentatores primas tenet, perierat promptissime, anteit impostura, comitatur impudentia. In summa prorsus admirandum quoddam spectaculum est omni ex parte exactum, varieq; absolutum.

λως ἐνελές. οἰμῶξε) πικραροῦν ἔκ εἰς μακρὰν χρό-
 νος ὦν. τίς το; παπᾶ, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς. Θρα-
 σὶ καὶ ταῦτα ὦ Τίμων τοῖς πολλοῖς ἔσθ' τοῖς ἀφίγμαι, ὡ-
 σπερ οἱ τὴν πλεῖστον σοὶ τεθηπότες, ἀργυρίξ καὶ χρυσίξ καὶ
 δείπνων πολυτελῶν ἐλπίδι συνεδραμῆκασι, πολλὴν
 τιμὴν καλακείαν ἐπιδοῦν ἄμενοι πρὸς ἄνδρα οἷόν σε ἀ-
 πλοῖκόν, καὶ τὸν τὸν κρινωνικόν. οἶδ' αὖ γὰρ ὡς μάλα μέ-
 μοι δείπνον ἱκανόν, ὅψον δὲ ἤδισον θύμον ἢ κάρδα-
 μον, ἢ ἐκπλεῖρυφώην ὀλίγον τῶν ἄλῶν. πολὺν δὲ ἡ ἐννεά-
 κρον. ὁ δὲ ἰρίδων ἔστος, ἧς ἐβάλει πορφυρίδος ἀμεί-
 νων. τὸ χρυσίον μὲν γὰρ ἔδεν ἱμνωτέρον Ἰων ἐν τοῖς αἰ-
 γυαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σὲ δὲ αὐτὸ χάριν ἐπέ-
 λην, ὡς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκιστον τῶν καὶ ἐπιβελο-
 τάτων κτῆμα ὁ πλεῖστος, ὁ πολλοῖς πολλὰς αἰτίας ἀνη-
 κέων συμφορῶν γεγνημένος. εἰ γὰρ μοι πείθοιο, μά-
 λιστα ὅλον εἰς τὴν θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτὸν, ἔδεν ἀ-
 ναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντα, καὶ τὴν φιλοσοφίας πλεῖ-
 στον ὁρᾶν δυναμένῳ. μὴ μέντοι ἐς βάθος ὦ' γαθε, ἀλλὰ
 ὅσον ἐς βεβῶνας ἐπεμβαὲς ὀλίγον πρὸ τῆς κυμαλώδους
 γῆς, ἐμὲ ὁρῶντος μόνου. εἰ δὲ μὴ τῶν ἐβάλει, σὺ ἢ ἄλλου
 τρόπον ἀμείνω καὶ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸ ἐκ τῆς οἰκίας,
 καὶ μηδὲ ὁβολὸν αὐτῷ ἀνῆς, διαδιδὼς ἅπασιν τοῖς δε-
 ομένοισι. ὦ μὲν, πέντε δραχμας, ὦ δὲ μναῖν, ὦ δὲ δάλαν-
 τον. εἰ δὲ ἡς φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν ἢ τριμοιρίαν φέ-
 ρει δίκαιος. ἐμοὶ δὲ, ἔ' τοι ἔκ ἐμαυτοῦ χάριν αἰτῶ,
 ἀλλ'

lutum, proinde non eiulabit clarius videlicet, cum sit modestus. Quid hoc? papa, tandem nobis Thrasycles?

THRA. Non hoc animo ad te venio, Timon, quo plerique isti, qui nimirum opes admirati tuas, argenti, auri, opiparorum conviviorum adducti spe concurrunt, multaque assentatione deliniunt te, hominem, videlicet simplicem, facileque impartientem id quod adest. Siquidem hand ignoras offam mihi in cenam sufficentem esse, tum obsonium suavissimum, cape aut nasturcium, aut si quando delicias, pusillum salis. Porro potum fons Athenis novem saliens venis, suppeditat. Tum pallium hoc quavis purpura potius. Nam aurum nihilo magis apud me in precio est, quam calculi, qui sunt in littoribus. Sed tua ipsius gratia huc me contuli, ut ne te subuerterit pessima ista atque insidiosissima res, opulencia, quippe quae multis sepe numero immedicabilium malorum extiterit causa. Etenim si me audies, potissimum opes universas in mare precipitabis, utpote quibus nihil sit opus bono viro, quique philosophia possit opes perspicere. Ne tamen in altum ob bone, sed ferme ad pubem usque ingressus paulo ultra solum fluctibus opertum, me quidem uno spectante. Quod si hoc non vis, tute igitur eas potiore via ex edibus eiicito, ac ne obolum quidem tibi facias reliquum, videlicet largiens iis, quicunque opus habet: huic quinque drachmas, illi minam, alij talentum. Si vero quis philosophus fuerit, duplam aut triplam portionem ferre dignus est. Quanquam hoc quidem mihi non mea ip-

ἀλλ' ὅπως μελαδῶ τῶν ἐταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὴν
εἰ ταύτην τὴν πῆραν ἐμπλήσας παράχοις, εἰ δὲ ὕλῃς
δύο μεδίμνους χωρῆσαι αἰγινήλικός. ὀλιγαρκῇ δὲ καὶ
μέτριον χρὴ εἶναι τὸν φιλοσοφοῦντα, καὶ μηδὲν ὑπὲρ
τὴν πῆραν φρονεῖν. Τίμ. ἐπαμνῶ ταῦτά σε ὦ Θρασύ-
κλεις. πρὸ γουῦ τ' πῆρας εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφα-
λὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας τῇ δίκῃ. Θρασ.
ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι, παρόμεθα ὑπὸ τῶ κα-
τάρατος ἐν ἐλευθέρῃ τῇ πόλει. τί. τί ἀνανακτεῖς ὦ γα-
θε Θρασύκλεις; μῶν παρακέκρυς μόσε; καὶ μὴν ἐπεμ-
βαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας. ἀλλὰ τί ἔ-
στι; πολλοὶ ξυνέρχονται. Βλεψίας ἐκεῖνος, καὶ Λάχης καὶ
Γνίφων, ὅλως τὸ σῶμα γαλῶν οἰμωζομένων. ὥς τ' ἐκ
ἐκ ἐπὶ τὴν πέτρην ταῦτίω ἀνελθὼν, τίω μὲν δίκελ-
λαν ὀλίγον ἀναπαύω, πάλαι πεπονηκῆαν; αὐτὸς δὲ
ὅτι πλείους λίθους συμφορήσας, ἐπιχαλαζῶ πῶ-
ρωθεν αὐτός; Βλεψ. μὴ βάλλε ὦ Τίμων,
ἀπιμεν γάρ. Τίμ. ἀλλ' ἐκ ἀναμω-
τί γε ὑμεῖς, εἰ δὲ ἄνευ
τραυμάτων.

sius gratia peto, sed quo amicis, si qui egebunt, donem
sat est si modò peram hanc largitione tua expleveris,
ne duos quidem modios Aegineticos capientem.
Nam paucis contentum, modestumque convenit
esse eum qui philosophatur, neque quicquam ul-
tra peram cogitare. TIMON. Equidem ista, quæ
dicis, probo Thrasycles. ergo si videtur, priusquam
peram expleam, age tibi caput opplebo tuberibus,
posteaquam ligone sum mensus. THRA. O libertas, ô
leges, pulsamur ab impurissimo libera in cinitate?
TIMON. Quid stomacharis ô bone Thrasycles? num
te defraudavi? Atqui adiiciam ultra mensuram
Chenices quatuor? sed quid hoc negotij? Complu-
res simul adveniunt, Blepsias ille, & Laches, &
Gnipphon, breuiter agmen eorum qui vapulabunt.
Itaque quin ego in rupem hanc conscendo, ac ligo-
nem quidem paulisper interquiescere sino, dudum
fatigatum? Ipse verò plurimis congestis saxis, pro-
cule eos lapidum grandine peto. BLEP. Ne iace, ô Ti-
mon, abimus enim. TIMON. At vos
quidem nec citra sanguinem,
nec absque vul-
neribus.

ΔΙΚΗ ΦΩΝΗ-

ΕΝ ΤΩ Ν.

Επὶ ἄρχοντι Ἀριστάρχῃ Φαληρέως, Πυαν-
 ψιῶν ἐβδόμη ἱσταμένῃ, γραφὴν ἔθετο τὸ
 Σίγμα πρὸς τὸ Ταῦ ὅτι τῶν ἐπὶὰ Φωνήεντων, βί-
 ας ὑπαρχόντων, καὶ ἀρπαγῆς, ἀφηρέσθαι λέγον
 πάντων τῶν ἐν διπλῷ Ταῦ ἐκφερομένων.

Μέχρι μὲν, ὡς Φωνήεντα δικαστῇ, ὀλίγα ἡδίκημην
 ὑπὸ τῆς ταῦ, καταχρωμένῃ πῶς ἐμοῖς, κα-
 τήροντι ἔνθα μὴ δεῖ, ἔβαρέως ἔφερον τὴν βλά-
 βην. καὶ παρήκον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς με-
 τειότητος ἢν ἴστε με φυλάσσοντα πρὸς τε ὑμᾶς καὶ
 πᾶς ἄλλας συλλαβάς. ἐπεὶ δὲ ἐς τοσούτον ἤκει πλε-
 ονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἡσυχασα πολλά-
 κισ οὐκ ἀγαπῶν, ἔδῃ καὶ παλείῳ περσβιάζεται, ἀ-
 ναγκαίως αὐτὸ βούλων νῦν παρὰ τοῖς ἀμφοτέροις
 εἰδούσιν ὑμῖν. δὲ δὲ ἔμικρόν με ἐπὶ τοῖς δόπο-
 θλίψεως ἐπέρχεται τῆς ἐμαυτοῦ. τοῖς γὰρ περ-
 πταγμένοις αἰεὶ πμείζον περσπιθὲν, ἄρδην μὲ τῆς
 οἰκείας δόποθλίψει χώρας, ὡς ὀλίγῃ δέϊν ἡσυχί-
 αν ἀγαγόντα, μηδὲ ἐν γραμμασιν ἀριθμεῖ-
 σθαι, ἐν ἴσῳ δὲ κείσθαι τῇ φόβῃ. δίκαιον ἔν ἐχ
 ὑμᾶς, οἱ δικάζεται νῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γραμ-
 ματὰ τῆς πείρας ἔχειν πινά φυλακὴν. εἰ γὰρ ἐξέ-

IVDICIVM VO- CALIVM.

IMPERANTE Aristarcho Phalereo, septima Octobris, actionem instituit Sigma aduersus Tau, constitutis iudicibus septem Vocalibus, de vi & rapina, spoliari se dicens omnibus illis vocibus, quæ duplici Tau proferri solent.

Hactenus quidem, ô Iudices Vocales, non admodum graui iniuria adfectus ab hoc Ta, quod meis rebus abutebatur, & inde auferebat, unde minime conueniebat, quod quidem damnum non grauer tui, nonnulla etiam quæ dicebantur, audiuisse me dissimulabam propter modestiam, quam vos ipsi nostis me seruare, cum erga vos, tum erga alias syllabas. Postquam verò ad tantam auaritiam & amentiam peruenit, ut non modo non sit contentum iis, quæ ego sæpè dissimulaui, verum iam maiorem vim inferat, ipsa me necessitas cogit, ut accusem apud vos qui utramque nostrum nouistis. Non autem exiguus metus propter istam miseriam me innasit. Nam cum prioribus iniuriis maiores semper addat, prorsus me è domestica sede expellet, ita ut parum iam absit, dum ego ista dissimulo, quin ne inter litteras quidem amplius numerer, & in simili quodam verser metu. Est itaque æquum non modo vos iudices, sed omnes etiam reliquas litteras huius doli curam gerere.

εἰς τοῖς βελομένοις ἀπὸ τῆς καθ' αὐτὰ ἄξεως εἰς
 ἄλλοις εἰς διὰ ζεῶν, καὶ τῷ ἐπιτρέψετε ὑμεῖς, ὡς
 χωρὶς ἐδὲν καθόλου τι γράφεται, ἐχὼρῶ τίνα τρε-
 πον αἱ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ'
 δεχὰς ἔξουσιν. ἀλλ' ἔτε ὑμᾶς οἰμῶ ποτε εἰς ποῦτον
 ἀμελείας τε καὶ παροράσεως ἤξουν, ὥς ἐπιτρέψαι
 πνὰ μὴ δίκαια. ἔτε εἰ καθυφήσετε τὸν ἀγῶνα ὑ-
 μεῖς, ἐμοὶ παραλείπουν ἐπὶ ἀδικημένῳ. ὡς εἴθε καὶ
 τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τόλμαι, οὗτος δε-
 ξαμένων παρανομεῖν. καὶ οὐκ αὖ ἐπὶ λέμει μέγας
 νῦν τὸ λαμβόλα, τῷ Ρῶ. διαμφισβητῶν περὶ τῆς
 κιοσήρεως, καὶ κεφαλαλγίας. ἔτε τὸ Γαμμα τῷ
 Κάππα διηγώνιζετο, καὶ ἐς χεῖρας μηκρῶς διῶ ἡρ-
 χετο πολλάκις ἐν τῷ κναφείῳ ὑπὲρ γναφάλοι-
 πέπαιτο διῶ αὖ καὶ περὶ τὴν λάμβδα μαχομένη
 τὸ Μόγισ ἀγαιρέμενον αἰσθ', καὶ μάλιστα παρακλ-
 πιον. καὶ τὰ λοιπὰ αὖ δι' ἡρέμει συγχύσεως ἀρχι-
 οται παρανόμῃ. καλὸν γὰρ ἕκαστον μένειν ἐφ' ἧς πε-
 τύχηκε τάξεως. τὸ διῶ ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρῆ,
 λύοντός ἐστι τὸ δίκαιον. καὶ ὅγε πρῶτον ὁ ἡμῖν τὰς νό-
 μους τὰς διατυπώσας, εἴτε Κάδμῳ ὁ θεσι-
 της, εἴτε Παλαμήδης ὁ Ναυπλῆς, καὶ Σιμωνίδης
 διῶ ἐνιοὶ προσάπτεσι πλὴν προσμήθειαν ταύτην, ἐπὶ
 τάξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προσεδρεῖται βεβαιούται
 διώρουν, τί πρῶτον ἔσται ἢ διεύτερον, ἀλλὰ καὶ

Nam si, ut libet unicuique, licebit è suo ordine in alium violenter irrumperè, idque vos, sine quibus nihil omninò scribitur, permiseritis, non video quomodo sua quique ordines iura, iuxta quæ à principio constituti sunt, tuebuntur. Sed non existimo vos unquam ad tantam incuriam vel negligentiam peruenturos, ut ea feratis, quæ cum æquo & iure pugnant. Et ut vos certamen omiseritis, tamen mihi qui iniuria affectus sum, negligendum non erit. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia ab initio statim, cum caperunt contra leges delinquere, esset repressa, neque enim litigaret ad hunc usque diem Δάμβδα cum Πῶ disceptans de voce ῥιό-
 ρηις & κεφαλαία. Neque etiam Γάμμα cum Κα-
 πτα certamen haberet, neque tam sæpè ad manus propè venissent in fullonia de dictionibus κραεῖος
 & γάφω disceptantes. Quin cessasset etiam hoc Γάμμα cum Δάμβδα contendere, dictionem Μόχς illi surripieus, imò suffurans. Adeoque reliquæ litte-
 re quieuissent seditiones mouere contra leges. Est enim pulchrum unamquamque literam in eo ordi-
 ne, quem primum sortita est, manere: transcendere verò eò quo non oportet, eius est, qui ius & æ-
 quum soluit. Et qui primus vobis has leges finxit & formauit, siue Cadmus fuerit ille insularis, siue Pala-
 medes Nauply filius, quamquam nonnulli hanc pru-
 dentiam Simonidi tribuāt, non ordinem tantum per-
 quem sua quibuscq; literis presidentiæ dignitas firmi-

ποιότητος, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις σπῆ-
 δον. ἡ ὑμῶν μὲν, ὧς δικασαί, τίω μείζω δεδώκασι τι-
 μὴν, ὅτι κατ' αὐτὰ δύνασθαι φθέγγεσθαι. ἡμῶν
 νοῖς δὲ, τίω ἐφεξῆς, ὅτι παροδῆκας εἰς τὸ ἀκροδῆναι
 οἰεῖται. πασῶν δὲ ἐσχάτῳ ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν
 ἓνα τῶν πάντων, οἷς ἐδὲ φωνὴ πρόσσεσι. κατ' αὐ-
 τὰ μὲν ἔν τὰ φωνήεντα φυλάσσειν ἔοικε τῶν νόμων
 τέττας, τὸ δὲ Ταῦ τέτο, (ἐ γὰρ ἔχω αὐτὸ χείρονι
 ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ὧς καλεῖται) ὅ, μα τῶν θεῶν, εἰμὴ
 ἐξ ὑμῶν δύο σωῆλθον ἀγαθοὶ καὶ καθήκοντες ὁραθῆ-
 ναι, τὸ, τε Αλφα, καὶ τὸ Γ, οὐκ αὖ ἡκέσθη μόνον. τέτο
 ἔν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πῶποτε δια-
 σπαμένων ὀνομάτων με, καὶ ῥημάτων ἀπελαῖσσι πα-
 πρῶων, ἐκδιῶξαι δὲ ὁμῶς Συυδλέσμων ἅμα καὶ
 Προθέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν τίω ἐκτοπον πλεονεξί-
 αν. ὅθεν δὲ καὶ ἀπό πινων δρεξάμενον ὥρα λέγει.
 Επεδλήμην ποτὲ Κυβέλῳ, (τὸ δὲ ἐστὶ πολίχνιον οὐκ
 ἀηδὲς) ἀποικον, ὡς ἐπέχει λόγῳ, Ἀθηναίων. Επηγό-
 μιν δὲ καὶ τὸ κράλισον Ρῶ, γήτόνων τὸ βέλλισον. κα-
 τηγόμιν δὲ παρὰ κωμωδιῶν τινα ποιῆσθαι, Λυσίμαχος
 ἐκαλεῖτο, βοιωτίος μὲν, ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκα-
 θεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξίαντι λέγεσθαι τῆς Ἀττικῆς. πα-
 ρὰ τέτῳ δὲ τῷ ξένῳ τίω τέτο Ταῦ τέττα πλεονεξία
 ἐφώρεσται. μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τέττα-
 ράκοντα λέγει ἀποσερεῖν με τῶν συγγεγνημένων
 μοι,

ter permanet, definierunt, videlicet quæ debeat esse prima, quæ secunda, sed qualitates etiam & virtutes, quas habent constituerunt. Et vos quidem, ô indices, honore affecerunt præcipuo, propterea quod vestro Marte potestis senum efficere. Semi-vocales verò secundo loco dignati sunt, eo quod sine vestro accessu exaudiri nequeunt. Ex omnibus etiam litteris quibusdam omnium postremum locum decreuerunt Mutis scilicet & voce carentibus. Has itaque leges per vos Vocales conservari decet. Hoc verò Ταῦ (neque enim possum ipsum turpiori nomine appellare, quàm quo nominari solet) per Deos nisi dua quædam bona ex vobis, & aspectu decenti, Ἀλφα scilicet & Τηλὸν, se illi coniunxissent, ne audiretur quidem solum. Hoc, inquam, mihi maiorem vim quam nulla unquam litera inferre ausum est. Nam nominibus & verbis patriis me extrudere, præterea ex ipsis etiam Cōiunctionibus, & Præpositionibus expellere tentat, adeo ut istam immodicam avaritiam porro ferre nequeam. Verū iam tempus est dicere, unde & à quibus res initium sumpserit. Peregrinabar aliquando in Cybello (id oppidulū non est iniucūdum) colonia, sicuti fertur, Atheniensium, adducebam verò mecum fortissimū Πῶ ex vicinis meis optimū. Diuertebam verò ad Comicum quendā poetam, huic nomē erat Λυσίμαχο, et à maioribus, quantū apparebat, genere erat Βοιωτός, sed tamen de se dici volebat quod in media Attica natus esset. Apud hunc hospitem ego huius Ταῦ avaritiā deprehēdi. Equidē cum hætenus pauci

μοι, σωθήσεται, ὥμην σωτεθραμμένων γραμμάτων.
 ἔτι δὲ Τήμερόν κ' ἢ τὰ ὅμοια ὀπιπώμενον, ἴδια ταυτὶ
 λέγειν, κ' οἷσόν ἦν μοι τὸ ἄκυσμα, κ' ἔπειτα πίδακ-
 νόμην ἐπ' αὐτοῖς. ὅποτε δὲ κ' ἔκ τ' αὐτῶν δρῶντες ἐ-
 τάλμησε Κατίτερον εἰπεῖν, κ' Κάτιυμα, κ' Πίπλαν, εἴ-
 ται ἀπερυθρίασιν, κ' Βασίλιτταν ὀνομάζεν, ἔμεινεν
 δὲ ἰς τοὺς ἀνακλῶν, κ' πίμπραμαι, δεδιὸς μὴ τῷ χρό-
 νῳ κ' τὰ Σῦκα, Τῦκά τις ὀνομάσῃ. Ἔμοι πρὸς Διὸς
 αἰθυμῆνι, κ' μεμονωμένῳ τῶν βοηθησάντων, σύγνωτε
 τῆς δικαίας ὀργῆς. ἔγάρ περὶ τὰ μικρά κ' τὰ τυχεῖα
 ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρῶν τῶν σωηθῶν κ' σωε-
 χολαχότων μοι γραμμάτων, Κίσαν με λάλογ' ὄρ-
 νεον, ἔκ μέσων, ὡς ἐπ' αὐτῶν εἰπεῖν, τῶν κόλπων ἀρπά-
 σαι, Κίτην ὀνόμασεν. ἀφείλετο δὲ με φάσαν ἄμα
 Νήσας τε κ' Κοσσύφοις, ἀπαγορεύοντος Αριστέρχου.
 περίσπασε δὲ κ' μελισῶν ὥς ὀλίγας. ἐπ' Ἀττικὴν δὲ
 ἦλθε, κ' ἔκ μέσης αὐτῆς ἀνήρπασεν ἀνόμως Τμη-
 τόν, ὁρῶντων ὑμῶν κ' τῶν ἄλλων συλλαβῶν. ἀλλὰ πῶς
 λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ὅλης, Θετταλῶ-
 ν' ἀξιῶν λέγειν, κ' πᾶσαν ἀποκεκλησμένον τὴν θά-
 λασαν, ἔδδ' ἐπ' αὐτῶν ἐν κήποις φεισόμενον σεύτλων. ὡς
 τὰ δὲ λεγόμενον, μὴ δὲ πάσαις μοι κατὰ λιπῇν.
 ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γραμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ
 αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ Ζῆτι, σμάραγδον
 ἀπατάσαντι, κ' πᾶσαν ἀφελόμενον τὴν Σμύρναν.
 μήτι

quibusdam manus intulisset dicēdo τετραεχόντα pri-
mans me meis cognatis, existimabam eam esse consue-
tudinem literarum, quæ unā mecum essent educata.
Præterea cum τήμερον, & similes quasdam voces mihi
detraxisset, diceretq; eas esse suas, audiebam patien-
ter, nec vehementer admodum me ea res mordebat.
Verum cum ab eis initium sumpsisset, atq; postea au-
sum esset etiam dicere κατλίπερον, & χάτλυμα, & πίτ-
λαρ, deinceps abiecto omni pudore βασιλίταν quoque
nominare, haud leuiter sum commotus, & ira accen-
sus, timēs ne quis temporis successu etiam ὄχα, τῦχα,
appellet. Oro autem vos per Iouem, ut mihi indignā-
ti, & iusta ira commoto, præterea omni ope & auxilio
destituto, ignoscatis. Neq; enim paruum hoc aut leue
est periculum, in quo versor, cum præterquam, quod
assuetis et familiaribus literis me spoliauit, etiā κίσσαν,
id est, picam, auem meam loquacissimā ex medio si-
nu, ut dici solet, abreptam κίτταν appellauit. Quin &
φάσσαν, id est, palūbum unā cum vīσσαν, id est, ana-
tibus, & χοσούφοις, id est, merulis abstulerat, interce-
dente Aristarcho. Eripuit etiam non paucas apes. In-
Atticam verò veniens, ex media illa regione ὑμνῶν
præterius rapuit, idq; vobis ipsis & aliis quibusdam
syllabis videntibus. Verum quid ego ista commemoro,
cum me tota Thessalia expulerit, velitq; eam Thetta-
liam dicere? toto insuper mari sum exclusum. Neq; a-
betis hortēsibus sibi temperat, ut iam, quod dici solet,
me paxillus quidē mihi reliquus sit. Quod verò litera
sum, quæ nulli nocere studeā, vās ipsimet mihi testes e-

μήτε τῷ Ξῦ πᾶσαν παραδάνη σωθήκη, καὶ τὸν συγ-
 γραφέα τῶν ποιῶντων ἔχοντι Θευκυδίδην σύμμαχον.
 τῷ μὲν γὰρ γείτονί μιν Ρῶ νοσήσαντι, συγγνώμη καὶ
 παρ' αὐτῷ φοτεύσαντί μιν τὰς μυρρίνας, καὶ παύσαντί
 μέποτε ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κέρρης. κατὰ μὲν ποι-
 ῆτον. τὸ δὲ Ταῦ τῷτο σκοπῶμεν ὡς φύσει βίαιον καὶ
 πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι δὲ ἔδειξάν ἄλλων ἀπέχετο γραμ-
 μάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ Δέλτα, καὶ τὸ Θῆτα, καὶ τὸ Ζῆτα, μι-
 κρὰ δὲ ἵνα πάντα ἠδίκησε τὰ σπινθήρια. αὐτὰ μοι καλὰ τὰ
 ἀδικηθέντα γράμματα. Ἀκούετε Φωνήεντα δικασταί,
 Ἰδὲ μὲν Δέλτα λέγοντος, ἀφείλετό μιν τὴν ἐνδελέχσαν,
 ἐντελέχσαν ἀξιῶν λέγεσθαι παρὰ πάντας τὰς νόμους
 Ἰδὲ Θῆτα κρῶντος, καὶ τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας τίλλον-
 τος, ἐπὶ τῷ τῆς καλοκύνῃς ἐς ἐρηθῆς; Ἰδὲ Ζῆτα τὸ συρ-
 ζῆν, καὶ σαρπίζῆν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἐξεῖναι μὴ δὲ χρύζει
 τίς ἂν τῶντων ἀνάχοιτο; ἢ τίς ἐξαρκέσει δίκη πρὸς τὸ
 πονηρότατον τετὶ Ταῦ; τὸ δὲ, ἄρα ἐκ τοῦ ὁμόφυλον τῶν
 σπινθῆρων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀν-
 θρώπων μεταβέβηκε, τετὸν τὸν τρόπον, καὶ γὰρ ἐπιρέ-
 πηγε αὐτὸς κατ' ὄψιν φέρεσθαι τῆς γλώσσης, μᾶλ-
 λον δὲ ὡς δικασταί, μεταξὺ γὰρ μετὰ πάλιν τὰ τῶν ἀν-
 θρώπων πρᾶγματα ἀνέμνησε πρὸς τὴν γλῶσσην, ὅτι καὶ
 ταύτης μὲν τὸ μέρος ἀπῆλασε, καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν
 γλῶσσαν. ὡς γλῶσσης ἀληθῶς νόσημα Ταῦ. ἀλλὰ
 μεταβήσκει πάλιν ἐπ' ἐκείνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συ-

flis, neq; enim unquā accusamī literā Zñta, quā mihi
 σμάγαλδον abstulit, & totam σμύγαν surripuit: nec
 ipso etiam Zū, omnia fœdera & pacta rumpenti, litem
 intēdi, ipso etiam Thucydide opem illi ferente. Etenim
 vicino meo Pō venia danda quod morbo adfectū sit,
 & meas apud te μυρρίνας, id est, myrtos, plantarit, &
 quod melancholia malo laborans me in faciem per-
 cussit, & talis quidem litera sum ego. Hoc verò Taū
 quā sit naturā violentum aduersus reliquas omnes
 literas, & quā à nullis omninò abstinuerit, considere-
 mus. Sed et Δέλτα, et Zñta, et Θñta, et propè omnia li-
 terarum elemēta iniuria affecit. Accersē mihi literas.
 Auditis vocales iudices, ipsum Δέλτα dicere, surripuit
 mihi meā ἐνδελέχειαν, pro qua vult dici ἐντελέχειαν,
 quod sanè contrariū est omnibus legibus? Auditis vo-
 ciferari Θñta, et capiti capillos euellere, eò quod pri-
 uatum est cucurbita? Auditis etiā ipsum Zñta vocib.
 σούζειν & σαλπίζειν spoliatum esse adeò, ut ne γούζειν
 quidem, id est, mutire illi porro liceat? quis ista, qua-
 sō, ferat? aut quæ pœna satis magna erit tam scelestō?
 Verū hoc non tantū cognatū sibi elemētōrum genus
 ledit, sed iam ad homines etiam iisdem moribus se cō-
 tulit. Neq; enim permittit, ut recta ferātur linguis. I-
 mō verò, Iudices, interim enim res humana rursus me
 admouerūt γλώσσης, id est, linguae, nā expulsū me hac
 quoque parte γλώσσω facit γλώττω. O reuera linguae
 perniciosus morbus Taū. Verū rursus me cōferam ad
 illud quod caperā, atq; homines defendā in iis, in quib.
 aduersus eos delinquit. Nā conatur illorū voces qu-

ναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτὰς πλημμελεῖ· δεσμοῖς
 γάρ τισι σρεβλὸν καὶ σπαράττειν αὐτὰ τὴν Φωνὴν ἐπιχρή-
 ρει· καὶ ὁ μὲν τι καλὸν ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν βέβηλαι· τὸ δὲ
 παρῆσθεσιν, τὸ καλὸν εἰπεῖν ἀναγκάζει, ἐν ἅπασιν προ-
 εδρίων ἔχον ἀξιῶν. πάλιν ἑτέρος περὶ κλήματος δια-
 λέγεται (τὸ δὲ τλήμον γὰρ ἐστὶ ἀληθῶς) τλήμα πεποίη-
 κεν τὸ κλήμα· καὶ ἔμνονον γε τὰς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ'
 ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ ὧ καὶ γῆν, καὶ θάλασσαν ἐ-
 ξάει· Φασι, καὶ τὴν αὐτῶν φύσεως ἐκστῆναι, τὸ δὲ, καὶ τὰ τε
 ἐπιβουλεύει· καὶ Κύρον αὐτὸν ὄντα, τυρόν τινα ἀπεφθην.
 ἔγωγε μὲν εἶν ὅσον ἐς Φωνὴν ἀνθρώπου ἀδικεῖ, ἔργω δὲ
 πῶς; κλαστοὶν ἀνθρώποι, καὶ τὴν αὐτὴν τύχην ὀδύρου-
 νται, καὶ Κάδμω καθαρῶνται πολλάκις, ὅτι τὸ Ταῦ ἐς τὴν
 τῶν σοιχείων γένος παρήγαγε. τῷ γὰρ τὰ τε σῶματι
 Φασι τὰς τυράντας ἀκαταστήσαντας μεμνησμένους
 αὐτῶν τὸ πλάσμα· ἐπὶ τῷ σχήματι τοῖς τε ξύλα πεκλή-
 ναντας, ἀνθρώπου ἀνασκοιοπίζον ἐπ' αὐτά. ἀπὸ δὲ
 τὰ τε καὶ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν πονηρὰν ἐπωνυ-
 μίαν σινεληθεῖν. τὰ τε ὅντων ἐν ἅπαντων ἐνεκα πόσων θα-
 νάτων τὸ Ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι
 δικαίως ἔλθω μόνον ἐς τὴν ἔξω Ταῦ τιμωρίαν ὑπολείπε-
 σθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτῷ τὴν δίκην ὑποχεῖν. ὁ δὲ
 στενυρόν εἶναι, ὑπὸ τὰ τε μὲν ἐδημιουργήθη,
 ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ἀνα-
 μάζεται.

busdam vinculis constringere & discerpere, ita ut si quis pulchrum quidpiā videns, idque καλὸν appellare velit hoc Ταῦ, statim irruēs τὰλὸν ipsum dicere cogit, adeo cupit in omnibus praesidētiam obtinere. Rursum aliud dicit πρὸς κλήμα, id est, de palmite, hoc verò, (est enim reuera τλήμων, id est, miserum) τλήμα facit, quod erat κλήμα. Et quidem non plebeios tantum homines iniuria afficit, sed iam etiā magno illi regi, cui fama est ipsam terram, & mare cecisse, atq; naturas suas reliquisse, insidias tendit, et ex ipso cum Κῦρος sit, τῆρον quendam efficit. Atque in hunc modum vocem hominum ledit. Quomodo verò re ipsa & opere eosdē ledat, audite: plorant homines atque sua fortuna vices deflent, atque ipsum saepe Cadmum execrantur. quod Ταῦ in literarum genus induxerit: Aiunt enim Tyrannos eius litera corpus secutos, atque figuram imitatos, postea simili figura ligna fabricasse, in quibus homines suspendant. Atque ex hoc huic tam perniciose fabrica pessimum nomen obuenisse. Propter ista omnia quot mortibus ipsum Ταῦ dignum esse iudicatis? Ego quidem existimo meritò hoc solum ad supplicium illius Ταῦ relinqui, ut poenam in sua illa figura sustineat, propterea quod crux ab ipso fabricata est, & ab eo nomen illi homines imposuerunt.

F I N I S.

INDEX

INDEX DIA- LOGORVM LV- CIANI.

EX LIBRO PRIMO.

 Yclopis & Neptuni.	3
Menelai & Protei.	6
Neptuni & Delphinum.	8
Neptuni & Nereidum.	12
Xanthi & Maris.	14
Iouis, Aesculapij & Herculis.	16
Martis & Mercurij.	18
Diogenis & Pollucis.	22
Pluto seu contra Menippum.	25
Menippi, Amphiloichi & Trophonij.	30
Mercurij & Charontis.	32
Plutonis & Mercurij.	34
Terpsionis & Platonis.	38
Xenophantæ & Callidemidæ.	42
Cnemonis & Damnippi.	45
Charontis & Mercurij.	47
Cratetis & Diogenis.	57
Alexandri, Hannibalis, Minois, Scipionis.	63
Diogenis & Alexandri.	71
Alexandri & Philippi.	77
Achillis & Antilochi.	83
Menippi	

Menippi & Tantali.	87
Menippi & Aeaci.	89
Menippi & Cerberi.	95
Charontis & Menippi.	98
Diogenis & Mausoli.	101
Nirei, Therfitæ, & Menippi.	105
Menippi & Chironis.	107
Diogenis, Antisthenis & Cratetis.	109
Aiacis & Agamemnonis.	119
Minois & Soltrati.	121
Menippus seu Necyomantia.	125
Charon siue Contemplantis.	159

EX LIBRO SECVNDO.

De somnio, seu vita Luciani.	203
Orum Concilium.	224
Amor siue Misanthropus.	240
Indicium vocalium.	302

Cum facultate Superiorum,

ERRATA sic corrige.

G RÆ C A.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ. 1. ἔτιν. *ibidem*. 33. καὶ κῆν. 35. γῆ-
 ρας. *ib.* ἐχρῆν. 39. τοσάτω. *ib.* ποιήσομεν. 47. ἐπίσταθε.
ib. ἐκόμισα. *ib.* διεξιόντα. 57. περιώμεν. *ib.* ἔτω. 59. ΜΙ-
 ΝΩΟΣ. 63. ἐκράτησα. *ib.* σρατηρὸς. 71. θητεύω. 85. ὥς. 87.
 διαθρύψας. 91. αἰείρις. 103. πλασίους. 129. αὐτῶν. 131. *ver-*
su 3. ὀσημέραι. *ib.* Βοιώτιον. 135. κεφαλὴν. 139. καὶ. 141.
vers. undecimo. δυνασείας. 143. διεσκεύασε. 147. χρῆσθ.
 149. Λιακὸς. 151. ἀπέειρηται. 155. καθάπερ. 161. κύμα.
 163. κελεύετε. *ib.* ἐδεληῖσαι. 165. Πυειφλεγέθων. 169.
 ἄλλα. 171. Ασυνείων. 173. παρεσθήσατο. 173. ὦν. 175. Βασι-
 λεύσει. 181. ὀλίγοι. 185. φύλλοις. 191. ἔκῃν. 195. γνόν.
 197. καταλείπεται. 199. ῥάση. 205. ἐλπίδας. *ib.* αἰε.
 207. φειδίας. 211. ὀρώνων. 215. συνέπει. 217. ἐπινον.
ib. ἐνύπνιον. 221. ὑποσειλάμεν. 225. τῆς. *ib.* Ταῦτα.
 227. ἀκύνετε. *ib.* ἐπέταττεν. 229. τιάραν. 231. αἰχρὰ.
 233. θεὸς μὲν. *ib.* τύτοις. 235. ἐπινονθέντα. *ib.* παείτωσαν.
 239. καθ' ἓνα. *ib.* ἐσονταί. *ib.* ΤΙΜΩΝ. 241. φοβηθείη. 243.
 ἔτε. 245. σιφανῶν. *ib.* ὑπρετετμημένον. 249. ὑβρίζειν.
 253. ὥς. 255. ἐπιβολαῖς. 255. ἐξετάζοις. 257. ἐυρήσῃ. 261.
 Ταῦτα. *ib.* ὑπῆρξε. *ib.* ὑσώληξ. 261. Πρώταρχος. 263.
 δύναιτ' αὖν. 277. πλυτητέον. 279. Περσῶν. 281. ὀσφραϊνό-
 μενοι. 285. τῶν ὄντων. 297. ᾧ. *ib.* τῷτην. 299. διχάζετα.
 301.

L A T I N A.

Dele 2. Verba, Et etiam. 54. decies mille. 80. tibi. 92. cicuta.
98. arbitrator. 106. digna. 112. detrectastis. 120. insungit.
124. Sycophanta. 142. formam. 150. persuria. 178. migrabit.
182. crabrones. 186. quoque. 198. praditus. 206. effereris.
214. cadendi. 218. infrendebat. *ibid.* quodam. 220. submonuit.
ibid. quod me ad. 226. semisinsanus. 228. quicquam *ibid.* fa-
si. 230. tiara. 232. propter. 236. ante Iustissimum pone Iu-
piter. 240. dele, sum. 241. clauibus. 256. sumptuosi. 262. Argi-
cida. 274.

